GREGORY SCOTT KATSOULIS

TOATE DREPTURILE REZERVATE

young art

GREGORY SCOTT KATSOULIS

Seria: Word$

Volumul 1

TOATE DREPTURILE REZERVATE

Original: All Rights Reserved (2017)

Traducere din limba engleză de:
VLAD POJOGA

virtual-project.eu

youngart

2018

Termeni și Condiții de folosire
Drept de proprietate asupra: Carte de hârtie cu coperte hardcover
Statul Vermaine

Citind aceste cuvinte, vă exprimați acordul cu privire la Termenii și Condițiile de folosire a serviciului în cauză, unde „serviciu” se referă la această carte, la paginile, propozițiile, cuvintele și ideile pe care le conține, și/sau la înțelegerea cuvintelor și ideilor numite anterior (la care ne vom referi de aici înainte sub numele de „Conținut”). Vă rugăm să citiți acești Termeni cu atenție înainte de a da pagina, pentru că o astfel de alegere va fi înregistrată și e echivalentă a unui ACORD licit și irevocabil al termenilor din prezentul act, conform Legii Extinderii Drepturilor de Autor și a Stabilității, conform Prevederilor Rog și conform Legilor Blaft, în statele în care aceste legi se aplică acum sau în viitor și pentru totdeauna, oriunde o aplicare a lor poate fi făcută sau înțeleasă, cu excepția cazurilor în care Termenii actuali nu sunt obligatorii, precum parodia, satira sau comentariul.

LUAȚI ACT ȘI CITIȚI ACEASTĂ CARTE PE PROPRIE RĂSPUNDERE

Această carte este pusă la dispoziția Proprietarului (la care ne vom referi de aici înainte ca „Proprietarul”) în schimbul plății prețului de pe copertă, cel mai bun preț permis de piață, sau în schimbul plății unei valori similare în cazul în care un astfel de schimb este permis. Dreptul de proprietate transmis Proprietarului se referă numai la carte, la paginile ei și la cerneala imprimată pe ele, numai în forma lor tangibilă, și include responsabilitatea asupra cărții, hârtiei paginilor și cuvintelor imprimate pe aceasta. Proprietarul își asumă orice și toate obligațiile legale pentru exemplarul fizic al cărții și absolvă autorul și editura de orice răspundere privind (nu numai):

i) Tăieturile de hârtie
ii) Oboseala oculară
iii) Cazurile în care existența fizică a hârtiei, textul imprimat sau legăturile ar putea produce daune sau dereglări fizice, emoționale sau intelectuale
iv) Cazurile în care semnificația textului ar putea produce daune sau dereglări fizice, emoționale sau intelectuale
v) Confuzia, dezorientarea sau iritarea
vi) Dereglările intestinale
vii) Moartea

A arăta cu degetul sau a gesticula către cuvinte care aparțin acestui text cu scopul de a evita costurile de Tranzacție este interzis în mod expres. Orice rearanjare a cuvintelor din text în fraze sau propoziții diferite de acelea prezentate aici sau extragerea cu scopul epurării textului este, la fel, interzisă de Lege și de acești Termeni.

Sunteți de acord să nu modificați, închiriați, împrumutați, vindeți sau distribuiți Conținutul în niciun fel și nu veți exploata Serviciul în niciun fel neautorizat explicit. Acest Conținut nu poate fi citit ca divertisment sau în scop educațional de alte entități în afara Proprietarului. Porțiuni ale Conținutului pot fi citite de alte persoane în afara Proprietarului dacă:

i) Proprietarul este la o distanță suficientă pentru a monitoriza în mod vizibil folosirea cărții
ii) Cititorul este o persoană ai cărei nume complet este cunoscut Proprietarului
iii) Fragmentele citite nu sunt mai lungi de opt paragrafe sau 2.048 cuvinte, în funcție de care din aceste opțiuni conține mai puțin text
iv) Fragmentele nu conțin detalii ale unor dezvăluiri care ar putea interfera cu dorința de a cumpăra propriul exemplar (Vezi „Legea Păstrării Detaliilor din 2047”)
v) Cititorul e Înregistrat® și se poate angaja în Tranzacții legale, i.e. are vârsta legală și deține o Cătușă funcțională și pornită
vi) Cititorul citește înainte acești termeni și îi acceptă.

Pentru a evita orice dubiu: cumpărarea acestei cărți nu oferă drept de proprietate asupra cuvintelor luate unul cate unul, a propozițiilor sau a oricăror fraze sub incidența Drepturilor de Autor, a Mărcilor Înregistrate sau Restricționate, sau a conglomeratelor de cuvinte reproduse aici. Fiecare cuvânt, propoziție și toate frazele sub incidența Drepturilor de Autor, a Mărcilor Înregistrate sau Restricționate, sau conglomeratele de cuvinte rămân Proprietatea Intelectuală a proprietarilor lor. Autorul nu ridică nicio pretenție de proprietate asupra cuvintelor, frazelor sau conglomeratelor de text menționate, cu excepția cazurilor în care cuvintele formează noi aranjamente-unicat care pot trece sub incidența Drepturilor de autor, a Mărcilor Înregistrate sau Restricționate, inclusiv aranjamentele din Termenii de folosire a serviciului, Titlurile capitolelor sau din cadrul Mulțumirilor. Astfel de aranjamente vor fi considerate proprietatea unică a autorului și pot fi reproduse vocal în aceste combinații doar plătind prețul pieței sau peste prețul pieței stabilit de Deținătorul de Drepturi, Agenția sa și Resursele Pieței Cuvântului™.

Acest acord este valabil conform legilor Statului Vermaine, excluzând conflictele sale legale la nivelul amendamentelor. Sunteți de acord să vă supuneți jurisdicției domului Portland, Vermaine, pentru a rezolva orice dispută sau litigiu apărute în urma acestui Acord. Dacă (a) nu sunteți cetățean al U.S.E; (b) nu sunteți rezident al U.S.E; sau (c) nu accesați acest Serviciu din U.S.E., acceptați prin aceasta că orice dispută sau litigiu reieșite din prezentul Acord va fi guvernat de legea aplicabilă, fără a lua în considerare orice conflict între amendamente și vă supuneți irevocabil tuturor legilor aplicabile.

NICI AUTORUL ȘI NICI EDITURA NU FAC ALTE GARANȚII SPECIFICE ÎN AFARA CELOR MENȚIONATE EXPRES ÎN ACEȘTI TERMENI SAU ÎN TERMENII ADIȚIONALI ÎN CEEA CE PRIVEȘTE CONȚINUTOL ACESTUI MATERIAL, ERORILE

SAU OMISIUNILE PREZENTE ÎN INTERIORUL LUI.

UNELE JURISDICȚII OFERĂ ANUMITE GARANȚII, PRECUM GARANȚIA IMPLICITĂ A MERCANTILITĂȚII, POTRIVIRII PENTRU UN ANUMIT SCOP ȘI ÎMPOTRIVA ÎNCĂLCĂRII DREPTURILOR. ÎN LIMITA PERMISĂ DE LEGE, EXCLUDEM TOATE GARANȚIILE.

SPETH: 9 ¢

Tocmai începeam să trecem podul spre petrecerea mea, când a pornit faimoasa reclamă veselă cu „Nu sări”. Nu mi se întâmplase asta niciodată. Sistemele de reclamă ale panoului m-au scanat – analizându-mi vârsta, stilul, chiar pulsul – și au calculat că aveam nevoie de un reminder prietenesc să nu mă sinucid. Iepurași colorați cântau sărind la picioarele mele, pe un ecran care-mi venea până la brâu, formând un arc pe întreaga lungime a balustradei podului. Traficul vuia la douășcinci de metri sub noi. Deasupra, domul orașului era luminat într-un gri difuz, pal, de cerul de seară de deasupra lui.

Mi s-a făcut puțin greață. Săritorii deveniseră din ce în ce mai mulți, dar sunt sigură că o balustradă ceva mai înaltă ar fi fost mai eficientă decât un desen animat pueril. Nu aveam de gând să mă sinucid. Trebuia să mă concentrez pe alte lucruri.

Dna Harris, tutorele meu, încă vorbea.

— O să te obișnuiești cu repartizarea bugetului, *Speth,* a ciripit ea, dar a ezitat puțin la numele meu, de parcă n-ar fi fost destul de bun pentru a ieși pe gura ei.

Numele meu *era* ieftin și urât. *Speth.* Îl uram. Suna de parcă ar fi scuipat cineva. Părinții mei îl aleseseră dintr-o listă redusă cu nume de fete. Când s-a născut fratele meu, și-au jurat să nu mai repete greșeala și au plătit pentru un nume bun, premium: Sam.

Îmi doream ca Sam să fie lângă mine, să mă distragă. Sam mă făcea tot timpul să râd. Dar dna Harris îl trimisese să ajute cu organizarea petrecerii mele din parc, ca să primească ea toată atenția mea.

Dna Harris era o femeie cât o pasăre mică, avea mâini agitate și un zâmbet discret, încordat, zbârcit. În mare parte din ora precedentă, îmi ținuse un discurs despre ce ar fi trebuit să se întâmple în ziua aia mare pentru mine.

M-am oprit din mers și m-am uitat în jos la Cătușa strălucitoare pe care o prinsese în jurul antebrațului meu în dimineața aia. Era o minune a ingineriei – super procesor, conexiune Wi-fi extrem de stabilă și o suprafață netedă, lucioasă, rezistentă la zgârieturi, murdărie și pete. Era învelită

într-un compozit șlefuit de Altenium™, cu masă mică. Cătușa era aproape indestructibilă, cu excepția cazului în care bateria NanoLion™ se defecta și îți topea Cătușa și odată cu ea mâna. Scopul principal al Cătușii era să înregistreze tot ce ziceam și făceam, ca să pot plăti drepturile de autor ale Deținătorilor.

— E frumoasă, m-a asigurat sora mea.

M-a bătut pe umăr. Cuvintele pe care le-a rostit s-au derulat pe Cătușa ei pe măsură ce era taxată pentru fiecare din ele.

SARETHA JIME – CUVÂNT: E: 1,99 $.

SARETHA JIME – CUVÂNT: FRUMOASĂ: 8,99 $.

După care a fost taxată pentru bătaia pe umăr.

SARETHA JIME – GEST: BĂTAIE PE UMĂR – 2 SECUNDE: 1,98 $.

Fiecare cuvânt e Marcă înregistrată™, Restricționată® sau sub incidența Drepturilor de Autor©. Companiile și oamenii care dețin aceste drepturi le permit celorlalți oameni să le folosească, dar odată ce împlinești cinșpe ani, trebuie să plătești. Saretha împlinise cinșpe ani cu mai mult de doi ani în urmă. Eu purtam aceeași rochie portocaliu-deschis pe care o purtase ea, dar nu-mi stătea nici pe departe la fel de bine. Tot ce aveam era plictisitor, gri și dintr-un grupaj limitat de haine aparținând domeniului public, pe care dna Harris ne lăsase să le printăm la UnderGap™.

La 6:36 p.m. urma să vină rândul meu; aveam să plătesc pentru fiecare cuvânt pe care îl rosteam pentru tot restul vieții. Am crezut, ce prostie, că urma să fie mișto.

Cătușa mă strângea. Am încercat să bag un deget între ea și mână. Nu era loc.

— În cazul puțin probabil în care *trebuie* să fie scoasă, a zis dna Harris, autoritățile însărcinate cu asta o pot extrage. Cu toate astea, în cazul în care cătușa e scoasă din *orice* motiv, nu ai voie să vorbești. Fiecare cuvânt pe care îl scoți va avea ca rezultat un șoc dureros în ochi.

Am închis ochii. Pleoapele mi-au coborât doar puțin mai încet decât înainte. Ca parte a tranziției mele, pe lângă Cătușă, dna Harris mi-a introdus destul de neîndemânatic câte un implant

corneic în fiecare ochi. Implanturile se contopeau, în momentul ăla, cu corneele mele. A zis că aș fi văzut foarte rău fără ele.

Sunt aproape sigură că era o minciună.

— Ai citit Termenii și Condițiile? a întrebat, dar știa că nu le citisem.

Nimeni nu citea Termenii și Condițiile. Erau plictisitoare – sute de pagini de limbaj legal intimidant, care-ți dădea dureri de cap. Ce conta? Trebuia să fiu de acord. Nu le puteam schimba, și chiar dacă teoretic puteam să „le refuz”, eram obligată de lege să am implanturile înainte de a împlini cinșpe ani.

— Șocurile optice pot cauza greață, a zis cu o voce egală dna Harris, amețeli, roșeață a ochilor, umflături, dureri de cap, dificultăți în respirație, convulsii, palpitații ale inimii, schimbări de vedere și, bineînțeles, orbire.

— Rar, m-a asigurat Saretha.

Cătușa ei a bâzâit și a taxat-o cu 1,75 $. Îmi era dor de vremurile în care vorbeam cu adevărat. Era tot timpul așa de optimistă și fericită. Bănuiesc că încă mai era, undeva înăuntrul ei, dar după tranziția prin care trecuse ajunsesem să vorbesc mai mult cu Sam. Nu aveam destui bani pentru a ne permite să vorbim liber odată ce trebuia să plătim pentru cuvinte.

— De obicei, sărbătoritul ajunge la petrecere *exact* în momentul în care împlinește cinșpe ani.

Zâmbetul subțire al dnei Harris s-a strâns. Cred că ne cronometrase plimbarea spre parc. Nu făcea parte din planul ei să o luăm mai ușor.

Mi-aș fi dorit să nu am un Custode. Mi-aș fi dorit ca părinții mei să fie aici, dar când eram mică, familia noastră a fost dată în judecată pentru o descărcare ilegală de muzică pe care o comisese o stră-stră-mătușă de undeva. Datoram Asociației de Drepturi Muzicale din America® peste șase milioane de dolari în daune. Serviciul Datorii i-a luat pe părinții mei și i-a relocat undeva în Carolina, să polenizeze culturi cu un picurător de ochi și o perie până când datoriile noastre erau plătite. Mă durea inima când mă gândeam cât de departe erau.

Dna Harris mi-a observat tristețea și a făcut abstracție de ea.

Pe cealaltă parte a podului, petrecerea mea era înghesuită într-o fâșie de verdeață tunsă numită Parcul Falxo. Se afla chiar la marginea orașului, în inima Onzième-ului, unde arcul domului se unește cu zidul orașului. Magazinele pe stil parizian

înghesuite în jurul parcului se întindeau până departe, într-o aproximare de plastic a stranietății franțuzești.

Cartierul de cumpărături și parcul pe care îl flanca erau frumoase dacă îmi mijeam ochii spre ele, acoperite și strălucind de la reclamele cu Moon Mints™. Abia dacă exista o suprafață în tot orașul care să nu vomite o reclamă. Îmi plăceau culorile – uneori. Îmi doream doar să nu apară în același timp. Amețeam dacă încercam să le înțeleg pe toate – chiar dacă dna Harris zicea că trebuia să încerc.

Puteam să aud petrecerea de peste pod. Toți copiii mai mici râdeau și cântau. Pun pariu că se și dansa. Copiii peste cinșpe ani aveau să ajungă numai după discursul meu, când începea adevărata sărbătoare.

Chiar așteptasem cu nerăbdare petrecerea – să-mi văd toți prietenii, să văd ce aduseseră Plasatorii de Produse și care urma să fie Marca mea. În sfârșit aveam să fiu un membru activ al societății. Așa zicea dna Harris. Dar dintr-odată, nu voiam să trec podul. Nu voiam o petrecere. Nu voiam o Marcă. Nu-mi păsa dacă primeam reduceri pe viață la dulciurile Keene Inc. în schimbul loialității mele de neclintit în raport cu familia și produsele lor, sau o mică alocație lunară pentru a vorbi încurajator despre Vaccinurile Femeiești™ Pamvax®. Acum că puteam cu adevărat să simt că schimbarea era pe cale să aibă loc, voiam să fug. De ce era ăsta un motiv de sărbătoare? Cum aș fi urmat să mă obișnuiesc să măsor prețul cuvintelor mele?

Am avut un impuls ciudat să fac sau să zic ceva important înainte să mi se termine timpul, dar un astfel de comportament ridica nemulțumiri. Se presupunea că ar trebui să aștept până *după* ce împlineam vârsta. Atunci aș fi citit discursul pe care îl pregătisem cu dna Harris. Aveam obligația contractuală de a-l citi, de la început până la sfârșit, primele cuvinte pentru care plăteam.

Aveam discursul în mână, tipărit de dna Harris pe o foaie groasă de hârtie adevărată. Sponsorii mei îl aprobaseră și îmi subvenționau costurile în schimbul condimentării discursului cu afirmații pozitive despre produsele lor. Keene Inc. s-a oferit chiar să îl înrămeze după aceea, ca eu să-mi pot aminti mereu Ultima Mea Zi, dar refuzasem oferta; nu voiam să fiu responsabilă pentru siguranța unei foi de hârtie mai mult decât era necesar.

Nu-mi prea păsa de discurs. Mi se păruse amuzant să înghesui cât de multe reclame puteam, chicotind săptămâni întregi cu prietena mea Nancee Mphinyane-Smil despre cum să bag ceva și despre marca preferată de supozitoare cu concentrație industrială a dnei Harris.

Dintr-odată, îmi doream ca discursul să spună mai multe. Mai multe despre mine, despre gândurile mele, despre... viitorul meu.

— Chiar trebuie s-o luăm din loc, a zis dna Harris.

Am dat din cap, înghițind în sec, și am început să mă mișc. Mă dureau ochii.

— Înțeleg că poate fi dificil. Să-ți reduci abrupt volumul de cuvinte, după paisprezece ani de vorbit liber.

Dna Harris a lăsat cu satisfacție cuvântul *abrupt* să iasă dintre dinții ei. Guvernul plătea pentru cuvintele ei, iar ea le savura. Era un motiv pentru care o femeie ca dna Harris a devenit Custode și a preluat tutoratul atâtor copii.

Nu era compasiunea.

— Fără îndoială că ai vorbit mai mult ca de obicei în ultima vreme, a zis dna Harris, făcându-mi semn cu mâna să mă grăbesc.

Uram faptul că avea dreptate. Vorbisem mai mult. Mai și dansasem, cântasem și făcusem gimnastică. Toate astea erau istorie. Fiecare mișcare de dans, fiecare element de gimnastică și fiecare notă a fiecărui cântec era Marcă înregistrată și avea un preț peste ce putea familia mea să-și permită. Nu dna Harris era de vină pentru toate astea, dar chiar și așa voiam să dau vina pe ea. Tot timpul îmi displăcuse. M-am uitat urât la fața ei oribilă, nesinceră.

— Ce? a întrebat, luată prin surprindere.

Am tras adânc aer în piept.

— E normal să poți vedea prin hainele oamenilor? am întrebat, mijindu-mi ochii prin noile căptușeli corneice.

Dna Harris a tresărit și a dat să se acopere, iar eu am râs zgomotos.

— Scuze, a zis Saretha în locul meu.

Scuze era un cuvânt cu preț fix, 10 $, și o recunoaștere a vinovăției în fața legii. Ar fi trebuit să mă lase pe mine să-l zic. Încă mai aveam un minut. Voiam să mă distrez puțin.

Dna Harris a dat din cap și a bătut ușor de câteva ori pe propria Cătușă, până când a apărut o micro-reclamație. Primele lucruri care au apărut pe ecranul Cătușei mele au fost „durerea și suferința” dnei Harris, în valoare de 30 $. Tot timpul ne dădea în judecată așa, pentru delicte minore. Saretha a apăsat pur și simplu pe PLĂTEȘTE.

— Am ajutat mii de băieți și fete să facă tranziția și, crede-mă, nu ești deloc diferită, a pufnit dna Harris.

Timpul se scurgea repede. În câteva secunde, aveam să împlinesc oficial cinșpe ani. Voiam să mă gândesc la un lucru important pe care să-l zic, dar ce? Inima îmi bătea cu putere. Îmi simțeam limba ca pe un nod în gât. Dna Harris a oftat.

— E foarte ușor să-ți scape, să zici ceva sau să dai din umeri sau să urli înainte de a-ți citi discursul. Asta ți-ar anula contractul, lucru care ar fi dezastruos. Trebuie să-ți amintesc de obligația ta de a-l citi *înainte de orice.* A ridicat mâna în care aveam discursul și a agitat-o încoace și-ncolo, ca pe o păpușă: Astea trebuie să fie primele tale cuvinte plătite, Speth.

M-am tras de lângă ea. Știam care erau responsabilitățile mele.

Dna Harris a privit timpul scurgându-se pe Cătușa ei.

— Ești un adult acum, a zis, cu ochii fixați pe podium într-un fel care scotea în evidență faptul că încă nu ajunseserăm acolo.

Iepurașii cântau mai tare în cel mai înalt punct al podului. „Nu sări, te ro-hoo-g”.

Saretha mi-a zâmbit fericită. Era încă gratis să zâmbești. Cât de rele puteau să fie lucrurile dacă părea atât de fericită? Zâmbetul ei era larg și strălucitor și prietenos. Te încălzea. Arăta de parcă ar fi ieșit dintr-un film. La un pas în urma noastră, reclamele ei cântau o altă melodie pe LCD-urile lucioase.

Reclamele Sarethei erau pline de povești de dragoste, parfumuri, alcool și pantofi. Nici măcar nu se apropia de coordonatele unui săritor: era mult prea frumoasă, prea grațioasă și prea bine îmbrăcată. Când și-a ales Marca, Saretha a avut de ales între douăștrei de mărci corporatiste. Eu aș fi fost norocoasă dacă puteam alege din trei. Saretha era o Arătătoare, ceea ce însemna că atunci când bea o doză de suc în public sau mânca niște chipsuri trebuia să arate eticheta produsului în așa fel încât ceilalți oameni să o poată vedea. Sistemele o tratau *aproape* ca pe o Avută, chiar dacă nu o transpuneau niciodată

într-o reclamă. Oamenii cu adevărat bogați își scanau, recreau și îmbunătățeau fețele pentru a arăta puțin mai bine și mai fericiți în reclame.

Dna Harris credea că înfățișarea Sarethei era cea mai bună șansă a familiei noastre la o viață mai bună. Nu numai că arăta ca o actriță de film – arăta aproape la fel ca o *anumită* actriță, pe care o chema Carol Amanda Harving. Zâmbetul lui Carol Amanda Harving era perfect și mai alb, dar al Sarethei era cumva mai încurajator și mai adevărat. Așa cum îi plăcea dnei Harris să sublinieze, sora mea și actrița semănau mai mult decât semănăm Saretha și cu mine. Mi se rupea inima de fiecare dată când spunea asta, de obicei pe un ton pe care-l păstra pentru momentele mai crude.

Saretha și cu mine semănăm destul cât să zici că suntem surori, dar orice ar fi zis oamenii de ea, ziceau cu mult mai puțin entuziasm de mine. Saretha era frumoasă și avea chipul aproape auriu. Dacă îmi dădeam silința, puteam să fiu drăguță, dar pielea mea nu strălucea niciodată ca a Sarethei. Ea avea ochi întunecați, primitori, de culoarea ciocolatei. Ai mei erau doar întunecați și ascuțiți. Saretha avea un păr lung, extraordinar, negru și ondulat, care trecea peste umeri ca-ntr-o reclamă la șampon. Eu îl purtam scurt, aveam o freză pixie pe care dna Micharnd, profesoara mea de gimnastică, o găsise pentru mine în domeniul public. Când era de vârsta mea, Saretha avea deja bucle și atunci avea chiar și mai multe. Eu n-aveam aproape niciuna. Eram mică, musculoasă și perfectă pentru gimnastică.

Saretha mergea la întâlniri cu băieți superbi, care plăteau pentru cuvintele ei și se așteptau ca ea să le ofere în schimb afecțiune. Eu mergeam la plimbare cu Beecher Stokes, un băiat slăbuț, cu păr dezordonat, care trăia cu bunica lui. Nu era groaznic de drăguț, dar mă făcea să râd – sau mai bine zis m-a făcut, până în ziua în care a-mplinit cinșpe ani. După aia s-a acrit. Glumele lui s-au făcut nevăzute. Pur și simplu se holba la mine fără să zică nimic. Ca să umplu tăcerile apăsătoare, îl lăsam să mă sărute – atât cât își permitea. Nu-și permitea prea mult.

Mi se pare înfiorător că sistemul îți poate spune cât de lung sau apăsat e un sărut. Nu știu exact ce monitorizează sistemul, dar Beecher plătea în jurul a 17 ¢ pentru fiecare secundă. Ar

trebui să simți că toate astea sunt normale. Era așa încă dinainte de a mă naște eu, dar tot mai simțeam că e ceva greșit.

Dna Harris nu credea că era potrivit ca eu să fiu cu el, având în vedere ceea ce ea numea „circumstanțele”.

Când Beecher avea zece ani, tatăl lui a încercat să păcălească programul unei imprimante de mâncare. Voia să pregătească mese mai nutritive. Era o încălcare fățișă a Drepturilor de Autor, a Brevetului *și* a Termenilor și Condițiilor – cele Trei Câmpuri Majore ale Proprietății Intelectuale. Dl Stokes s-a deconectat de la rețea, dar a fost prins oricum. Serviciul Datorii i-a băgat imediat pe părinții lui Beecher în Colecție. L-ar fi luat și pe el, dar trebuie să termini școala ca să te poată colecta.

Beecher mai avea doi ani, dar a renunțat la scoală la câteva săptămâni după ce a împlinit cinșpe ani. Nu-mi venea să cred. L-am întrebat de ce. A dat din umeri ca și când n-ar fi fost mare lucru – 50 ¢ pentru a fi nonșalant. Cam iubeam că făcuse asta, chiar dacă părea așa de prostesc.

— Beecher… a zis dna Harris dând din cap.

A fost ca și când ar fi știut că mă gândeam la el. Nu-l prea plăcea, iar ăsta era unul din motivele pentru care încă mă mai vedeam cu el.

Cu toate astea, dna Harris nu-mi citise gândurile. Beecher era vizavi, la baza podului, așteptând, de parcă ar fi vrut să mă rețină o vreme înainte de petrecere. Mi-a stat un pic inima. Nu era dragoste sau un crush. Felul în care arăta în momentul ăla mă îngrijora.

Iepurașii îl înconjurau și pe el, dar aveau culori mai închise, ca verde și albastru, pentru că se presupunea că sunt culori „de băieți”. Ochii îi erau roșii. Plânsese?

— „Nu sări, nu sări”, ne cântau veseli iepurașii amândurora, în timp ce Beecher s-a apropiat.

— Speth, a zis Beecher.

Fața i s-a înfiorat. Dna Harris m-a luat de mână și m-a tras din fața lui.

A tăiat repede spațiul dintre noi și m-a sărutat. Am simțit un șoc ascuțit. Nu era ca celelalte săruturi ale lui. Mă înțepau buzele. Mă furnica tot corpul. Am realizat, terifiată, că ochii îi erau curentați pentru că mă săruta fără a avea fonduri suficiente.

— Beecher Stokes! l-a avertizat dna Harris.

Iepurașii mei pastelați și iepurașii lui întunecați s-au amestecat în reclamă, armonizându-se într-un „Nu sări, te ro-hoo-g fru-moo-s”.

Obrazul mi-a tresărit. Am pus o mână acolo să simt spasmul. Căldura mi-a împânzit fața. Cumva, programul din Cătușa mea a știut că nu îl sărutasem înapoi. Cătușa mea avea acces, într-un mod ciudat, la buzele și interacțiunile mele, iar asta mă enerva cu adevărat. Cum știuse? Dintr-odată, tot sistemul ăsta părea mult prea real.

Beecher s-a îndepărtat brusc, cu capul în jos, cu mâinile băgate adânc în buzunarele hainei maro lungi, jerpelite, aparținând domeniului public. Iepurași negri, gri și sângerii străluceau din reclamele de la picioarele lui, cântându-i ca să nu sară. Dar Beecher nu primea sfaturi de la iepurași. Asta fusese una din glumele lui, înainte de a împlini cinșpe ani. Tot timpul crezusem că era super amuzantă – până când s-a urcat pe balustradă și a sărit de la douășcinci de metri în traficul de sub noi.

Iepurașii s-au oprit din cântat.

UN URLET DE DOUĂ SECUNDE: 1,98 $

Cândva, iubisem să vorbesc. Ce voiam să spun cu toate cuvintele alea? În momentul ăla mi se pare că nimic. Sincer, nu-mi aduc aminte prea multe: o conversație cu Nancee despre cum ajung păsările în oraș, o dispută cu Sera Croate despre părul meu (ea zicea că arăt ca un băiat cu părul scurt, dar frizura era gratis), o discuție cu Beecher despre cum îmi plăcea senzația provocată de anumite cuvinte când le rosteam.

Savuros, efervescent, clandestin, reziduu. Nu mă gândeam să mă exprim voit. Beecher mă avertizase:

— Cuvintele expresive costă mai mult.

O zisese de parcă ar fi trebuit să am deja grijă. Se uitase în jos, la strălucirea de chihlimbar a Cătușei sale.

BEECHER STOKES – propoziție: Cuvintele expresive costă mai mult: 31,96$.

Avea o expresie abătută. Ar fi putut să-și cheltuie banii pe sărutat sau pe alte cuvinte. Ar fi putut să-mi spună cum se simțea – ar fi putut să mă întrebe orice, sau măcar să mă avertizeze cum era cu adevărat să plătești pentru fiecare cuvânt. Poate că asta încerca să facă. Avea să fie ultima noastră conversație.

M-am grăbit în locul de unde a sărit, după care m-am oprit brusc. Nu mă puteam uita în jos. Mi-am închis strâns ochii. Bufnitura ca de plumb nu mă cruțase deloc. M-am dat înapoi și m-am chircit. *Ce făcuse?*

Un urlet sfâșietor a umplut oricum aerul – numele lui Beecher sub forma unei întrebări. Ochii mă înțepau de la lacrimi, arzând stratul superior, proaspăt. Mi-a luat o secundă să realizez că nu eu eram cea care striga. Ci Saretha.

Eu n-am lăsat nimic să scape, niciun strigăt, niciun icnit, nici măcar aerul. Mă oprisem din respirat, ca și când nimic nu ar fi fost adevărat dacă nu trăgeam aer în piept.

Urletul s-a oprit. Cătușa Sarethei a bâzâit.

Sunetul strident pe care îl scosese era considerat de lege o *expresie a nevoii de confort, ajutor și/sau compasiune.* Prețul era de 99 ¢ pe secundă. Dna Harris și-a băgat un deget osos, ofensat, în ureche și a dat din cap. Mi-a luat mâna stângă și s-a uitat la Cătușa mea cu dezgust, dar apoi privirea ei ascuțită, dezaprobatoare s-a transformat într-un zâmbet de hienă.

— Speth, a zis, fixându-mă cu ochii ei mari și albaștri, încă mai sunt speranțe pentru tine!

În ea nu era nici urmă de îngrijorare pentru Beecher. Nu avea niciun fel de reacție. Pur și simplu era mulțumită că nu scosesem niciun sunet.

Am înghițit în sec. Respiram din nou. Rafale de aer lungi, panicate, treceau din afară înăuntru și înapoi.

De dedesubt a licărit o lumină intensă, albă, lichidă. Bateria NanoLion™ din Cătușa lui Beecher se spărsese. Și atunci am știut că el se dusese cu adevărat.

Saretha s-a uitat la dna Harris cu niște ochi sălbatici. Dna Harris a luat o mină îngrijorată și a bătut-o pe umăr de trei ori, a făcut calculul pentru toate și a ajuns la concluzia că Saretha îi datora ultimele două bătăi pe umăr. Guvernul nu acoperea și gesturile dnei Harris. Odată ne citase un statut despre cum gesturile erau mijloace de comunicare inexacte.

— Personal, le găsesc rudimentare, ne spusese. Pierdere de bani.

Nu mă puteam uita la ea. Priveam fix peste balustrada podului până în depărtare, unde mașinile încetineau, forțate de accident. Mașinile au început să claxoneze în fața obstacolului, un dolar claxonatul, chiar dacă strălucirea albă a bateriei sparte le arăta clar că nu era nimic de făcut.

Ne urau – oamenii ăștia bogați, care conduceau pe-acolo de plăcere. Beecher, de care îmi păsase – poate nu așa cum vrusese el și poate nu așa cum îi păsase lui sau cum avusese el nevoie de mine – era mort, iar tot ce simțeau ei era iritare cauzată de o neplăcere.

În jurul meu se auzeau alte zgomote. Petrecerea mea a erupt în icnituri și plânsete, apoi s-a stins treptat, devenind un murmur timorat.

Am vrut să zic *timorat,* dar n-am făcut-o.

Cătușele bâzâiau ca un roi de insecte. Sam a ieșit alergând din mulțime, cu gura deschisă, cu fața lui rotundă, de obicei jucăușă, contorsionată de confuzie.

— De ce? a întrebat cu un scrâșnet, privind peste balustradă la scena pe care nu mă puteam aduna s-o văd.

Cum aș fi putut să răspund? L-am tras de la margine. Voiam să-i spun ce știam, dar era prea târziu. M-am uitat la Cătușa mea. Mi se terminase timpul. Mi-am lipit arătătorul de degetul mare și am tras cu ele o linie peste buze. Semnul închiderii buzelor cu un fermoar era unul din puținele care mai făceau parte din domeniul public. Le permitea oamenilor fără mijloace să își comunice statutul precar, astfel încât Avuții să nu-și piardă vremea. Nu prea am voie să-l folosesc cu oameni care nu sunt bogați.

Dna Harris a tresărit.

— Nu e o circumstanță potrivită pentru gestul ăla.

Tonul ei era undeva între compătimitor și deranjat.

— Ce altceva era să facă? a întrebat Sam, cu fața roșie de furie.

Dna Harris a pus o mână pe pieptul lui Sam, să-l liniștească. El i-a dat mâna la o parte.

— Să-și citească discursul și să petreacă, a zis dna Harris, de parcă nimic altceva nu era posibil.

— Mama nu e de acord cu gestul ăla, a zis Saretha, care era cu un pas în spate, fluturându-și vag mâna în fața buzelor.

Mama noastră avea impresia că era înjositor. Folosise cuvântul *implorare,* care în ziua respectivă costa 32 $. Mama zicea că singurul motiv pentru care gestul cu fermoarul și buzele era gratis era ca să ne umilim. Nu am văzut-o făcându-l niciodată, nici măcar atunci când eram săraci lipiți, nici măcar atunci când trebuia să-l facă. Dintr-odată, m-am simțit ca și când aș fi dezamăgit-o.

Am vrut să pun o mână pe umărul lui Sam, dar dna Harris mă avertizase despre gesturile consolatoare. În loc de asta, am mușcat încheietura mâinii mele încătușate.

Un murmur gros, forțat a răsunat din Parcul Falxo, mai întâi de la copiii mai mici, apoi de la toți ceilalți; încercau să-și dea seama cine a sărit și de ce. M-am gândit la Beecher și am simțit că n-am aer.

•

Dna Harris m-a condus la marginea scenei. Reclamele se succedau voioase pe zidul orașului din spate, încețoșate de ochii mei umezi.

— Plasatorii au făcut o treabă bună, a zis ea, arătând către mesele cu produse.

Plasatorii de Produse se furișaseră în parc și pregătiseră o grămadă de apetitive și mostre. Chiar fusesem nerăbdătoare să văd ce aduseseră, dar acum când le vedeam, eram dezgustată.

Dna Harris a luat un chips Keene Squire-Lace™ – un disc crocant din cartofi, elegant, cu un model complicat, cu numele meu și numărul 15 gravate cu laser în mijloc. Plasatorii lăsaseră boluri întregi cu ele.

Dna Harris a băgat chipsul în gură. În timp ce mesteca, s-a prefăcut supărată.

— Niciun Huny®, a comentat, uitându-se înjur și încrețindu-și nasul.

Huny® era Marca Sarethei. Nu mă așteptam ca aia să fie Marca mea – de obicei e sponsorul tău – dar era neobișnuit că nu puseseră câteva pachete.

— Ei bine, a zis dna Harris, bănuiesc că ar trebui să mergi să-ți citești discursul.

Și-a șters Praful Aromat™ al chipsurilor de pe mâini.

M-a trecut un frison. Mă simțeam slăbită. Poate că avea dreptate. Trebuia să mă gândesc la contract. Dacă îl încălcăm, nu se putea ști ce avea să facă sponsorul meu. Nimeni nu era atent la mine. Poate reușeam să-l citesc repede și să termin odată cu asta.

În depărtare urlau sirenele. O dronă de știri a apărut de niciunde și a planat deasupra autostrăzii, unde erau Beecher și mașinile deformate. A apărut altă dronă, apoi tot mai multe. S-au bătut să obțină o poziție mai bună și, nereușind să găsească locul potrivit din care să filmeze corpul, s-au dispersat spre mulțime și apoi spre mine.

— Nu poate să facă o declarație, a zis dna Harris, alungându-le în timp ce zâmbea afectată în fața atenției.

Mi-a ridicat mâna să le arate. Hârtia frumoasă pe care era discursul meu era deteriorată – încrețită și mototolită de la încordarea cu care o strângeam. Dna Harris a cloncănit și mi-a mișcat degetul mare.

— Lasă-i să vadă logo-ul Keene, a șoptit, chiar dacă nu eram o Arătătoare.

— Știi că a murit cineva, nu? a mormăit Sam.

Fața dnei Harris s-a contorsionat în ceea ce ea considera o expresie adecvată a îngrijorării.

Saretha l-a tras cu delicatețe pe Sam în spate, și toate obiectivele camerelor s-au întors spre ea.

Pe autostradă, un șir întunecat de mașini și-a făcut loc prin ambuteiaj. Celelalte vehicule s-au dat la o parte, ca să-i lase pe Avocați să treacă. Au descris un arc în jurul nostru, luând curba lungă care dădea înspre parc. Echipajele de știri, poliție și curățenie le urmau, gata să se ocupe de dezastrul pe care îl provocase Beecher.

Un Meiboch™ Triumph de culoarea abanosului și-a făcut loc șerpuind până în fața coloanei. Toată lumea știa mașina și toată lumea i-a eliberat calea. Firma de Avocatură Butchers & Rog sosise la fața locului.

TĂCERE: 2,99 $

Butchers & Rog era cea mai prestigioasă firmă din oraș. Silas Rog însuși elaborase nenumărate legi pentru oraș și câteva, se spunea, pentru țară. Era greu de apreciat cât de puternic era, pentru că una dintre legile lui interzicea ceea ce el numea „știri și informații de nedorit din afara orașului”. Alți oameni spuneau că el conducea orașul, chiar dacă Rog infirmase.

Aveam nouă ani când Butchers & Rog a livrat un plic galben-deschis la ușa apartamentului nostru. Tatăl meu a desfăcut plicul și a scăpat pe jos o bucățică subțire de hârtie galbenă. Sam a încercat s-o păstreze. Era mult prea mic atunci ca să știe că aveai nevoie de licență pentru a deține hârtie. Asistentul juridic i l-a luat din mână și a întins Cătușa, ca tata să poată pleda. Părinții mei n-au citit niciodată termenii. Nu prea aveai de ales oricum. Nimeni nu putea să dispute o descărcare ancestrală. Ar fi costat pur și simplu mai mulți bani. Silas Rog nu pierdea niciodată. Tata a apăsat ACCEPT cu încheietura degetului, mama cu un deget mare tremurător. Am mai avut șapte zile cu părinții noștri, timp în care ei și-au pus treburile în ordine și au împachetat puținele obiecte pe care aveau voie să le ia. Tata a încercat să ne dea ce sfaturi a putut, în cuvintele pe care și le permitea. Mama n-a zis nimic; nu voia să le mai dea Deținătorilor de Drepturi niciun cent.

Voiam să știu ce cântec era așa important încât părinții noștri trebuiau să plece din cauza lui, dar Saretha a zis că era o copilărie; trebuia să ne asumăm responsabilitatea pentru ce făcuse familia noastră.

În doar câteva luni, același lucru i s-a întâmplat lui Nancee. Părinții ei au fost scufundați în datorii de o descoperire similară; străbunicii ei fuseseră la un moment dat în posesia unui disc argintiu în culorile curcubeului, care se presupunea că ar fi conținut douăsprezece piese muzicale cântate de insecte. Îl făcuseră bucățele cu mult înainte de nașterea părinților lui Nancee, sperând să evite problemele, dar necazurile nu le-au ocolit familia.

Nu erau prea mulți copii la petrecerea mea care să nu fi fost afectați de Legea Datoriei Naționale Moștenite și de Agenția sa

de Compensații Istorice. Zi și noapte, algoritmii săpau după fiecare secvență încropită de Deținătorii de Drepturi. Dna Harris era tutore pentru mai mult de jumătate din cei mai apropiați prieteni ai mei, inclusiv Nancee. De obicei stăteam cât puteam de departe de ea.

Faptul că îmi sărbătoream Ultima Zi însemna că dna Harris era a mea toată ziua. Ei erau cruțați. Dna Harris m-a luat de umeri cu mâinile ei micuțe și puternice și s-a asigurat că eram față în față cu Meiboch™ Triumph-ul strălucitor de la Butchers & Rog.

Avocatul a început să vorbească aproape în clipa în care șoferul i-a deschis ușa. Știa că era în centrul atenției. Sam îl privea de parcă era dracul gol. Avocatul a vorbit încontinuu până a ajuns și la mine.

— În numele Butchers & Rog și al partenerului executiv Silas Rog, Esquire, eu, avocatul Derrick Finster, Esquire, sfătuiesc partea provizoriu numită, de aici începând, Partea Reprezentată Provizoriu, că tu, Speth Jime, Partea Reprezentată Provizoriu, poți anticipa în mod rezonabil primirea unor daune compensatorii în cazul în care tu, Speth Jime, Partea Reprezentată Provizoriu, alegi să contractezi serviciile Butchers & Rog și ale Avocaților din companie împotriva acțiunilor lui Beecher Bartholomew Stokes, *presupus* Săritor.

Finster a arătat cu degetul mare spre locul în care drumul era curățat și a zâmbit. Mi s-a-ntors stomacul pe dos. Știam destul jargon legal ca să înțeleg că se oferea să-i dea în judecată pe Beecher Stokes și pe familia lui în numele meu, dar sângele rece din cuvintele lui litigioase m-a făcut să mă trag în spate.

Nu înțelegeam cum era asta. Cine mai era de dat în judecată? Bunica lui Beecher? Ce ar fi făcut cu ea? Era așa de bătrână că nu avea nicio valoare pentru Serviciul Datorii.

— Silas Rog însuși și-a declarat interesul, a adăugat Finster, lustruind cu degetul mic o medalie juridică.

Era înalt și avea fața pătrată și avea prinse în piept, în costumul curat, gri-închis, croit perfect, o groază de medalii juridice. Purta ochelari de soare mați, gri și ca de piatră, iar asta îl făcea să arate de parcă n-ar fi avut ochi.

— Mulțumim, l-a lingușit dna Harris.

Nu era treaba ei să-i mulțumească, iar eu sigur nu-i împărtășeam venerația.

Finster a stat politicos în fața mea, lăsându-mă să mă gândesc.

Pe drum, traficul și-a reluat cursul. Corpul lui Beecher fusese luat, iar drumul curățat de ce mai rămăsese din el. Mi s-a făcut rău gândindu-mă la asta. Mașinile au început să vuiască din nou în depărtare, cu viteză.

Finster a calculat niște costuri pe Cătușa lui și s-a lins pe buze. Meiboch™ Triumph-ul de abanos era parcat strâmb, pe trotuar, iar șoferul aștepta ca el să se întoarcă fără să schițeze niciun gest. Aliniați în spatele lui erau alți Avocați, ochindu-mi invitații, așteptând să vadă ce oase le mai rămân de ros. Finster a continuat.

— Estimările noastre preliminare, și în niciun caz complete sau obligatorii, sugerează că aceste compensații ar fi suficiente pentru a abroga datoria existentă a familiei dumneavoastră și de a retrage astfel toate revendicările publice și private asupra bunurilor dumneavoastră, materiale și nu numai, incluzând, dar nefiind limitate la timp, muncă și servicii impuse acelor membri ai familiei dumneavoastră aflați în robia datoriei.

Am realizat ce a spus și inima a început să-mi bată cu speranță.

— Părinții noștri pot fi eliberați? a întrebat Saretha.

Fața lui Finster a explodat într-un zâmbet înfocat, larg.

A dat din cap reconfortat.

— Tot ce trebuie să faceți e să acceptați, a zis.

Mi-a întins Cătușa să apăs ACCEPT.

Chiar era posibil ca servitutea părinților mei să se termine în sfârșit? O singură atingere a ecranului era tot ce-i necesar pentru a-i aduce acasă?

Dna Harris a clipit, iar creierul ei a încercat să proceseze ce ar fi însemnat asta pentru ea.

— Nu și-a citit discursul, a zis ea repede. Fața i se înroșise: *Are* un contract de onorat.

Nu îl putea privi pe Finster în ochi. Finster și-a dres glasul și a zâmbit, de parcă am fi trecut un test. Și-a coborât Cătușa și s-a uitat în jos la mine.

— Butchers & Rog admite obligația dumneavoastră preexistentă de a citi, ca *prime* și *prioritare* cuvinte plătite, cele din discursul tău aprobat a priori de entitățile care reprezintă Keene Inc. și filialele sale, inclusiv, dar fără a se limita la,

promovarea și declarațiile de intenție în vederea cumpărării unor produse și servicii de la garantul dumneavoastră. Prin aceasta, amân comunicarea în legătură cu Procesele și daunele percepute de la Beecher Stokes, cadavrul lui, familia lui și/sau moștenitorii lui până la momentul în care presupusa Parte afectată Reprezentată Provizoriu, Speth Jime, și-a îndeplinit obligația preexistentă de a ține discursul în cauză și poate să-și afirme fără opreliști intenția de a angaja Butchers & Rog pentru reprezentare legală împotriva lui Beecher Stokes, a cadavrului său, a familiei sale și/sau a moștenitorilor săi.

— Ce dracu' zici? a întrebat Sam.

— Acceptă, a explicat cu calm dna Harris, să îi permită lui Speth să-și citească discursul înainte de a-i da un răspuns.

A zâmbit de parcă asta ar fi fost o mare favoare.

Ce generos, m-am gândit.

— Ce generos, a zis Sam cu voce egală.

Îl iubeam pe Sam.

— Vă puteți citi discursul, mi-a zis Finster, fluturând o mână mărinimoasă spre microfon.

S-a dat un pas în spate ca să-mi facă loc.

— Mulțumesc, i-a mimat Saretha.

Cătușa i-a bâzâit cu prețul pe ea, plus 15 la sută suprataxă, pentru că a vorbit fără să scoată vreun sunet.

Mulțimea de petrecăreți a privit, cu ochi mari. Până și copiii mai mici stăteau în liniște. M-am urcat pe podium. Reclamele din spatele meu au amuțit. Mi-am aplecat capul și mi-am acoperit ochii. Nimic nu avea sens. De ce i-ar fi păsat lui Silas Rog? Dacă aș fi putut să-mi primesc părinții înapoi, clar asta însemna o soartă mai crudă pentru altcineva.

Mașinile vuiau non-stop pe drumul unde fusese Beecher. Ajunseseră din nou să prindă viteză mare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe pod, doi ofițeri de poliție arătau cu degetul, marcând traiectoria săriturii lui Beecher. Intre ei era o femeie micuță, aplecată, într-o rochie jerpelită, cu mâneci lungi, aparținând domeniului public: bunica lui Beecher. Suferința ei se vedea cu ochiul liber, chiar și de la distanță. Ce urma să se întâmple cu ea? Dronele de știri bâzâiau în jurul ei ca un roi de muște, iar obiectivele mici, negre, sclipeau când pe bunica lui Beecher, când pe Finster, când pe trafic și când pe mine. Eram sigură că urmam să fim la știrile de seară.

Polițiștii au arătat înspre mine. I-au spus că mă sărutase? Părea dezolată. Dintr-odată mi-a fost rușine că eram pe scenă. Oare credea că ar fi fost greșit din partea mea să merg mai departe?

— Citește-ți discursul, a zis dna Harris.

Saretha a încuviințat din cap. Cătușa ei a bâzâit în liniștea sinistră. Sam s-a uitat în altă parte, cu mâinile încrucișate la piept, clipind.

Respirațiile mele au devenit din ce în ce mai rapide și mai grele, de parcă n-aș fi putut să trag destul aer în piept. Cum aș fi putut citi discursul? Cum aș fi putut accepta termenii celor de la Butchers & Rog?

Cum aș fi putut refuza?

Finster stătea liniștit lângă noi. Știa exact cum avea să se întâmple totul. De fapt, nu aveam nicio libertate de alegere. Trebuia să citesc discursul. Trebuia să apăs ACCEPT. Trebuia să fac ce se aștepta toată lumea să fac. Silas Rog avea să o dea în judecată pe bunica lui Beecher sau cadavrul schilodit al lui Beecher sau pe oricine-ar fi fost în planul lui diabolic, și avea să se îmbogățească și mai tare. În toată afacerea asta, eu mi-aș fi primit părinții înapoi.

Clădirile mici, bizare de pe fiecare latură a parcului au părut să se strângă în jurul meu. Am văzut îngrijorare pe fețele din mulțime. Norflo Juarze mi-a întâlnit privirea și a urlat *„Feliz Quinceañera*!”, 25,99 $ cheltuiți pe cuvinte în spaniolă pe care nu și le permitea. Sera Croate a zâmbit afectată, cu sprâncenele ridicate. Îmi lua prea mult să vorbesc. Ea voia să dau chix, bineînțeles. Vin prietenii tăi la Ultima Zi, dar vin și dușmanii.

M-am gândit c-aveam să vomit și după aia m-am gândit că dacă vomitam, măcar mi-ar fi ieșit *ceva* pe gură. Sam ar fi râs dacă ar fi auzit gândul ăla. Ar fi înțeles. Am vrut să-i arăt din ochi că totul avea să fie OK, dar în loc de asta am început să plâng.

Bunica lui Beecher privea de pe pod, împietrită și fără nicio expresie pe față. Aș fi vrut să fie nervoasă sau măcar să-mi surâdă batjocoritor. Aș fi vrut să-mi spună că era OK. Discursul din mâna mea nu avea niciun cuvânt consolator și nicio mențiune despre Beecher. Nu erau în el decât niște prostii generale, tipice, despre responsabilitatea de consumator,

Dropsuri Moon™, Ceai Buonicon™ și Gumă Keene™ cu Alge (toate deținute de Keene Inc.).

Am ridicat discursul. Nu puteam să zic cum mă simțeam în legătură cu el. Nu aveam voie să rostesc alte cuvinte. Dintr-odată, m-a străbătut un val de furie. Mâinile păreau să mă ardă. Am mototolit discursul într-o minge. L-am aruncat cât de tare am putut înspre autostradă. A aterizat, bun de nimic, în mulțimea stupefiată, nici măcar la sfertul distanței pe care mă așteptam s-o parcurgă. De peste tot din jurul meu s-au auzit gemete scurte. Dna Harris chiar a început să plângă. Dronele de știri s-au grăbit să filmeze, ca o haită de câini alergând după un os. Au prins cadrele de care aveau nevoie și s-au întors spre mine.

Toată lumea știa ce urma. Aveam să fiu unul din copiii ăia patetici pe care îi vezi la știri și care bodogăne câteva cuvinte de protest înainte de a fi scos de pe scenă. Finster a așteptat asta zâmbind, de parcă știa că aveam să-mi încalc contractul. M-ar fi ruinat. Mi-ar fi ruinat familia. Și pentru ce? Orice aș fi spus, nu s-ar fi schimbat nimic. S-a uitat la Saretha și a zâmbit și mai tare.

Pe pod, bunica lui Beecher nu s-a mișcat și n-a părut să perceapă că făcusem ceva. Se uita fix înspre scenă, flancată de doi ofițeri de poliție cărora le căzuse fața.

Apoi, brusc, o altă opțiune a înflorit în mintea mea. Am luat-o rapid pe drumul ăla, pentru că era o *alegere* – alegerea mea – și una pe care n-o auzisem sugerată de nimeni niciodată și pe care n-o văzusem niciodată pusă în aplicare. Am pus degetul mare lipit de arătător în colțul gurii și mi-am mișcat încet mâna dintr-o parte în alta. Am făcut semnul închiderii buzelor cu un fermoar și mi-am jurat în sinea mea că nu aveam să mai vorbesc vreodată.

TERMENI: 3,99$

Dropsurile Moon™ te-au eliminat din lista lor de prieteni, m-a avertizat Cătușa mea cu un bipăit. M-a trecut un fior pe șira spinării.

— Speth, m-a implorat Saretha cu un singur cuvânt.

Ochii mă dureau. Mâna stângă mi se părea grea din cauza Cătușii. Dna Harris, cu fața roșie, a fugit în mulțime și a recuperat discursul meu distrus.

Cătușa mea a bipăit din nou:

Keene Inc. vă amintește că ați fost de acord cu Termenii și Condițiile care vă obligau să citiți discursul stabilit de comun acord de cele două părți. Nerealizarea acestei prime comunicări în calitate de adult va rezulta în amenzi și daune de nu mai puțin de 278.291,42 $.

Îmi puteam simți rochia portocalie pătată de transpirație la subraț. O picătură mi-a alunecat pe spate. Suma era mai mult decât suficientă ca să ne distrugă.

Expresia docilă a lui Finster nu s-a schimbat deloc. S-a uitat de la mine la Saretha, mulțumit, dacă nu chiar satisfăcut, și s-a întors spre Meiboch™ Triumph-ul lui de abanos. Alți Avocați, mai puțin importanți, care fuseseră tot timpul pregătiți să-i ia locul celui de la Butchers & Rog, s-au năpustit asupra mulțimii.

Am înghițit tare în sec. Lumea s-a estompat din cauza lacrimilor mele. Am făcut cale-ntoarsă și am coborât de pe scenă.

— Toată lumea își citește discursul! a urlat dna Harris.

Buclele ei blonde strânse în coc, un aranjament original Vivian Metro™, se desfăcuseră. Cred că trebuia să plătească o amendă pentru asta.

Sam a fugit după mine. Am vrut să-l îmbrățișez sau să-l iau de mână, dar nu puteam. Tăcerea mea – refuzul meu total de a comunica – trebuia să fie completă.

Sera Croate nu te mai urmărește, m-a informat Cătușa mea.

Sera bătea cu degetul pe încheietura ei, cu un Avocat lângă, care sărea pe călcâie. O clipă mai târziu, aveam un InstaProces™.

Imposibilitatea de a furniza o valoare echitabilă în raport cu timpul pierdut. 1.250 $.

Nu știu de ce mă surprindea. Sera fusese tot timpul o oportunistă patetică și meschină.

Phlip și Vitgo, doi băieți cu nume groaznice de la mine din clasă, și-au dat coate și au făcut același lucru. Făceau economii ca să cumpere o reflexie nud după o scanare a Litsei Dox, o fată cu care lucra Saretha. Nici măcar nu-i invitasem la petrecere.

Ceaiul Franklin™ nu mai e prieten cu tine, a bâzâit Cătușa mea. Guma Keene™ de Aloe nu te mai urmărește.

Nancee se holba la mine, înghețată, cu ochii mari, din mijlocul mulțimii care se dispersa, ținând moale în mână o sticlă de Rock™ Cola rece ca gheața. Lacrimile îi inundaseră fața, de parcă aș fi trădat-o. Dna Harris a tropăit către ea, arzând de frustrare, și a pus-o să întoarcă Marca înspre ea, pentru că nu era o Arătătoare.

— Ce faci? m-a implorat Penepoli Graethe din mulțime, cu fața ei lungă contorsionată de teroare, de parcă ceea ce făcusem era mai rău decât săritura lui Beecher. Ce *faci?* a repetat.

S-a apropiat. Era mai înaltă ca mine, dar ca vârstă mai mică și cumva cocoșată, de parcă înălțimea ei ar îl rușinat-o. Mai avea aproape un an până avea să fie rândul ei să urce pe scenă. Îi promisesem că nu aveam să ne oprim din vorbit. Acum promisiunea aia îmi ințepa inima.

Dronele de știri făceau spirale frenetice, încercând să le ia interviuri prietenilor mei, să găsească unghiuri dramatice cu podul sau imagini cu mine de aproape. Mi-am acoperit fața cu mâinile și am luat-o la fugă.

Sam a strigat după mine. Inima mi s-a rupt și mai tare. N-ar fi putut să înțeleagă niciodată.

Și Penepoli m-a strigat, fugind un pic – modul ei de a alerga era ciudat – și apoi s-a oprit, de parcă ar fi fost prea mult.

În entuziasmul lor de a mă urmări, dronele s-au lovit una de alta, distrugând filmările curate, stabile, pe care le voia fiecare post de știri.

Norflo Juárez a strigat după mine:

— Cre-i trb, Jimenez?

Chiar și după ce împlinise cinșpe ani, când se chinuia din greu să scurteze tot ce voia să zică, a insistat să ne lungească numele de familie de la Jime la Jimenez. A zis:

— Așa era ’nainte de-a fi scrtt, ca tte numele latino de p-aici.

Cheltuise 138,85 $ în ziua aia.

Care era treaba? *Totul* era treaba, voiam să urlu, dar nu am zis nimic, pentru că trebuia să tac. Dacă nu vorbeam *niciodată*, nu trebuia să citesc discursul. Nu trebuia să-mi fac griji cu prețul cuvintelor sau să mă gândesc la cine făcea bani când vorbeam. Nu trebuia să ACCEPT ce voiau Butchers & Rog și ei nu puteau să pretindă că îi refuzasem. Era singura mea cale de scăpare.

Gâtul mă strângea atât de tare încât eram uimită că mai puteam respira. Am împins în stânga și-n dreapta prin mulțime și am fugit pe pod, pe lângă dna Stokes, care m-a privit trecând, fără cuvinte și fără să clipească. Am vrut să-i spun că făceam asta pentru ea, dar nu ăsta era adevăratul motiv. Nu înțelegeam cu totul ce făcusem sau de ce o făcusem – doar că într-un final preluasem controlul. Tot sistemul plății pentru cuvinte păruse atât de normal – până când ajunsese la mine ca un val spărgându-se deasupra mea.

Beecher nu văzuse nicio cale de scăpare, dar eu trebuia s-o iau pe alt drum.

— Speth, a strigat Sam a doua oară.

Uram îngrijorarea din vocea lui. Niciodată nu-i făcusem ceva de genul ăsta. Mă simțeam de parcă îl abandonam.

— Aveam un plan, a zis el disperat.

Mi s-a rupt inima. M-am uitat la el. A încercat să zâmbească.

— Urma ca eu să vorbesc mai mult, a zis.

Mi-am amintit.

— Tu urma să răspunzi doar cu un cuvânt ieftin. *Termită,* poate, dacă erai de acord.

Încercaserăm asta și cu Saretha cu doi ani în urmă, dar ea spusese că nu era în spiritul Legii. După care adăugase:

— Și ar fi oricum mai ieftin să zici *Speth* decât *termită,* ceea ce o chestie cam nașpa de zis și o mai și costase 12,73 $.

— Termita încă mai poate să citească discursul, a zis Sam trist.

Fața lui s-a strâmbat, de parcă nu putea înțelege ce făceam. Am făcut o pauză, chinuindu-mă să nu-mi las hohotele de plâns să scoată vreun sunet, cu un ochi pe Cătușă, atentă la orice

semnal că îmi scăpase ceva. Plânsul era gratis dacă nu făceai niciun sunet. Îmi doream să-i pot explica. În spatele lui, Saretha părea zăpăcită, iar un om micuț, insistent, într-un costum chartreuse de Avocat s-a grăbit către ea, vorbind repede.

Am fugit mai departe, cât puteam de repede, urmată de iepurașii de pe ecranele podului, care săreau cu viteză ca să țină pasul, cântând mai tare ca înainte. S-au oprit dintr-odată când am ajuns de cealaltă parte a podului.

Vocile au început să mă strige din drone.

— Crane Mathers de la *Murdox Post*™ – îmi dai un interviu?

— Dai o declarație pentru *Kingstan Press™?*

— CNC™. Crezi că ai putea să te uiți fix și în liniște la camera noastră pentru un minut?

Drona de la *Kingstan Press*™ a pierdut brusc altitudine, ciocnindu-se cu cea de dedesubt. Drona de la CNC™ și-a pierdut echilibrul, și-a revenit imediat, a virat puternic la dreapta și a busculat drona de la *Kingstan Press™* în peretele de reclame, spărgându-i suprafața, așa că ecranul a devenit gri.

Mi-am pus mâinile pe cap să mă protejez. O frenezie media de genul ăsta putea să se termine foarte ușor cu o dronă căzându-ți în cap sau prinzându-și elicele mici de elicopter în părul tău și scalpându-te. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, încă vreo câteva zeci ar fi apărut la fața locului ca să transmită scena *aia.*

Pe următorul panou a apărut o reclamă la Giroscopuri de Dronă™, apoi mai multe reclame au pornit pe pereții din fața mea, prezentându-mi firme de avocatură, pantofi de alergare și Consultanță Media™.

Am ajuns cumva în clădirea noastră, trântind repede ușa de sticlă în urma mea. Dronele au bătut în geam, dar nu aveau posibilitatea, fizică sau legală, de a deschide ușa. Am luat liftul până la apartamentul nostru de la etajul al doișpelea.

Dintr-odată, s-a făcut liniște.

Casa noastră subvenționată de reclame avea doar o cameră printată ieftin. Pereții erau făcuți din straturi striate, puțin dure, de polimeri termoplastici topiți. Clădirea noastră fusese printată 3D, milimetru cu milimetru, dintr-un set de alegeri ieftine, și se încovoia în jurul inelului care descria autostrada de la marginea orașului. Erau zeci de clădiri aproape identice în zona aia, printate cu ajutorul aceluiași model, cu aceleași tipuri de camere înăuntru.

Chiria noastră era accesibilă atâta timp cât ne uitam la treizeci de ore de reclame pe lună. Nu era un alt loc mai ieftin în care puteai să trăiești în oraș. Dacă nu puteai să trăiești aici, erai trimis în robie, așa cum pățiseră părinții mei.

Ani de zile, casa noastră a mirosit un pic a plastic ars. Unul dintre pereți fusese printat și finisat când fuseseră luați părinții mei. Apartamentul nostru a fost reconfigurat ca să aibă spațiul „potrivit” pentru trei oameni. Era exasperant să știu că spațiul părinților mei încă era acolo, un gol inutil care ne era refuzat pentru că Deținătorii de Drepturi nu puteau să suporte că noi aveam mai mult spațiu decât minimul legal. Dna Harris a încercat să pretindă că era pentru ca noi să nu fim triști, aducându-ne mereu aminte de părinții noștri.

Încă mai simțeam plasticul ars. Încă îmi mai aduceam aminte cum era când spațiul ăla era acolo – cum arăta, încă îmi mai aduceam aminte de *ei.*

Sesizându-mi căldura corporală, ecranul de perete a pornit și a început o succesiune obligatorie de reclame. M-am lăsat pe canapea și mi-am luat capul în mâini. Reclamele și-au mărit volumul, pentru a-mi reaminti că dacă nu mă uitam la ele, nu se puneau la rația noastră lunară necesară pentru subvenție.

Urechile îmi țiuiau. Stomacul mi se agita, în același timp înfometat și supărat. Dacă totul ar fi mers conform planului, atunci mi-aș fi ales Marca, așa cum făcea toată lumea în Ultima lor Zi, uitându-mă peste produsele plasate, alături de prietenii mei, și mâncând pizza – pizza adevărată, nu printată. În loc de asta, trebuia să dau piept cu ce făcusem singură.

În liniște.

PĂPUȘI: 4,99 $

Am avut șansa de a-mi aduce părinții înapoi și am ratat-o. De ce? Și ce dacă era implicat Silas Rog? Și ce dacă bunica lui Beecher ar fi fost arestată sau obligată să muncească sau orice altceva ar fi plănuit să-i facă? N-o cunoșteam pe dna Stokes. A înțeles măcar ce făcusem sau cât mă costase asta?

Ușa a glisat și s-a deschis în spatele meu.

— Sunt încântat, a urlat Sam, tropăind înăuntru; nu părea încântat. Sper că-i explodează creierul lui Silas Rog. Sper că tot orașul ăsta se face țăndări pentru că o fată nu a citit prostia ei de discurs! Sper că totul se face bucățele.

Umbla prin casă vorbind repede, pentru că-și permitea să spună ce voia. Nu trebuia să se gândească la cuvintele lui. Putea să le dea drumul. S-a oprit să mă îmbrățișeze și i-a dat înainte.

— Apropo, prietenii tăi sunt o grămadă de brioșe umplute cu rahat.

Am vrut să zic *nu toți,* dar știa.

Pe ecranul nostru a apărut o cerere de la Dayline Exclusives™. Sam a atins ecranul să refuze apelul.

— Cum e asta așa o mare chestie? N-a făcut nimeni asta până acum? Serios? De parcă nu sunt tone de oameni care își citesc discursurile și *după aia* se opresc din vorbit? Frații Juarze zic probabil zece cuvinte pe an fiecare!

Asta era o exagerare, dar una mică. La mine în cap l-am îmbrățișat și eu.

Ușa noastră s-a deschis din nou. A apărut Saretha, urmată rapid de avocatul în costum chartreuse.

— Speth, a zis Saretha sufocată. Nu-i prea târziu.

— Cine e ăla? a întrebat Sam, arătând către Avocat.

Avocatul a făcut cu mâna și și-a aplecat capul, punându-și mâinile pe genunchi în timp ce-și trăgea sufletul.

— Arkansas Holt, a gâfâit. Avocat.

O reclamă a unui Avocat concurent, Dirk Fronfeld, a apărut pe ecranul nostru, promițându-ne rezultate mai bune. A venit și un apel de la firma lui de avocatură. Sam l-a respins.

Arkansas Holt s-a mutat în partea mea de cameră, încă respirând greu. Arkansas era numele unui stat, cred. Avea o singură medalie în piept, care proclama mândru că până atunci câștigase măcar un caz, dar implica în același timp că ăla era singurul.

Capul lui Sam s-a-ntors dintr-odată spre singurul geam al camerei noastre.

— Băga-mi-aș…

A năvălit la fereastră. Geamul nostru era un dezastru lăptos, sclipicios, care ar fi trebuit să fie ajustabil, de la transparent la opac, la dorința noastră. În loc de asta, era blocat într-un stadiu urât, tremurător, între cele două. În spatele geamului, o pereche de drone pluteau în sus și în jos, calculând din ce poziție mă vedeam mai bine.

— Vulturi, a mormăit Sam.

Și-a tras canapeaua extensibilă (Saretha și cu mine o împărțeam pe cealaltă) și a smuls o pătură ca să le blocheze imaginea. Nu aveam perdele. Brevetul pentru conceptul de perdea costa 90 $ pe lună și niciodată nu crezuserăm că merita. De obicei nu conta când stăteai la etajul doișpe. Acum însemna că Sam trebuia să țină pătura în sus; a prinde o pătură de un geam era Proprietate Intelectuală și nu aveam niciun drept s-o folosim.

— Pot să ajut eu cu asta! a spus Avocatul Holt și a ridicat un deget în aer de parcă ar fi exersat cum să fie dramatic și încă nu-i iese cum trebuie. Pot să-i fac eu să dispară.

Suna ca un magician low cost sau ca o reclamă la detergent, nu ca un Avocat.

— Poate să ne ajute, a zis Saretha aproape în șoaptă.

S-a strâns singură în brațe și și-a frecat umerii de parcă i-ar fi fost frig.

Hoit și-a dres vocea și s-a mai îndreptat un pic de spate, consolidat de aparenta încredere a Sarethei în el.

— Dacă doriți să scăpați de mass-media, pot să cer o interdicție de reproducere a înfățișării tale, a zis. Nu îi va împiedica să transmită orice e considerat de interes public, precum evenimentele nefericite de azi-dimineață, dar nu le va mai permite să te urmărească peste tot și să ceară mai mult.

— Da? Și cum te ajută asta pe *tine*? l-a întrebat Sam pe Arkansas Holt.

Hoit s-a oprit.

— În baza contractului, am dreptul de a deține controlul asupra oricăror tranzacții comerciale derulate pe baza imaginii ei.

Sam și-a dat ochii peste cap.

— Să ce?

Hoit a început să se scarpine la nas.

— Aș profita din toate lucrurile de genul posterelor sau păpușilor, dacă se va ajunge vreodată la asta.

S-a auzit soneria. O fereastră apărută în peretele-ecran transmitea imaginile din fața ușii noastre. Dna Harris era afară, căutându-și prin poșetă.

Nu aveam nevoie de asta. Aveam nevoie de timp să mă gândesc. Era prea mult zgomot și prea multă vorbărie. Se întâmplau prea multe în același timp.

— Păpuși? s-a strâmbat Sam la Holt, neîncrezător.

Hoit a dat din umeri.

— Teoretic, aș putea să vând aproximări virtuale. Nu e destul de în vârstă pentru ceva mai indecent decât un bikini.

Știam că, din când în când, Publicitarii vindeau date scanate pentru ca băieții gen Phlip și Vitgo să poată cumpăra o scurtă incursiune în compania celei mai bune aproximări pe care o putea făcea sistemul în raport cu felul în care o fată arăta goală. I se întâmplase Sarethei de vreo șase ori. Credeam că e scârbos, dar dna Harris zicea că ar trebui să fie flatată. Saretha s-a forțat să nu-i pese, pentru că avea dreptul legal la 10 la sută din profituri.

Arkansas a continuat:

— Nu se poate să vă așteptați la intimitate cu nivelul *ăsta* de trai. Oricum, puțin probabil să fie o înțelegere profitabilă.

Hoit a arătat cu mâna spre corpul meu aparent neinteresant. Fața mi s-a încălzit și înroșit.

Afară, dna Harris a găsit ce căuta și a apropiat cardul de încuietoarea ușii. Ușa s-a deschis, iar ea a năvălit înăuntru.

— Ce naiba ai avut în cap? a cârâit; după aia l-a văzut pe Holt, s-a împăunat ca să-l impresioneze, i-a văzut singura medalie și s-a pleoștit la loc. Speth, a zis, făcându-mi numele să sune de parcă l-ar fi scuipat.

Mi-am apropiat genunchii de gură. Voiam să-mi pun mâinile pe urechi, dar gestul ăla costa 7,99 $ pe minut.

— Spune-le ce mi-ai spus mie, l-a implorat Saretha pe Holt.

Dna Harris și-a încrucișat brațele la piept. Hoit s-a-ndreptat din nou de spate și și-a fixat ochii pe mine.

— Având în vedere că termenii contractului tău cu Keene Inc. stipulează că vei citi ce fusese convenit înainte de orice alt discurs plătit și având în vedere că respectiva convenție *nu* specifică o oră, o dată sau un loc, nu ți-ai încălcat încă termenii convenției în cauză, pentru că nu ai vorbit, și ești în momentul acesta ferită de orice proces care să aibă obiectul încălcării contractului în cauză, incluzând, dar nelimitându-ne la procesele disjunse și sprijinite pe acesta.

Chiar și atunci când era în favoarea mea, jargonul legal părea să mă atace. Am încercat să mă concentrez pe ce ziceam și nu pe cum suna, dar ca mijloc de comunicare era echivalentul unor palme peste față.

— Nu are nicio problemă? a întrebat Sam, întinzându-și mâinile în sus, pentru a acoperi tot geamul.

— Are foarte multe probleme, l-a asigurat dna Harris.

— Poate, zice Holt, dar asta depinde de intențiile ei. Dacă tăcerea ei ar fi un act demonstrabil de protest sau antagonizare, asta ar putea să devină problematic. Dar având în vedere că n-a spus nimic, cum am putea ști?

Mi-am ridicat privirea dintre genunchi.

Dna Harris și-a mușcat buza.

— Tot ce trebuie să faci e să citești discursul, a zis Saretha.

A glisat cu degetul pe Cătușa ei până a reușit să recupereze o copie a lui. A împins-o cu degetul, ca să apară și pe Cătușa mea.

— Poți să-l citești și să explici după aceea că ai fost traumatizată de ce i s-a-ntâmplat lui Beecher.

De ce i s-a-ntâmplat? Beecher s-a sinucis; nu *i* se întâmplase nimic. Nu puteam să-mi dau voie să mă gândesc la asta. Eram confuză. Eram tristă. Eram nervoasă. Însemna asta că eram traumatizată?

— A făcut semnul buzelor închise cu fermoarul, a zis dna Harris. De două ori. O persoană traumatizată nu face asta.

Hoit și-a mijit ochii la ea.

— Trebuie să-mi cer scuze. Nu eram conștient că sunteți un psiholog calificat să diagnosticheze trauma.

Dna Harris s-a dat un pic în spate.

— Dna Ghem de Păr amuțește, a zis Sam de parcă ar fi comentat un meci de Baseball™.

Dna Harris a început să depună un litigiu pentru că fusese numită „ghem de păr”. Sam a aruncat pătura pe jos și a luat-o de încheietură.

— Vrei să ne dai în judecată? Ce zici dacă te dăm noi în judecată? Nu tu te ocupai de tranziția ei? S-a întors spre Holt: Putem s-o dăm în judecată?

Hoit a făcut o față care spunea: *poate*?

— Sam, a zis Saretha, de parcă ar fi fost ridicol s-o dăm în judecată pe dna Harris.

Eu nu credeam că era ridicol. Mă săturasem de ea. Mi-ar fi plăcut s-o văd dată în judecată de noi și nu invers.

Sam i-a dat drumul. Dna Harris s-a dat în spate, încruntată.

Afară, șapte sau opt drone s-au apropiat de geam. Hoit s-a mutat în partea aia de cameră și le-a întors spatele.

— Orice s-ar întâmpla, a zis Holt, și *nu pot* să fiu mai clar de atât. Și-a fluturat mâna spre mine ca să fie sigur că îl ascultam și a continuat mai încet: Dacă te hotărăști să vorbești sau în momentul în care reușești să vorbești, acum, mai târziu sau în zece ani, primele cuvinte care ies din gura ta trebuie să fie *acestea.*

A arătat către Cătușa mea și către discursul care strălucea pe ea. Nu știu de ce, dar asta m-a făcut iar să plâng. Nici măcar nu puteam să văd discursul. I-am împins mâna. Puteam să fac asta. Puteam să împing oamenii afară din spațiul meu privat fără costuri. Nu puteam, în schimb, să-i țin.

Hoit s-a dat înapoi și, din colțul gurii, i-a șoptit Sarethei.

— Deci cum facem cu plata mea?

ZEBRE: 5,99$

Încă mai pot auzi vocea tatălui meu. Chiar dacă eram săraci, era vorbăreț. Când cădea WiFi-ul, fața i se lumina. Aia era șansa lui. Scăpat din ghearele sistemului, putea să zică orice.

Îmi amintesc că odată ne-a zis:

— Pot să vă fac să vă gândiți la zebre.

Sam a râs jucăuș, angelic, ca de obicei. Eu am ascultat, încântată.

— Tot ce trebuie să fac e să spun cuvântul: zebre. Ideea trece de la mine la voi. *Zebre.* Vedeți? E inevitabil! Vă imaginați una chiar acum!

Am zâmbit, știind că avea dreptate. Am văzut zebra, cu dungi și o coamă țepoasă – și o câmpie largă în spatele ei. Cuvintele erau ca magia.

Nu-mi aduc aminte totul, pe de o parte pentru că eram așa mică și pe de altă parte pentru că era greu să mă concentrez. Mama înnebunea în timpul penelor de net, ne îmbrățișa fără să plătească 2,99 $, ne pupa pe frunte și ne zicea „Vă iubesc” de o sută de ori. Era ca un atac al unui animal, dar unul plin de dragoste.

Îmi amintesc că tata susținea că existau locuri numite „liberoteci”, unde te lăsau să citești orice carte și tot ce trebuia să faci era să le arăți un cârd.

— Cât costa cârdul? am întrebat.

A zâmbit compătimitor. A zis că era gratis. Trebuia doar să promiți că returnezi cartea după ce termini.

Iubeam poveștile astea, chiar și pe cele atât de ridicole. Știam că era imposibil ce descria el. Cum ar fi putut oamenii care scriau cărți și publicau cărți să facă bani dacă „liberotecile” le împărțeau pur și simplu? Nu avea niciun sens.

A mai zis și că, odată, cuvintele fuseseră gratuite. Asta credeam. Legile erau făcute din cuvinte, deci cuvintele existaseră înaintea lor, nu? Tata a zis că le-a luat mii de ani oamenilor să-și dea seama că pot controla drepturile de autor pe cuvinte. Au început controlând felul în care erau folosite anumite cuvinte, nu puteai să scrii pur și simplu un cuvânt precum Cola™ sau Disney™ sau Candy™ fără frica de a fi dat în

judecată, mai ales dacă aveai ceva negativ de spus despre ele. De acolo a devenit din ce în ce mai rău. Nu știa unde exact începuse totul.

— Aș vrea doar să știu cum aș putea să închei toate astea, a zis.

Mama se supăra când zicea lucruri de genul ăsta. Se îngrijora să nu fim stigmatizați, dați în judecată sau chiar înrobiți.

— Toată lumea e înrobită până la urmă, zicea tata întunecat.

— Dacă WiFi-ul se întoarce mai puternic? îl presa mama, de parcă WiFi-ul ar fi bătut la ușă.

Tata a părut stânjenit și și-a tras fermoarul peste buze în glumă. Mama nu găsea gestul amuzant, nici măcar ca ironie, când WiFi-ul era căzut.

— Urăsc semnul ăla, a zis. Vor să ne amintim cât de jos suntem. Niciunul dintre voi n-are voie să facă semnul ăla, ați înțeles?

S-a uitat înspre noi trei și apoi la Cătușa ei, îngrijorată că WiFi-ul revenise când nu fusese ea atentă.

* * *

Acum făcusem exact gestul ăla, pe care ea îl disprețuia, în fața unui întreg oraș – poate chiar în fața unei întregi națiuni. De ce îl făcusem? La ce mă gândisem?

Trebuia să ne sunăm părinții. Nu știam dacă mă văzuseră la știri. Compania controla gradul de acces pe care îl aveau la lumea exterioară, iar majoritatea timpului și-l petreceau pe câmp. Saretha i-a contactat prin Biroul Internări și am reușit să stabilim o legătură. Dna Harris a insistat să fie prezentă. Încă mai era Custodele lui Sam și stătea în spatele nostru, cu brațele încrucișate la piept, încruntată.

— Speth, a zis tata, intens, dar distant. E OK.

Vocea lui era joasă și calmă. Și a mamei era la fel.

Stătea lângă el, cu ochii în jos. Camera era întunecată în spatele lor, luminată insuficient de o bobină murdară, fluorescentă. După îngrijorarea din privirile lor, era clar că auziseră destule.

— Sam, a zis tata cu o încuviințare scurtă din cap, ceea ce însemna că Sam trebuia să le spună totul.

Dna Harris a țâțâit. Explicase de multe ori că nu era conform etichetei să îl pui pe cel mai tânăr să vorbească doar pentru că nu trebuia să plătească. „E pervers”, i-a șoptit Sarethei. Saretha

s-a prefăcut că dna Harris nu era acolo, în timp ce Sam explica despre Beecher, discurs și ce făcusem. Mi s-a încordat tot corpul în timp ce așteptam o reacție. Sam a descris gestul buzelor închise cu fermoarul. Mamei i-a zvâcnit o buză. Și-a închis ochii.

Când Sam a terminat, tata a încuviințat din nou din cap. Părea mai bătrân decât ar fi trebuit să fie. Amândoi păreau. Trebuiau să bea un litru de Metlatonic™ de două ori pe zi doar ca să supraviețuiască în soarele brutal. Nu știam dacă asta era pentru că munca le provoca sete sau pentru că soarele le ardea pielea. Nu știam dacă Metlatonic™-ul îi ajuta sau le făcea rău. Prețul lui gras era dedus din Înrobire.

Încă mai părea că soarele îi omora.

Tata i-a luat mâna mamei în a lui. Ea abia dacă s-a mișcat. Costul afecțiunii lor a apărut pe ecran. 6 $.

— Știu că e greu pentru tine, a zis tata.

Am încercat să nu plâng. N-am reușit. Mi-am șters lacrimile, disperată să spună ceva care m-ar putea ghida. Sub el, pe ecran, a apărut costul celor câteva cuvinte rostite, taxa de WiFi, onorariul perceput de Agropolenizare™ Inc. pentru folosirea camerei lor și a echipamentului și pentru timpul petrecut departe de câmpuri.

Ardeam să-i întreb ce să fac. Tăcerea mă ucidea. Aveam nevoie de ajutorul lor și uram că totul din lumea asta părea să conspire împotriva îndrumării mele de către ei. Nici măcar nu știam cât de departe erau. Întrebasem, dar părinții mei, dna Harris și chiar și profesorii de la școală nu puteau să-mi spună cât de departe era Carolina de Vermaine. Geografia e informație patentată.

Vă rog, i-am implorat la mine-n cap, *spuneți-mi ce să fac!*

— Vrei să adaugi ceva? a întrebat-o tata pe mama încet.

Asta era tot? Am clipit și au mai curs niște lacrimi. Nu puteau să-mi vadă fața? Nu puteau să citească pe ea, chiar dacă privirile le erau încețoșate? Nu știam cât de departe erau de mine.

Mama s-a uitat în sus, prima dată la el și apoi la cameră, la ecran și la mine. Părea bătută. Ochii ei aveau contur roșu. Am vrut să zic că-mi pare rău. Am vrut să dau totul înapoi, dar după aceea mama a făcut ceva ce nu credeam că voi vedea vreodată. Și-a dus degetele la gură și încet, deliberat, a făcut semnul buzelor închise cu fermoarul, răsucindu-le la sfârșit, ca pe o

broască. S-a holbat la cameră, direct și clar, și a zâmbit. M-au trecut toți fiorii pe șina spinării. Nimeni nu părea să respire. Gura dnei Harris a rămas căscată. Tata a încuviințat din cap, a apăsat un buton și imaginea părinților mei a pâlpâit și a dispărut.

PRADĂ: 6,99 $

Eram o agitatoare. Eram o nebună. Eram ingenios de amăgitoare. Eram deficientă mental. Eram o amenințare nepatriotică la adresa națiunii. Eram un simptom patetic al unei generații fără suflet. „Copiii nu au fost niciodată așa”, ziceau comentatorii.

Dar mama mea era de acord.

Eram *subversivă,* un cuvânt pe care nu-l mai auzisem până atunci. Însemna că voiam să distrug guvernul. Ziceau că crescusem prețul cuvântului până la 29,99 $ cât ai zice pește, dar n-aveam nimic de a face cu asta. Deținătorii de Drepturi schimbau prețurile în fiecare zi, cât de mult puteau, în funcție de ce suporta piața.

Un reportaj de știri pretindea că îl păcălisem pe Beecher să se sinucidă ca să-mi acopăr urmele (*Ce urme?* m-am întrebat). Un alt reportaj, cel mai flatant dintre toate, pretindea că aveam o tumoare pe creier, care mă amuțea. Eram o fetiță tristă, inutilă.

Posturile ofereau recompense primei persoane care mă făcea să vorbesc. Nu eram sigură, dar presupuneam că asta ar fi putut însemna că se aflase și în afara orașului. Ce credeau despre mine cei de afară? Știam, măcar, ce credeau părinții mei, iar asta făcea totul un pic mai ușor de suportat.

În prima mea zi înapoi la școală, eram pe strada Fuller, chiar lângă vuietul inelului periferic, când m-au abordat două fete slabe și bogate, îmbrăcate în corsete aurii și haine Transparenting Mood™. Voiau să vorbesc – să *vorbesc*, la dracu’, și aveau de gând să rezolve problema.

— O să plătesc eu pentru cuvintele tale, a urlat cea mai înaltă, de parcă aș fi fost pe jumătate surdă.

Părea să creadă că pur și simplu așteptasem pe cineva la fel de deștept ca ea să se ofere. S-a clătinat lângă mine și mi-a băgat Cătușa ei placată cu cristale sub nas. Haina ei lungă s-a făcut un galben acid, semiopac. Vreo șase brățări au zăngănit când și-a fluturat mâna în fața mea ca să vorbesc.

— O să-i înregistrez vocea, i-a spus mai într-o parte prietenei ei, de parc-aș fi fost un câine care nu înțelegea. Și după le putem pune tuturor înregistrarea.

Cea mai scundă a încuviințat entuziasmată din cap.

— Ai putea ajunge la știri!

Haina i s-a făcut portocalie, apoi transparentă.

Nu era nicio dronă în apropiere. Avocatul Holt reușise să obțină un ordin parțial de interzicere a lor. Nu știu dacă plănuia să vândă păpuși sau ceva.

— Meh, a zis cea mai înaltă, aranjându-și părul. 6,99 $.

Galbenul hainei ei s-a estompat. Nu părea să-i pese de știri sau bani. Voia doar să mă supun.

— Dacă nu vrei să vorbești, fă măcar chestia cu fermoarul și buzele, kârpă.

Cuvântul ăla, kârpă, m-a făcut să-mi scrâșnesc dinții. 49,99 $. Era nașpa, plin de ură și scump – însemna că eram doar puțin mai mult de o mizerie. Niciodată nu-l folosisem, chiar dacă o droaie de alți copii îl foloseau înainte de a fi obligați să plătească. Nancee și Penepoli și l-au zis odată una alteia de câteva ori, în glumă, să vadă care îl putea zice cu mai multă răutate. Tot timpul le-am zis că dacă puteam să spunem orice voiam, era mai bine să încercăm cuvinte frumoase.

Nici Nancee, nici Penepoli nu au reușit să scoată *k*-ul ăla glotal, plin de ură, așa cum puteau fetele de pe alee.

— Haide!

Cea mai înaltă m-a împins nehotărâtă. Aproape i-am râs în nas. Așa erau oamenii bogați; fie erau grotesc de mari, de la voracitate și steroizi, fie erau dezgustător de slabi. Îmi părea un pic rău pentru fetele alea, chiar dacă nu știam de ce îmi era milă de ele. Lor nu le era de mine. Alegeau să se înfometeze, în timp ce unii copii de-abia supraviețuiau, cu fâșii printate de Wheatlock™. Cu toate avantajele lor, fetele astea arătau groaznic. A trebuit să-mi amintesc că asta le făcea răutăcioase.

Am șters-o de pe trotuarul principal spre o alee îngustă. Am presupus că ele ar fi evitat să meargă în locuri așa murdare, dar nesupunerea mea le-a declanșat isteria.

— Vrei să fii dată în judecată, fetițo? a întrebat cea mai înaltă, bătând cu tocul în trotuar.

Haina i-a pâlpâit și s-a făcut roșie, iar nasul i s-a încrețit când a văzut spațiul îngust, umbros în care fugisem.

Discursul mi-a apărut brusc pe Cătușă, strălucitor, ca și când Keene Inc. avea un algoritm care ghicea momentul cel mai prost

cu putință pentru a mă convinge să reiau în calcul citirea lui. Sau poate Keene credea că fetele astea erau un public bun.

— Tatăl ei e Avocat, m-a avertizat cealaltă voce.

A luat-o cu pași mari pe alee, fără frică, pe tocurile ei de cinșpe centimetri, iar haina i s-a făcut neagră. Am mărit pasul, iar ele au luat-o la fugă după mine. Bine, poate nu la *fugă* – pantofii lor de lux cu tocuri înalte și corsetele strânse le făceau să avanseze cu greutate. Zăngăneau ciudat și, după câteva secunde, au fost nevoite să se oprească.

— O, Doamne, Mandy, nu pot să respir, s-a plâns cea mai scundă.

— Kârpă! a urlat Mandy.

Și-a dat jos pantofii cu toc și i-a aruncat după mine, unul după altul – tocuri instabile, ascuțite, care fluturau prin aer. Mi-a picat fisa că fetele astea ar fi putut fi cliente la magazinul unde lucra Saretha. Saretha vindea gunoaie din astea nepractice, corsete și pantofi cu toc și cizme Leatherette™ cu ornamente.

Am tăiat-o de-acolo, strecurându-mă pe o alee adiacentă și printr-o ieșire de urgență. Eram încântată de subțirimea brațelor fetelor bogate și de slăbiciunea corpurilor lor înfometate degeaba. Chiar dacă mă vedeau, n-ar mai fi putut niciodată să se adune și să mă urmărească. Îmi exploda inima, dar mi se părea palpitant să scap de ele.

— Advil™, Advil™! le-am auzit strigând în timp ce vocile lor se pierdeau în urma mea pe măsură ce mă distanțam de ele.

M-am urcat un pic mai sus și am ajuns pe acoperiș. Puteam să merg de-a lungul unui arc de șase clădiri și apoi să mă întorc la nivelul străzii chiar înainte de intersecția unde era școala mea. Niciunul din spațiile dintre clădiri nu era greu de sărit și, adevărul e, îmi plăcea cât de palpitant era să sar, trebuia doar să am grijă cu aterizările și să nu fac din greșeală vreo mișcare de gimnastică. Nu puteam să-mi permit asta. Cătușa mă urmărea.

Mă simțeam destul de bine acolo sus, cu fetele Avute înfrânte, când am realizat ceva.

Urma să fie mai rău de atât la școală?

ȘCOALĂ: 7,99 $

Școala Westbrook era situată la marginea interioară din Onzième, o serie de clădiri largi, inter-conectate, printate din rămășițe de plastic marmorat în nuanțe de gri neregulate, translucide. Fațada clădirii principale era vizavi de un zid care avea rolul de a descuraja – chiar dacă nu de a interzice complet – accesul adolescenților la companiile din Quatrième. Cei mai mulți dintre noi intram în școală prin spatele clădirii Parker™.

În clipa în care am pus piciorul înăuntru, Shari Gark mi-a tăiat calea, în timp ce alți copii au venit buluc în jurul meu. În ciuda sumei pe care trebuia s-o plătească, a zis:

— Zici cv dacă i-o FiJo?

Shari urmărea cu grijă Piața Cuvintelor$™, căutându-le pe acelea al căror preț scădea. Cuvinte din jargon – numite uneori cuvinte de canal, precum *i-o* – fluctuau teribil, dar de multe ori puteau fi spuse pe nimic. Faptul că folosise *FiJo* mă surprindea. *FiJo* era cuvântul folosit de toată lumea pentru momentele când cădea WiFi-ul, dar era mai piperat. Copiii alergau în cercuri și-l strigau în timpul unei pene; atunci nu îi costa nimic. Adulții începeau lungi conversații, întrebându-se unii pe alții lucruri pe care le păstraseră de mult și savurând răspunsurile. Când eram mai mică, se întâmplau des. Nodurile de transmisie de pe acoperișuri se stricau sau erau vandalizate. După aceea nu s-a mai întâmplat. Silas Rog a condus efortul de a centraliza sistemul WiFi, oferindu-se să îl găzduiască într-un buncăr impenetrabil, sub birourile lui bine păzite.

Nu mă gândeam că WiFi-ul urma să pice, dar dacă da, aș fi vorbit? Shari s-a holbat la mine, iar obrajii i s-au înroșit.

— Crezi că ești m bună k io? a întrebat.

Eram stupefiată că vorbise atât de mult. De când făcuse cinșpe ani scosese poate cinci cuvinte. Acum era gata să cheltuie 57,94 $ ca să-și exprime furia sau să arate că era diferită de mine. Poate voia doar să mă facă să vorbesc.

Fața i s-a contorsionat într-un rânjet furios. Copiii mai mici povesteau și șopteau despre mine când treceau pe lângă mine. Elevii mai mari își târșâiau picioarele prin hol, holbându-se la

mine în tăcere. Shari s-a pierdut în mulțime, clocotind, îndreptându-se către ora noastră de Economie a Cuvântului.

M-am întors să-mi deschid dulapul, dar n-am putut, pentru că nu pornea reclama dinainte de apariția ecranului pentru combinație. Și nici nu aveam voie la Economia Cuvântului, pentru că dna Oglehorn a zis că nu era de așteptat să pot contribui semnificativ la oră. Teoretic, avea dreptate. Dar știam sigur că Shari nu scosese un singur cuvânt la ora ei de când făcuse cinșpe ani. Și nicio duzină de alți copii nu făcuseră asta. Nimeni nu își irosea banii pe Economia Cuvântului. În general, stăteau acolo și așteptau să învețe cum să vâneze chilipiruri.

La Etica Comunicării, dl Valk s-a prefăcut că nu se întâmplase nimic, cel puțin la început.

— Datul din umeri este considerat comunicare și este Marcă înregistrată de corporația Rand®, dar dacă mișcarea umerilor are mai puțin de doi centimetri, e scutită de taxe, după cum demonstrează sentința din cazul *Merrill v. Dakin.*

Mi-am ciulit urechile. Era crucial să-mi amintesc ce puteam face cu corpul meu și ce nu. Puteam să dau din umeri, dar numai puțin.

— Ca în cazul fiecărui gest gratuit, a zis dl Valk, repetiția lui va fi identificată și taxată dacă poate fi observat un tipar al comunicării.

Trebuie să ne fi zis asta de sute de ori. Deținătorii de Drepturi nu puteau permite unei persoane să submineze sistemul micro-dând din umeri un poem de dragoste în codul Morse.

— Toate modurile de afecțiune sunt taxate la inițiatorul afecțiunii în cauză și, ulterior, la cel care reacționează, la o rată mai scăzută, cu excepția ținutului de mână, care e taxat în mod egal la ambele părți, sau deloc, dacă ținutul de mână *nu* este un gest de afecțiune, fapt determinat de nivelul de serotonină al părților. Un prag de 0,35 a fost definit ca limită, conform datelor procesate de o Cătușă standard. Asta poate să le permită unor părți în depresie clinică să se țină gratuit de mână, ceea ce, chiar dacă teoretic legal, este considerat totuși imoral și lipsit de respect la adresa Legii.

În spatele lui, pe ecranul camerei au început să lumineze contururile unui băiat și al unei fete triste ținându-se de mână, dar nepărând să se bucure de asta. Nu m-am putut abține de la

a mă gândi la Beecher și de la a-mi dori să fi simțit mai multe pentru el.

După aceea dl Valk s-a uitat la mine. Și-a mijit ochii.

— Ceea ce se taxează pentru comunicare trebuie să se schimbe și chiar se schimbă de-a lungul timpului, pentru că diverse procese și cazuri apar în fața curții, redefinind Legea. Într-o zi, până și *tăcerea* ar putea fi taxată, dacă se determină că o astfel de acțiune este un act intenționat de protest.

Vocea i-a devenit mai dură, dar după aceea a închis ochii, s-a relaxat și a reluat ora obișnuită.

Nu am ieșit nici la ora de condus, pentru că dl Skrip, instructorul auto, m-a întrebat dacă voiam să merg afară, pe inel, și n-am putut să-i răspund. S-a uitat la mine pentru un moment care a părut lung, profund dezamăgit.

— Aptitudini pierdute-n zadar, a zis.

Eram una din preferatele lui, parțial pentru că îi plăcuse de Saretha, dar mai ales pentru că era de părere că aveam un control bun.

Îmi plăcea să conduc, dar eram ușurată că nu trebuia să merg. E stresant să conduci pe inelul din jurul orașului, cu toate mașinile alea care te depășesc și îți taie calea. Într-un accident, sunt zero șanse ca cineva de la școala noastră să fie găsit nevinovat, indiferent de ce se întâmpla cu adevărat, iar procesele alea erau urâte.

— Vina e decisă de instanțe, nu de fapte, îi plăcea domnului Skrip să ne amintească.

Cu toții știam că suntem acolo doar ca să învățăm să fim șoferi pentru Avuți și să le facem comisioane. De ce aș fi vrut să fac asta?

•

În hol, Phlip și Vitgo se jucau blocându-mi calea și pretinzând că se dau la o parte numai dacă le zic în ce direcție s-o ia. Am încercat să nu-i las să mă irite prea tare, ceea ce era greu, pentru că Phlip și Vitgo erau întotdeauna iritanți.

Sera Croate a venit din urmă și mi-a întors mâna la spate.

— Nici măcar nu urlă, a zis, de parcă aș fi fost un experiment.

7,96 $. M-am smucit din strânsoarea ei, furia îmi curgea prin vene, radiind de la durerea din umărul meu. Sera Croate mă urâse ani de zile, dar acum se purta de parcă n-aș fi fost om. Mi-

am frecat mâna, fiecare mușchi din corp mi se încordase dintr-odată. Așa avea să fie de acum înainte?

Ar fi trebuit să am o săptămână excelentă. Dacă făceam ce se aștepta lumea să fac, toți m-ar fi felicitat. Ar fi fost impresionați că mersesem mai departe, chiar și după ce făcuse Beecher. Aș fi primit cupoane de mâncare și pentru cuvinte. Aș fi avut o Marcă, probabil Dropsurile Moon™, și aș fi putut să le cumpăr la mare reducere toată viața pentru loialitatea de care dădusem dovadă. Aș fi putut să țin capul jos, exact ca toți ceilalți. Nu era drept. Nu era corect.

Sera și-a fixat privirea pe mine, ca un șarpe gata să-și desfacă gura și să-și devoreze prada. Mi-am strâns mâinile-n pumni. Datul cu pumnul încă era în domeniul public. Dar eram oare în stare s-o fac? Nu m-aș fi putut uita niciodată la Sera fără să mă gândesc la cum fuseseră luați părinții ei. Îi bătuseră fără milă pentru că refuzaseră să ACCEPTE, iar Sera venise la școală în ziua următoare pretinzând că era încântată că dispăruseră.

— Îmi place mai mult de dna Harris, zisese; avea doar opt ani.

Cum aș fi putut s-o lovesc, știind toate astea?

Sera și-a deschis gura – fără-ndoială ca să zică ceva josnic – dar s-a oprit dintr-odată când o fată din ultimul an, Itzel Gonz, s-a apropiat de noi. Fără să încetinească pasul, Itzel mi-a întâlnit privirea și a tras un deget mare lipit de arătător peste buze în timp ce trecea în tăcere pe lângă noi.

Pe ceafa mea s-a cățărat un fior. Mâinile mi s-au înmuiat în timp ce am privit-o pe Itzel cu uluire. Încruntându-se, Sera și micul ei detașament au luat-o țanțoși spre ora următoare. Eu am rămas în urmă, savurând momentul ăla scurt și luminos al zilei.

La Etica și Eticheta Consumului, dl Julianiis nu m-a lăsat să mă așez. M-a obligat să stau în picioare în fața tuturor. A dat drumul ecranului din perete, pe care au apărut o serie de logo-uri ale unor mărci cunoscute.

— Cum va cumpăra ea produse și servicii dacă nu vorbește? a întrebat, arătând spre mine ca spre un specimen.

Toată lumea s-a holbat. Eu m-am dat înapoi până am lovit ecranul. Logo-urile s-au dispersat. Toți ochii ăia păreau că forează în mine, încercând să mă înțeleagă, dar nu puteau. M-am uitat în jos la Cătușa mea, care ar fi trebuit să-mi înregistreze cuvintele. Eram expusă și singură, dar în sinea mea

eram încântată că tăcerea mea însemna măcar că aveam intimitate. Niciodată nu aveau să știe ce gândeam.

— Ar putea să semneze pentru lucruri, a oferit o soluție Bhardina Frezt.

— *Nu* poate semna pentru lucruri, a zis dl Julianiis rece. A ales să nu comunice. Semnatul e o formă de comunicare. Dacă alege să comunice, are obligația legală de a-și citi discursul. Până atunci, nu poate accepta Termeni și Condiții și nu poate face achiziții de *niciun* fel, pentru că, așa cum știți, ideea de a schimba bani în bunuri e Brevetată. Necesită plătirea unei taxe. O taxă mică, menținută la un nivel rezonabil de bunii voștri prieteni de la Brevetele Prolix™, care vă reamintesc să plătiți Bine™.

Dl Julianiis a mărit o poză cu logo-ul Brevetele Prolix Inc. de pe ecranul principal al camerei și a zâmbit lângă ea, de parcă ar fi stat la poză. Brevetele Prolix™ erau probabil Marca lui.

— Nu, domnișoara Jime se va baza pe bunătatea familiei și prietenilor ei de a o hrăni și de a o îmbrăca până când își revine la normal. Crede cineva că a făcut lucrul corect în raport cu societatea prin tăcerea ei?

Am scanat fețele colegilor mei de clasă după un semn că măcar cineva era de acord cu mine. Pe ascuns, speram ca cineva să facă semnul buzelor închise cu fermoarul sau măcar să zică ceva în apărarea mea, dar de ce mă așteptam la asta? Niciodată nu le făcusem celorlalți probleme de genul ăsta. Am încercat să-mi reamintesc că mama era de acord cu ce făcusem. M-am agățat de ideea asta ca și când mi-ar fi dat aripi.

La prânz, un băiat de nouă ani pe care nu-l văzusem niciodată m-a-ntrebat dacă aș vorbi cu tatăl lui ca familia lui să poată colecta recompensa. N-am putut să-i zic *nu,* așa că a încercat să transforme asta într-un da. Sam m-a găsit și i-a zis băiatului să-și vadă de treabă.

Pe la sfârșitul zilei, Nancee s-a grăbit înspre mine.

— Nu spune nimic, a zis.

N-am spus, normal. S-a uitat în stânga și în dreapta să vadă cine ne-ar putea asculta, după care a șoptit:

— Eu urmez.

Știam că ea avea să fie următoarea mea colegă de clasă care să împlinească cinșpe ani, dar era evident că vorbea și de

altceva. Și-a tras agitată fermoarul peste buze și a așteptat reacția mea.

— Mi-ar fi plăcut doar... a zis, încercând să nu pară tristă. Mi-ar fi plăcut doar să-mi fi zis.

Regretul m-a lovit în stomac. Nu aveam nicio modalitate să-i spun cât de mult țineam la ea. Fuseserăm prietene de când eram mici. Niciodată nu m-am gândit să folosesc cuvinte pentru a-i spune că era importantă – că însemna ceva pentru mine. Tot timpul presupusesem că știe pur și simplu cât de mult însemna prietenia noastră pentru mine.

— Dacă vii, o să... s-a uitat din nou înjur, după care s-a aplecat la urechea mea și a șoptit: O să știu *de ce* ai făcut-o și n-o să trebuiască să zici un cuvânt.

Eram copleșită de dorința de a o îmbrățișa, dar trebuia s-o elimin. Trebuia să fiu puternică. Am strâns din dinți și m-am uitat în jos, cu invidie, la antebrațul ei gol. M-am gândit cum urma să se simtă când aveau să-i pună Cătușa în jurul mâinii subțiri, palide.

În spatele ei, freca menta Mandett Kresh. Era puțin mai mic decât noi amândouă. În momentul în care ni s-au întâlnit ochii, și el și-a mișcat degetele în fața buzelor.

— Te rog să vii, a zis Nancee, strângându-mă de mână înainte de a se întoarce și de a pleca alături de el.

În mine a erupt un sentiment incomod. Urma să fiu învinovățită? Dar nu-mi puteam permite să gândesc în felul ăla: doar la mine. Era egoist. Dacă Nancee păstra tăcerea, la fel ca mine, ea nu urma să fie protejată așa cum fusesem eu. Nu avea să fie pic de ambiguitate în legătură cu motivele ei. Nu puteam s-o las să facă asta, dar cum aș fi putut s-o opresc?

Am mers acasă prin ceață. Deasupra mea, domul era întunecat. Cerul era apăsător de la norii din spate – sesizam asta din cauza griului-închis. Am încercat să mă gândesc ce aș fi putut face ca s-o opresc pe Nancee, dar așa ceva nu mai era posibil. Am amețit încercând să rezolv chestiunea, dar când am ajuns la apartamentul nostru, mă aștepta ceva care m-a făcut să uit totul în legătură cu Nancee și problemele înspre care se îndrepta.

INTERDICȚIE: 8,99 $

O scrisoare galben-deschis fusese strecurată în apartamentul nostru. Era o scrisoare fizică, de hârtie, aflată într-un plic gros, livrată direct în apartamentul nostru de Plasatori. Cuvântul INTERDICȚIE era ștampilat pe fața plicului cu cerneală neagră, groasă. Adresa expeditorului avea forma unui logo: o floretă holografică neagră, dar în același timp ca un curcubeu, ca uleiul în trei dimensiuni. Era de la Butchers & Rog.

M-a trecut un fior pe șina spinării.

Scrisoarea galbenă era exact ca aia care îi luase pe mama și tata de lângă noi. Imediat ce am ridicat-o, Cătușa mi-a vibrat puțin și am tresărit. Nu eram încă obișnuită cu vibrația. Undeva la Butchers & Rog, tocmai primiseră confirmarea de primire. Nu era niciun cost: doar o verificare.

N-am deschis scrisoarea. Nu era pentru mine. Era pentru Saretha.

Am avut un gol în stomac. Nu era o coincidență. Orice încercau să facă era menit să mă pedepsească pe mine – de ce o târâseră și pe ea în asta?

INTERDICȚIE. Mi-am trecut degetele peste cerneala proeminentă.

Era un mesaj atât de important, că îl scriseseră pe hârtie. Au dezgropat altă descărcare de la ARI®? Nu. Era diferit. Scria INTERDICȚIE. Voiau să o oprească din a face ceva, dar ce? Din a mă proteja pe mine? Din a fi sora mea? Din a mă lăsa să nu vorbesc?

Am pus scrisoarea pe masă. Părea să strălucească precum lumina soarelui. Văzusem lumina soarelui, cu ani în urmă, când se desprinsese un hexagon din dom. Panoul gros de Aeroluminum® a căzut încet pe pământ. Soarele a pătruns ca o săgeată lungă, vibrantă. Publicul a fost împrăștiat, nu de lângă panou, ci de lângă lumină. Ziceau că lumina nefiltrată a soarelui provoca efecte ciudate asupra pielii, dar felul în care lumina clădirile era atât de frumos.

Ecranul de reclame de pe peretele nostru s-a trezit dintr-odată la viață.

„Vreți să schimbați reprezentantul legal? Nu aveți nevoie decât de Bates & Bruthers! Vă vom apăra cu vigoare, cu ardoare, până la limita permisă de Lege!”

Trei bărbați uleioși în costume perfecte Crumpfry, Banyard & Liepshin™ stăteau cu brațele încrucișate la piept, uitându-se undeva în afara ecranului – spre următorul lor caz, presupun. Cuvintele *Bates & Bruthers* au zburat de pe ecran în 3D, doar că ecranul nostru nu era 3D, așa că efectul a fost diminuat. Am străbătut camera și am apăsat pe ANULARE.

„Mai eficient decât Arkansas Holt” s-a derulat de-a lungul zonei inferioare a ecranului în timp ce reclama se estompa. *Cine nu era?* m-am întrebat în sinea mea. Ne făcea oare vreun bine?

Am mers încolo și-ncoace prin cameră. M-am uitat pe geamul întunecat, chinuindu-mă pentru că nu puteam spune nimănui ce sosise. Dacă aș fi mers până la capăt cu ceremonia, aș fi putut să-mi folosesc Cătușa ca să sun sau să-i dau Sarethei un mesaj la muncă. Dar n-o puteam avertiza pe Saretha. Nu-l puteam avertiza pe Sam. Trebuia să aștept și să privesc teroarea de pe fețele lor când urmau să vadă ei înșiși scrisoarea.

Când a ajuns Sam, și-a aruncat ghiozdanul pe podea și s-a dus direct la ea. În spate, prietenul lui, Nep, s-a oprit înghețat în dreptul ușii.

— Ce-ați făcut?

Nep s-a prins cu mâinile de tocul ușii, corpul lui subțire părând mai mic în hainele supradimensionate. Ochii lui mari, cu un cerc negru în mijloc, au străfulgerat camera, căutând dovezi ale atrocităților noastre. Sau poate că pur și simplu se uita după Saretha.

— INTERDICȚIE?

Sam s-a uitat la mine. Puteam să văd rotițele învârtindu-i-se în cap. Voia să zică ceva amuzant, dar nici măcar mintea lui neastâmpărată nu se putea gândi la ceva amuzant de zis.

— Ați primit un Plasament, a zis Nep cu o voce slabă, arătând din cadrul ușii spre bufet; cămașa lui prea mare a alunecat într-o parte, iar el a aranjat-o rușinat.

Nu observasem Plasamentul. Fusesem mult prea preocupată. O sticlă frumoasă, sclipitoare, de Rock™ Cola transpira pe un cooler, sub o lumină ascuțită, strălucitoare. Era în mod clar o Plasare de Produse. Un lucru rar pentru noi. Firmele de

avocatură contractau adesea Plasatori, când aveau nevoie de o livrare rapidă, eficientă. Trebuie că Plasatorii au strecurat și sucul odată cu livrarea plicului. Uneori li se făcea milă de noi. La un moment dat, au aprovizionat toată clădirea cu tuș cu nivel dublu de proteine pentru imprimantele noastre de mâncare. Unii oameni spuneau că era o strategie de marketing. Alții au crezut că era un act de bunătate necontractat. Reușiseră toate astea fără să fie văzuți de cineva.

— Uajutor, a zis Nep, ținându-se curajos de rama ușii pentru încă o secundă.

Când s-a dat înapoi și a dispărut în hol, hainele lui supradimensionate au fluturat în jurul lui ca o pasăre luându-și zborul.

— Ce facem? Sam a aruncat scrisoarea înapoi pe masă: Ce vor? A început să meargă înainte și-napoi prin cameră, scărpinându-se la mână: Putem s-o deschidem?

Știa că nu puteam. Era o crimă federală să deschizi corespondența altcuiva, chiar și a surorii tale, în cazul în care nu era evident incapabilă de a face asta sau era moartă. Aveam noduri în stomac. Sam a aprins ecranul ca să ne distragă și am stat acolo, recuperând din rația noastră de reclame, până când într-un final a ajuns acasă și Saretha.

Ușa s-a deschis într-o parte și Saretha a observat scrisoarea din start. Galbenul ieșea în evidență în lumina mohorâtă a camerei noastre. Zâmbetul ei s-a transformat într-o schimonoseală ciudată. Nu știu cum aș putea s-o numesc. Nu era o încruntătură. Era de parcă buzele și dinții ei se obișnuiseră să zâmbească, dar nu știau cum să reacționeze la veștile proaste. Sam a fugit și a îmbrățișat-o. Ea l-a mângâiat inconștient în păr în timp ce se uita fix la plic. Cătușa i-a bâzâit, înfiorând-o până la împietrire. Am stat în spatele lui, paralizată de frică și de inabilitatea de a comunica. Saretha își aducea aminte mai bine ca oricare dintre noi ce însemnase ultima astfel de scrisoare.

A oftat și a încercat să-și revină. Puteam să văd cum se prefăcea că nu se-ntâmpla nimic rău. Poate că își spunea „Fii optimistă”. A ridicat plicul și l-a deschis, având grijă să nu-i cadă nicio hârtie din el. Scria așa:

Domnișoarei Saretha Jime

Folosirea neautorizată a înfățișării unei persoane constituie o violare a Legii Internaționale a Drepturilor de Autor, Secțiunea 17A și a restricțiilor federale care nu permit folosirea înfățișării unei persoane fără permisiune. Începând din acest moment, vi se comunică interdicția de a folosi înfățișarea clientei noastre, domnișoara Carol Amanda Harving, în caz contrar riscând a fi pasibilă de penalizări civile, criminale și financiare.

Cu stimă, în numele domnișoarei Carol Amanda Harving.

Silas Rog, Esq.
Firma de avocatură Butchers & Rog, PPD, SSC, AINNA
Strada Centrală nr. 1 Portland, VM

Această scrisoare, conținutul ei și hârtia aferentă trebuie înregistrate ca lichidate în termen de douăzeci și patru de ore de la primire.

La-nceput n-am înțeles. Cum folosise Saretha o înfățișare neautorizată? Da, Saretha și Carol Amanda Harving semănau, dar Saretha nu avea ce face în legătură cu *asta.* Sau avea?

Sam a înghițit în sec. Nu știu dacă îl văzusem cu adevărat speriat înainte.

Sprâncenele Sarethei erau încă apropiate, era incapabilă să înțeleagă, la fel ca mine. Chiar și așa, avea lacrimi în ochi și camera părea mai rece. Și-a pus o mână pe obraz și și-a pipăit fața. Voiau cei de la Butchers & Rog cu adevărat ca Saretha să nu mai *arate* ca *ea însăși*? Cum era posibil așa ceva?

Aș fi râs, dar nu era o glumă. Era absurd, dar Avocaților nu le pasă dacă ce fac e absurd. Avocații obțin o droaie de bani făcând lucruri absurde și de neconceput. Nu se opresc. Te dau în judecată până te bagă în pământ și după aia dau în judecată pământul pentru că te-a primit.

Nu se vor opri până nu ne vor termina pe toți.

CONSILIER: 9,99 $

— Pentru început, veștile bune, a zis Arkansas Holt, simulând un zâmbet.

Stătea în spatele mesei lui cu o Tabletă în mână, în timp ce camera din birou îl urmărea peste tot. Saretha, Sam și cu mine stăteam pe canapea, privindu-l pe ecranul din peretele nostru. Onorariul lui – 3.652,81 $ și în continuă creștere – se acumula într-un contor suprapus colțului din dreapta jos al imaginii. Toate cuvintele lui se adăugau la factura noastră, așa că putea să-și permită un preambul de genul *Pentru început, veștile bune. 17,50 $.* Era apă de ploaie pe lângă ce avea să urmeze. Chiar și un avocat groaznic, ca Arkansas Holt, știa destule despre Lege ca să poată vorbi mai mult sau mai puțin liber – plus că Avocații aveau reducere la toate cuvintele pe care nu le puteau adăuga pe facturi.

Saretha își ștersese orice urmă de tristețe de pe față. Părea luminoasă și nerăbdătoare, așa cum era de fiecare dată când mergea la muncă, chiar dacă acum în postura ei exista ceva care nu părea pregătit pentru orice. Își fixa toată atenția pe ecran și mă simțeam de parcă îmi evita intenționat privirea. Nu se uitase la mine de când ajunsese scrisoarea. Nu vorbise cu mine. Cu colțul ochiului, o văzusem mai devreme cum scosese discursul meu pentru o clipă și cum își spusese pentru ea, „Nu mai contează acum”, și îl aruncase într-o parte. Avea dreptate. Chiar dacă îl citeam acum, Butchers & Rog nu aveau s-o lase-n pace pe Saretha.

— În ciuda a ceea ce ar putea să implice scrisoarea, poți folosi înfățișarea domnișoarei Harving în confortul privat al casei tale fără îngrijorare cu privire la orice penalizări civile, criminale sau financiare, numai dacă, bineînțeles, nu încasezi o taxă sau oferi promoții care au obiectul vizionării mai sus-pomenitei înfățișări.

A zâmbit.

— Și eu care voiam să vând bilete, a zis Sam, pocnind din degete.

I-a luat Avocatului Holt un moment să realizeze că Sam era sarcastic. Saretha nu l-a avertizat, iar asta mă îngrijora. A așteptat mai multe vești bune.

— Cu toate astea.

Avocatul Holt și-a dres vocea din nou. Gata cu veștile bune, aparent.

— Orice transmisiune din casa voastră, de exemplu prin ScreenChat™, constituie o încălcare a Legii Drepturilor de Autor și, în consecință, va trebui să iei măsuri pentru a-ți altera, obscura sau bloca înfățișarea prin pixelare electronică sau prin alte mijloace.

Cătușa mea a deschis o reclamă pentru ScreenChat™ îmbunătățit, care promitea să te facă să arăți mai bine. Știam cum funcționa chestia asta – propuneau o lumină mai flatantă și îngustau imaginea ca să pari mai slabă. Ajustasem de mult lumina din apartamentul nostru pentru a o face cât de plăcută ne permitea spațiul.

— Teoretic, *ar trebui* să te invit să stai în afara cadrului, dar având în vedere că e o comunicare confidențială, cred că putem face o excepție.

Avocatul Holt a zâmbit în speranța că Saretha îi va zâmbi înapoi. Ea s-a supus fără chef.

— Poți cumpăra relativ ușor programe de recunoaștere facială care să îți pixeleze sau să îți blocheze imaginea pe orice transmisiune digitală, dar, bineînțeles, asta nu rezolvă problema mai mare: ce se poate întâmpla în afara casei.

A apărut o altă reclamă, pentru PixelMate™, un program de Blocat-Pixeli®. Eram cu toții familiarizați cu Blocatul. Devenea din ce în ce mai obișnuit pentru o companie să blocheze diverse imagini direct în ochi, folosind căptușeala membranelor tale corneice. O sticluță scumpă de parfum, de exemplu, poate apărea ca o dezordine dreptunghiulară dacă ieși prea mult din targetul demografic al companiei. Oamenii care erau prea săraci sau care aveau prea multe datorii puteau ajunge să aibă cazuri grave de Blocaj. Fețe faimoase, haine, arhitectură – tot ce avea o valoare mai mare de 500 $ era estompat. Silas Rog își ținea fața Blocată tot timpul, doar pentru a arăta cât de important era; nimeni nu-și putea permite să-l vadă.

Putea fi epuizant să treci prin lume cu un Blocaj – ăsta era motivul pentru care, când poliția aresta oameni, instituia Blocajul ca mod de a subjuga criminalii.

— În afara casei, a zis Holt, în public, va trebui să-ți alterezi fizic înfățișarea.

Saretha a mimat cuvântul *fizic* și a fost taxată pentru asta.

— Ce-nseamnă asta, *fizic*? a întrebat Sam.

Saretha i-a făcut semn să tacă. Arkansas ajungea și acolo. Factura noastră a luat-o în sus – 4.328,19 $.

Hoit s-a uitat jenat în jos la tableta lui.

— Știu că e deranjant. Dacă nu-ți place ideea, aș putea să-ncerc să fac o înțelegere pentru a folosi înfățișarea domnișoarei Harving, dar bănuiesc că o înțelegere de genul ăsta nu e acceptabilă, având în vedere că se află în mâinile Butchers & Rog.

S-a oprit să vadă cum reacționăm noi la chestia asta. Nimeni n-a zis nimic, așa că a continuat.

— Ai putea să-ți alterezi fața prin chirurgie plastică. Aș putea aranja o consultație. Știu câțiva oameni care te vor examina cu costuri minime și îți vor oferi planuri de plată care să nu depășească limita ta de datorie. Recomand și mărirea sânilor, dacă tot o iei pe drumul ăsta. În general sunt avantajoase în sala de judecată. De fapt, sunt o investiție bună pentru orice tânără care dorește să-și îmbunătățească oportunitățile financiare și potențialul de a primi sponsorizări.

S-a oprit din nou. Nu mă puteam uita la el.

— Nu, a zis Saretha.

O vibrație mică s-a auzit când a fost taxată de Cătușa ei.

— Nu pentru sâni? a întrebat el.

— Nu pentru tot, a rostit Saretha cu claritate, dându-și părul pe după ureche.

M-am uitat la ea. Eram invidioasă pe modul în care arăta, dar acum pur și simplu simțeam rușinea bubuindu-mi în stomac. Eu îi făcusem asta. Butchers & Rog trăseseră săgeata, dar eu desenasem ținta. Am înghițit în sec. Cum aș fi putut să-ncep să-mi cer iertare? Cum aș fi putut să rezolv situația asta? Mi-am aplecat capul, intrând în câmpul vizual al Sarethei, dar ea nu a dat vreun semn că mă observă.

— Poate că asta e o oportunitate, a zis Saretha, îndreptându-și spatele.

Gura lui Holt a rămas deschisă, era confuz. Saretha și-a scos la înaintare zâmbetul ei incredibil.

— Aș putea s-o-ntâlnesc. Am putea vorbi. Am putea ajunge la o înțelegere.

Mi s-a rupt inima. Mă rugam să nu mai aibă încă ideea de a juca într-un film cu domnișoara Harding. Era o fantezie din copilărie, avută cu mulți ani în urmă, când abia împlinise cinșpe ani și am văzut-o prima dată pe Carol Amanda Harving în filmul ei de debut. Saretha credea că ar fi putut s-o joace pe sora ei.

— Nu putem vorbi cu ea? a continuat Saretha.

— Ce crezi că o să zică? Arkansas Holt a părut puțin luat prin surprindere, dar apoi a oftat: E irelevant. Silas Rog n-ar permite așa ceva niciodată. Nu cred că e un secret că Butchers & Rog sunt chitiți pe voi. Nu îi pot învinge într-un proces. Sunt probabil singurul Avocat suficient de prost încât să vă consilieze. Cel mai bun lucru pe care-l putem face acum e să ne dăm în spate și să fim mulțumiți că lucrurile nu sunt mai rele de atât pentru voi. Nu știu din ce motiv, dar Butchers & Rog nu v-au luat încă totul, ceea ce e un mic miracol.

— OK, a zis Saretha și vocea i-a tremurat un pic.

— Ai putea să iei în considerare operația deconstructivă, a sugerat el, înconjurându-și fața cu degetul prin aer.

Sprâncenele Sarethei s-au încruntat. Nu înțelegea.

— Ți-ar putea reconfigura fața, ca o operație estetică, dar fără scopul de a-ți îmbunătăți trăsăturile. E semnificativ mai ieftină, având în vedere că nu trebuie să aibă atâta grijă.

— De ce n-o facem noi direct? a izbucnit Sam.

— Ați putea face asta, i-a dat Holt înainte. Chiar dacă am obligația legală de a vă informa că nu ar fi nici sigur, nici igienic.

A apărut altă reclamă. „Zockroft™: Când lucrurile nu merg cum vrei tu”, așa scria. Un șir de pastiluțe fericite au apărut sub el.

Hoit a pus Tableta jos.

— Te rog să înțelegi că dacă nu alegi ceva, vor alege ei. Au dreptul legal de a preveni apariția feței tale în domeniul public, dacă încâlci interdicția.

Mi s-a făcut un pic rău. Planul lor era să o desfigureze? Sau să o ia de lângă mine? Sau mai rău?

— Hai să nu se ajungă la asta, a zis, ridicând din nou tableta.

— N-ar putea să poarte o mască? a întrebat Sam. Ca un Plasator de Produse sau ceva?

— Nu! a zis Holt, derulând mai multe documente legale. Plasatorii de Produse au o dispensă specială. Poate. Cine știe ce poartă ei de fapt?

Purtau măști. Toată lumea știa asta. Se presupune că nu trebuia să fie văzuți, dar se întâmpla. În nouășnouă de cazuri din o sută, dacă un Plasator era văzut, nimeni nu zicea nimic. De ce să faci probleme? De ce să-i superi? Era o regulă nescrisă că dacă dădeai de Plasatori, îi priveai în liniște, nu îi urmăreai și nu atrăgeai atenția asupra lor. Tuturor le plăcea o Plasare bună de Produse, și deseori oamenii erau răsplătiți pentru tăcerea lor cu un Plasament surpriză. Norflo Juarze credea că așa primise clădirea noastră tușul.

Pentru Saretha, pe de altă parte, purtarea unei măști era o încălcare a Legii Patrioților®. Cum putea fi identificată? Cum ar fi știut agențiile de publicitate cui să-i facă reclamă?

Factura noastră pâlpâia acum – 7.328,55 $. Ne apropiam de limita datoriei pentru luna în curs. Hoit putea să vadă și el asta. A oftat din nou, de parcă l-ar fi durut să simtă ceva.

— Stai acasă, a instruit-o dintr-odată. Nu pot să fac reclamație dacă rămâi la domiciliul tău privat.

— Dar slujba mea? a suspinat Saretha.

— Oh, a râs Holt trist. Nu poți lucra în public. Te pot acuza de folosirea tacită a înfățișării domnișoarei Harding pentru a promova un produs sau o afacere. Domnișoara Harving ar fi atunci îndreptățită să ceară drepturile salariale și după aceea toate daunele pe care le visează cei de la Butchers & Rog. Iese categoric din discuție.

Pâlpâitul a devenit mai rapid. Pulsul meu a urcat odată cu el.

— Dna Nince, a mormăit Saretha, imaginându-și furia șefei ei.

O uram pe dna Nince, chiar dacă n-o-ntâlnisem niciodată. În prima săptămână de muncă a Sarethei, o lovise „accidental” cu un perforator de piele în mână, lăsând o cicatrice în formă de semilună în carnea de deasupra cotului stâng al Sarethei. O dăduse în judecată și-i ceruse 90 $ pentru cauzarea unui accident de muncă.

— Speth poate munci. A trecut de Ultima Zi și nu arată ca altcineva, a sugerat Holt.

Aproape că am pufnit. Ce fel de slujbă credea că pot să-mi găsesc?

Fața Avocatului Holt s-a schimonosit când și-a amintit încă un lucru. Părea nehotărât, apoi a apăsat pe Cătușa lui de câteva ori și s-a uitat în stânga și-n dreapta, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie observat.

— Nu poți să te îmbolnăvești, a zis.

Onorariul lui a încetat să crească. Plătea singur pentru sfaturile astea. Nu știu de ce o făcea. Avocații sunt antrenați să elimine compasiunea, dar Arkansas Holt nu era un Avocat foarte bun. Supraviețuise un pic de bunătate?

— Nu poți să te duci la spital, pentru că astfel fața ta ar deveni publică. Nu poți nici să fii arestată și nici Colectată.

Ochii Sarethei au părut să se golească. Buzele lui Sam au format o întrebare, dar nu era nevoie s-o pună. Am realizat cu toții același lucru.

Chiar dacă nu aveam nicio speranță să ne plătim datoriile în timpul vieții noastre, trebuia să facem în continuare progrese. Veniturile părinților noștri și veniturile noastre trebuiau să fie la un nivel destul de mare pentru a scădea încet din datorie. Trăiam cu teama constantă de a nu pierde teren, pentru că dacă algoritmii prevedeau câștigurile noastre ca fiind sub valoarea ratelor minime, ar fi Colectat-o pe Saretha. Până la vizita lui Holt, ne era frică să nu fie trimisă în Robie, ca părinții mei, și blocată la o fermă sau mult, mult mai rău. Dar acum, dacă se întâmpla asta, ar fi și desfigurat-o înainte.

— Stai în siguranță și sănătoasă și acasă, a sfătuit-o Holt.

Reclama la Zockroft™ a apărut din nou, de asta cu un nume. Scria: „Saretha Jime: Fii optimistă!” Pastilele dansau.

— Putem să vorbim din nou despre asta la începutul următorului ciclu de facturare, a zis Arkansas, care începea să nu mai fie atent. Poate o să mă gândesc la ceva, a murmurat repede.

Înainte de a putea fi noi de acord, apelul s-a stins și o reclamă a strigat la noi să cumpărăm hârtie igienică mai pufoasă. Am stat amorțită lângă Saretha, cu zgomotul strident al reclamei trecând peste noi ca un vânt necruțător. M-am ridicat și am închis tot panoul de perete.

Saretha și-a îngropat capul în mâini. Ce aveam să ne facem?

O SEMILUNĂ: 10,98 $

Dna Nince era genul ăla de femeie care purta corset strâns cu șnurul și blugi negri mulați chiar dacă avea șaizeci de ani și cântărea cam treișcinci de kile. Avea păr negru ca smoala, împletit cu niște forme printate delicate, ascuțite. Fața îi fusese reconstruită de cel puțin doișpe ori și arăta ca un obiect dintr-un muzeu de ceară care îți dă fiori. Credea că look-ul ei era stilat, chiar dacă nu ăla era cuvântul pe care-l folosea pentru a-l descrie. Îi spunea *l'modă,* pentru că era proprietara cuvântului. Se lăuda cum urmărise ea licitații ani de zile ca să prindă un cuvânt așa bun. Cred că pur și simplu a luat ce-a găsit. L'modă nu era tocmai un cuvânt folosit.

Dna Nince voia ca oamenii să-l zică, pentru a face bani. Cuvintele, știa și ea asta, erau investiții bune.

Saretha lucrase pentru ea doi ani de zile și niciodată nu zisese vreun cuvânt urât despre ea. Niciodată nu descria fața dnei Nince ca trasă și rea. Niciodată nu menționa cât de mult o durea să încerce hainele alea. De fapt, n-o menționa deloc pe dna Nince, dacă putea să evite asta, pentru că Sarethei nu-i plăcea să spună vreodată ceva rău.

Buticul ei era în nord, alături de magazinele de deasupra Parcului Falxo, dar destul de departe de inelul extern ca să facă parte din cealaltă secțiune, Duodecimo. Niciodată nu înțelesesem de ce secțiunea aia avea un nume latin. Clădirile erau printate tot pentru a arăta franțuzesc. Obsesia cu stilul francez venea, chipurile, din perioada în care francezii își neglijau Drepturile de Proprietate Intelectuală, dar auzisem asta numai de la copii, care o dădeau mai departe. Nu părea să fie toată povestea. Orele mele de istorie erau ciudat de laxe în ceea ce privește informațiile despre lumea din afara granițelor țării noastre.

La magazin, Sam a întrebat de dna Nince și o fată drăguță, într-un corset argintiu strâns dureros de tare și blugi albi mulați s-a grăbit în spate să o aducă. Nu cred că putea să-și îndoaie genunchii.

Am așteptat.

— Litsa, *pour l'amour de Dieu*! a croncănit o voce.

Fata s-a dat din fața ușii și aproape s-a rostogolit pe jos.

Dna Nince a ieșit din biroul ei, a încuiat ușa demonstrativ și apoi s-a întors nerăbdătoare spre noi, în timp ce băga cheia în buzunar.

— Speram, a zis Sam, încercând să pară în același timp umil și profesionist, că ați putea lua în considerare să-i permiteți surorii mele Speth să preia slujba Sarethei.

Am încercat cât am putut de bine să zâmbesc cu zâmbetul Sarethei. M-am văzut rapid în oglindă. Părul meu scurt tăiat în unghiuri ciudate, pentru a păstra frizura în domeniul public. Trebuia să am grijă să nu cumva să o am prea dreaptă sau devenea Pixie 9® Brevetat. Ochii îmi erau roșii și umflați și deschiși prea tare.

Arătam ridicol. Mi-am schimbat expresia într-una mai potrivită.

— *Pe ea*? a întrebat dna Nince, mișcând un deget lung prin aer în sus și în jos, pentru a indica ce specimen inferior eram.

Apoi și-a ridicat privirea și a arătat cu mâna spre cadrul auriu al Cătușii ei, indicând că i-ar plăcea să plătim noi pentru cuvintele ei. Cătușa a vibrat – 99 ©. Gestul nu era gratuit. Sam a introdus codul familiei noastre, iar dna Nince s-a relaxat un pic.

— Litsa, treci înapoi la treabă, a bombănit la fata care rămăsese lângă noi.

Fata a fugit, cu jumătatea de sus și jumătatea de jos a corpului părând să se răsucească fără a se coordona, ca și când corsetul, poate, ar fi împiedicat comunicarea celor două. Phlip și Vitgo voiau s-o vadă pe ea goală? De ce ar fi fost asta atrăgător? Mie una mi se părea deformat și înfricoșător.

— Ce vrei mai exact?

— Știm că Saretha nu mai poate lucra aici… a început Sam.

Dna Nince și-a dat ochii peste cap.

— Plecarea unilaterală a Sarethei din serviciul meu a fost extraordinar de incomodă.

— Dar Speth…

— Speth, dna Nince a scuipat cuvântul chiar cu un dispreț mai mare decât dna Harris; s-a cutremurat. Măcar nu e unul din numele alea franțuzești obositoare, gen Claudette sau Mathilde. Alea sunt așa de passé și *atât* de scumpe.

S-a uitat din nou la mine – probabil îndesându-mă mental într-un corset – și s-a strâmbat.

— De ce aș angaja-o pe ea? E plată ca o tablă.

Mi s-a-nfierbântat fața. Sam a respirat adânc. Nu voia să facă parte din conversația asta. Nici eu nu voiam. O uram pe femeia asta și mi se încleșta maxilarul numai la gândul că trebuie să lucrez pentru ea. Am văzut în sinea mea cicatricea în formă de semilună pe care o crestase în mâna Sarethei și a trebuit să mă chinui din greu să-mi scot imaginea din cap.

— Oamenii ar putea fi curioși... a început Sam. Avuților... ar putea să le placă să-ncerce s-o facă să vorbească.

— Cum ar putea *asta* să-mi ajute afacerea? a întrebat dna Nince. De ce aș vrea ca oamenii să fie distrași de un joc carnavalesc în care încearcă să facă o Ciudățenie Tăcută să vorbească în loc să-mi cumpere hainele l'modă?

Sam a încercat să-i răspundă, dar ea a vorbit imediat peste el.

— Clienții mei l'modă nu vor o trăsnită de Ciudățenie Tăcută pe lângă ei. Imaginează-ți numai. O întrebi pe Ciudățenia Tăcută dacă îți stă bine cu blugii ăștia l'modă sau o întrebi pe Ciudățenia Tăcută câte coaste ar trebui scoase pentru un maiou Frid-Tube™ cu spatele gol sau o întrebi pe Ciudățenia Tăcută dacă avem reduceri și Ciudățenia Tăcută stă pur și simplu și se holbează și tot se holbează la tine ca un animal de la fermă.

— Nu-i mai spuneți așa, a bombănit Sam.

— Animal de la fermă sau Ciudățenie Tăcută? a întrebat inocent dna Nince. Nu e tăcerea ei neobișnuită și înfricoșătoare? Nu o poate controla. Nu e asta ceea ce *trebuie* să credem? E o malformație: sărăcuța Ciudățenie Tăcută nu poate vorbi pentru că iubitul ei cel prost s-a sinucis.

N-am zis nimic, dar m-am gândit la atât de multe lucruri. Era un om nociv, acrit și încrezut. M-am chinuit să-mi ascund disprețul. Cum reușise Saretha să suporte serviciul în slujba ei?

S-a apropiat până la un centimetru de fața mea.

— Ciudățenie Tăcută, a zis calmă, de parcă ar fi trebuit să încuviințez din cap și să fim toți de acord.

Era ceva ciudat în modul în care era mulțumită de ea însăși. Încerca să mă determine să vorbesc? Nu părea. Cu toată ura ei aparentă de care dădea dovadă, părea mai mult decât fericită să vorbească în continuare cu noi – cel puțin până când a vorbit Sam.

— Mumie împietrită, a izbucnit Sam.

Sprâncenele lui erau încruntate, iar obrajii îi erau inundați de roșeață.

— Toată lumea poate să vadă că te-ai înecat în machiaj și că ai fost la doctor să-ți pună fața la loc. Nu fraierești pe nimeni că ești tânără.

Mi-am dorit să fi spus eu cuvintele alea. Odată, i le-aș fi spus. Sam și cu mine semănăm în privința asta.

Dna Nince s-a dat în spate și s-a prefăcut că își curăță ceva de sub o unghie neagră, lungă și încovoiată.

— Ciudățenie Tăcută, a zis. Mult mai bine și mult mai sugestiv decât Fată Tăcută.

Sam se întinde după Cătușa ei, ca să nu mai plătim pentru cuvinte, dar ea își ține mâna ridicată, departe de el.

— Am făcut o achiziție superbă după incidentul de la petrecerea ta. Am cumpărat și am înregistrat fraza Ciudățenie Tăcută™.

Sam a fentat în stânga și a luat-o repede-n dreapta. Ea și-a pus mâna pe care avea Cătușa la spate, dar s-a dezechilibrat un pic pe tocuri.

— Sper că o să mai apari mult timp la știri.

A rânjit, cu dinții ei subțiri, translucizi. Trebuie că mă ura destul de tare dacă trecuse prin toate încurcăturile necesare obținerii frazei: coordonarea cu proprietarii cuvintelor *tăcut* și *ciudățenie,* cedarea unei părți din profituri și plata tuturor onorariilor Avocaților.

— Mi-ar plăcea la nebunie ca toată lumea să vorbească în continuare despre Ciudățenia Tăcută™, a sâsâit ea.

M-am întins dintr-odată și mișcarea mea a surprins-o. Am prins-o de mână și am ținut-o ferm. Am vrut să-i trag mâna în spate, cum îmi făcuse mie Sera, dar sunt sigură că i-aș fi rupt ceva femeii ăsteia oribile, numai piele și os. Sam a sărit în picioare și a pus degetul mare pe Cătușa ei, iar eu i-am dat drumul. Conversația s-a terminat abrupt.

Ne-a dat în judecată, bineînțeles – 1700 $. Factura ne-a apărut acasă. Dna Nince a reușit să facă și 3.108,88 $ din cuvintele l’modă și Ciudățenie Tăcută, împingându-ne la 80 $ distanță de Colectare.

CAUTĂ-MA: 11,98 $

Stăteam singură în Parcul Falxo, în locul unde fusese scena mea. Sam s-a oferit să rămână cu mine și să stăm acolo în tăcere în timp ce eu mă gândeam la lucruri, dar știam că nu avea chef să stea locului. L-am trimis de-acolo cu un semn din priviri, sperând în secret că era în stare să vină cu un plan mai bun decât situația în care mă aflam acum.

După ce a plecat, pe Cătușă mi-a apărut discursul. Keene Inc. voia să-l citesc acum? Apărea pur și simplu aleatoriu? Și dacă îl citeam în parc, unui public inexistent, ce? Ne lăsau Butchers & Rog în pace?

Improbabil. Era prea târziu pentru asta. Mi-am pipăit suprafața Cătușii cu degetul, gândindu-mă cât de puține obiecte din lumea mea erau netede.

În dreapta mea, unul din magazinele în stil parizian era reprintat strat cu strat. Toate clădirile astea de plastic erau aspre la atingere, construite una peste alta, cu niveluri care se umflau și se lărgeau până făceau dungi subțiri, dure. Era posibil să le netezești cu un pic de pricepere și un dispozitiv fierbinte, de genul fierului de călcat, produs de EvenMelt™, dar procesul era Brevetat și scump – și nu se făcea să te uiți atât de atent la detalii.

Discursul strălucea pe mâna mea. L-am dat la o parte, rușinată de slăbiciunea mea. În locul lui a apărut o reclamă cu sunet. „Steadler's™. Mai mulți nutrienți aromați în fiecare cartuș de imprimantă". Puteam s-o dau la o parte, dar ar fi apărut iar, ca un bumerang, cu un mesaj în care eram întrebată dacă voiam să sar peste reclamă. Opțiunea era 10 ¢, dar suma nu făcea nicio diferență. Nu aveam de gând să-mi rup tăcerea pentru ea.

Mă simțeam ciudat ținându-mi vocea sub tăcere, ca și când aș fi jucat într-o piesă de teatru sau aș fi mințit. Nu mă gândisem niciodată ce urma să se întâmple după decizia de a nu vorbi. Înainte de asta, vorbeam singură când nu era nimeni în jur. Îmi puneam gândurile în ordine sau doar murmuram cuvinte frumoase. Regretul și-a făcut loc în sufletul meu, și a trebuit să-mi aduc aminte că și dacă nu luam decizia să nu vorbesc, tot n-

aveam banii necesari să vorbesc singură. Chiar și dacă nu tăceam complet, tot nu aveam să fiu liberă să zic prea multe.

Am lăsat reclama acolo, strălucitoare, insistentă, să mă folosească sub forma unui mini-panou publicitar cât timp voia Steadler's™ să plătească. În jurul meu, ecranele publicitare se umpluseră în liniște cu același mesaj, dar erau slab luminate, de parcă ar fi funcționat la jumătate din capacitate. Parcul era acoperit de o strălucire albastră, tristă, care se potrivea cu starea mea.

Cătușa era caldă. Am pus un deget pe o parte a ei, lângă încheietură, și am realizat că poate nu aveam să mai simt niciodată pielea de dedesubt. Căldura Cătușii m-a tulburat. Auzisem de cazuri în care bateriile NanoLion™ se defectaseră și se supra-încălziseră într-o Cătușă. Dacă se întâmpla asta, mi-aș fi pierdut brațul – și probabil viața. Aș fi urlat? Ar fi contat?

Poate că sesizând starea mea, care devenea tot mai neagră, reclama de pe brațul meu a dispărut într-un final. Ecranele din jurul meu s-au stins, iar parcul s-a întunecat.

Puțin timp mai târziu, un grup compact de băieți adolescenți, cu păr auriu, au trecut prin fața mea. Erau enormi, specimene cu picioare groase ale bogăției și privilegiului. Mi-au aruncat o privire și au mers mai departe de parcă ar fi călcat în rahat de câine. Mi-am lăsat capul în jos și mi-am acoperit fața. Nu voiam o altă confruntare.

În jurul lor, ecranele s-au trezit la viață, inundându-le calea cu niște culori deschise, calde. Reclamele li se adresau tare, pe nume. *Parker. Madroy. Thad.* Reclamele se târau după ei, ca niște câini disperați după atenția stăpânului lor, mișcându-se din ecran în ecran. Dropsurile Moon™ i-au invitat să mai rămână în parc, arătându-le niște versiuni mai grase și mai plăcute ale lor stând acolo, în lumina aurie, râzând și fiind înconjurați de fete slabe, cu sâni mari, mult mai frumoase ca mine.

Vă rog, nu, m-am gândit. Au gâfâit tot înainte pe stradă, dând la o parte reclamele ca pe muște. Nu se sinchiseau de nimic. Unul dintre ei și-a făcut mâinile căuș, și le-a pus la gură și a urlat înspre mine: „Kârpă!" Asta era tot efortul de care era în stare.

Cătușa mea s-a trezit din nou la viață. „Ești o Kârpă? Fă chestionarul Cosmo™!"

Mi-am ținut capul jos. Reclama s-a estompat repede. După aceea am auzit o voce diferită, de data asta liniștită și delicată.

— Trebuie să-ți spun unele lucruri, a șoptit vocea.

Mi-am ridicat privirea. Bunica lui Beecher stătea chiar în fața mea. Era mai mică și mai cocoșată decât îmi aminteam. Purta o rochie neagră țeapănă, cu mâneci așa de lungi că îi acopereau mâinile. Părea antică. Arăta așa de tristă și am simțit nevoia să-i spun cât de rău îmi părea.

— Caută-mă, a zis cu o voce joasă, tremurătoare.

Buzele de-abia i s-au mișcat. Avea capul aplecat.

A plecat târșâind din parc și a pășit pe pod cu un oftat prelung. S-o găsesc? Voia să merg acum după ea? De ce nu zisese pur și simplu ce avea de zis? Era și ea pe punctul de a fi Colectată?

S-a mutat pe cealaltă parte a podului față de cea de unde sărise Beecher, și apoi a luat-o înspre curbă. În mine a crescut dintr-odată furia. Se juca cu mine? Nu făcusem destule pentru ea? Dacă Beecher n-ar fi sărit, nu cred că s-ar fi întâmplat ceva din toate astea.

N-aveam de gând să mă duc după ea. N-aveam de gând nici s-o caut. Dacă ceea ce voia să-mi spună era atât de important, putea să mă găsească *ea* pe *mine.*

TĂCUȚI: 1299 $

Ceremonia de Ultima Zi a lui Nancee a fost mutată în Pride's Corner, un pătrat mic și gol de pământ, nu departe de academia de gimnastică a dnei Michamd. Era o „trezire”, pentru că Nancee se născuse la 4:12 dimineața și dna Harris a refuzat să aplice pentru un permis de mutare ca să poată programa ceremonia la o oră mai rezonabilă.

— Poate o să vedem un Plasator, a zis Sam cercetând acoperișurile în timp ce mergeam spre petrecere.

Teoretic, el nu trebuia să vină, dar zisese că vrea să se plimbe cu mine. Chiar dac-aș fi vorbit, tot nu i-aș fi distrus entuziasmul lămurindu-l că Plasatorii ar fi trecut deja cu mult timp în urmă. Trebuiau să fie la curent cu programul lui Nancee, pentru a-i putea face Plasamentele de Ultima Zi și pentru a-i stabili Marca. Dar Sam se bucura prea mult să se uite după ei ca să-i stric plăcerea. Stricasem deja destule.

Și nici nu puteam să-l țin de mână în timp ce mergeam. Chiar și fără costul gestului, Sam tot era prea mare pentru așa ceva. În loc de asta, mi-am strâns pe jumătate degetul mare cu celelalte degete și m-am gândit cum îl țineam de mână când era mic și cum îl duceam pe jos să-i arăt părțile mai bune ale orașului.

O mică platformă fusese pregătită pentru Nancee – mult mai mică decât fusese a mea. Avea puține mese cu produse, doar Dropsuri Moon™ și împletituri de Păr Kepplinger's™. Nu văzusem niciun Huny®. Nancee își dorise așa de mult să fie o fată Huny®, ca sora mea. Dacă nu erai bogat, era ca o ștampilă de aprobare: erai frumos și valorai ceva, dar nu credeam că Nancee și cu mine aveam să ajungem vreodată la nivelul ăla pe scara determinată de algoritmii corporației Huny®.

Copiii hoinăreau pe-acolo, mult mai liniștiți decât ar fi fost la o oră mai rezonabilă. Chiar și copiii care nu avuseseră încă Ultima Zi erau considerabil mai tăcuți, și odată ce m-au văzut, toată adunarea a fost cuprinsă de-o tăcere aproape *mormântală.*

— N-o băgați în seamă! a erupt vocea dnei Harris.

Sunetul a avut ecou între clădiri, amplificat prin microfonul lui Nancee.

Nancee m-a privit cu ochii ei mari, și dintr-odată am vrut să țip la ea să fugă. Dar nu avea unde să se ducă – *niciunul* din noi nu aveam unde să ne ducem. Cel mai bun lucru la care puteam spera era să o avertizez să nu facă ce făcusem eu, dar nici măcar asta nu reușeam. Privindu-mă, s-a înălțat puțin. S-a uitat la hârtia din mâinile ei și a zâmbit trist.

Mulțimea s-a întors în valuri înapoi spre Nancee. Nu eram o priveliște prea interesantă.

Dna Harris s-a forțat să zâmbească și a pus o mână pe hârtie.

— Nancee, a tors ea.

Uram când vorbea pe tonul ăla liniștitor.

Nancee tremura. Puteam să văd asta chiar și din spate. Hârtia îi flutura în mâini. A făcut un pas și s-a oprit în mijlocul podiumului. Ochii ei au cercetat mulțimea. Părinții ei nu erau acolo. Ca atât de mulți părinți pe care-i cunoșteam, fuseseră înrobiți la polenizare. Odată, am auzit, asta fusese o treabă făcută de albine, dar albinele dispăruseră sau erau atât de aproape de dispariție că nu mai contau.

Aerul a fost sfâșiat de sunetul hârtiei rupte. Câteva gemete s-au împrăștiat prin mulțime în timp ce Nancee a lăsat bucățile să cadă pe pământ. Și-a dus mâna la gură, iar dna Harris i-a plesnit-o.

— O, căcat! a zis Sam, pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat.

Respirația mi s-a accelerat.

— Oprește-te! a scrâșnit dna Harris.

Nancee s-a tras din strânsoarea ei și s-a ridicat pe vârfuri ca s-o vadă toată lumea. A făcut semnul buzelor închise cu fermoarul. Dna Harris s-a înroșit de furie, s-a uitat urât la Nancee și apoi și-a fixat ochii înnebuniți pe mine.

— Carlo Mendez a făcut-o ieri, mi-a șoptit Penepoli Graethe, care dintr-odată era lângă mine. Și aud că Chevillia Tide a făcut-o acum două zile.

A făcut ce? am vrut să întreb, dar am avut sentimentul teribil că știam.

— Ce înseamnă? m-a întrebat Penepoli cu o voce tremurătoare, de parcă aș fi lăsat-o în urmă.

Nancee i-a întors spatele dnei Harris, platformei și mulțimii, și a plecat. Penepoli m-a prins de umăr și m-a zgâlțâit.

— Ce înseamnă?

— Dacă ți-ar spune, a zis Sam, n-ar mai *însemna* nimic.

M-am uitat la el. Muream să știu – ce însemna pentru Sam?

Mulțimea a început să se agite. Mai mulți ochi s-au întors spre mine. Dna Harris a dat să-i taie calea lui Nancee și a părut un moment bun să scap de-acolo. I-am captat atenția lui Sam cu privirea și ne-am dus acasă.

* * *

Dna Harris a venit direct la apartamentul nostru după ce s-a ocupat de Nancee, cu ochii înflăcărați. A mers apăsat la ecranul din perete și a dat pe Central News Network™.

La știri li se spunea Tăcuți. Reportajul era vag în legătură cu numărul lor sau cu ce însemna asta. Părea că erau mai mulți decât cei patru de care aflasem eu în dimineața aia. Nu au spus niciun nume în afară de al meu. Au arătat din nou filmările de la Ultima mea Zi. Găsiseră un unghi din spate, în care Nancee mă privea uluită, implicând că o inspirasem. Am fost mândră, rușinată și mi s-a făcut rău în același timp.

— N-o să mai aibă niciodată o Marcă! a schelălăit dna Harris, de parcă eu o făcusem pe Nancee să nu scoată un cuvânt.

N-avea să fie niciodată Huny® Marca ei, așa cum vrusese. M-am întrebat dacă i-ar fi fost mai greu să păstreze tăcerea dacă avea și Huny® pe masă.

„Se estimează că Tăcuții au avut un impact de peste șase milioane de dolari în minus în câștigurile domului Portland, Vermaine”.

— Tăcuții, a zis Sam cu o voce dramatică, de parcă ar fi fost un grup de supereroi.

Fața dnei Harris s-a contorsionat într-un rictus de dezgust.

— Sam, asta *nu*-i o glumă. S-a-ntors spre mine: Dacă nu rezolvi problema asta, o vor lua pe Saretha. Își mișca mâinile în aer, panicată, în timp ce cârâia: Și după aceea o să te ia pe tine. Și după aceea o să-l ia pe el.

N-aveam nevoie ca ea să fluture încoace și-ncolo prin cameră ca o pasăre surescitată. Saretha a privit fix spre ea. Sam s-a uitat pe geam, dând din cap. Eu n-am zis niciun cuvânt. De ce nu înțelegea mesajul?

— Aveți idee ce o să facă? Saretha nici măcar nu poate fi Colectată cum trebuie. N-am auzit în viața mea de ceva asemănător.

Eram mai mult decât conștientă. Mă gândeam constant la ce urma să i se întâmple Sarethei. Dar chiar și așa, gândul că voiau s-o desfigureze numai pentru că semăna cu Carol Amanda Harving îmi alimenta dorința de a nu scoate niciun cuvânt. Nu o înțelegeam, dar cumva tăcerea mea lovea direct sistemul care dezvoltase posibilități oribile de genul ăsta.

— Știam că nu va ieși nimic bun dacă încerci să arăți ca cineva faimos, a zis dna Harris, dând din cap.

Pe cine încerca să fraierească? Mi se părea că încerca să vină cu cele mai iritante lucruri pe care putea să le zică. Fusese destul de încântată că Saretha semăna cu Carol Amanda Harving înainte de sosirea scrisorii.

Buzele subțiri ale dnei Harris s-au apăsat tare una pe cealaltă.

— Speth, m-a admonestat dna Harris.

Cum era asta vina mea? Nu rugasem pe nimeni să mă copieze.

— Nu mai vorbi cu Speth, a lătrat Sam. A sărit de pe canapea în picioare: Chiar dacă ar începe să vorbească acum, asta n-ar mai ajuta pe nimeni.

O, Sam, m-am gândit. Aș fi vrut să-mi audă gândurile. Era o speranță inutilă, dar dacă aș fi putut reuși asta, i-aș fi spus cât de rău îmi părea – nu doar pentru ce făcusem, ci pentru lumea în care trebuia să trăim cu toții.

— Cred că ar ajuta foarte mult dacă Speth s-ar opri din prostia asta. Trebuie să-și revină, să citească discursul ăla și să-și ceară scuze pentru confuzia pe care a cauzat-o.

Dna Harris și-a încrucișat brațele la piept, de parcă ăsta era ultimul cuvânt în legătură cu subiectul și grimasa ei încruntată avea să fie lucrul care îmi băga într-un final mințile-n cap.

O parte din mine își dorea cu ardoare să fie adevărat ce spunea. Cea mai mare parte din mine însă știa că nu era și, de parcă ar fi încercat să-mi demonstreze exact asta, a continuat cu cel mai puțin credibile cuvinte pe care le-ar fi putut alege vreodată.

— Speth, a zis, clipind des – un tic nervos pe care îl avea –, când a zis cuvintele: Te iubesc.

Nu mă iubea. Nici măcar nu se prefăcea că era adevărat. Cuvintele mi-au făcut greață. Bugetul ei avea o linie dedicată rostirii acestor cuvinte către fiecare dintre copiii ei o dată pe lună.

— Nu trebuie să le spui, a zis Sam cu brațele încrucișate.

— Sam, a început ea.

— Te rog, nu, a zis el.

Toți uram chestia asta. Părinții noștri nu-și permiteau să ne-o spună, dar ea trebuia s-o facă.

— Ei bine, pare oricum să fie degeaba, a zis. Nu apare deloc.

Cătușa i-a bâzâit. Fața i s-a acrit și mai mult când s-a uitat la ea.

— Ei bine, sper că ești fericită.

Și-a întors Cătușa spre mine, ca să pot vedea. Mesajul strălucea în culoarea furioasă a flăcării.

Tutoratul dumneavoastră pentru Nancee Mphinyane-Smil a fost încheiat. Vă rugăm să remiteți toate plățile conjugate începând din acest moment.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Sam, privind chiorâș.

— Înseamnă că am fost retrasă din slujba de Tutore al lui Nancee!

— De ce nu te-au retras din slujba de Tutore al nostru? a întrebat Sam.

— Sunt sigură că ai impresia că ești foarte amuzant, a zis dna Harris. O să vedem noi cât de mult o să-ți placă atunci când Keene Inc. o să fie tutorele tău. S-a întors spre Saretha, singurul ei aliat real în camera aia: Poți să-i spui, te rog, lui Speth că vrei să vorbească? O să plătesc eu pentru cuvintele tale.

Dna Harris era mai disperată decât credeam. Niciodată nu se oferea să plătească pentru cuvinte. O rănisem. Fiecare copil care nu mai era sub tutoratul ei însemna bani pierduți.

Asta m-a făcut să mă simt bine. Dar mă îngrijora ce avea să i se întâmple acum lui Nancee.

— Saretha, Speth ar trebui să știe ce crezi, a oferit delicat dna Harris.

Saretha și-a pus mâna pe frunte, blocându-și ochii, ca și când camera ar fi fost prea luminată. A dat din cap că nu. Trebuie să fi fost greu pentru ea să nu zică nimic. Știam prea bine ce efort necesită tăcerea. Însemnase semnul buzelor închise cu fermoarul făcut de mama la fel de mult pentru ea cum însemnase pentru mine?

Dna Harris și-a ridicat mâinile în aer.

— Încerc să ajut! Ce credeți că o să se întâmple? Aveți vreo idee în ce probleme v-ați băgat? Realizați cât de rău arată totul?

— Pentru tine, a zis Sam.

— Ai dreptate, a șuierat dna Harris. Pentru mine! Sunt Tutorele vostru! Arată groaznic și pentru voi – pentru noi toți. Ați făcut totul s-arate de parcă…

S-a oprit. Eram curioasă să aflu ce urma, dar numai pentru că eram sigură că acele cuvinte pe care *nu* le zisese erau cele mai importante. În loc să-și termine propoziția, am sperat că pauza ei avea să însemne că terminase pe ziua aia, dar, din păcate, nu era așa.

— E rușinos, i-a dat ea înainte. Să fiu sinceră, Speth, știu exact de ce faci asta. Saretha primește toată atenția, iar tu crezi că ăsta e singurul mod în care poți pune reflectoarele pe tine. Îmi pare rău s-o zic, dar comportamentul ăsta nu te face mai frumoasă sau mai interesantă. Din contră, dacă mă-ntrebi pe mine.

M-am simțit de parcă mi-ar fi dat un pumn. Asta credea cu adevărat?

— Nu TE-A-NTREBAT nimeni pe TINE! a răcnit Sam.

Capul Sarethei s-a întors un pic și m-a privit cu milă.

Nu-mi păsa ce zicea dna Harris, dar otrava ei plutea în cameră. O credea Saretha? Am înghițit în sec și mi-am întors privirea. Nu mai voiam s-o aud. Nu puteam s-o fac să tacă stând acolo; eram doar o țintă în care să tragă.

M-am ridicat și m-am grăbit afară.

IRIDESCENȚĂ: 13,99 $

Capul îmi exploda în aerul uscat al după-amiezii. Dădeam vina pe dna Harris, dar nu era doar situația cu ea; era totul. Mi-am dat seama că mergeam din nou spre Parcul Falxo și spre podul de pe care se sinucisese Beecher. Mi-am amintit silueta lui alungită, nefericită, mergând în salturi, și am regretat până și că-l cunoscusem. Ochii mi s-au umezit și apoi, ca o nebună, am râs cu voce tare, pentru că în același timp îmi era dor de el. Puteam să râd pe gratis, dar numai dacă râsul era catalogat de Cătușă drept autentic și „involuntar".

De ce mă abordase bunica lui în parc? Știa ceva ce eu nu știam despre motivele pentru care o făcuse? Ce ar fi putut să-mi spună ca totul să fie bine din nou?

Nu foarte departe, i-am văzut clădirea. Nu fusesem niciodată înăuntru. Beecher s-a oferit de câteva ori să mă ducă la el, dar am presupus că era doar o manevră să fim singuri. Turnul Thomkins nu era primitor. Era un paralelipiped întunecat, neregulat, presărat cu geamuri micuțe. Nu avea balustrade pentru Plasatori. Nu avea ornamente. Nu avea nici măcar streșini – până și clădirea mea avea așa ceva. Întreaga structură era puțin strâmbă de la etajul patru în sus, unde imprimanta de clădiri probabil măsurase greșit cu câteva grade și continuase așa.

M-am întrebat dacă dna Stokes era înăuntru. Mi-am închis ochii și mi-am apăsat degetele pe tâmple pentru a calma pulsațiile. Se juca pur și simplu cu mine? Poate că avea un motiv bun pentru care voia să vorbim în privat. Poate că avea un Advil™.

M-am decis să merg sus. Fie că avea ceva folositor de zis, fie că se juca doar cu mine, măcar făceam și eu *ceva.*

Turnul Thomkins avea o reputație rău famată. M-am strecurat repede în clădire, sperând să nu fiu recunoscută, dar bineînțeles că s-a întâmplat. Doi băieți cu înfățișare impunătoare au venit direct la mine de când am intrat. Eram pregătită să mă bat cu ei, chiar dacă nu era cea mai bună alegere, dar s-au oprit în fața mea și au făcut, pe rând, semnul buzelor închise cu fermoarul. Imaginea m-a copleșit și am trecut pe lângă ei. Am ajuns la

scări, cu fața arzând puțin de rușine că sărisem la concluzii în legătură cu intențiile lor.

I-am găsit apartamentul de la etajul trei. Am apăsat soneria. O clipă mai târziu, a deschis ușa. Speram că nu avea de gând să-mi spună că Beecher fusese îndrăgostit de mine. Nu voiam să știu asta. Nu voiam să cred că jucasem un rol în moartea lui. M-am uitat în față și am văzut privirea bântuită în ochii roșiatici ai dnei Stokes, și furia pe care o simțeam față de el și față de ea s-a topit. Aș fi vrut să fi urcat când mă rugase Beecher. Acum trebuia să-mi imaginez cum era, cum trăiau ei doi acolo.

Apartamentul ei era mai mic decât al nostru. Un perete fusese printat recent, fără îndoială ca să elimine spațiul care îi fusese cândva alocat lui Beecher. De-a lungul unui perete erau o canapea și o grămadă de cutii vechi, jerpelite. Casa ei avea un geam ca al nostru, dar prea încețoșat ca să vezi prin el. Arăta de parcă fusese acoperit cu nisip și răzuit intenționat.

Celălalt lucru straniu a fost că nu exista niciun ecran în cameră. Nu fusesem niciodată într-o casă fără ecran. M-am holbat la peretele gol unde părea să fie locul ecranului, simțindu-mă ciudat în absența lui. Nimic nu strălucea și nu-ți băga reclame pe gât. Poate că-l uram pe al nostru, dar eram obișnuită cu el. Zgomotul și pălăvrăgeala lui erau confortabil de familiare. În comparație, casa ei părea atât de tăcută și singuratică.

— N-am nici imprimantă de mâncare, a zis cu voce răgușită. Așa, ți-aș oferi o foaie de Wheatlock™.

A râs, de parcă asta era amuzant. Poate chiar *era* amuzant. Wheatlock™-ul e dezgustător.

Cum mânca? Era imposibil să-și permită mâncare proaspătă.

— Știi că Randall a ocolit programarea sistemului și toate celelalte?

Randall, am presupus, era tatăl lui Beecher.

— Știi *de ce* a făcut-o?

Habar n-aveam.

— Ai încercat vreodată să folosești o imprimantă de mâncare în timpul unei FiJo? Nu funcționează. Cade WiFi-ul și *nimic* nu mai funcționează. Totul trebuie să fie conectat la rețea. Totul. Lui Randall nu i-a plăcut asta. Îl îngrijora. Zicea că tot orașul avea să moară de foame și pentru ce?

S-a așezat pe canapea.

— După ce l-au luat, ei au zis că nu mai puteau avea încredere să dea familiei *niciun* fel de imprimantă.

A trecut peste amintirea asta cu un gest dezgustat din mână.

— Cine are nevoie de toate gunoaiele alea?

Cum era posibil să-și permită toate cuvintele astea? După aceea am realizat că nu îi auzisem Cătușa bâzâind deloc. Estompau mânecile alea groase sunetul?

— Știi de ce a sărit Beecher? a întrebat, întinzând materialul rochiei din zona picioarelor.

Vocea i-a scăzut la un ton mai trist.

Mă întreba cu adevărat sau avea de gând să-mi spună? Dacă știa, îmi doream să termine odată și să-mi spună.

— Butchers & Rog l-au cumpărat. Robie totală. Au zis că putea termina școala și *apoi* să fie plasat în serviciul lor sau putea să renunțe chiar atunci la școală și să intre în serviciul lui Rog.

Ce fel de alegere era asta? Faptul că a renunțat la școală avea și mai puțin sens acum că știam ce îl chinuise. M-a durut inima pentru povara pe care trebuia s-o ducă fără a fi capabil să-mi spună. Devenise datoria lor mai mare dintr-odată? De asta fusese înrobit?

— Săracul băiat. Dna Stokes a dat tristă din cap: Băieții la vârsta asta au nevoie să mănânce, dar ai văzut și tu ce slăbuț era. Niciodată nu ne permiteam destulă pâine și pur și simplu nu reușeam să ne ținem rata datoriei la un nivel constant, indiferent cât de tare am fi încercat.

A dat neputincioasă din umeri.

— A semnat un contract. Rog l-a obligat să folosească foaie și cerneală. Cerneală pe degete. Ar fi trebuit să întreb ce era cu ea. N-am aflat decât mai târziu că Beecher fusese de acord să meargă imediat ca să mă protejeze pe *mine* de robie.

A dat din cap cu milă.

— Asta a fost alegerea pe care i-au dat-o. A acceptat să plece mai repede pentru a mă proteja. Abia dacă voia să spună *asta.* Știi cum a fost după ce a împlinit cinșpe ani. A oftat: Știa ce urma să se întâmple dacă îmi descopereau secretul.

A apucat mâneca groasă și a tras materialul aspru în sus. Dedesubt, pielea mâinii și a brațului era un dezastru strălucitor, roșu, pătat. Cătușa ei era neagră, carbonizată la margini.

Ecranul sclipitor era deformat și se învolbura cu o iridescență violacee.

— S-a-ntâmplat cu ani în urmă, a zis. Cu mult înainte de Randall și imprimantă. M-am dus să-mi iau căptușelile corneice – mi-a venit rândul târziu, pentru că nu aveau așa ceva când am împlinit eu cinșpe ani – și când mi-au prezentat Termenii și Condițiile, am apăsat REFUZ. Administratorul a fost șocat.

Trebuie că ochii mei s-au mărit, pentru că bunica lui Beecher a râs.

— Arăta puțin ca tine acum! Dragă, tot timpul ai dreptul legal de a refuza. Știai asta?

Aș fi putut refuza căptușelile *mele?* Sfatul ei nu mă ajuta prea mult în momentul ăsta, dar oricum...

— Specialista în tranziție nu a știut ce să facă. Aparent, nici Cătușa nu a știut ce să facă, pentru că a început să se încălzească. Am crezut că era un ciclu de feedback. Randall s-a întrebat dacă nu cumva era intenționat – pedeapsa guvernului pentru că nu acceptasem TșC. Oricare ar fi fost cauza, Cătușa s-a încălzit tot mai mult. Probabil s-ar fi topit, cum se întâmplă cu majoritatea, dar când am ajuns acasă, Randall a spart-o. Băiatul era deștept și mai ales nebun. Și-a fript un pic degetele. Nici brațul meu n-a ieșit prea bine. Dar toate intrările au fost arse.

A ridicat un pic Cătușa, de parcă aș fi putut vedea ce mersese rău.

— Încă mai emite un semnal, care le spune că sunt aici. Cam asta e tot. Nu poate înregistra nimic. Pot să spun ce vreau, a oftat.

Părea tristă. M-aș fi așteptat ca asta s-o facă fericită.

— Beecher credea că eu puteam să fac mai mult bine decât el din cauza asta. A ridicat Cătușa și mai sus: De parcă aș avea ceva util de zis. Adevărul e că deja am vorbit prea mult. M-am plâns de Deținătorii de Drepturi și uite unde ne-a adus asta. L-am alimentat atât de tare pe Randall cu vorbăria mea, că a devenit prea îndrăzneț. Acum fiul meu și soția lui sunt undeva lucrând la recolte pentru ca oamenii bogați să nu trebuiască să mănânce mâncare printată, iar nepotul meu...

Vocea i s-a spart și și-a șters ochii.

— În ceea ce-i privește pe Deținătorii de Drepturi, ei cred că n-am mai vorbit de ani de zile. Nu le atrage deloc atenția chestia

asta. Sunt sigură că multe bătrâne renunță la vorbit, așa că nu apar ca fiind specială sau stranie. Tu, în schimb – tăcerea la vârsta ta e groaznic de suspicioasă.

Povestea ei și faptul că îmi reamintisem soarta lui Beecher erau aproape prea mult pentru mine. Am strâns din dinți ca să-mi țin lacrimile în frâu, dar au curs oricum.

— Toți copiii ăștia fără părinți – e tragic – mult mai rău decât era în trecut, a zis, ștergându-mi obrazul. E ca și când ar aștepta până împliniți vârsta potrivită ca să vă bage pe gât un Tutore și apoi îi iau pe părinții voștri.

Mi-a ciufulit tunsoarea pixie, iar eu am aranjat-o repede la loc. Avea dreptate, bineînțeles. Câți prieteni aveam care încă mai aveau părinții cu ei? Părea pe undeva normal – așa erau lucrurile – chiar dacă gândul ăsta îmi strângea pieptul.

— Îmi pare rău, a zis ea. Ar trebui să am grijă să nu te ciufulesc într-o frizură cu drepturi.

A făcut din nou o pauză și a închis ochii pentru un moment scurt. Mi-am pipăit din nou părul. Trebuia să-l tai din nou, ciopârțindu-l cu foarfecă neascuțită pe care Sam și cu mine o foloseam pentru tuns. Era ciudat să mă gândesc că avea o Cătușă care nu urmărea, nu înregistra, nu scana frizurile și compara scanările cu puținul care era gratuit.

— Pur și simplu vorbesc cât pot, până la limită. E ciudat cum toată lumea pare să ajungă chiar la *limita* Colectării, nu crezi? Nu poți să faci nimic ca să protestezi sau te dau imediat în judecată până ajungi în robie. Bănuiesc că de asta-mi place așa mult tactica ta. Teoretic, tu nu *faci* nimic. Sper că realizezi cât de deșteaptă e chestia asta.

Nu realizam. Nu realizasem. A mai curs o lacrimă. Mă simțeam impostoarea supremă. Chiar credea că mă gândisem la toate astea – că plănuisem ca toate astea să se întâmple?

— Sper că știi că sunt mândră c-ai făcut-o, a zis. Ridurile de pe fața ei s-au încrețit și mai tare.

Am realizat că încă stăteam în picioare, deasupra ei, cu o poziție a corpului încă plină de furie și frustrare. Inima îmi era cu totul altfel. Puteam să simt tristețea și regretul din ea. Voiam să-i spun că nu era vina ei. Orice ar fi trezit ea în Beecher, nu era un motiv pentru el să-și ia viața. Dar nu puteam vorbi. Nu puteam s-o iau de mână. Nu știam cum s-o consolez, și nevoia

de a face asta erupea înăuntrul meu. Încă o lacrimă a alunecat pe obrazul meu.

M-a luat ea de mână în schimb. Apoi s-a ridicat și m-a îmbrățișat, iar eu nu m-am mișcat, pentru că nu puteam s-o-mbrățișez și eu. M-am lăsat pur și simplu să absorb totul.

AGRESIUNE: 14,99 $

Cu fiecare zi care trecea, perspectivele noastre se înrăutățeau și, fără un salariu, urma să fim Colectați până la sfârșitul lunii. Tăcerea și notorietatea mea mă făceau imposibil de angajat. Nu puteam nici măcar să încerc să câștig un bănuț într-un joc Free-to-Play, pentru că nu puteam să accept Termenii și Condițiile.

Blocată în casă, Saretha s-a apucat să mineze aur și bomboane într-un joc. Făcea mici gesturi de dat cu târnăcopul în aer, iar avatarul ei făcea aceeași mișcare plictisitoare, proiectată pe ecranul din perete. Dacă nu era distrasă, putea să facă aproximativ trei sau patru dolari pe oră vânzând ce adunase – dar numai dacă reușea să transporte totul în siguranță până la o bancă din joc. De nenumărate ori, însă, era pândită de jucători care plăteau pentru beneficii care îi făceau aproape invincibili. Se bucurau enorm când făceau jucători ca Saretha să se simtă groaznic; nu știau sau nu le păsa că micile sume de bani pe care le furau ne puteau ruina.

— Pierzi pur și simplu timpul, i-a zis Sam, întorcându-se pe cealaltă parte în pat.

Era târziu. Strălucirea palidă a domului de apus se estompa, așa că era luminată palid de oraș. Sam era obosit. I se simțea durerea în voce.

Saretha s-a încordat. Gura ei pe jumătate deschisă s-a închis într-o încruntare nervoasă, cu buzele ascunse. Un fel de personaj jumătate lup/centaur dăduse cu personajul ei de podea, iar aurul și bombonelele ei s-au împrăștiat pe ecran.

— Sam! a strigat Saretha, dând vina pe el.

Cătușa i-a bâzâit. Sam a dat din cap. Amândoi știam că pe Saretha o costa mai mult să spună numele lui Sam decât ar fi câștigat din prada aia. Personajul jumătate lup/ centaur s-a întors și a pârțâit un nor verde, nociv, deasupra corpului avatarului ei – un beneficiu pe care îl puteai cumpăra în interiorul jocului, pentru a-ți batjocori inamicii. Și acela probabil costa mai mult decât prada Sarethei.

— Ar trebui să mergi la școală, a zis Saretha.

Sam părea nedumerit. Era aproape opt seara.

— Acum?

— În general, a zis Saretha dând dintr-o mână și lăsând să-i iasă un oftat exasperat. Nu mă face să irosesc cuvinte!

I-a bâzâit Cătușa. Voia să spună *că eu* trebuia să merg la școală. Nu mersesem zile-ntregi. După Ultima Zi a lui Nancee, știam că presiunea pusă pe mine avea să crească. Sera Croate mă aștepta. Și alții mă așteptau. Speram că Nancee era OK și am realizat mult prea târziu că ar fi trebuit să merg pentru a fi alături de ea.

— Probabil c-ar trebui să mergi, m-a încurajat Sam cu o voce joasă.

Aproape am zis *mda,* pentru că eram mai obișnuită să vorbesc cu Sam decât să tac. Dar m-am oprit la timp. Chiar și-așa, avea dreptate. Nu era bine pentru Saretha și pentru mine să fim închise împreună. Eu n-o ajutam și mă îndoiesc că ea înțelegea cât de mult îmi doream să fac asta.

Încă încruntată, Saretha a așteptat să reînvie și a derulat pe Cătușă prin lista de prieteni. La un moment dat avea peste două mii de urmăritori. Acum scăzuse la vreo câteva zeci. A oftat. A încercat să-și vadă rangul Huny®, dar nu se încărca. Nici nu mă gândisem până acum la modul în care relația ei cu Marca va fi afectată. Renunțaseră la ea?

— Căcat, a zis Sam, înțelegând ce însemna asta.

Sam ura gustul de Wheatlock™. Crema Huny® era singurul lucru care le făcea acceptabile, probabil pentru că chiar aveau o aromă: dulce. Wheatlock™-urile aveau gust de papuci, dar probabil mai fad.

— Bănuiesc că va trebui să ne raționalizăm stocul.

A râs, dar a râs singur. Mie nu mi se părea amuzant; mi se părea trist. Urma să nu mai avem Huny®.

Un moment mai târziu, personajul Sarethei a apărut din nou pe ecran, neînarmat și mic, luând-o spre mine. Personajul jumătate lup/centaur a atacat-o, pentru că stătuse pe-acolo ca să o distrugă din nou, doar pentru că putea. Nu mai suportam să o văd făcând asta.

Am plecat. Trebuia să ies de-acolo. M-am plimbat câteva ore, până la marginea îndepărtată a inelului, unde magazinele făceau loc caselor micuțe, vegetației și apoi veneau firmele premium de Avocatură, cluburile de noapte și imensa Judecătorie a Orașului.

Clădirea impunătoare de marmură mă tulbura. E una din puținele din tot orașul construite din piatră adevărată, nu din straturi printate de plastic. Trebuie să intimideze. Pe intrarea cu coloane e încastrat mesajul „Supunerea în fața Legii e libertate™”, la treizeci de metri deasupra capului meu, cu litere de două ori mai mari decât înălțimea mea. Comandantul Judecător-Suprem judecă aici când nu e la Curtea Supremă™. Niciodată nu fusesem înăuntru și nu-mi imaginam că aveam să fiu vreodată. Arkansas Holt ar depune armele cu mult înainte ca Litigiul să ajungă în instanță.

Străzile erau în mare măsură goale atât de târziu în noapte. Streșinile clădirii erau pline de lumini suspendate deasupra străzii, aproape acoperind domul de sus. Reclamele nu m-au urmărit în Secțiunea 14; eram mult prea săracă. Întunericul și tăcerea făceau totul să pară liniștit, chiar dacă puțin sinistru. Știam că arătam groaznic de nepotrivit acolo. Tricoul meu gri din domeniul public și blugii mei largi, albaștri, tot din domeniul public nu aveau ce căuta acolo, dar am mers mai departe cu hotărâre și încordată. Puteam la fel de bine să merg toți cei optsprezece kilometri, cât făceai în jurul orașului; eram deja la jumătate. Ce mai contau câteva ore?

Fusesem foarte rar aici. Secțiunea paisprezece era singura din oraș cu un nume englezesc, aparent pentru că franțuzescul era mult prea apropiat de Quatrième.

Cu coada ochiului, am văzut ceva mișcându-se pe un acoperiș în zona îndepărtată a Pieței Judecătoriei. Firmele de Avocatură erau închise și întunecate. Ursuză cum eram, am fost încântată că pot arunca o scurtă privire asupra a ceea ce eram sigură că era un Plasator de Produse. Niciodată nu văzusem unul până atunci, chiar dacă Sam și cu mine merseserăm pe acoperiș să ne uităm după ei ani în șir.

Am urmărit locul în care mergea silueta întunecată. Am așteptat, uitându-mă în sus, dar nu era nimic acolo. Din spatele meu m-a strigat cineva.

— Speth? a zis, de parcă m-ar fi cunoscut.

M-am întors. Nu era niciun Plasator de Produse. Mergând pe trotuar, urmărit de reclame energice, era un Avut pe care nu îl recunoșteam. Avea o față largă, roșie, cu un nas mic, porcesc, și o bărbuță subțire de țap tăiată până la un punct imaginar de sub bărbia lui. Era îngrijit și în formă, cu vreo treizeci de

centimetri mai înalt decât mine și brațe musculoase, mult prea mari. Era îmbrăcat de seară, cu vestă neagră elegantă și o Cătușă placată cu platină îi ieșea de sub mânecă. Platina însemna ceva pentru Avuți. Semnala faptul că aveau intenția și bunăvoința de a oferi cuvinte gratuite – o tehnică bună de agățat. Era ciudat că era singur; orașul era plin de fete tinere gata să-și dea la schimb timpul pentru posibilitatea de a vorbi liber. De ce mă necăjea pe mine?

M-am prefăcut că nu l-am auzit și am grăbit pasul. M-a strigat iar pe nume și a alergat să mă prindă din urmă.

— Tu ești Fata aia Tăcută, nu?

Cătușa i-a vibrat. S-a uitat la ea, gândindu-se o secundă să mi-o întindă, dar după aceea s-a gândit mai bine.

— Ce păcat. Ai o gură superbă.

„Fermecător”, m-am gândit. Uneori era drăguț să gândesc clar cuvintele în cap, chiar dacă nu le puteam spune. Nu era atât de urât ca să aibă probleme în a găsi companie, dar ceva era în neregulă cu el. Poate pentru că stătea mult prea aproape de mine. Sau poate pentru că avea de două ori vârsta mea. Putea deveni dificil să estimezi vârsta unui Avut cu toate opțiunile de operații estetice și tratamente de întinerire.

O bandă de reclame de pe colțul unei clădiri s-a trezit la viață, albastru-deschis și niciun zgomot. Reclamele trebuiau să ruleze fără sunet de la miezul nopții la șase dimineața în cartierele exclusiviste. A apărut o sticlă de apă de gură și s-a învârtit, ca și când ar fi fost disperată să fie băută. Mirosindu-i respirația neplăcută, m-am simțit și eu un pic disperată s-o beau.

— Îmi pare rău de tine. Nu poate să fie ușor să nu vorbești. Fac pariu că o droaie de oameni cred că te pot face să vorbești. Am văzut că cei de la *Daily Spec™* plătesc 15.000 $ celui care aduce dovada că poți vorbi. N-am nevoie de bani, normal.

Și-a tras mâneca mai în sus, ca să fie sigur că pot vedea marginile de platină. Ochii i s-au închis pentru un moment și s-a balansat puțin înainte de a se îndrepta la loc. Băuse, evident. De cealaltă parte a aleii înguste, între magazine, o altă bandă de reclame s-a trezit la viață. Sticluța cu apă de gură sărea dintr-o parte în alta. Trebuie că sistemele îi scanaseră respirația. S-a aplecat spre mine, apăsând cu mâna pe reclamă. Pe lângă respirația neplăcută simțeai urme de apă de colonie sau lichior parfumat. S-a uitat în sus și în jos pe strada goală.

— Dar sigur că nu m-aș supăra, a zis el, dacă ai *scoate* un sunet.

Mi-am ridicat mâna să-l împing de lângă mine. Cătușa mi s-a trezit la viață, deschizând și ea o reclamă la apă de gură. Fața i s-a luminat de dedesubt. Ochii ca de rechin i s-au învârtit în jos, să poată vedea, iar asta îl făcea să pară nebun. Mi-a lovit Cătușa cu Cătușa lui și apoi și-a băgat Cătușa la mine-n gât.

— De ce nu strigi după ajutor?

Cătușa lui a vibrat pe gâtul meu în timp ce cuvintele i s-au succedat pe sub bărbia mea – 15,94 $. L-am împins de umeri și, când n-am reușit să-l clintesc, i-am tras tare un genunchi între picioare. S-a aplecat cu un geamăt, 99 ¢, dar nu mi-a dat drumul și a început să mă tragă înspre alee.

Inima a început să-mi bată ca unui iepure. Nimeni nu avea să ne audă. Nimeni nu avea să mă ajute. M-am împins în el, dar m-a lipit de perete, cu mâna în jurul gâtului meu. Am dat cu piciorul și m-a strâns și mai tare de gât. Mi-a scăpat un sunet – un geamăt scurt. S-a oprit pentru un moment. Fata i s-a luminat de încântare. I-am simțit bătăile inimii, mai puțin frenetice, dar rapide și neobosite. Cătușa mea n-a înregistrat nimic.

N-aveam de gând să țip sau să plâng în hohote, nu pentru monstrul ăla. L-am zgâriat, disperată, jurându-mi că nu voi mai ieși niciodată afară așa târziu, dacă reușesc să scap.

Pe stradă au trecut doi bărbați, la câțiva metri de noi. S-au prefăcut că sunt extaziați de reclame și au ieșit repede din aria mea vizuală, cu apa de gură urmărindu-i fericită.

— Fată Tăcută, a zis atacatorul meu, cu fața lipită de a mea, cu respirația scârboasă începând să-mi întoarcă stomacul pe dos. N-o să poți spune nimănui ce s-a-ntâmplat, nu?

Deasupra noastră s-a auzit un sunet, un scârțâit ușor, iar el s-a uitat în sus. L-am împins din nou, iar încleștarea i-a slăbit destul cât să scap. M-am întors repede să fug, dar dintr-odată mi-a prins piciorul și s-a ținut de el, iar eu am dat cu fața de pământ. O durere stridentă m-a făcut să amețesc. Mi se părea că îmi despicasem bărbia.

— De fapt, nu *vreau* să faci niciun sunet.

A râs, urcându-se în spatele meu și ținându-mă cu fața lipită de asfalt.

— În felul ăsta, nimeni nu știe unde ești sau ce-ai făcut. A slăbit din nou puțin presiunea, dar nu îndeajuns ca să scap: O să fie un secret al nostru.

A început să își tragă nervos hainele.

Panicată, am realizat că nu exista nicio înregistrare a mea. Doar cuvintele *lui* erau înregistrate. Ar fi putut să vorbească singur – puteam să dovedesc că nu? Locul în care te afli e salvat numai când are loc o tranzacție – când vorbești, scrii sau cumperi. Legile Intimității sunt puține, dar asta era una din ele. Ar fi trebuit să strig ca să îmi fie cunoscută localizarea. Ar fi trebuit să fac ceva. Aș fi putut să strig „Poliția!" și Cătușa mea ar fi apelat singură autoritățile și ar fi înregistrat nenorocirea asta. Merita tăcerea mea toate astea?

— Kârpă!

M-a prins de păr, mi-a tras capul în spate, și apoi s-a aruncat pe mine, aterizând cu o bufnitură, de parcă ar fi leșinat dintr-odată, forțat. Nu înțelegeam ce se întâmplase. M-am târât de sub el și am înțeles încet că nu căzuse din voință proprie.

Un bărbat stătea deasupra mea, îmbrăcat în totalitate în negru, ca un ninja sau un supererou din filme. M-am ridicat încet, cu o mână pe bărbia mea spartă, plină de sânge. Bărbatul în negru a rămas nemișcat, poate pentru a nu mă speria. Ochii ni s-au intersectat, dar asta era tot ce puteam să văd la el. Fața îi era mascată și am înțeles de ce. Era un Plasator de Produse.

„Plasturii cu Bandă™ adezivă au acum Anti-Cicatrizol™!" scria insistent o reclamă din spatele capului său. „Vrei să scapi de tăieturi urâte și vânătăi? Anti-Cicatrizol™!" Anti-Cicatrizol-ul nu o ajutase pe Saretha să scape de micuța semilună de pe brațul ei, chiar dacă fusese sigură că așa se va întâmpla. Mă îndoiam că avea să mă ajute pe mine.

Reclama nu era oricum pentru mine. Eu nu aveam un scor destul de bun. Era pentru atacatorul meu inconștient de pe asfalt.

Plasatorul de Produse s-a dat în spate. Rămânând cu ochii pe mine, și-a ridicat brațul pe care avea Cătușa și l-a împins înapoi, spărgând panoul de reclame. Strălucirea din cioburile care cădeau a împroșcat totul în culorile curcubeului. S-a întins în panoul spart și a scos un cip subțire, pătrat, după care a trecut aleea. Părea destul de satisfăcut de sine. A repetat procesul cu celălalt panou și mi-a întins delicat cipul. L-am întors în palmă.

Era marcat Seagate™ 8PB Q-flash; un simplu flash drive pe care îl puteai introduce în orice computer. Sub textul inițial era o inscripție mică, printată în punctulețe: 24 hrip-3dscn-rs.

Eram un pic amețită. La început am crezut că însemna ceva în legătură cu „ajutor 24/7”, dar după aceea am realizat ce conținea drive-ul. Era copia de siguranță a panoului din ultimele douăzeci și patru de ore, date scanate și video. Atacul și salvarea mea erau pe cipul ăla micuț. Fusese înregistrat și păstrat pentru încărcare și analiză.

De îndată ce am înțeles, Plasatorul de Produse a luat cipul înapoi și l-a pus bine. Nu vrusese să mi-l dea. Îl lua el. Voia să șteargă orice urmă că fusese pe aleea aia. Plasatorii de Produse nu pot fi văzuți și în mod cert nu lasă dovezi în urmă, dacă au ocazia să facă asta.

Atacatorul meu a început să se-agite. Plasatorul de Produse s-a aplecat și a scos un dispozitiv micuț, albastru-metalic, în formă de lacrimă, din rucsac. Nu era mai mare decât degetul lui. A glisat cu el pe Cătușa bărbatului. Aceasta a scos un clic și s-a desprins de pe brațul bărbatului. Atacatorul meu a suspinat. Nu știam că există un dispozitiv care îți permite să detașezi Cătușa altei persoane. Bărbatul a țipat, punându-și mâinile pe ochi. Deconectat de Cătușa sa, fusese curentat pentru suspin și apoi a fost curentat din nou pentru țipătul de durere. De data asta a tresărit, dar și-a ținut gura.

Plasatorul de Produse a zâmbit sub mască și și-a acoperit ochii cu mâinile, iar apoi le-a dat la o parte, ca și când s-ar fi jucat de-a v-ați ascunselea. Era incredibil de perspicace să-i iei omului Cătușa. Atacatorul meu n-ar fi putut raporta nimic la poliție până n-ar fi primit o altă Cătușă. Asta ar fi putut să ia săptămâni, chiar și pentru un bogătaș ca el.

Plasatorul a închis Cătușa bărbatului în jurul unei curele din rucsacul lui. Marginile de platină au sclipit în întuneric. O secundă mai târziu, Plasatorul s-a urcat pe un fir atât de subțire și negru că arăta aproape de parc-ar fi făcut pantomimă pe marginea clădirii.

— Tu… a încercat să vorbească atacatorul meu, lovind orbit aerul, dar până și cuvântul ăla i-a fost întrerupt de un tremurat puternic și mâini duse la ochi.

Acționând mai mult din instinct decât din înțelepciune, am găsit firul subțire și am urcat pe el, îndepărtându-mă de

atacatorul meu. N-ar fi trebuit să-l văd niciodată pe Plasator, dar acum că o făcusem, trebuia să aflu mai multe.

PLASATORI: 15,99 $

Plasatorul ar fi putut să mă omoare. Dacă tăia firul sau dacă își elibera cârligul de prindere sau dacă pur și simplu m-ar fi împins ușor, m-aș fi prăbușit de la etajul cinci. Capul încă îmi era amețit de durere; fusese o prostie să mă cațăr.

În loc de asta, m-a tras sus. Bănuiesc că era stupid să mă omoare după tot efortul pe care îl făcuse să mă salveze. Echipa lui aștepta, uitându-se în jos la mine.

Știam ce se presupunea că trebuie să fac. Se presupunea să mă prefac că nu-i văzusem. Dar realizam încet-încet că nu eram prea bună la a face ceea ce trebuia să fac.

Erau trei, stăteau acolo uitându-se la mine. Chiar și pe sub măștile lor, puteam sesiza iritarea. Cea mai echipată dintre ei, care avea și cei mai aprigi ochi, mi-a aruncat privirea cea mai dură. Bărbia încă îmi tremura, iar durerea radia până la falcă și craniu, dar chiar și așa, eram exaltată. Vedeam Plasatori cu adevărat!

Tot ce purtau Plasatorii era negru mat: hainele, mănușile, rucsacurile, curelele de unelte, până și cutiile pe care le cărau. Fiecare suprafață părea să absoarbă lumina. Abia dacă puteam să-mi dau seama unde se termina una și începea alta. Bănuiam că echipa asta era super profesionistă – o echipă de lux care să plaseze altceva decât cereale sau cola într-un cartier ca ăla.

Cel pe care îl urmărisem, cel mai mare dintre ei, a făcut un gest în aer, desenând o linie ușor arcuită în fața lui cu degetul mare și arătătorul. A mișcat-o dintr-odată, direct, înspre dreapta, apoi a lăsat-o în jos cu o sfichiuire. Bineînțeles că asta însemna ceva pentru ceilalți, având în vedere că au făcut un pas în spate. Lidera și-a ținut degetul îndreptat cu fermitate spre pământ. Se referea la mine. Trebuia să mă întorc. Nu m-am mișcat. Mi-am pus mâna pe bărbia care mă durea și am simțit din nou acolo sângele cald.

Cu o coborâre a umerilor asemănătoare unui oftat, cea mai mică din grup, o minionă, și-a dat jos din spate rucsacul imens și a căutat în tăcere prin el. A scos o cutie de produse cu un aranjament de suplimente terapeutice de la Phisior™, care-ți fac

pielea să arate mai tânără. A scos un tampon dinăuntru, i-a rupt ambalajul și mi l-a întins.

Cine erau oamenii ăștia? Aveam puține indicii. Plasatorii de Produse trebuiau să fie un mister. Sam a auzit odată că îți aduceau o portocală adevărată dacă nu spuneai nimic despre ei. Sam vrusese întotdeauna să guste o portocală.

Nu știam la ce să mă aștept de la ei, dar nu anticipasem în niciun caz bunătatea și ajutorul. Știau cine eram? Sau erau surprinși că nu vorbeam?

Mi-am pus bandajul pe bărbie, iar cel mai mare dintre Plasatori a făcut din nou gestul ăla, de data asta arătând locuri specifice cu degetele, făcând clar faptul că descria o rută pe deasupra clădirilor.

Până să-mi dau seama pe ce lume sunt, lidera a plecat, sărind pe următorul acoperiș. Cea mai mică a împachetat repede și a urmat-o. Cel mai mare s-a uitat la mine și și-a înclinat capul atât de tare încât abia am văzut gestul. Voia să-l urmez. Când a fugit, am tras adânc aer în piept și m-am aruncat după el.

Aș fi putut să mor. Nu eram în cea mai bună formă, chiar dacă bandajul îmi calma durerea și, cumva, amețeala. Sirenele au început să urle lângă scena atacului. Plasatoarea din față a grăbit pasul.

Odată ce ne-am îndepărtat destul de locul din care plecaserăm, cel mare a desfăcut Cătușa atacatorului meu de pe rucsacul lui și a aruncat-o în aer, până în colțul unei clădiri, de unde a sărit și s-a rostogolit zece etaje, în aleea de sub noi. A aterizat cu o pocnitură puternică și cu o explozie luminoasă urmată de o strălucire albă, caldă. Bateria NanoLion™ a Cătușii se spărsese. Aleea ar fi putut să strălucească vreo câteva zile.

M-am oprit un moment, gândindu-mă la bateria prinsă la încheietura mea. A trebuit să-mi reamintesc că spargerile lor erau rare fără cauze externe. Sau suficient de rare încât NanoLion™ să rămână o afacere profitabilă. Câte procese ar fi putut să existe împotriva lor, având în vedere că bateriile erau practic peste tot?

Era greu să țin pasul, dar eram bine dispusă. Așezarea rapidă, grijulie, a tălpilor, durerea din picioarele mele când mă întindeam și felul fluid în care îi urmăream proptindu-se în ieșiri de urgență și grinzi pentru a sări și mai înalt mi-au adus aminte de bucuria orelor de gimnastică. Nu am realizat cât de mult îmi

lipseau. Abia reușeam să țin pasul, și asta datorită anilor ălora de antrenament. Plasatorii se mișcau precum niște gazele, sărind fără efort de pe acoperiș pe acoperiș, fără să se uite vreodată în jos. Ar fi trebuit să fac același lucru.

Clădirile de pe inelul exterior au doar zece – doișpe etaje. Numai atât permite domul în zonele astea. Spațiile dintre clădiri și streșinile lor au cam doi metri jumate – nu-i o distanță greu de sărit, dar înălțimea e enervantă, iar o greșeală ar fi mortală. Când următoarea clădire era mai înaltă, săreau pe ieșirea de incendiu aproape fără niciun zgomot. Când următoarea clădire era mai joasă, se țineau de o balustradă sau de o țeavă și alunecau până la nivelul ei.

N-am ținut pasul. Pe lideră a deranjat-o să încetinească pentru mine, dar am fost incredibil de recunoscătoare când, într-un final, a făcut-o. Chiar mă lăsau să îi urmăresc. Unde mergeau?

Am luat-o spre centru, către marginea interioară a Secțiunii 14, de-a lungul unor acoperișuri mici și mari și în scurt timp eram în Cinquième, una dintre cele șase secțiuni centrale. Aici clădirile erau mai înalte; totul era mai înalt spre centrul orașului. Lidera a eliberat un cablu și l-a agățat doișpe etaje mai sus. A atașat ceva de el și s-a prins de acel ceva cu o viteză care nu părea sigură. Mă simțeam de parcă aș fi privit un supererou în acțiune.

Cea mai mică a făcut imediat același lucru. Nu-i de mirare că erau văzuți atât de rar; se mișcau atât de repede! Cel mai mare și-a deschis brațele pentru mine, o ofertă tacită de a mă lua cu el. Cred că rânjea pe sub mască. Am pășit în față și m-a prins strâns de după mijloc. O secundă mai târziu, săream treizeci de etaje.

Ușa de pe acoperiș era deja deschisă când am ajuns. Ceilalți doi Plasatori intraseră. Cel de lângă mine mi-a desfăcut mâna de pe mâna lui și, cu un clic, a tras cablul după noi.

În spatele ușii, casa scărilor era luminată de o lumină caldă de chihlimbar. Ce era clădirea asta? Ce făceam aici? Înăuntru, lidera scosese o tabletă și o ținea lipită de perete. Prin ea vedeai un apartament, ca printr-un geam neclar, luminos. Ce era înăuntru a apărut ca o imagine termală albastru-cobalt, cu mobilă scumpă și spațiu mare, deschis. A scanat întregul apartament în lungime până a ajuns la un pat și două siluete

zdravene care dormeau înăuntru. Au strălucit împreună în camera aia, ca o masă caldă, rotundă. Lidera s-a întors să vadă dacă ceilalți erau de acord că ăsta era un loc bun. Cel mare și-a lăsat capul într-o parte și și-a închis ochii ca și când s-ar fi culcat.

Aveau de gând să facă un Plasament? Ăsta era planul lor, să-mi arate cum se face? Cam asta îmi imaginasem când mă gândisem la Plasatorii de Produse: o echipă coordonată, silențioasă, furișându-se în noapte. Dar era ceva ciudat în tot tabloul ăsta – eu. De ce mă aduseseră pe mine? Nu avea sens. Nu puteam să întreb, și dacă aș fi întrebat, sunt sigură că mi-ar fi făcut semn să tac. Poate că știam una-două chestii despre cum e să fii tăcut, dar echipa asta era liniștea în persoană. În comparație cu ei, respirația mea părea zgomotoasă, iar picioarele păreau să îmi alunece pe covor ca niște tunete.

Lidera a deschis ușa apartamentului apropiind un dispozitiv magnetic de margini. Ușa s-a deschis cu un clic. S-au grăbit toți înăuntru, tăcuți ca niște fantome. I-am urmat, încercând să imit pașii lor ușori.

Cel mare a scos un cilindru negru, capitonat, dintr-o plasă din spumă buretoasă. Avea o grosime aproape de două ori mai mare în comparație cu o bâtă de baseball și era cam cu un sfert mai lung. A început să tasteze pe un ecran mic de la capăt și l-a ținut în aer. Am simțit instantaneu nevoia să-mi desfund urechile. Nu mai puteam să-mi aud respirația sau pașii sau orice altceva. Aerul era ciudat. Cilindrul suprima sunetul.

Au așteptat toți după mine în fața unei biblioteci enorme. N-am putut să mă abțin și m-am holbat. Nu văzusem niciodată pe viu o carte – doar în filme și emisiuni. Oamenii care trăiau aici, cele două bule galben-portocalii adormite la câteva camere de noi – erau oameni cu bani. O *groază* de bani. Nu *aveai* pur și simplu cărți acasă. Trebuia să ai permise. Trebuia să ai mijloace de protecție a lor. Cărțile erau lucruri periculoase, pline de cuvinte necontrolate și idei sub incidența Drepturilor de Autor. Ai putea să arăți oricui o carte, replicând ideile fără absolut niciun cost. Ai putea tăia paginile și rearanja cuvintele în cine știe câte combinații. Ai putea păstra cuvintele, indiferent de cum se schimbau Drepturile de Autor și prețurile pe Piața Cuvintelor$™. Era șocant și numai să fiu în prezența lor. Am vrut

să le mângâi cotorul cu degetul. Am vrut să scot una și să o deschid și să văd cuvintele. Cine știe ce conțineau?

Lidera mi-a blocat drumul și mi-a făcut semn cu mâna să mă dau în spate. A trebuit să revin la realitate. Și-a ridicat tableta, a scanat împrejur încă o dată și a scos una din cărți. Pentru o clipă am crezut că avea de gând s-o citească sau să mi-o dea mie, și asta m-a zăpăcit. În loc de asta, și-a băgat mâna în gaura creată în raft și a tras un pic de ceva. A ieșit un sunet mecanic, iar inima mea a părut să-și încetinească bătăile odată ce am înțeles că nu erau adevărate cărțile.

Acopereau o ușă ascunsă. Ceea ce părea a fi hârtie între coperte era de fapt doar plastic mat printat cu atenție. Copertele erau doar o fațadă. Proeminențele din Leatherette™ s-a învălurit una în alta în timp ce biblioteca s-a deschis fără sunet, pentru a dezvălui camera secretă din spatele ei.

INHIBITOR: 16,99 $

Penepoli Graethe ne-a dus odată pe mine și pe Nancee într-un loc secret la școală, unde peretele e ieșit în afară și astfel nu poate fi văzut de nicio cameră sau reclamă. Aveam nouă ani și eram năucite de ideea de a face ceva ce nu ar trebui. Penepoli ne-a arătat o mână de bucăți de hârtie – cuvinte tăiate cu grijă dintr-o carte, a zis. A spus că erau ale unui văr care avea o cutie ascunsă undeva. A vrut să fim impresionate. Aveam doar nouă ani și puteam vorbi liber pe atunci. Dar chiar și așa, am citit nerăbdătoare micile bucăți de hârtie, în același timp încântate și terifiate.

Tânguitor, palmele lui, fiecare, vară caldă, bobârnac, argentinian, puturos.

Riscam foarte mult pentru o mână de cuvinte care nu însemnau nimic împreună. După cel mai scurt fior, Nancee i-a spus să scape repede de ele.

— Dacă află? a șuierat cuprinsă de panică. Dacă nu acum, vor afla când o să ai *tu* copii, Penepoli, sau nepoți, și atunci o să trebuiască să plătească *ei*!

Agenția de Despăgubiri Istorice tocmai tăiase cu barda la noi în clasă și o groază de părinți dispăruseră.

Bucuria lui Penepoli s-a dezumflat. Am încercat să mă gândesc unde ar fi putut să scape de ele. Le-a luat înapoi pe cele două pe care le țineam și le-a strâns tare în mână. Înainte de a ne da seama ce să facem, a apărut Sera Croate, de parcă ne-ar fi căutat.

A lovit-o pe Penepoli peste mână și i-au zburat toate cuvintele. Le-a luat vântul și le-a dus ca pe confetti în Quatrième. O nevoie dureroasă s-a strecurat prin pieptul meu în timp ce zburau în depărtare.

Sera a încercat s-o pârască pe Penepoli, dar dovezile dispăruseră. Când directorul Ugarte a cerut să știe ce se întâmplase, Nancee, Penepoli și cu mine am zis toate că hârtia fusese a Serei. O săptămână mai târziu, părinții Serei Croate au dispărut.

O tăcere teribilă, vinovată s-a lăsat peste noi săptămâni întregi. Toate trei eram împietrite și terifiate de ce se

întâmplase. În cele câteva dăți în care am vorbit, am încercat să ne convingem că evenimentele nu erau legate. Am reușit, zic eu, să le fac să creadă că nu era vina noastră, dar nu eram așa sigură. A trebuit să-mi reamintesc că Sera nu se gândise de două ori înainte s-o pârască pe Penepoli.

Ar fi trebuit să știm că Sera avea să apară. Locul nostru secret nu era secret deloc.

•

Biblioteca pe care o deschisese Plasatoarea masca ascunzătoarea perfectă. Cine știa că era acolo? Ne-am strecurat înăuntru toți patru, având doar puțin mai mult spațiu ca să nu fim lipiți unul de altul. Un cerc din covor roșu ne-a oferit tuturor un loc pe care să ședem.

Aveam impresia clară că nu era prima dată când Plasatorii erau acolo. Biblioteca s-a închis în urma noastră. N-am auzit nimic. Mă simțeam ca și când aș fi surzit.

Plasatorul mare, cu cilindrul, a apăsat ceva pe ecranul de control și sunetul a revenit. Lidera s-a-ntors spre mine și m-a-ntrebat:

— Care-i planul tău?

Întrebarea ei m-a uimit. N-aveam niciun plan. Media ne trata, pe mine și pe restul Tăcuților, ca pe o bandă care conspira pentru a pune economia la pământ, dar cum puteam să planificăm ceva? Nu puteam comunica unul cu celălalt. N-aveam nicio idee ce credea Nancee că face sau dacă credea ceva.

Voia să fie liberă să zică orice, așa cum voiam eu? Voiam să se schimbe lucrurile; voiam, poate, să fiu lăsată în pace, dar dorințele mele nu puteau fi numite un *plan.*

— Cum i-ai determinat pe ceilalți să facă asta? a întrebat cea mică.

Poate că asta fusese o greșeală. Dacă știau cine eram, de ce îmi puneau întrebări? Trebuiau să știe că nu aș fi răspuns. Dintr-odată, mi-a fost frică. Eram într-o cameră secretă cu trei oameni îmbrăcați din cap până-n picioare în negru și cu fețele acoperite de măști. Ar fi putut fi oricine. Ar fi putut face orice și nimeni n-ar fi aflat niciodată. Nimeni nu știa unde eram.

Ce voiau de la mine?

Cel mare a întrebat:

— Știi unde ești?

M-am gândit la asta și, cumva, simțindu-mă un pic sub presiune, m-a făcut să mă gândesc la dom și la locul lui în lume. Nu eram sigură exact unde mă aflam. Știam că făceam parte din State, dar orele mele de istorie erau vagi în explicații cu privire la ce erau mai exact statele și cum erau legate. Eram în nord-est, lângă sau vizavi de un ocean, dar nu văzusem niciodată o hartă, așa că nu puteam să spun exact unde eram spre deosebire de alte domuri, ca DC sau Marele dom de deasupra Atenei, Florida.

Plasatorul mare nu se referea la nimic din toate astea, bineînțeles. Nu știam nici în ce clădire eram.

— Dacă nu știe, atunci n-o să răspundă, Henri, a zis cea mică puțin exasperată.

Am tresărit, chiar dacă nu era tocmai neașteptat ca ea să vorbească.

— Se numește Inhibitor, a explicat Henri, cel mare, gesticulând larg înspre camera mică din jurul nostru.

— Nimic din ce zici nu e înregistrat, a zis lidera, cu o privire furișă aruncată celei mici. Suntem izolați de WiFi. Rețeaua e tăiată. Cuvintele tale sunt gratuite și nemonitorizate.

Panica mea s-a schimbat în neîncredere. Am respirat cu putere în timp ce creierul meu încerca să găsească sensul chestiei ăsteia. Ar fi trebuit să realizez că locurile ca ăsta existau. Întregul sistem al plăților se baza pe conexiunea noastră permanentă la el. Bineînțeles că oamenii aveau să construiască locuri pentru a bloca rețeaua și, bineînțeles, beneficiarii erau oamenii care aveau cel mai puțin nevoie de asta.

— Înțelegi? m-a întrebat Henri, cel mare.

Înțelegeam. Voiau să vorbesc. Aș fi putut să vorbesc, dacă aș fi vrut. Eram în același timp zăpăcită și agitată. Ideea că o conexiune mereu pornită era critică pentru țesătura societății ne era plantată în creiere de când eram foarte mici. FiJo-urile erau o chestie, dar asta era cu totul altceva. Era o ocolire voită a Legii, una pe care aș fi susținut-o din toată inima dacă s-ar fi întâmplat în cartierul meu și nu aici.

— Dacă înțelege, asta nu înseamnă că o să vorbească, a zis cea mică.

Vocea ei era moale și obosită. S-a lăsat pe peretele din spate până a ajuns să șadă pe podea.

— Oh, a zis Henri, părând puțin confuz.

Mi-a întins mâna stingher. Nu am întins-o și eu. A da mâna era un gest sub incidența Drepturilor de Autor. Urma să vorbesc aici? Puteam să am încredere în ei? Buzele mi s-au lipit una de alta în timp ce încercam să decid dacă cuvintele ar fi trădat sau nu tot ce făcusem până atunci.

— Nici nu știm dacă poate să vorbească, a subliniat cea mică.

— Suntem complet în siguranță, a explicat lidera.

Eram? Aveam o slăbiciune pentru Plasatorii de Produse. Eram uluită că mă luaseră cu ei și mă aduseseră aici, dar nu eram pregătită să am încredere oarbă în ei.

WiFi sau nu, n-aveam de gând să-mi asum niciun risc. Mă tot uitam la Cătușa mea, îngrijorată că ar fi putut cumva să raporteze asta. Chiar dacă nu o făcea, chiar dacă aș fi scăpat, tot mi s-a părut ciudat s-o fac aici, cu niște străini.

Henri și-a dat jos masca.

— Henri! a strigat lidera.

Henri părea mai tânăr decât mă așteptam. Era poate în vârstă de șaptesprezece ani, dar avea riduri groase și adânci în jurul gurii. A scos un zâmbet larg – aproape prea larg. Părul lui castaniu-deschis a părut tuns bizar, rămas așa de la mască. A încercat să-l aranjeze fără succes.

— Care e *cel mai* important lucru în jobul nostru? a întrebat lidera.

Vocea ei era joasă, muzicală și asemănătoare flautului, dar tonul nu mai era prietenos. Tableta părea să îi toarcă în mână. Nu văzusem niciodată un dispozitiv ca ăla. Încă mergea, cu WiFi-ul blocat. Nu înțelegeam cum era posibil. Credeam că toate programele aveau nevoie de o conexiune permanentă pentru a verifica dacă nu sunt piratate sau hackuite.

— Trucuri pentru toată lumea, a chicotit fata care-mi dăduse bandajul pe acoperiș.

— Nu-i amuzant.

Lidera a ridicat un deget. Fata și-a aplecat capul.

— Să nu fii văzut niciodată, a murmurat Henri dând ușor din umeri în semn de scuze.

Liderul s-a uitat prin cameră cu frustrare. Se aștepta la altceva.

— Așa că-ți dai jos masca?

— Îmi era cald, a zis Henri.

— Henri se încinge repede, a zis cea mică.

Nu și-a dat jos masca pentru că îi era cald. A vrut să-i văd fața. Eram flatată, dar nu înțelegeam de ce o făcea.

— N-o să spună nimic, a asigurat-o Henri pe lideră. Nu vorbește nici măcar *acum.*

Avea dreptate; alegeam să nu vorbesc nici măcar acolo.

— Nu ai încredere în noi? a întrebat cea mică, prefăcându-se că i-am rănit sentimentele.

Nu era că nu aveam încredere în ei. Voiam să vorbesc. Voiam să le pun un milion de întrebări. Aș fi putut să le explic situația mea. Aș fi putut să le cer ajutorul. Aș fi putut să îi implor să o primească pe Saretha în rândurile lor – singura slujbă din lume în care putea să poarte o mască și să iasă din casă. Dar ceva mă oprea.

Cu tot răul pe care îl făcuse și cu toate problemele pe care le adusese în viața mea, tăcerea aia însemna ceva. *Era* un protest. Mă țineam de el. Nu puteam să renunț doar pentru că aveam șansa unor cuvinte gratis. Chestia amuzantă era că asta voiam cel mai mult să spun și, dacă aș fi zis-o, cuvintele n-ar fi însemnat nimic.

Lidera m-a luat la ochi.

— Îmi place prudența ei, a zis.

Am văzut admirația în ochii ei. Am sperat că poate ieși ceva bun din toată situația asta – un sentiment pe care abia dacă îl mai recunoșteam. Aș fi putut să îi conduc către Saretha?

— Dar asta a fost o idee proastă, a continuat lidera, dând din cap și uitându-se în pământ.

— Tu m-ai lăsat să merg s-o salvez, a zis Henri.

— N-am aprobat așa ceva.

— Henri eroul, a zis micuța cu un clinchet.

— Și ai lăsat-o să ne urmărească, a continuat Henri.

— Mi-am lăsat curiozitatea să mă învingă, a zis lidera, oftând. Dar să vrei să-i știi planul e una. Să-i arăți *fața ta* e cu totul altceva.

— Ce mai contează? N-o să spună nimănui. Dacă nimeni nu *știe* că ne-a văzut, e ca și când nu ne-ar fi văzut.

— Henri filosoful, a comentat micuța.

S-a întors spre mine, și-a tras fermoarul peste buze și și-a ridicat sprâncenele ca și când ar fi zis „Asta-i mișcarea ta, nu?” Nu era la fel ca atunci când o făcuseră ceilalți. Nu-mi dădeam

seama dacă era impresionată sau făcea mișto de mine. Mi se părea că e un pic din fiecare.

Lidera și-a frecat mâna de fruntea ei mascată și, dintr-odată, s-a pleoștit.

— Care-i planul *tău,* Henri?

— De fapt, am avut două idei, a zis Henri, frecându-și mâinile.

— Mi-ar plăcea să aud măcar una, a zis lidera.

— Pentru început, am crezut că dacă o aducem aici am putea să… explicăm lucruri.

— Oh, Henri! a schelălăit fata mai mică. Ești așa înțelept, explică-mi lucruri!

A început să sară cu mâinile la piept.

— Margot, oprește-te, a zis Henri.

— Mă opresc, a răspund Margot ascultătoare.

— Dar nu, mă refeream, de exemplu, că poate ar vrea să știe că dacă nu vorbește, nu e urmărită. Legal, pot să verifice unde ești numai dacă inițiezi o conversație.

— A iniția, a zis Margot. Un cuvânt foarte bun, Henri.

Henri a privit-o aspru pentru o secundă.

— Ai putea să crezi că e bine, dar ar putea fi periculos. De exemplu, când ai nevoie să suni după ajutor.

Mi-a tremurat tot corpul. Tocmai aflasem asta pe propria piele.

— Henri, asta nu-i foarte interesant. Evident că știe asta, a zis Margot, lăsându-și capul în jos și strângându-și umerii. Nu mai sunt îndrăgostită.

Lidera și-a acoperit gura ca să ascundă un rânjet.

— Nu-i chiar așa, a zis. Pot urmări o Cătușă oricând. Doar că nu o pot face *legal* dacă nu există o tranzacție. Singurul mod de a fi complet offline e să intri într-un Inhibitor sau să-ți dai jos Cătușa.

Margot și-a dat și ea jos masca, ezitând de parcă ar fi fost înfrântă.

Toată fața ei mică, rotundă, era încruntată. Avea pistrui și era palidă, iar fața îi părea asiatică și africană și franțuzească în același timp, de parcă descendența ei era un amestec a tot. Părul ei negru, mătăsos, aranjat bob, se despica în față în două. Era categoric o tunsoare scumpă. Nu părea mult mai în vârstă decât mine. N-aveam idee că Plasatorii erau așa tineri.

M-am întors spre Henri, așteptând mai mult, sperând că avea un plan să ne salveze cumva familia de Colectare.

A luat cheia micuță, albastru-metalic, pe care o folosise pentru a scoate Cătușa atacatorului meu.

— Vrei să-ți dau jos Cătușa?

M-am dat înapoi din instinct. Uram Cătușa aia, dar nu eram pregătită să mi-o dau jos de pe mână.

— Nu e ca și cum o să fii electrocutată pentru că vorbești, a zis Henri.

Asta era ceva ce nu luasem în calcul. Nu aveam *nevoie* deloc de Cătușă.

— Pune-o la loc, a insistat lidera.

— Am putea să-i spunem despre FiJo-uri, a zis Henri, plasând dispozitivul micuț în formă de lacrimă înapoi într-un buzunar special din rucsacul lui.

— Sunt sigură că știe de FiJo-uri, a replicat lidera.

Știam, bineînțeles. Nu de asta aveam nevoie. Mi-am forțat creierul să găsească o modalitate de a-i duce la Saretha. Puteam să îi conduc la ea, dar nu știam cum și, chiar dacă reușeam, cum ar fi înțeles ce voiam? Salariul unui Plasator sigur ar fi făcut-o pe Saretha să câștige mai mult ca la oribila doamnă Nince.

Henri a explicat mai departe.

— Kel era cea care le cauza, a zis cu o șoaptă, arătând către lideră.

— Regina FiJo, a șoptit Margot cu respect.

Kel, lidera, și-a dat ochii peste cap.

— De ce nu-i dai direct și conturile noastre și codurile personale de identificare?

— Strica noduri WiFi între Plasamente, a continuat Henri neabătut.

— N-am stricat nimic, a contracarat Kel. Închideam ochii, uneori, când un membru al echipei mele se lovea din greșeală de un nod. Dar asta era *vechea* mea echipă.

— Ar fi fost super distracție, a zis Margot visătoare. Dar Silas Rog a ascuns totul cu mult înainte ca Henri și cu mine să fim recrutați.

— Rog, a mârâit lidera, dând din cap. OK, Henri, în afară de a ne fermeca oaspetele cu toate cunoștințele tale de o întindere nemaivăzută, care era cealaltă idee a ta?

— M-am gândit, a zis Henri ezitând, că ar putea să ni se alăture.

Lidera l-a fixat cu o privire serioasă. Inima mi s-a oprit o secundă. Nu asta era ideea, dar poate că era mai bine. Puteam să devin cu adevărat o Plasatoare? Gândul era atât de palpitant că abia dacă-l puteam înțelege.

— Cred că e interesată, a zis Margot, arătând spre mine, care radiam.

Mi-am acoperit rânjetul cu palma. Părea mult prea apropiat de vorbit, de parcă i-aș fi implorat să mă ia cu ei.

— Kel, ai zis…

Henri s-a oprit. S-a apropiat de Kel și i-a șoptit la ureche.

Margot m-a luat de mână și m-a tras să stau lângă ea. A zis:

— Probabil o să te ceară-n căsătorie.

— Henri, pentru început, nu e antrenată, a răspuns Kel la șoaptele lui Henri.

— E silențioasă.

— Da, dar asta nu e *singura* aptitudine necesară.

— S-a ținut foarte bine după noi.

— Destul de bine, a pufnit lidera. Dar chiar dacă poate să fie silențioasă și să alerge, tot nu știe cum să coboare în rapel, să se cațere, cum să taie un geam, cum să dezactiveze o încuietoare magnetică, cum să subtilizeze o mașină, cum să citească o hartă…

— Nici eu nu știam cum să fac lucrurile astea, a zis Henri, și am învățat.

Margot a rânjit.

— Dacă Henri le poate învăța… a susurat Margot în șoaptă.

Lidera a dat din cap. M-am uitat în sus la ea, de pe podea. Soarta mea părea să fie în joc.

— Și ai zis deja că îți place de ea, i-a zis Henri liderei. Când a fost la toate știrile.

Margot și-a ridicat sprâncenele spre mine din nou și mi-a dat un cot, ca-ntre prieteni.

— Și avem nevoie de un al patrulea, a zis Henri.

Kel părea exasperată. Și-a dat masca jos. Fața îi era lungă și îngustă. Culoarea pielii ei era cea mai închisă pe care o văzusem vreodată. Putea să aibă treizeci sau patruzeci de ani sau chiar mai mult, ar fi putut să fie și mai bătrână, dacă își mărise telomerele pentru a părea mai tânără.

— *Caut,* a zis ea, cu un ton care implica faptul că nu avusese succes.

Și-a băgat mâna în părul negru, ondulat și a lăsat în urmă prudența dinăuntrul ei. S-a uitat la mine cu niște ochi mari, negri și a zis:

— Tu decizi.

Inima îmi era gata să explodeze. Eu decideam? Cum? Am stat în tăcere lângă Margot pentru un moment, încurcată.

Kel a apăsat ceva pe tableta ei.

— Normal, ar trebui să accepți TșC dar nu poți face asta, a zis, hotărându-se în sfârșit. Așa că, dacă vrei să ni te alături – dacă vrei să devii un Plasator, vreau să te ridici chiar acum în picioare, a zis Kel.

Am așteptat și altceva, dar asta era tot. Acțiunea de a mă ridica urma să fie, teoretic, da-ul meu. Nu știam dacă ar fi fost înregistrat de Cătușă. Nu aveam timp să mă gândesc. M-am neliniștit puțin în sinea mea că inima i s-ar rupe Sarethei dacă ar afla că aveam pe masă slujba perfectă pentru ea, dar nu mă puteam îngrijora din cauza asta. Însemna la fel de mult pentru ea și pentru Sam cât însemna pentru mine.

— Dacă te îngrijorezi că a te ridica în picioare e un *da* tacit, ține minte că o să consider statul pe jos un la fel de clar *nu,* s-a oferit Kel, transformând decizia mea în alegerea propriu-zisă.

M-am împins repede și fluid în podea și m-am ridicat, cu umerii în spate, cu șira spinării arcuită ca după o aterizare la gimnastică. Voiam ca ea să știe că răspunsul meu era mai mult decât un *da.*

ACOPERIȘURI ȘI RĂBDARE: 17,97 $

Trebuia să aștept să mă contacteze ei. Kel n-a vrut să spună cum aveam să comunicăm, doar că o să știu ce am de făcut și cum să-i găsesc când avea să vină timpul. N-am putut să semnez un contract. Nu puteam să fiu verbal de acord. Nu prea aveam de ales decât să sper că urma să fiu plătită suficient cât să ne salvez.

Mi s-a spus să mă întorc la viața mea „obișnuită”: du-te acasă, du-te la școală, așteaptă și ține capul jos. Nu știu dacă înțelegea Kel cât de greu urma să fie asta.

Sam și Saretha mi-au văzut bărbia bandajată din momentul în care am intrat pe ușă. Era dimineață și se treziseră amândoi. Sam părea extenuat, dar a sărit în picioare ca fulgerul și s-a grăbit să-mi examineze bărbia.

— Ce ți s-a-ntâmplat?

Fața Sarethei s-a schimonosit de îngrijorare, dar după aceea s-a relaxat puțin când și-a amintit că nu urma să-i răspund. Întrebarea ei însemna bani pierduți.

— Unde te-ai dus? a întrebat Sam, începând să se plimbe prin casă. A zis fără o țintă clară: Nu e sigur acolo afară.

Am încercat să-i arăt că erau motive de speranță. Mi-am ridicat sprâncenele și am deschis larg ochii, dar am sfârșit prin a arăta dement.

Saretha s-a întors cu spatele pufăind și a apăsat pe ecranul nostru.

— Ți-e foame? a întrebat Sam. Vrei un rulou?

S-a dus la imprimanta de mâncare și a printat o foiță de Wheatlock™. A întins un pachet de Huny® galben-deschis pe el, acoperind reclama pentru Supozitoare Prénda care fusese încorporată în fâșia groasă de Wheatlock™. Sam a rulat-o și mi-a întins-o. M-am simțit tristă și rușinată că avea el grijă de mine. Eu ar fi trebuit să am grijă de el.

Gustul înțepător, siropos al Huny®-ului ascundea aroma fadă, stătută a Wheatlock™-ului. Nu realizasem până atunci că îmi era foame. Am mâncat și i-am zâmbit lui Sam, gândindu-mă că aveam să încerc să-i fac rost de o portocală adevărată într-o zi. Aveam să am grijă de el.

— Ce? a întrebat.

Am zâmbit mai mult, un pic cam disperată. Îmi simțeam pieptul strâns știind că nu pot să-i dau veștile noi.

Saretha a mirosit. S-a întors.

— E ăla ultimul Huny®?

Avea ochi sălbatici. Sam a ridicat două pachete.

— Încă mai e puțin. I-a servit zâmbetul lui neastâmpărat: Poți să le mănânci tu pe amândouă.

Buzele i s-au lipit una de alta.

— Două, a murmurat și s-a întors la joc.

Aceeași reclamă pentru Supozitoarele Prénda a apărut pe Cătușa mea, în caz că nu o văzusem pe aia pe care o mâncam. Am zâmbit din nou și i-am arătat-o lui Sam. E gratis să arăți cuiva o reclamă. S-a forțat să râdă.

Saretha s-a întors la jocul ei.

— Probabil ar trebui să vă pregătiți pentru școală, a zis.

Nu dormisem deloc, dar poate ar fi fost mai bine să merg. Mi-am terminat Wheatlock™-ul și l-am așteptat pe Sam ca să putem merge împreună.

•

În fața clădirii noastre mă aștepta Penepoli. Se sprijinea pe peretele înalt care bloca inelul periferic de dedesubt. Vuietul traficului era mai slab la ora asta.

— Ai văzut-o? a întrebat Penepoli, trezindu-se dintr-odată la viață.

S-a grăbit spre noi, cu părul deșirat, ondulat, din domeniul public, intrându-i în ochi. Freza 6 era total nepractică.

Sam s-a uitat la mine.

— Pe Nancee? a întrebat.

— N-a fost la școală, a zis Penepoli; a țâțâit din limbă. Niciuna dintre voi n-a fost. Am crezut că… Am crezut că aveați vreun plan.

Am încercat să-i arăt cât de rău îmi pare. Mi-a înghețat corpul, întrebându-mă unde ar putea fi Nancee.

— Ce faceți? a întrebat Penepoli.

Vocea ei s-a auzit ca un cârâit disperat, însoțit de o bătaie din picior.

Nu puteam să-i spun nimic. Nu făceam nimic. M-am uitat pe stradă. Nancee locuia la doar două clădiri de noi. M-am uitat la Penepoli și apoi din nou la clădirea lui Nancee.

— Speth? a întrebat Sam, trăgându-mă.

Din nou, aproape am răspuns, de data asta cu o încuviințare din cap, dar am prins-o înainte de a începe – am apucat să fac doar o mișcare scurtă. Aveam voie să fac asta. Era periculos să fiu pe lângă Sam. Eu fusesem cea care îi răspunsese la întrebări de când îi luaseră pe părinții noștri în robie, mult mai mult decât o făcuse Saretha.

Am expirat tot aerul din plămâni. Sam și Penepoli așteptau să iau o decizie. Știam că ar trebui să mă asigur că Nancee e OK, dar îmi era frică de ce aș fi putut să găsesc – că n-ar fi acasă sau că ar da vina pe mine pentru că se ruinase. Era unicul copil în familie și în momentul ăla m-a lovit cât de singuratică trebuia să fie.

O senzație înțepătoare mi-a cuprins spatele. Am început să merg către apartamentul lui Nancee. Sam și Penepoli m-au urmat.

La intrarea în clădire, n-am putut să sun. Butonul soneriei era pe un ecran micuț care avea un chestionar de reclame obligatoriu. Nu aș fi fost taxată dacă aș fi selectat care hârtie igienică îmi plăcea mai mult, dar aș fi fost înregistrată. Se punea. Nu voiam să particip la așa ceva.

Sam a apăsat pe Fluffwipe™, apoi și-a împins degetul mare în butonul strălucitor, de culoarea șofranului, aferent numărului 17. A bâzâit nervos, iar strălucirea s-a estompat, apoi s-a intensificat din nou. N-a venit niciun răspuns. Mi s-a strâns stomacul.

— Nu-i nici aici? a întrebat Penepoli.

Și-a-ncercat și ea norocul cu soneria, dar asta n-a schimbat nimic. Nu avea s-o aducă înapoi.

Sam a dat din cap. Știam toți că Nancee dispăruse. Ori o luaseră să muncească undeva, ori o înrobiseră la cine dăduse mai mult. Uram să mă gândesc la cum se simțea ea în momentul ăla.

— Ar trebui să mergem la școală, a zis Sam.

Fără altceva de făcut, ne-am întors și am plecat.

•

Cu cât treceau mai multe zile, cu atât am început să mă îngrijorez că Plasatorii nu aveau să mă contacteze deloc. Sau poate halucinasem toată afacerea. Nu știu dacă înțeleseseră că nu aveam prea mult timp. O luaseră pe Nancee, iar Saretha și

cu mine urmam. Cu neliniște în stomac, m-am gândit chiar să ies afară și să-i caut, dar era o idee prostească.

Trecuseră cinci zile de la întâlnirea cu Plasatorii, când m-a lovit un sentiment de neclintit. Aveau să mă contacteze în curând. Ceva era diferit, dar nu reușeam să-mi dau seama ce anume. Apoi, la cină, am realizat că nu apăruse nicio reclamă pe Cătușa mea toată ziua.

M-am culcat sperând să asta însemna că aveau să vină după mine în curând. Am încercat să nu mă simt ca și când șansa mea norocoasă însemna c-o trădam pe Nancee în vreun fel.

În toiul nopții, m-a trezit o lumină strălucitoare, albă, intermitentă. M-am scuturat și am înghițit în sec – un obicei ciudat pe care îl deprinsesem din Ultima mea Zi – mă simțeam de parc-ar fi trebuit să-mi îndes cuvintele înapoi înainte de a mă dezmetici cu totul.

Întreaga lume era un stroboscop, ca și când la intervale regulate aveau loc descărcări electrice silențioase. M-am ridicat. Lumina intermitentă s-a oprit sau, mai degrabă, s-a concentrat, limitându-se la ușa noastră de la intrare. În starea aia de nedumerire, mi-a luat puțin să înțeleg că ușa nu lumina în lumea reală, ci numai în ochii mei, în căptușelile mele corneice – realitate augmentată.

Nu eram obișnuită cu efectul căptușelilor. Nu avusesem niciodată șansa de a folosi orice îmbunătățire a spațiului, așa că era o senzație nouă. Cumva, Kel și Agenția ei reușiseră să îmi suprascrie setările. Asta era.

M-am îmbrăcat repede, agitată că aș putea să ratez oportunitatea care mă aștepta. Ar fi trebuit să mă culc îmbrăcată, mai ales după ce observasem lipsa reclamelor de pe Cătușa mea. Mi-am luat repede unul dintre teniși și am început să sar într-un picior spre ușa luminată în timp ce îl luam pe celălalt. Nu știam la ce să mă aștept afară. Speram că aveau să fie acolo, așteptându-mă.

Nu erau.

Am fost întâmpinată de o serie de puncte, care m-au condus afară, în noapte. Era târziu; Cătușa mea zicea 2:00 a.m. Ruta m-a scos de pe străzile principale și m-a dus pe alei și pe niște acoperișuri ușor de urcat. Drumul părea comic și suspicios, cu toate punctele și căile luminate, de parcă un computer ar fi simulat lumea în ochii mei. Știam că mulți oameni foloseau

căptușelile pentru a juca jocuri de genul ăsta sau pentru a se pierde în alte lumi, dar nu vedeam cum te puteai obișnui cu așa ceva. Făceau totul să pară ireal.

Ruta a fost simplă până am ajuns la destinație. Apoi punctele s-au terminat în parcarea unei reprezentanțe de mașini Matzeraldi™. Unde se terminau punctele, o săgeată suspicioasă arăta către acoperișul care era cu trei etaje mai sus.

Era un test? Reprezentanța nu avea scară de incendiu. Exteriorul fusese pictat să arate precum cărămizile, dar clădirea, la fel ca a noastră, era printată în straturi de plastic.

Purtam numai negru – blugi negri și un tricou negru, șosete negre și mănuși negre pe care le pregătisem în secret pentru când avea să vină noaptea asta – dar nu cred că aveau același efect ca îmbrăcămintea nedetectabilă, de ninja, a Plasatorilor. M-am uitat la urcușul din fața mea și n-am văzut nicio variantă să ajung sus. Era ceva ce puteam face?

M-am gândit la dna Mircharnd, antrenoarea mea de gimnastică. Ea m-ar fi încurajat. În una dintre ultimele ore cu ea, am fost evaluată de un bărbat slab, palid, blond, care a decis că nu eram destul de bună pentru Olimpiadă™. Nu știu dacă era acolo din partea Sponsorilor, a Comitetului Olimpic sau a altcuiva, dar mă privise numai câteva minute. Dna Mircharnd a pus o mână pe umărul meu și a alinat dezamăgirea amară pe care o simțeam. Mi-a zis că opinia ei nu era un motiv să renunț. Pe de altă parte, din păcate, situația noastră financiară era. Ar fi fost mândră că găsisem ce să fac cu abilitățile pe care mi le predase.

În spate, am găsit un container de gunoi care mi-a permis să mă prind cu mâinile de un pervaz care încadra primul etaj. M-am ridicat pe el și am încercat să-mi păstrez echilibrul, călcâi-vârf, ca pe bârnă, dar cu palma stângă lipită de peretele din plastic. Lângă era o țeavă. Calea spre acoperiș? Nu părea foarte sigură. Gimnastica nu implica prea mult balans de genul ăsta. După colț, am găsit un panou electric care mi-a permis să urc la etajul doi. Săgeata îmi strălucea în ochi și se rotea încet, plutind în aer, arătând spre mijlocul acoperișului, pe care nu îl puteam vedea.

Pervazul celui de-al doilea etaj era la fel ca al primului, dar de data asta nu mai aveam noroc. Până și țeava se termina acolo. Mi-am târâit picioarele în jurul întregii clădiri, dorindu-mi să o fi

analizat de jos întâi. N-am văzut nimic care m-ar fi putut duce sus. Ce ratam?

Aproape că mă dădusem bătută când în fața ochilor mei a apărut un fir negru. Deasupra mea era Henri. Săgeata s-a estompat. Am prins funia, iar Henri m-a tras sus cu o mână, chiar dacă ar fi avut mult mai mult sens să le folosească pe ambele.

Henri, Margot și Kel mă așteptau sus, toți în negru, toți cu măști. Fără să piardă timpul, Kel mi-a întins un pistol cu cârlig de prindere și a făcut semn către un acoperiș de lângă. Simțind că vrea să acționez repede, n-am ezitat. Nu aveam de gând să o dezamăgesc. Am tras cu sete și cârligul s-a lovit de marginea unui geam de sticlă de la ultimul etaj. Margot a chicotit. Kel a rămas pe poziții. Henri a apăsat un buton, iar cârligul de prindere a sărit înapoi, aproape dărâmându-mă când a revenit în pistol. Era ca și când aș fi luat un pumn. Chiar și-așa, n-am lăsat să se vadă asta. Trebuia s-o fac cum trebuie.

Deasupra, la un geam s-a aprins lumina. O siluetă distantă a cercetat în jur. Ne-am lăsat jos, iar Kel a apăsat ceva pe tableta ei. Culoarea hainelor tuturor s-a deschis, de la negru mat la griul acoperișului, bineînțeles, cu excepția hainelor mele. Încă eram îmbrăcată în hainele mele de stradă complet negre. Henri și Margot s-au așezat în fața mea. Silueta de sus n-a văzut nimic și s-a întors în pat.

De neclintit, Kel a arătat către un alt acoperiș, vizavi de primul, și mi-a făcut semn că țintesc mai sus. A apăsat pe tableta ei și mi-a apărut o linie arcuită în față, arătându-mi cum să trag. Am ridicat pistolul înspre traiectoria imaterială și am tras perfect, peste margine. S-a tras înapoi până a dat de un perete solid. Kel a luat capătul liniei și l-a blocat. Margot mi-a înmânat o chestie pe care mai târziu avea s-o numească un alergător: o clamă mică, motorizată, care, atunci când apeși pe ea, te duce cu viteză în cealaltă parte. Henri mi-a indicat că ar trebui să folosesc două mâini și apoi a legat o curea și un cordon de siguranță în jurul meu. Am apăsat pe trăgaci și am accelerat.

Clădirea era la vreo cincizeci de metri distanță, dar am realizat că dacă acceleram în continuare, m-aș fi lovit de peretele clădirii la viteză maximă și aș fi căzut, ca în desenele animate, înspre propria moarte. Inima a început să-mi bată puternic și am slăbit prea tare strânsoarea alergătorului. Am

încetinit, am accelerat, am încetinit, am accelerat și apoi, când clădirea era aproape, am avansat atât de încet că Margot m-a prins din urmă și m-a împins restul distanței. Înălțimea era intimidantă. Eram la douăzeci de etaje deasupra solului, dar transpiram mai mult de rușine decât de frică. Mi se părea că ar fi trebuit să mă pricep mai bine la toate astea.

Pe acoperiș, Kel a eliberat o coardă spre locul în care țintisem eu inițial. Asta era prima noastră destinație. Am parcurs distanța, aproape la orizontală, neavând nimic sub noi în afara betonului și a pereților tari ai reprezentanței auto.

M-am întrebat dacă era vreo șansă ca o fată de cinșpe ani să facă atac de cord.

Pe al doilea acoperiș a fost strâns tot echipamentul de cățărare. Kel a luat un pachet din spatele lui Henri și mi l-a aruncat. Înăuntru am găsit un set complet de haine, negru mat, ca ale lor, și o mască. Evident, Kel voia să mă schimb, dar unde? Acoperișul era o masă plată, cu excepția unei mici structuri care găzduia ușa de urgență. M-am uitat la Kel. Aș fi putut oare să mă schimb înăuntru?

A dat din cap, de parcă mi-ar fi citit gândurile. A arătat impacientată cu degetul pentru a-mi indica faptul că pot să mă duc lângă structură dacă aveam de gând să fiu timidă. N-ar fi trebuit să conteze, dar nu eram pregătită ca oamenii ăștia să mă vadă în lenjerie.

Margot a venit la mine și m-a însoțit, scoțând o bucată lungă de material din rucsac, pe care a ținut-o în sus să mă acopere. *Mulțumesc, Margot, mulțumesc!*

Kel și-a scos tableta și a verificat clădirea, concentrându-se pe un apartament cu două etaje mai jos. A găsit alte două corpuri adormite, apoi un dormitor cu un copil, apoi încă un copil și încă unul. Mi-a arătat, ca să pot vedea configurația și cine unde era, dar am văzut altceva: o familie, doi părinți și trei copii, toți trăind împreună într-o casă. Un junghi de dor mi-a încetinit bătăile inimii. În Carolina, părinții mei dormeau, fără să știe ce făceam.

Kel a ridicat cinci degete, fără a fi conștientă de durerea mea. Henri a luat-o spre scările care ieșeau la suprafață, dar Kel l-a oprit. A făcut cu mâna un gest asemănător unei sărituri. Și-au scos toți trei echipamentul de coborâre în rapel și l-au fixat la margine. Kel m-a luat cu ea. În timp ce Henri lucra din greu să

deschidă geamul, ea s-a oprit și m-a analizat. Vedea ceva sau pur și simplu verifica cum mă simțeam? Am încercat să scap de gândurile despre casă și familie. Nu voiam să vadă în mine emoții care ar putea s-o neliniștească.

Geamul s-a deschis cu un clic și, unul câte unul, am sărit înăuntru. Eu am aterizat cu o bufnitură scurtă, discretă – dar ei trei n-au făcut absolut niciun sunet. Henri s-a grăbit lângă mine și și-a reprodus aterizarea cu încetinitorul, arătându-mi cum ar trebui să îmi îndoi genunchii și să așez piciorul de la călcâi înspre vârf pentru a amortiza sunetul. Apoi a început să facă un gest de încurajare, ca o bătaie pe umăr, dar s-a oprit, de parcă făcuse scurtcircuit de rușine.

Lucrau repede. Era un plasament simplu, o sticlă de Vin Righthaven® dintr-o vinărie de lux din Kansasul de Est. Margot mi-a înmânat o lanternă micuță, în formă de disc și a arătat în sus, unde Henri așeza sticla pe un piedestal. Cu mâinile, mi-a spus să o fixez pentru a lumina în jos, spre aranjament.

Repede. Margot mi-a făcut vânt de parcă țineam echipa în loc. Nu mă mișcam destul de repede și destul de silențios. Nu aveau idee cât de important era totul pentru mine. Dacă primeam un cec săptămânal, Saretha putea să rămână. Eu puteam să rămân. Ea cu Sam și cu mine puteam fi împreună, păstrând măcar o parte din familia noastră intactă.

Margot m-a privit cu grijă, cu o mână pe bărbie și degetele mișcându-i-se agitate. Când m-am urcat pe bufet, unul dintre teniși mi-a scârțâit ușor, iar Henri a tras aer în piept, cu sprâncenele ridicate. Ridicându-mă în liniște, cu lumina în mână, n-am știut ce să fac mai departe. Margot s-a oprit din a-și mișca degetele și a mimat impacientată că ține lumina în mână și că o lipește apoi de un tavan imaginar. I-am copiat mișcările, dar cu mult mai multă grijă. Lumina s-a îndreptat singură spre tavan, magnetică. Am pornit-o. Raza de lumină cădea direct pe sticlă. Eram impresionată de acuratețea mea, dar s-a dovedit că plasamentul meu fusese greșit. Fix de deasupra, eticheta sticlei abia dacă era luminată. Lumina trebuia pusă mai departe, astfel încât raza să aterizeze ca dintr-un reflector. Eticheta trebuia să strălucească. Am făcut niște ajustări. Când am reușit, într-un final, Margot a sărit fericită pe călcâie.

M-am dat jos, eram gata. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Nu stricasem prea multe, nu? Speram că aveau să-nțeleagă că asta

era prima mea încercare. Henri împachetase deja. Margot m-a grăbit. Kel a venit ultima, mergând cu spatele, mișcând tableta dintr-o parte în alta, pentru a veghea asupra bulelor portocalii adormite. În ciuda câtorva impasuri, eram mulțumită de operațiune – până când o voce subțire a plâns din camera de lângă noi.

— Mami!

Kel s-a învârtit repede și a mutat tableta pe fetiță. Se ridicase în pat, frecându-se la ochi. Ușa apartamentului s-a deschis cu un mic clic sub mâna lui Henri. Toată lumea s-a grăbit în hol, chiar dacă eu am reacționat lent și Margot a trebuit să mă tragă după ea. Kel a venit ultima, făcând exact ce făcusem eu, dar mai bine, mai silențios și cu spatele. A trecut pragul în timp ce Henri închidea și încuia la loc ușa.

Kel a apropiat un dispozitiv de contraspionaj de o cameră, băgând-o într-un ciclu care nu includea patru Plasatori de Produse în hol. Am fugit pe scări și am țâșnit pe acoperiș. Kel a ieșit ca o furtună în noapte, dând din cap, lovindu-și încheietura cu mâna. Ne luase prea mult timp. „Micuța ar fi putut să aibă un coșmar", am vrut să zic, „nu e vina mea". Henri a dat din umeri ca și când n-ar fi fost mare lucru, dar conta. Dacă nu îmi făceam treaba bine, familia mea era condamnată. Ochii lui Kel au strălucit în întuneric, severi și critici. M-a mai măsurat un moment din ochi și apoi a eliberat un cablu din fibră de carbon. Henri mi-a făcut semn să vin.

La nicio stradă distanță, Kel ne-a condus într-o altă clădire, de-a lungul unui hol și până într-un birou. Mâinile i se mișcau repede, aproape furioase, amintindu-mi de felul în care se mișca mama când mă purtam urât, dar nu îndeajuns de urât ca să cheltuie bani pe cuvinte pentru a mă certa.

Înainte de a putea vedea ce făcuse Kel, s-a deschis o ușă în perete. Margot și Henri s-au băgat repede înăuntru. Era un alt Inhibitor. Am ezitat, dar ce altceva puteam să fac decât să intru? Trebuia să aud ce-avea Kel de zis.

RECALCITRANT: 18,99 $

Kel a dat din cap, iar Margot și Henri au stat nemișcați. Așa o mare varză făcusem?

— Primul lucru pe care îl facem e recunoașterea, a zis Kel, expirând încet pentru a se concentra mai bine. Întâi recunoaștere, apoi mișcări specifice. Pregătești, plănuiești și execuți.

Eram gata-gata să izbucnesc în lacrimi. Dacă de obicei se pregăteau, de ce nu se pregătiseră în noaptea asta?

— Dar am vrut să văd cum te descurci fără pregătiri. Am vrut să-ți măsor talentul, pentru că nu e posibil să plănuiești toate împrejurările.

Sprâncenele mi s-au încruntat. Kel și-a mijit ochii la mine.

— Înțelegi că sunt o sută, poate o mie de copii în orașul ăsta care și-ar da o mână să aibă șansa asta, mi-a reamintit Kel. Copii pe punctul de a intra în Robie. Știu patru copii care mâine dimineață se duc să-și petreacă tot restul vieții la copt în soarele de pe câmp sau să se zbârcească în fabrici mucegăite până mor.

Știu, am vrut să zic. M-a privit în continuare. Nu îi plăcea oare expresia de pe fața mea? Ce căuta? Privirea ei dură a licărit și, pentru o secundă, a părut îngrijorată.

— Eu în punctul ăsta m-am pierdut, i-a șoptit Margot lui Henri, dar evident destul de tare încât să o aud și eu.

— Margot!

— Ce? a întrebat. Speth o să stea doar acolo și o să se uite la tine. N-o să apere fiecare pas pe care l-a făcut, ca mine, și n-o să se dea peste cap să-și ceară scuze, ca Henri.

Kel s-a uitat de la Margot la mine și înapoi la Margot, dând din cap aproape imperceptibil.

— Ar fi fost bine să-mi mai dai zece secunde, Margot, să-i pot măsura reacția.

Margot și-a ascuns un rânjet. Am fost cuprinsă de ușurare. Kel mă testa. Nu o luasem razna.

— Nu mi-am cerut scuze așa mult, i-a șoptit Henri înapoi lui Margot.

— Nu, Henri. Ai implorat. „Te rog, Kel, spune-mi ce-am greșit, te rog, te rog, te rog”, l-a maimuțărit Margot. „Scuze, scuze, scuze”.

— Am zis *scuze* numai o dată, a zis Henri, cu fața roșie.

— Dar nu ți-ai cerut *scuze.*

Margot rânjea. Kel și-a dat ochii peste cap și a venit lângă mine.

— *Pot* să-ți citesc pe față. Ține minte asta. Deținătorii de Drepturi nu pot să ceară bani pe expresii faciale. Poate nu e cea mai încântătoare metodă de comunicare, dar o să fie suficient, la nevoie. Înțelegi?

Aproape am dat din cap ca răspuns. Mi-am ridicat capul, dar nu l-am lăsat în jos. În loc de asta, am forțat un zâmbet, nervii interferând cu posibilitatea unui zâmbet natural.

— Uite, a zis Kel, arătându-mi tableta ei.

Mi-a scris numele în căsuța de căutare. Degetul i-a ezitat deasupra butonului ENTER:

— Nu e conectat la rețea. Agenția a proiectat tableta asta pentru a se autosusține. Încarcă informații în liniște, fără să lase vreo urmă. Trebuiau să se asigure că funcționează indiferent de locul în care suntem sau de ce facem. E scutită de taxe pe cuvinte și nu e detectabilă, ca un computer de Avocat.

Fusesem învățată că programele trebuie să se conecteze la rețea ca să poată funcționa. Îmi amintesc că am văzut diagrame în școală care arătau cum toate programele erau interdependente, verificându-se reciproc în ceea ce privește drepturile digitale și plățile. Dintr-odată, m-am simțit fraieră că le crezusem.

— Îmi asum un risc mare luându-te cu noi, a zis Kel, apăsând în sfârșit pe ENTER.

Asta însemna că puteam să rămân? Inima mi s-a oprit un pic.

A întors tableta spre mine. A apărut o hartă a apartamentului meu și configurația lui modestă. Saretha, Sam și cu mine eram trecuți ca ocupanți. Deasupra hărții scria, cu litere roșii, mari:

Orar de plasament: Invalid. Ocupare continuă: Saretha Jime.

— O să fie greu pentru tine să vii și să pleci. Familia ta nu poate ști că ești Plasatoare.

Am înghițit cu greu în sec. Oricât de încântată aș fi fost de idee, avea dreptate, și nu m-am simțit foarte confortabil cu

faptul că știa despre familia mea. Bineînțeles că-și făcuse temele. A apăsat pe numele meu și mi-a extras profilul.

— Nu e tocmai o scrisoare de recomandare.

Speth Jime

Vârstă: 15
Înălțime: 1,57
ID de consumator: 319-02-6651A
Păr: castaniu, neremarcabil
Frizură: Stilul #14A-Scurt „stil pixie" din domeniul public
Calificativ: D
Ochi: căprui, fără modificări, neremarcabili
Corp: standard, slab, fără modificări, neremarcabil
Condiție fizică: 96/100
Rating: A
Înfățișare: C: neremarcabil, neplăcut
Stil personal: generic, neremarcabil
Statut socioeconomic: 34/1.000: săracă
Nivelul datoriei: între -.101 și -.081
Amenințare implicită: Mare
Nivelul creditului: 312/850
Amenințare implicită: Mare
Index de consumator: 32/500
Rating: F
Index de volubilitate: -Eroare
Profil al discursului: -Eroare
Rating de locvacitate: 0/5000
Scorul influenței sociale: 88/100; În vogă
Index emoțional: 9/10
Evaluare: Volatil
Index de credulitate: 3/10
Evaluare: Scăzut
Influență asupra pieței: 24/800
Rating: F
Grup geodemografic: P3-788: Inelul extern Portland
Marcă: Niciuna/Eșuat
Rating: F
Statut educațional: Clasa a 10-a din 12
Slujbă: Epurat/Redactat*

Profil Agenția BL: Neregularități în profilul comportamental și de consumator. Recalcitranță problematică. Probabilitate mare de neconformitate și/sau rebeliune.

Evaluare: Desconsiderare

Profil Keene Services: Neregularități contractuale. Neregularități în profilul de comunicare. Incongruențe între ratingurile de influență și înfățișare. Comportament imprevizibil. Probabilitate mare de acțiune antisocială/anticonsum.

Evaluare: Amenințare

Profil Agenția Sloan: Necomunicativă. Recalcitrantă. Probabilitate mare de neconformitate/acțiune antisocială. Volatilă.

Evaluare: Amenințare

— Freza ei pixie nu e un D, a zis Margot, aplecându-se ușor.

— Margot, du-te și pregătește-ți echipamentul, a mormăit Kel.

— Da, Kel, a zis Margot și a salutat militărește.

Era puțin înspăimântător că putea să caute pe oricine pe tableta asta și să afle informații de nivelul ăsta.

— Trebuie să-mi arăți de ce ești în stare, Speth, a zis Kel, dând informațiile la o parte cu o mișcare rapidă. Probabil nu ți-aș da nicio șansă, doar că am un mare respect pentru recalcitranți și volatili. Dar asta nu-nseamnă că poți să nu mă asculți și nu înseamnă că ai permisiunea sau că e la latitudinea ta să faci *orice* pe cont propriu.

A așteptat, apoi a arătat către covor.

— Stai jos.

Am făcut cum mi-a zis, chiar dacă o parte din mine se simțea ca un câine care era antrenat. Kel a îngenuncheat în fața mea. Ochii ei întunecați s-au fixat pe ai mei.

— Trebuie să promiți să nu furi niciodată – de la sponsori și mai ales din casele în care o să intrăm, indiferent de cât de tentată o să fii sau de cât de mult o să-ți dorești asta.

A vorbit cu o seriozitate și o intensitate care m-au speriat. Nu știam dacă era opusă furtului din perspectivă morală sau dacă nu voia să-și pună în pericol slujba sau cu totul altceva. M-am gândit la ce mi-a zis Henri în prima noapte despre cum tăia WiFi-ul. Asta făcea parte din alt cod moral pentru ea?

— Locurile în care mergem... O să ți se pară înnebunitor să vezi mulțimea lucrurilor pe care le-au dobândit anumiți oameni.

Margot a scos un mormăit încântat, de parcă ar îl fost tentată numai de gândul ăsta.

— Crezi că nu vor observa, dar o vor face. Oamenii ăștia – fiecare lucru, oricât de mic, e prețios pentru ei, și o să-și aducă aminte, mai ales dacă dispare. Nu iartă nimic.

— Nimic, a zis Margot ca un ecou, încruntată.

— Înțelegi? m-a întrebat Kel, refuzând să fie distrasă.

Ne-am uitat una la alta. Gâtul voia cu disperare să spun *da.* A căutat răspunsul în ochii mei. De ce expresie facială aveam nevoie pentru a transmite că înțelesesem? Și-a întins picioarele, s-a aplecat asupra mea și a întrebat din nou.

— Înțelegi?

— Cum...? a început Henri, dar Kel i-a făcut semn să termine, cu ochii ațintiți la mine; de ce avea poziția asta amenințătoare?

Apoi, cu o tresărire, am realizat ce trebuia să fac. M-am aplecat și m-am împins în podea până m-am ridicat și am avut spatele drept, umerii în spate, privirea hotărâtă.

Kel a dat din cap cu cea mai scurtă mișcare pe care mi-o puteam imagina. Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Margot a rânjit.

— Asta face lucrurile atât de simple. Deci, Speth, a zis, lovindu-se cu degetul peste buze în timp ce parcă se gândea. Așază-te dacă bei cafea.

Ce? Orice ușurare aș fi simțit, se evaporase. Se așteptau să încep să comunic ca o focă antrenată?

— Margot, a zis Kel, intervenind între noi și dând din deget.

— Dar tocmai ai...

— N-am făcut nimic. Plec de la ideea că Speth nu va răspunde diferit într-un Inhibitor decât o face în afara lui. Dacă va ajunge să șadă sau să se ridice sau să sară sau să se scarpine la nas pentru a răspunde la toate întrebările, tot ce a făcut până în punctul ăsta nu mai înseamnă nimic.

Am înghițit în sec și am așteptat reacția lui Margot. A făcut o grimasă.

— Am vrut doar să evidențiez că ar fi mult mai ușor să comunicăm dacă... am comunica.

— Asta-nseamnă că e-n echipă? a întrebat Henri, de parcă și-ar fi ținut respirația.

Eram bucuroasă că întrebase – și pentru că schimbase subiectul.

Margot s-a încruntat și i-a dat un cot.

— Henri cel subtil.

— Nu, a zis Kel repede.

Mi-a stat inima.

— Trebuie să fie acceptată. Am depus o cerere la Agenție să se asigure că nu primește nicio reclamă pop-up care ar putea

întrerupe o misiune. O să vedem cum merg lucrurile după câteva săptămâni. Dacă nimic nu merge groaznic de greșit…

Vocea i s-a stins treptat, dar tonul ei părea să indice că erau speranțe. Nici eu nu voiam ca lucrurile să meargă groaznic de greșit. Am zâmbit cât de bine am putut. Mi-aș fi încrucișat degetele, dar gestul era înregistrat de Sands Inc™. M-am uitat la Cătușa mea, puțin bulversată de ideea că ar fi putut să nu mă mai deranjeze niciodată.

— Începem urmărindu-ne țintele, a zis Kel, semnalând că era timpul să mergem înainte și să trecem la instruire.

A apăsat pe tabletă și mi-a pus-o din nou în față. M-am relaxat puțin și m-am concentrat pe ce îmi arăta.

Tableta arăta numele și adresele Plasamentelor din noaptea aia, precum și o sumedenie de informații despre fiecare persoană: cumpărăturile frecvente, active, rețelele sociale, istoricul angajărilor și orice preferință sau predilecție ți-ai putea imagina. Avea în același timp și planuri detaliate ale fiecărei case și ale fiecărui birou care ne fusese repartizat. Cantitatea de informație pe care o colecta Agenția era uluitoare.

— Putem să căutăm pe oricine și să aflăm când e mai probabil să fie acasă sau nu, treji sau adormiți, a zis Kel. Așa că putem planifica exact când să intrăm în fiecare loc și care e cea mai bună rută.

Am încercat să înțeleg toate lucrurile astea, dar inima îmi bătea dintr-odată tare. Tableta putea să caute pe *oricine.* N-ar fi trebuit să fie ăsta primul meu gând, dar am realizat că aș fi putut s-o caut pe Carol Amanda Harving. Aș fi putut afla unde era și, poate, într-un fel, să îi dau *ei* o interdicție.

Încet-încet, am învățat. După prima probă, Kel m-a pus să privesc modul în care lucra echipa. Mi-a arătat cum să analizez un spațiu, cum să pășesc silențios și cum să mă cațăr fără un sunet. Cu toate astea, a ținut tableta pentru ea.

Henri m-a ajutat cu acrobațiile, arătându-mi mișcări pe care antrenoarea mea de gimnastică nu ar fi putut niciodată să mi le arate. Dna Mircharnd nu putea să-și permită să plătească drepturile. Margot m-a învățat modalitățile în care se aranjau produsele și iluminarea lor conform specificațiilor Agențiilor de publicitate, în timp ce stătea cu un ochi pe mine să n-am probleme.

În fiecare noapte, la doișpe jumate, trebuia să mă furișez pe acoperiș și să aștept echipa să vină după mine. Am făcut greșeala de a crede că, pentru că nu vorbeam, urma să-mi fie ușor să-mi țin planurile secrete. Dar Kel avusese dreptate – casa noastră era prea mică pentru ca eu să mă furișez ușor fără a fi observată.

De fiecare dată când mă ridicam să plec, Saretha se ofilea un pic. Stătea de multe ori până târziu, jucându-se jocurile ei gratuite inutile. Poziția corpului ei trăda gelozia pentru libertatea mea de a ieși în lume. Nu a întrebat unde mă duceam sau ce făceam. Se purta de parcă nu-i păsa.

Sam, pe de altă parte, reacționa foarte diferit. Saretha l-a trezit într-o noapte cu un oftat zgomotos – mult prea zgomotos pentru a fi un accident.

— Unde te duci? a întrebat, clipind în lumina fadă a ecranului de perete.

Am dat să plec, dând cât se poate de puțin din umeri ca să știe măcar că îl auzisem. Picioarele lui Sam au aterizat pe podea.

— Nu-i sigur afară.

A pus o mână sub bărbie, pentru a-mi aminti de rana care îmi lăsase o cicatrice.

Voia răspunsuri, dar, mai mult de atât, voia să știu că era îngrijorat. M-a urmărit pe acoperiș în picioarele goale, de parcă

avea să mă protejeze de orice pericol credea că mă așteaptă acolo.

— Clar că e frumos afară, a zis Sam, uitându-se în jur.

Asta era gluma lui de acoperiș. Vremea nu se schimba niciodată în oraș, doar culoarea luminii care era filtrată de hexagoanele groase, ca de gheață, ale domului orașului. În noaptea aia erau gri-închis. M-am întrebat cum arăta cerul din spate. Erau plin de nori sau de stele? Se vedea luna? Voiam s-o văd cu ochii mei. Ne spun că e sigur să privești cerul odată ce cade noaptea.

— Am zis clar că e frumos afară, a repetat Sam, dându-mi și un cot de data asta.

N-am râs. Tot timpul zâmbeam cel puțin când făcea Sam o glumă, chiar dacă era una groaznică, dar în noaptea aia am rămas rigidă și fără nicio expresie. Eram îngrijorată de ce avea să facă Kel dacă afla că nu eram singură.

Sam a scanat acoperișurile.

— Nimeni, a zis, uitându-se după Plasatori.

Mi s-a făcut rău gândindu-mă că aveau să ajungă în curând.

— Știu ce faci, a zis.

Stomacul mi-a urcat în gât. M-am chinuit să nu răspund.

— Speri că o să te găsească Plasatorii. Dar dacă stai aici sus în fiecare noapte, n-o să faci altceva decât să-i sperii.

Acum, chiar dacă n-aveam de gând, am râs – ușurată că nu mă descoperise și înspăimântată că *el* era cel care îmi speria echipa.

Sam a privit înspre inelul periferic. Erau mai puține mașini afară, dar acelea rulau mai repede, vâjâind prin noapte, scoțând un sunet asemănător unui fierăstrău îndepărtat. Conduceau în cercuri pentru senzația provocată de viteză sau unii dintre ei se grăbeau să iasă din oraș? Avuții puteau să facă asta. Puteau să plece. Probabil știau unde să meargă. Își permiteau să plătească pentru informații geografice. Erau alte locuri mai bune ca ăsta? Era ăsta cel mai rău dom, cel mai bun... sau erau toate la fel?

— Mă-ntreb cum ajungi să fii un Plasator, a șoptit Sam.

Încă nu știam cum recrutau Plasatorii. Evident, nu cum mă găsiseră pe mine. Henri și Margot nu păreau mult mai în vârstă ca mine. Erau Plasatori de mult timp? Aplicaseră cumva?

Mai sus pe stradă, s-a deschis o ușă. Sam s-a uitat peste marginea acoperișului și, chiar dacă n-aveam de gând, m-am

uitat și eu. Doi oameni ieșeau din clădirea bunicii lui Beecher. Deasupra lor, lumina din singurul geam al dnei Stokes de la etajul trei s-a stins. Cele două siluete au cercetat strada, apoi a luat-o fiecare pe drumul lui. L-am recunoscut pe cel care venea spre noi drept Mandett Kresh. Ce făcea?

Mergea energic, trecând de clădirea noastră și grăbindu-se spre a lui. Două reclame s-au aprins nehotărâte în calea lui, dar s-au stins repede. Mandett nu avea încă o Cătușă, dar sistemul știa că *cineva* era acolo.

— Ce face? a întrebat Sam.

Nu puteam să-mi scot din cap ideea că Mandett tocmai fusese s-o vadă pe dna Stokes. *Du-te jos să vezi,* m-am gândit. *Lasă-mă singură aici.* Poate Sam găsea singur drumul spre dna Stokes.

Mi-am dat seama că nu prea mai erau adulți adevărați rămași în Onzième. Am încercat să mă gândesc care familii erau încă intacte. Câteva familii cu copii mici încă erau pe-acolo, împrăștiate prin clădirile din partea de nord. Mama lui Weber Spood se afla încă în clădirea noastră, chiar dacă nu aveam nicio idee unde se dusese Weber după absolvire. Mi se părea că mai devreme sau mai târziu, un părinte dispărea, apoi celălalt. Datoriile erau cerute sau încălcările erau găsite. Mai rămăseseră și câțiva bunici, ca dna Stokes, dar ei abia dacă ieșeau din casă.

Cine aranjase lucrurile în felul ăsta? Nu putea fi un accident. Era un plan? Chiar și numai gândul ăsta îmi făcea greață. Tot timpul crezusem că descărcarea ilegală pe care o găsiseră cei de la Butchers & Rog fusese porția noastră de noroc mucegăit. Legea Datoriei Moștenite și Agenția ei de Reparații Istorice erau create de guvern, nu de Butchers & Rog. Chiar și așa, cumva, părea ca și cum tot ei erau – și, mai rău, de parcă ar fi fost personal.

Am cercetat acoperișurile cartierului nostru. Sprâncenele mi s-au încruntat. Trebuia să fie un gând paranoic.

— Ești supărată pe ceva? a întrebat Sam.

M-am scuturat. I-am oferit cel mai bun zâmbet de care eram în stare. Nu puteam să-l țin de mână să-i spun că era OK, dar am riscat să-mi pun mâna jos, la numai câțiva centimetri de a lui.

Expresia feței lui Sam s-a înmuiat. A părut să înțeleagă. Eram supărată pe multe lucruri, dar nu pe el. Îmi era dor să-i ciufulesc părul. În loc de asta, m-am uitat la ușă, la el, la ușă din nou. Am

așteptat să facă legătura. Aveam nevoie ca el să plece. Îmi simțeam stomacul ca o piatră, încercând să scap de el în felul ăsta, dar a înțeles.

S-a ridicat, scuturându-și mâinile, și a zâmbit amar, cu obrajii inundați de roșeață.

— Oricum nu-i fain ce se-ntâmpl-aici. Numai eu vorbesc, a zis, un pic tăios.

A plecat. Ușa acoperișului s-a închis cu un zăngănit. În mai puțin de un minut, a ajuns echipa. Nimeni nu părea fericit.

SILUETE: 20,99 $

În Inhibitor, Kel n-a zis nimic de Sam și acoperiș. În loc de asta, și-a scos tableta și a analizat cartierul meu. După o judecată de un moment, a arătat către reproducerea 3D a unei clădiri la mică distanță de a mea și a mărit-o.

— O să rog Agenția să printeze un dulap aici.

Vorbea repede. Întârziasem deja. A arătat către un loc de pe acoperiș.

— Ca să nu mai trebuiască să-ți aducem echipamentul.

Kel a făcut o notiță pe tableta ei.

— De obicei așteaptă până se termină perioada de probă, i-a șoptit Margot lui Henri într-o voce pe care era evident că o pot auzi.

— După ce îți arăt cum să-l folosești, o să depindă de tine să ajungi în fiecare noapte la punctul de întâlnire, a explicat Kel.

— Eu nu-l pot găsi niciodată pe al meu, s-a bosumflat Margot.

— Unde te schimbi? a întrebat Henri.

Ochii lui Margot s-au aprins.

— Oh, Henri, nu-i așa c-ai vrea să știi?

— În noaptea asta plasăm cinci Imprimante Huntley 3D cu Foiță-de-Aur™, a anunțat Kel tare.

Henri a făcut o grimasă și a pus jos o plasă grea. A scos o cutie.

Avuților încă le plăcea aurul, chiar dacă putea fi sintetizat ușor cu o imprimantă moleculară bună. Cândva fusese rar, dar acum era numai scump, pentru că Deținătorii Brevetului stabileau un preț mare – pentru a onora tradiția, spuneai ei.

— Aurul trebuie asociat cu eleganța, a zis Henri cu o voce batjocoritoare. *Avuți.*

Inutilitatea și egoismul ăsta îmi făceau sângele să fiarbă. Am încercat să-mi scot din minte lucrurile de genul.

— Nouăzeci la sută din jobul nostru îi implică pe Avuți, a zis Kel. Asta facem. Îi facem pe oamenii cu bani să fie încântați de lucruri pe care nu știu că le vor.

— Mda, bine, a râs Henri.

— Henri nu crede că funcționează, a zis Margot.

— E prostesc! a zis Henri. Crezi că doar pentru că aruncăm câteva imprimante în casa cuiva asta înseamnă că toată lumea o să înceapă să cumpere imprimante de aur? E absurd.

Absurd, m-am gândit, lăsând cuvântul să se joace în capul meu.

— Henri nu știe pe care parte a feliei lui e untul, a zis Margot.

— Agenția vrea să se adreseze oamenilor potriviți, Influenți™, pentru a se asigura că au impactul necesar și produsele devin virale, a zis Kel.

Influent™ era termenul pentru bogații care stabileau trendurile. Mie îmi suna ca un vaccin de gripă.

— Vor să merite banii, a continuat Kel, ridicând tableta. Henri poate să nu creadă că funcționează, dar algoritmii arată altceva. Companiile colectează și compilează cât de multe date pot. Modelele de obiceiuri și comportament de consum. Kel ne-a arătat următorul obiectiv: Știu la cât de mulți oameni va ajunge fiecare Plasament și pot calcula cu o acuratețe de 85% câte vânzări va genera un Plasament.

— Așa pretind ei, a zis Henri.

— Ce-ți pasă *ție?* a întrebat Margot. Ne plătesc.

— Nu trebuie să ne facem probleme în ceea ce privește eficiența programului, a dat Kel din cap. Trebuie să ne facem probleme cu cei care ar putea avea o fire neliniștită sau insomnie sau o cantitate nesănătoasă de curiozitate. Trebuie să ne concentrăm pe cum pregătim, planificăm, executăm.

S-a oprit și s-a uitat la mine, apoi a scos o hartă a unei clădiri de lângă centrul orașului.

— Patru dintre Plasamentele din seara asta vor fi standard. Cu toate astea, al cincilea nu va fi.

— Aia-i zonă de Avocați, a zis Henri, uitându-se la hartă.

Urma să fim la doar câteva clădiri de Turnul Butchers & Rog din centrul orașului. Avocații bogați se grupaseră în jurul clădirii ăleia, ca și când ar fi sperat să ia și ei puțin din puterea Butchers & Rog.

— Henri, l-a mângâiat Margot pe cap, dar Henri s-a tras și și-a aranjat părul, uitându-se la mine.

Mi-am simțit obrajii înroșindu-se și m-am uitat la pantofi.

— Câtorva Influenți™ nu le pasă de Plasamente. Nu le pasă de influența oferită de statutul lor și nu le place sentimentul că sunt folosiți, a zis Kel, apăsând marginea tabletei pentru a ne capta

atenția. Câțiva Influenți™, ca primul nostru obiectiv, evită în mod activ Plasamentele. Din nefericire, Huntley preferă tocmai acest tip de obiective, așa că Avocatul Hugo Winfrield, Esquire, e prioritatea noastră.

— Stai să vezi locul ăsta, mi-a zis Margot cu ochi mari și rânjind.

— N-ai fost niciodată acolo! s-a plâns Henri.

— Am fost *lângă* el, a zis Margot, țuguindu-și buzele ca și când i-ar fi fost rănite sentimentele. Deține tot etajul al treișpelea.

— Va trebui să dezactivăm securitatea lui Winfrield și să nu punem piciorul jos, a continuat Kel.

— Lucrăm la fire, mi-a zis Henri cu subînțeles.

— Nu știe ce înseamnă asta, a zis Margot.

Margot avea dreptate, chiar dacă nu-mi plăcea că o arăta. Poate că era cel mai bine să nu mă prefac că știu mai multe decât știam.

— Winfrield nu ne vrea acolo, a zis Kel. Dacă ne prinde, suntem terminați – toți. N-o să-l cumpărăm cu o portocală. Podeaua lui e sensibilă la presiune și plină de alarme. Trebuie să fixăm cabluri și să lucrăm deasupra podelei. Cred că poți s-o faci, mi-a zis.

Am înghițit în sec. Eram încântată că avea încredere în mine, dar cum urma să fac asta?

— Imprimanta Huntley e setată să printeze un contur de aur al lui Winfrield când intră în cameră, a explicat Kel. Speth, va trebui să calibrezi un scanner micuț care să poată face o scanare facială 3D, să transforme datele astfel rezultate într-un profil, să le modeleze în relief, așa cum vezi pe o monedă, și să printezi.

Scannerele de genul ăsta existau peste tot, încorporate practic în fiecare ecran de reclamă din America®, dar nu programasem niciodată unul până atunci. Era aceeași tehnologie pe care o foloseau ca să plaseze oameni în reclame. M-am întrebat cum te-ai simți să vii acasă, să fii scanat și să ai fața printată pe un medalion de aur. Apoi mi-am adus aminte că nu avea să mi se întâmple niciodată mie.

Kel i-a dat tableta lui Margot și ea mi-a dat-o mie.

— Asta e interfața, a zis Margot.

Mi-a luat o secundă mai mult decât ar fi trebuit ca să mă concentrez. N-am putut să mă abțin de la a-mi aduce aminte că datele lui Carol Amanda Harving erau undeva în tableta aia și simțeam că aș putea face ceva cu asta.

— Iconițele astea de-aici reprezintă funcțiile imprimantei, a zis Margot, fără să-și dea seama de clipa mea de neatenție. Nu e așa complicat, dar ecranul imprimantei va fi mai mic de atât. Dacă am fi avut planul camerei, ai fi putut s-o programezi de aici și doar să îi dai drumul, dar n-o să știi cum să o aranjezi decât după ce vedem camera, plasăm imprimanta și încercăm să determinăm cel mai probabil mod de venire a lui.

Totul era descris în cel mai evident mod posibil. Puteai să alegi ce sau pe cine voiai scanat și la ce unghi voiai să fie printat. Era o iconiță cu modele și îl puteam vedea pe cel care arăta ca o monedă. Poate că eram în stare, dar ideea de a o face în timp ce atârnam într-un cablu nu îmi dădea prea multă încredere.

— Sunt întrebări? a transmis Kel grupului.

Pot să încerc înainte? Cum o să atârn de cablu? De ce sunt legate cablurile? Ce se-ntâmplă dacă suntem prinși?

Kel mi-a privit mintea trecând rapid printre toate lucrurile pe care nu puteam să le întreb.

— Îmi pare rău dacă e terifiant, mi-a zis Kel. Dar jobul ăsta e periculos. Nu pot să te răsfăț. Înveți lucrând, la fel ca toată lumea. Dacă n-aș fi crezut că poți s-o faci, n-ai fi fost deloc aici. Înțelegi?

Cred că ăsta era, în viziunea ei, un discurs motivațional. Trebuia să mă obișnuiesc. Așa urma să lucrăm. Trebuia să mă gândesc la cum vom reuși – nu la ce avea să se întâmple dacă eșuam.

•

Am intrat printr-un geam. Era închis cu știfturi de blocare, nu cu magneți, dar Henri avea o unealtă pentru ele și a fost încântat să ne demonstreze cât de repede putea să deschidă fereastra.

M-am ghemuit cu Margot ca niște pisici în colțul pervazului ornat al geamului. Modele complicate cu frunze și spirale abstracte se încovoiau una în jurul celeilalte, făcându-ne să ne ținem mai ușor echilibrul. Clădirile aveau din ce în ce mai multe ornamente cu cât avansai înspre centrul orașului – până

ajungeai chiar în centru, unde clădirea lui Rog era numai sticlă strălucitoare, netedă.

Margot se lupta cu un fel de criptare pe tableta lui Kel, încercând să spargă codul pentru senzorii de mișcare ai camerei. Părea să joace un joc video după modul în care îi dansau degetele pe tabletă. Mi-a picat fisa că, până și în câmp deschis, tableta putea să primească informații și nimic nu era urmărit. Cum funcționa asta?

Cu un semn din cap și o scădere a tensiunii în umerii ei, mi-am dat seama că Margot reușise să oprească sistemul. Era păcat că nu putea să oprească și senzorii podelei, dar erau setați să dea alarma dacă se deconectau, chiar și pentru un moment.

Henri a tras un cablu dintr-un pistol diferit față de ce văzusem până atunci. Ăsta avea un capăt lipicios, aspirant, asemenea unei pompe. S-a fixat ferm pe peretele îndepărtat. Mi-a arătat zece degete, apoi a mimat pompa care se desprinde de perete și și-a fluturat mâinile în jur să-mi arate dezastrul care ar fi urmat dacă nu terminam în zece minute. Margot și-a ținut în frâu un chicotit, i-a dat tableta înapoi lui Kel și s-a aruncat înăuntru. Kel a intrat și ea fără să piardă timpul.

Au încrucișat repede o serie de cabluri, dându-ne posibilitatea să ne mișcăm prin cameră fără să ne lovim unul de altul. Am avansat pe un cablu înspre o masă din mahon sculptată minunat, dar apoi m-am oprit când am realizat mărimea și splendoarea camerei în care mă aflam.

Podelele erau acoperite cu marmură cu vinișoare și placate cu modele de argint și aur. Era un șemineu, plin cu lemn adevărat, gata să ardă. Pereții erau ticsiți de picturi și fotografii.

Drumul meu prin cameră m-a dus deasupra unei vitrine de comori – pietre prețioase și bijuterii și două mingi de baseball semnate de jucători despre care am presupus că erau faimoși. Era o colecție de albine moarte și uscate, prinse cu ace într-o cutie de sticlă, de parcă dispariția lor ar fi fost ceva demn de admirat. Părinții mei le făceau treaba acum.

Și apoi erau cărțile.

Nu le-am atins, dar eram sigură că erau reale. Dintr-odată am înțeles de ce mă avertizase Kel în legătură cu furatul. Nu puteam să nu mă gândesc cât de ușor ar fi fost să iau una din comorile astea. O carte sau o bijuterie ar fi fost ușor de ascuns.

N-am făcut-o – abia dacă mă puteam concentra la lucrurile pe care *trebuia* să le fac. Pe lângă asta, oricât de valoroase ar fi fost lucrurile alea, nu era nimic care să merite riscul. Un bărbat ca Winfrield ar fi sesizat și raportat imediat furtul.

I-am dat la o parte din gândurile mele pe Winfrield și lucrurile lui și m-am concentrat pe modul în care urma să scot imprimanta din rucsacul meu, să introduc cele cinci cartușe de tuș molecular și să o pregătesc pentru a ne scana obiectivul astfel încât dispozitivul să printeze o monedă cu profilul său.

Am prins cablul între genunchi și am atârnat, ca un liliac, cu capul în jos. Nu puteam să mă gândesc la o altă cale de a-mi elibera ambele mâini. Mi-am dat jos rucsacul cu grijă și l-am pus pe masă, scoțând din el toate lucrurile de care aveam nevoie în timp ce sângele îmi venea în cap. Am desfăcut pachetele de tuș și le-am introdus în fantele rezervoarelor. Apoi am aprins imprimanta și am aranjat iconițele pentru a face exact ce zisese Kel. Pete micuțe mi-au trecut prin fața ochilor.

Am făcut un test pe Henri. El și Margot au venit încet să-l vadă. Nu era foarte interesant, având în vedere că prindea numai conturul capului lui Henri într-o mască. Margot zâmbea. A întins mâna, ca și când ar fi vrut moneda. M-am uitat după Kel, să văd dacă e OK, dar ea era ocupată cu monitorizarea perimetrului, în cazul în care Winfrield sau unul dintre cei trei agenți de securitate veneau spre noi.

Spre dezamăgirea lui Margot, am dat drumul medalionului înapoi în rezervorul de reciclare al imprimantei. Henri s-a prefăcut că îl prinde, dar numai în glumă. Margot, pe de altă parte, s-a holbat tristă la tăviță, unde imprimanta îl descompunea, cu ajutorul micro-laserelor, în atomi de aur gata să printeze altceva.

Ultimul meu pas a fost să curăț istoricul imprimantei, ca să nu ne trezim că printează din greșeală fața mascată a lui Henri pe moneda de aur a tipului ăluia.

Margot era deja la geam, cel mai probabil bosumflată sub masca *ei.* Henri a tras înapoi fiecare cablu, cu excepția celui de care eram suspendată, în timp ce ieșea din cameră. Kel mi-a făcut semn să ies și, după un moment, m-a urmat afară.

A fost tras și ultimul cablu. Punctul micuț, lipicios de pe perete s-a evaporat în fața ochilor mei. Geamul s-a închis. Reușiserăm.

Am simțit un val de euforie.

Plasamentele rămase au zburat; erau simple în comparație. Puteam să lucrez bine cu capul în sus și mi se părea mult mai ușor să-mi evaluez împrejurările. Niciunul din celelalte Plasamente nu erau în case atât de grandioase, dar în fiecare dintre ele am văzut zeci de lucruri care m-au făcut să mă întreb *Dacă aș lua asta, și-ar da cineva seama?* Majoritatea caselor ăstora aveau cărți. Tânjeam să deschid una și să văd ce era înăuntru.

Mi-am ținut dorința în frâu. Știam că Kel nu ar fi vrut să ne încetinesc cu cititul și fusese foarte clară că nu trebuia să fur. Dar ideea de a lua o carte și a i-o aduce în secret lui Sam era groaznic de atractivă. Nu puteam să mă uit la casele lăbărțate, risipitor de imense în care intram, fără să mă gândesc la cutia în care trăia familia mea. Cine ar fi apreciat mai mult o carte? Și-ar fi dat măcar seama oamenii ăștia dacă lipsea una?

Am ținut capul jos și am muncit. Poate fiecare Plasator se simțea cum mă simțeam eu. Poate disprețul avea să se disipe în timp. O parte din mine se bucura că puteam să mă *gândesc* la furat și nimeni, nici măcar Kel, nu avea să știe. Într-un mod straniu mă întărea să am secretul ăla în mine.

SINGURA INTIMITATE: 21,97 $

Când a venit primul meu cec, a fost depus automat în contul familiei. Cătușa Sarethei a bâzâit în același timp cu a mea. Am crezut că avea să fie încântată, dar s-a-ncruntat doar și a zis:

— Ciudat.

Saretha Jime – cuvânt: CIUDAT: 6,99 $

Ce credea că înseamnă?

Sam s-a grăbit din patul lui de lângă geam și s-a aplecat asupra ecranului, confuz.

— Stai, ce-i asta? a întrebat.

Saretha a dat din umeri. Sam a studiat numerele atent.

— E din vreun litigiu? a întrebat.

Venitul nu era etichetat, ceea era neobișnuit. Apoi a observat că zâmbeam și s-a uitat din nou la numere.

— Speth? a întrebat, trăgându-se în spate. Sunt ai tăi?

Am zâmbit în continuare. Și-a bălăngănit capul a confuzie. Nu a zâmbit înapoi, iar asta mi-a făcut zâmbetul să se evapore. M-am gândit că aveau să fie încântați și ușurați. Ne scăpa de Colectare. Cecul meu era de trei ori mai mare față de ce câștigase Saretha. Chiar și cu toate litigiile cu care trebuia să ne luptăm, tot puteam supraviețui. Într-un an sau doi, am putea chiar să punem deoparte destul pentru a ne scădea puțin datoria și a-i aduce pe părinții noștri acasă câteva săptămâni.

— De unde sunt banii ăștia? a întrebat Sam.

Și-a mușcat buza. Îl deranja. I-a dat un ghiont Sarethei, pe canapea. Ea s-a uitat la el, apoi la mine și apoi s-a lăsat pe spate să se uite la o comedie numită *Wordy,* despre o fată căreia îi plăcea să vorbească mai mult decât își permitea și își petrecea mare parte a timpului luând împrumuturi de la prietenii ei. Saretha a mărit volumul, iar Sam și-a concentrat din nou atenția pe mine.

— De asta ai tot plecat?

Era prea deștept. Mai devreme sau mai târziu, avea să-și amintească noaptea de pe acoperiș și să pună cap la cap orele la care lucram, dar în momentul ăla nu înțelegea.

— Pot să te ajut? a întrebat.

Mi-am ferit privirea. M-am holbat la perete ca un zombie. Încercam să spun că nu, dar trebuia să am grijă. Nu puteam să mă folosesc prea mult de tehnica asta sau Cătușa s-ar fi prins. Îi simțeam greutatea pe brațul meu stâng, stricându-mi echilibrul, chiar dacă nu cântărea prea mult.

Voiam să știe, dar Kel zisese să țin totul secret. M-am uitat din nou la el. Mă măsura cu privirea.

— E bine, a zis el, un pic cam plat.

— Poate o să-i dau un mesaj lui Brandon Nestle, a zis Saretha dintr-odată, încă fixată cu privirea pe ecran.

— Brandon Nestle? a întrebat Sam.

Din toți admiratorii Sarethei, Brandon părea o alegere ciudată.

Saretha și-a ridicat Cătușa și a agitat-o.

— El a *rămas* prietenul meu, a zis tăios. Nu m-a părăsit, ca toți ceilalți.

57,32 $ au apărut pe Cătușa ei pentru ultimele câteva propoziții.

— Un super mod de a ne folosi banii, a dat Sam din cap.

— Speth poate să-mi spună dacă nu-i place, a zis Saretha, apăsând pe Cătușa ei.

Sam s-a prăbușit înapoi la el pe pat, încruntat.

Saretha a râs la ceva – probabil la Brandon care implora să o vadă – și Sam s-a întors și s-a uitat pe fereastră.

Cumva, credeam că aveau să fie fericiți. Am așteptat-o, dar fericirea nu a venit. Totul era la fel de nasol ca în ziua dinainte.

Maxilarul mi s-a încordat de frustrare și am țâșnit afară din apartament. Mai aveam multe ore până trebuia să mă întâlnesc cu Kel, Henri și Margot. Probabil ar fi trebuit să dorm, dar cum aș fi putut?

Afară, pe stradă, m-am uitat în sus spre clădirea lui Nancee. De câte ori mersesem acolo când eram mici, numai ca să stăm împreună? Mi s-a părut în neregulă faptul că nu era acolo. Știam cu siguranță că dispăruse? M-am dus acolo și m-am uitat la ușă. Soneria ei strălucea ca șofranul, una între alte câteva zeci. Nu o puteam apăsa. Singurul lucru la care mă puteam gândi a fost să escaladez clădirea și să mă uit înăuntru, dar dacă ar fi aflat Kel, ăla ar fi fost sfârșitul carierei mele de Plasator.

În loc de asta, am mers câteva străzi și m-am oprit în fața clădirii lui Penepoli. Nu puteam să apăs nici soneria ei. Pe ecranul de deasupra butonului ei rânjeau șase fețe de desene animate, cu expresii de la ursuz la extaziat. Trebuia să o aleg pe cea care era cea mai apropiată de felul în care mă simțeam. Nu era una care arăta furioasă, dar nu conta, având în vedere că oricum nu puteam accepta TșC.

M-am uitat de-a lungul clădirilor care se arcuiau la interiorul inelului periferic. O senzație de slăbiciune mi-a urcat de la picioare până la inimă, când am realizat cât de izolată eram. M-am putut gândi la un singur loc în care să merg.

* * *

Bunica lui Beecher a părut surprinsă să mă vadă când am ajuns, dar mi-a făcut semn să intru dând din cap și a închis ușa în urma mea.

— Aș întreba cărui fapt datorez plăcerea, dar…

A dat din umeri realizând inutilitatea întrebării. În loc de asta, s-a dus până la un turnuleț de cutii care se sprijinea pe peretele ei și a scos două batoane UltraGrain Harvest™.

— Pot să-ți ofer ceva de mâncare? a râs.

A pus unul dintre batoane la mine-n mână și l-a deschis pe celălalt pentru ea.

— Mi-e teamă că nu-i mult mai bun ca Wheatlock™-ul, dar fără imprimantă trebuie să mă mulțumesc cu ce ajunge pe la mine.

A mușcat și s-a-ncruntat.

— Extazună. Cea mai rea aromă a lor. Niciodată să nu ai încredere într-un produs denumit după un fruct care nu există.

Am râs, dar mi-am dat seama ce făceam și m-am oprit repede. Râsul avea același sunet ca vocea mea, iar vocea mea părea ceva periculos. Chiar dacă râsul încă era gratuit, părea greșit.

Dna Stokes a făcut cu mâna spre mine de parcă eram ridicolă.

— E în regulă! Nu te mai opri. Mulțumesc cerului că încă mai există *câteva* lucruri gratuite, chiar dacă lucrurile pe care le aleg sunt absurde. Râgâielile peste cincizeci și opt de decibeli sunt intenționate? Mișcările din umeri sub doi centimetri sunt gratuite? Te rog. Toate astea n-au niciun sens. Nu e niciun sistem, doar o chestie de cine a dat primul în judecată, pentru ce, și cine a avut cel mai viclean și mai scump Avocat.

S-a așezat cu greutate. Părea mai obosită decât atunci când o văzusem ultima oară. A bătut canapeaua cu palma, o cerere fără cuvinte pentru a mă așeza lângă ea.

— Ai vorbi într-o FiJo? m-a întrebat. Vocea îi era așa de liniștită de parcă m-ar fi întrebat dacă îmi plăcea albastrul: Mă aștept să nu. Nu poți să știi când revine WiFi-ul și n-ar fi tocmai un cost mic pentru tine, nu?

A oftat.

Nu știa tot adevărul. Nu știa de Inhibitorii împrăștiați prin oraș. N-aș fi vorbit nici măcar acolo, unde controlul era mult mai mare decât în cazul unei FiJo. Chiar și așa, adevărul e că în străfundul minții mele mă îngrijoram că în orice moment în care eram în Inhibitor se putea deschide ușa – și, dacă vorbeam, un cuvânt putea să zboare afară și să mă ruineze.

— Dar imaginează-ți dacă ar cădea cu totul, a zis dna Stokes, deschizându-și larg brațele și lăsându-le să cadă. Randall zicea că ne-ar ruina. Zicea că am muri de foame dacă s-ar termina vreodată curentul. Cartușele alea pe care le avem? Te-ai uitat vreodată la ele? Sunt etichetate ca *otravă.*

Mă uitasem. Știam toți că putea fi periculos să te joci cu tușul molecular. Te învață asta la școală, destul de devreme. Tușurile trebuie să fie combinate conform unor șabloane moleculare exacte pentru a se transforma în ceva care poate fi mâncat în siguranță.

— Adevărul e că unele tușuri sunt pur și simplu rele pentru digestie, unele au valori nutriționale consistente, iar unele, ca să fie siguri că suntem atenți, sunt otrăvitoare. Randall nu putea să suporte asta. Zicea că ar fi luat ani de zile să fie reparat WiFi-ul dacă ar fi căzut de tot, iar noi am muri de foame cu mult înainte de asta. O făcea să sune de parcă era apocalipsa.

A dat din cap, ca și când n-ar fi crezut asta. M-am întrebat, puțin nedrept, dacă toată lumea în familia lui Beecher era puțin sărită de pe fix. Dar după aceea m-am gândit mai bine.

Dacă WiFi-ul era stricat, cum îl *puteai* repara? Nu puteai să printezi noi cabluri sau noi noduri, pentru că imprimantele nu funcționează fără WiFi. Cablurile, nodurile, firele și configurațiile erau toate Proprietăți Intelectuale. Nu poți pur și simplu *să faci* ceva. Nu poți crea prototipuri sau planuri. Tehnicienii sunt obligați de lege să accepte Termenii și Condițiile înainte de a începe să lucreze. Nimeni nu putea să intre în oraș fără să

accepte TșC-urile noastre. Fiecare dom are propriul set de Legi. Avocații nu ar fi putut să dea în judecată, pentru că nici ei nu pot vorbi din punct de vedere legal într-o FiJo.

— Randall a desfăcut imprimanta noastră de mâncare și m-a speriat ca naiba. Totul înăuntru era imprimat cu mici ©-uri și ®-uri și însemnele alea cumplite de Brevetare. Aș fi preferat gândacii. Dar a zis că își dăduse seama cum să facă diferența între tușuri. Pentru asta l-au luat. Au zis că ar fi falimentat întreaga economie.

A dat din cap, puțin dezgustată, a oftat și a revenit la ideea inițială.

— Dar dacă ar cădea, a continuat dna Stokes, aplecându-se spre mine, dacă WiFi-ul ar cădea pentru *totdeauna,* ai vorbi?

Poate, m-am gândit, expirând lung și încet. Îmi imaginasem lucrurile schimbându-se în diferite moduri. M-am gândit că Legile aveau să se schimbe la un moment dat. Ce mă făcuse să mă gândesc că aceste schimbări aveau să fie în bine? Nimeni nu lucra pentru asta – nu pentru noi.

Bunica lui Beecher m-a privit chiorâș.

— E greu să-mi dau seama dacă te gândești la *da* sau la *nu,* dar mi-aș dori să nu mai arăți așa de tristă, a zis, bătându-mă pe genunchi. Tăcerea e singura intimitate.

A oftat.

— Știai că Rossi & Speight a încercat să breveteze mersul pe jos? S-a oprit, gândindu-se: L-au numit „plasarea intenționată a unui picior în fața celuilalt într-o serie, cu scopul deambulării și al călătoriră”. Am crezut că oamenii aveau să se revolte într-un final, după treaba aia. Chiar ar fi putut să ne-mpingă peste limită. Dar apoi a intervenit Silas Rog – Silas Rog!

A izbucnit într-un râs atât de zgomotos că m-a speriat.

— Ohohoo! Ce față! S-a întors să mă vadă mai bine: Cât o mie de cuvinte! Dacă taxau privirile, ai fi fost terminată!

Cum arătam? Mi-am pus o mână pe față și a râs din nou.

— Trebuie că-l urăști feroce pe Rog, a zis, bătându-mă pe mână. Pot să văd asta în tine. Nu te acuz nici măcar un pic. Ce rahat e omul ăla. Tu și cu mine îl putem urî cât vrem înăuntrul nostru, nu?

Mi-a dat un cot.

— Oricum, Rog s-a luptat pentru ce a numit *libertățile de bază ale oamenilor.* A zis că următorul lucru pe care ar încerca să

pună Drepturi de Autor Rossi & Speight ar fi respiratul. La știri au zis că Rog e un erou. Au pus steagul Americii® chiar în spatele capului său pixelat și au vorbit despre cum ne apărase el pe toți. Probabil că Rog a plănuit totul dinainte. Am auzit un zvon că Rossi & Speight era o firmă falsă de Avocatură pe care o înființase numai pentru asta. Bineînțeles, Rog l-a determinat pe Judecătorul Conducător Suprem să decidă în mod oficial că singurul motiv pentru care cuvintele au înțeles e că le este atribuită o conotație în baza de date. A pretins că fără Piața Cuvintelor$™, cuvintele nu au niciun sens – ca și când creierele noastre s-ar opri din a le înțelege!

Și-a terminat batonul și a mototolit ambalajul.

— Lui Rog nu-i pasă nici cât negru sub unghie de libertate. Vrea să scrie el regulile. Omul ăla știe exact *cât* de tare să apese pe rană fără să provoace… – vocea i-a scăzut și părea că îi e puțin greață – … revoltă.

Cuvântul a ieșit de parcă îl vărsase. Părea să-i pară rău sau să-i fie rușine și și-a ținut mâna la gură.

— N-ar trebui să spun lucruri din astea, a șoptit. I-am băgat prea multe idei în cap lui Beecher cu ele. Nu știu despre ce vorbesc. Asta pătești dacă ești liber.

Ochii i-au lucit de lacrimi.

Sau poate așa pătești când nu e posibil să le spui și altora, m-am gândit. Am pus în balanță dacă s-o iau de mână sau nu. Eram sigură că nivelurile noastre de serotonină erau destul de joase să nu fiu taxată de Cătușa mea. Dar mi-am făcut griji în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă făcea Cătușa o greșeală sau dacă declanșa vreo alarmă căutând Cătușa ei.

— Ar fi bine să pleci, a zis, ștergându-se la ochi. Te rog.

Am făcut cum m-a rugat și am plecat, luând-o pe acoperiș. Am găsit locul aproape invizibil unde Agenția îmi printase dulapul, la doar o clădire distanță – o săritură rapidă. Nu era nevoie să apăs pe ceva sau să-mi pun amprenta. Kel îl făcuse să se deschidă cu o bucățică de metal cu dinți neregulați. Pur și simplu o băgăm într-o gaură din ușă și întorceam. Kel a zis că era o cheie, ceea ce mi s-a părut amuzant, pentru că nu știam că o cheie poate să fie fizică.

M-am schimbat înăuntrul dulapului și m-am dus pe acoperișul Depozitului Irons™ pentru a-i aștepta pe ceilalți. Când am ajuns, m-am întins pe spate, instalându-mă pe plasticul tare, și m-am

uitat în sus la dom. Mă simțeam groaznic pentru dna Stokes. În gât mi s-a format o bulă moale, umedă. Mi-am spus că eram prea obosită.

Fusesem instruită în multe privințe în precedentele săptămâni, dar Kel nu zisese niciodată vreun cuvânt despre cum să gestionez somnul, lucrul *și* școala. Dulap sau nu, până nu eram sigură de slujba asta, n-aveam să mă las păgubașă ca Beecher. Trebuia să dorm când puteam, după școală și apoi după Plasamente, înainte de școală. Nu fusesem instruită nici cum să mă ocup de suspiciunile lui Sam și ale Sarethei, care creșteau pe zi ce trecea.

Mi-am închis ochii. M-am pierdut în gânduri. Ce tare ar fi să le pot pur și simplu spune lui Sam și Sarethei ce făceam. Am fantazat că aveam s-o conving pe Kel să o recruteze pe Saretha și apoi, puțin mai târziu, pe Sam. Ne-am imaginat pe toți făcând Plasamente împreună – propria mea echipă. Poate că n-ar fi schimbat felul în care erau lucrurile, dar măcar ne-ar fi putut salva.

Era prostesc și copilăros, dar visul m-a adormit.

•

Când m-am trezit, Henri stătea deasupra mea. M-a cercetat în timp ce căscam, cu rânjetul lui larg urându-mi „bine ai venit înapoi la realitate”. Margot a făcut un „nț” ascuțit în spatele lui. Kel i-a dat drumul, iar Henri și Margot au luat-o după ea. M-am dezmeticit și i-am urmat, sărind de pe acoperiș pe acoperiș, balansându-mă deasupra distanțelor mari dintre blocuri. Senzația electrizantă m-a adus înapoi la viață.

În noaptea aia aveam un Plasament simplu. Batoane Sounds™. Puteau fi plasate în orice cameră, atâta timp cât locul era remarcabil și erau luminate de un singur reflector. Am lucrat repede, în parte pentru că așa și trebuia – simplitatea sarcinii însemna că aveam șaișpe Plasamente de făcut în noaptea aia. Henri părea să stea mai aproape de mine, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Am ajuns până la jumătate din obiectivul nostru înainte de 3:00 a.m. Sub noi, barurile se goleau după o Lege care era veche de secole. Eram obișnuiți cu asta și călătoream cu mai mare atenție în timp ce bețivii se clătinau spre casă.

Nu m-aș fi oprit dacă lumina de sub noi n-ar fi devenit dintr-odată atât de strălucitoare, dar izbucnirea albă de lumină era distinctă și inconfundabilă. Cătușa cuiva se stricase.

Văzusem asta întâmplându-se de două ori înainte, fără a pune la socoteală Cătușa lui Beecher și cea pe care o aruncase Henri de pe acoperiș în noaptea în care mă găsise. Urletele de dedesubt erau inumane și m-au făcut să vreau să fug.

Eram câteva etaje mai sus. M-am aplecat peste marginea acoperișului să mă uit, chiar dacă și de la înălțimea aia mi se făcea rău de la ce vedeam. Un bărbat se zvârcolea de durere, cu hainele pârlite pe o parte și, sub Cătușa lui, o bucată de piele roșu-aprins.

Se adunase o mulțime în jurul lui, dar nimeni nu avea curaj să-l atingă. Nimeni nu voia să se ardă sau să fie dat în judecată. Încercau să-și protejeze ochii, însă îl priveau oricum. Singura lui șansă era să-și scoată brațul așa încât Cătușa și bateria stricată și fierbinte dinăuntru să fie cât mai departe de corpul lui. Urma să-și piardă brațul, dar măcar ar fi putut să supraviețuiască dacă cineva *făcea* ceva.

Kel m-a tras de la margine, poate ca să mă protejeze. Chiar aveam de gând să-l lăsăm acolo să moară? Nu puteam să ignor strigătele. Păreau să taie prin mine. Mi-am dat jos masca și geaca neagră și mi-am lăsat rucsacul să cadă pe jos. Ochii lui Kel s-au mărit. Și-a ridicat mâinile, făcându-mi semn să mă opresc. Nu voia să ne implicăm.

Henri a tras-o pe Kel de braț și a gesticulat spre situație. Probabil credea că ea nu înțelege. Margot a aruncat o privire pe furiș peste marginea acoperișului. Buzele i s-au schimonosit. Henri și-a dat și el jos masca.

Kel a dat din cap: *nu.* Dacă zisese „nu” și când Henri o întrebase dacă poate să mă salveze? Cum ar fi fost viața mea după atacul din alee? Aș mai fi fost vie? M-aș fi declarat învinsă și aș fi strigat?

Nu era timp să dezbatem. Trebuia să fac ceva. M-am grăbit la scările care duceau spre acoperiș și am dat să deschid ușa. Era încuiată.

Kel a tropăit până lângă mine, cu ochii plini de furie. Dar ceva din privirea mea părea s-o fi făcut să se răzgândească. A deschis ușa și s-a întors cu spatele.

Am luat-o la fugă sărind câte două scări deodată și am coborât cele opt etaje. Când am ajuns jos, strigătele încetaseră. Bateria ardea mai strălucitor. Nu puteam să văd bărbatul prin lumină – doar picioarele lui, care nu se mișcau. M-am îndreptat spre el, încercând să-mi acopăr ochii, iar toți ceilalți oameni din mulțime s-au dat în spate. Inima mi s-a oprit. M-am uitat în jos, stupefiată și îngrețoșată. Era prea târziu.

În depărtare s-a auzit o sirenă. Henri mi-a pus o mână pe umăr și m-a tras înapoi. M-am întors încet după el.

•

— Nu poți pur și simplu să… aproape că m-a certat Kel odată ce eram în siguranță, într-un Inhibitor. Erau mult prea mulți oameni în jur. Știu că a fost o imagine oribilă, dar nu puteai face nimic.

Nu era adevărat. Dacă aș fi fost mai rapidă, aș fi reușit, poate, să-l salvez. Văzusem înainte cum se întâmplă. Adevărul groaznic e că mișcările necontrolate te omoară cel mai adesea. Nevoia de a scăpa de durere e prea mare.

— Atunci de ce ne-ai lăsat să mergem? a întrebat Henri, cu vocea gâtuită.

Am privit-o pe Kel, dornică să văd un semn că simțea aceleași lucruri ca mine. Și-a lăsat ochii în jos, a expirat greu și a dat din cap. Nu avea cuvinte să mă certe și am presupus că înțelegea.

Margot a dat din umeri.

— Poate era un Avocat, a zis, încercând să schimbe atmosfera.

N-a funcționat. Kel nu era deloc încântată.

OIO™: 22,99 $

Saretha avea doișpe ani când au fost luați părinții noștri. A rămas calmă în legătură cu toată situația, așa cum o rugase mama. Saretha a preluat controlul asupra casei noastre, pregătindu-ne pe Sam și pe mine de școală, comandând tușuri pentru imprimantă și administrând cheltuielile noastre. Râdeam de ea că făcea pe șefa, dar ne simțeam bine că ne făcea viețile să pară cât de cât normale. Chiar credea că viețile noastre erau normale sau se prefăcuse pentru noi? Niciodată nu mă gândisem la asta. Era loială mărcilor ei. Tot timpul spunea că lucrurile aveau să se îmbunătățească. Vorbea despre opțiuni.

Toate erau istorie acum.

Du-te vino-ul meu constant contrasta puternic cu propriile ei circumstanțe. Dacă aș fi putut să schimb locul cu ea, aș fi făcut-o. Iubeam să fiu liberă să alerg pe acoperișuri și să străbat orașul ca un glonț, nevăzută, și îmi plăcea compania echipei mele, dar mă rodea o vină sâcâitoare. Noua mea carieră îmi oferea o mască și anonimitate – exact ce îi trebuia Sarethei pentru a fi liberă.

Am încercat să mă gândesc la o modalitate de a o determina pe Kel să o ia și pe Saretha cu noi, dar nici măcar n-am reușit să dibuiesc primul pas al unei posibile explicări a problemei fără a folosi cuvinte. Chiar dacă aș fi putut să o determin cumva pe Kel să o vadă și să o ia în considerare pe Saretha, mai era problema condiției ei fizice.

Saretha nu era în postura de a escalada clădiri. Nu era vina ei; nu fusese niciodată la fel de activă ca mine. Nu era interesată de gimnastică sau de sport și acum nu avea ce să facă sau unde să exerseze. Se îngrășase mâncând necontrolat foi de Wheatlock™. Pentru a contracara efectele, a comandat un Corset OiO™, care se presupune că îți face talia subțire, indiferent de mărimea corpului tău în rest. Era un obiect înfiorător, îngrijorător. După câteva zile în care l-a purtat, Saretha a leșinat pe canapea. Sam și cu mine ne-am panicat. I-a dat câteva palme peste față ca s-o trezească, în timp ce eu am bâjbâit să-i dau jos corsetul care îi strivea plămânii. Când s-a

dezmeticit, amețită și iritată, m-a împins. Sam a îmbrățișat-o și i-a cerut să nu-l mai poarte niciodată.

Nu a protestat. Și-a dat jos corsetul desfăcut, dezvăluindu-și mijlocul de dedesubt, aplatizat și complet neproporțional cu restul, cu pielea roz, palidă și crestată. Un miros discret de medicamente și cremă a ajuns în aer, iar sub el un miros groaznic de piele, ca de picioare împuțite. Mi-a fost un pic scârbă. Privirea ei era mai degrabă lipsită de viață decât melancolică. S-a apucat de mijloc și a frecat, de parc-ar fi fost în același timp dezgustată și mândră.

— Doare, a zis ea slăbită.

4,98 $. Ochii îi erau neclari și demni de milă.

Mi-am pus mâinile pe umeri și mi-am înăbușit plânsul. Ce i se întâmpla? Ceva îi fusese luat – nu doar libertatea, ci și o parte din sufletul ei. Îmi doream enorm să spun sau să fac ceva care să o aducă înapoi. Mă simțeam închisă într-o cușcă. Cred că toți ne simțeam așa.

Sam s-a ridicat brusc, m-a luat de mână și m-a tras în hol.

— Nu-i în regulă, s-a plâns Sam. De ce nu putem s-o dăm în judecată pe Carol Amanda Harving pentru că are fața Sarethei?

Răspunsul tehnic era că Carol Amanda Harving era cu un an mai mare. Ea avusese prima acel chip și, mai important, avea Butchers & Rog de partea ei.

— Trebuie să facem ceva, a zis Sam.

Eram de acord, dar nu știam ce putea fi făcut. Pereții sărăcăcioși, șterși ai holului nostru păreau să apese pe mine. Știam că nu era corect, dar situația n-avea nicio ieșire. M-am întrebat dacă nu cumva ar fi fost mai bine pentru Saretha să facă operația – să fie mutilată, așa încât Carol Amanda Harving să aibă fața aia numai pentru ea.

Mi s-a făcut rău când mi-am dat seama la ce ajunsesem să mă gândesc.

— Ce-ț trebe, Jimenez? s-a auzit o voce din cealaltă parte a holului.

Norflo își scosese capul pe ușă, uitându-se la mine cu niște ochi compătimitori, cu gene lungi. Îmi doream să-l fi întrebat înainte de a împlini cinșpe ani de ce familia lui insista să păstreze numele Juarze când îi costa atât de mult, dar îi puseseră lui numele Norflo, după o marcă ieftină de picături nazale.

— Nimic, i-a răspuns Sam. Nu pot… era prea frustrat să-i explice.

Norflo a așteptat mai mult, dar a văzut că nu avea să primească un răspuns. Nu puteam să-i explicăm nimic despre Saretha fără a risca să fie văzută după aceea.

— Ici, a zis cu bunătate, mișcându-și ușa.

Dacă nu-l cunoșteai pe Norflo, n-aveai de unde să știi ce voia să zică, dar tot timpul găsea modalități inteligente de a spune lucruri ieftin. Își petrecea o oră în fiecare zi verificând cu atenție Piața Cuvintelor$™. Era proiectată ca un joc video, cu mii de cuvinte călătorind încoace și-ncolo, în sus și în jos, de-a lungul și de-a latul unui fundal verde acid, lângă prețurile lor. Scana după jargon ieftin, de genul lui „ce-ț trebe” sau o reducere la cuvântul „ici” ca să poată spune „sunt aici” fără să cheltuie prea mult.

Când a văzut că am înțeles, s-a retras înăuntru și a închis ușa.

— Ce ne facem? m-a implorat Sam în șoaptă.

Nu puteam să vorbesc, dar am crezut că dacă începeam să merg, m-ar fi urmat. L-aș fi putut duce la dna Stokes. Nu știam dacă sau cum ar fi putut să ne ajute ea, dar măcar Sam ar fi putut vorbi cu cineva care îi putea răspunde.

M-am uitat la el cu ochi rugători și am luat-o spre lift. Nu m-a urmat. Stătea în fața ușii noastre, părând uluit că plecam. Ar fi trebuit să fiu mai înțelegătoare, dar cum de nu pricepuse? Încercam să ajut.

— Excelent, a zis el. Pleci.

S-a întors în apartamentul nostru, cu o privire furioasă. Am dat un pumn ușii închise a liftului și m-am forțat să nu urlu.

Nu-i vina lui, mi-am zis. Un moment, nu am respirat, apoi vocea a revenit în capul meu, zicând: *Dar e vina ta.* Asta m-a făcut s-o iau razna. Mi-am pus mâna pe frunte și am strâns. Liftul a coborât cutremurându-se și s-a oprit la parter.

Se întunecase afară. Fără să am unde să merg, am trecut podul înspre Parcul Falxo. Iepurașii s-au aprins și apoi s-au stins fără să-mi transmită mesajul lor special. Bănuiesc că sistemele de reclame ale panoului au calculat că era în regulă dacă săream. Un val scurt de trafic a vuit sub mine.

Am trecut de parc și de magazinele bizare, dintre care majoritatea erau deja închise sau în proces de închidere. Am surâs disprețuitor în direcția lor, presupunând că sunt toate ca dna Nince. Am încetinit în timp ce treceam pe lângă buticul ei.

Luminile erau stinse. Habar n-avea cât de ușor ar fi fost pentru mine să mă furișez înăuntru. Acum aveam abilitățile unui Plasator.

N-aș fi furat nimic. Hainele ei erau chinuitoare și urâte și inutile. Aș fi putut să-i distrug afacerea. Aș fi putut să fac locul ăla bucățele.

Am verificat în spate și m-am uitat la ușa cu gratii de acolo. Puteam s-o fac. Puteam să sparg totul.

N-ar fi trebuit. Mi-am zis: *N-o face. Dar* știam cum funcționa ușa aia. Și nu era nimeni în jur.

M-am forțat să merg mai departe.

BREND’S: 23,99 $

Kel zâmbea, cu gândul la treaba din seara aia. Era un follow-up pentru un after-shave premium numit Brend’s™. Plasasem produsul propriu-zis cu câteva nopți înainte. Brend’s™ se folosea de un aranjament specific și complicat ce conținea o platformă cardanică rotativă, care ținea tot timpul produsul cu fața la consumator. Odată ce obiectivul a luat sticluța de after-shave, echipamentul scump trebuia să fie extras într-o a doua vizită.

— O să fie ușor, a zis Kel fără efort. O să continuăm și cu o jumătate de duzină de Plasamente de Dropsuri Moon™ și o să fim gata repede.

Margot a oftat:

— Și eu ce-o să fac cu tot timpul ăsta în plus?

S-a uitat la Henri. Henri și-a ținut ochii pe Kel și rânjetul sub control.

— Poate o să se folosească de timpul lui în plus să te cheme în oraș, mi-a șoptit Margot.

Henri nu a auzit sau măcar a pretins că nu aude. M-am uitat la ea, simțindu-mă dintr-odată ciudat și nelalocul meu.

— Refuză-l cu blândețe, a șoptit din nou și a râs, de parc-ar fi fost o glumă foarte amuzantă.

— Ce? a întrebat Henri.

De data asta m-am prefăcut eu că nu aud. Mi-am simțit obrajii înroșindu-se și m-am uitat în altă parte, de parcă peretele ar fi fost extrem de interesant.

Totul a mers ca pe roate până am ajuns în a patra casă. Majoritatea oamenilor înțelegeau că echipamentul nostru trebuia luat înapoi. Lăsau platforma și lumina pregătite, ca noi să le recuperăm lejer.

Kel a știut că ceva nu era în regulă când harta a arătat platforma chiar lângă patul Consumatorului. Chiar și pe sub mască, am putut să văd sprâncenele lui Kel încruntându-se. Ne-a făcut un gest să aruncăm un ochi înăuntru.

În fața noastră era o scenă singuratică, tristă și care îți cam dădea fiori. Rupert McMorse își lipise de platformă, într-un mod cel puțin îngrijorător, o ramă foto care conținea un portret 3D al

fostei sale prietene. O așezase lângă pat, de parcă ar fi vrut să îl vegheze în întuneric. S-a întors în pat și portretul s-a mișcat și el puțin după el.

Kel s-a cutremurat și ne-a făcut semn să ieșim cu grijă. Ne-am retras într-un Inhibitor pe care îl marcase, un etaj mai jos.

Inhibitorul era mic, căptușit cu forme vălurite, gri, de spumă, care atenuau zgomotul. A trebuit să ne înghesuim înăuntru. Fusese clar proiectat pentru doi, cu un suport de spumă pe podea, ca o improvizație de pat. Mirosea dezgustător a mucegai și transpirație.

Kel și-a încrețit nasul și și-a scos tableta. A glisat printr-o serie de poze cu Rupert și prietena lui care fuseseră salvate pe profilul său, verificând ora și locul fiecăreia, trecându-le prin analiza emoțională a fețelor pe măsură ce prietena devenea din ce în ce mai terifiată și apoi dispărea.

— Am putea merge în timpul zilei, a zis Henri. Când e la muncă.

— Mai bine cumpăr o platformă nouă, a zis Margot.

Kel a strâns din dinți.

— Nu. Trebuie să se potrivească numărul de serie. Politica agenției. Și nu dă bine la imaginea noastră să n-o recuperăm.

— Nu dă bine la imaginea lui s-o țină, s-a bosumflat Margot, uitându-se în sus de parcă l-ar fi putut vedea cu două etaje deasupra noastră și scuturând pumnul către nebunul singur.

— N-am pierdut-o, a insistat Henri, cu ochii lui verde deschis îndreptați înspre podea.

Kel a scris din nou *Rupert McMorse* pe tableta ei, să vadă dacă n-a ratat ceva folositor în datele lui.

— Hai să-l gazăm, a zis Margot, trăgând aer adânc în piept și închizându-și ochii.

— Dacă o să folosim gaz de dormit, *tu* o să rămâi afară, a zis Kel.

Margot s-a bosumflat.

— Mă relaxează, mi-a șoptit.

A mai tras o dată aer adânc în piept, imaginându-și cum ar fi. Degetele de la mâna ei stângă au mimat un bobârnac lângă bărbia ei. Margot făcea asta uneori când își imagina lucruri. N-aveam nicio idee de ce.

Kel era măcinată de idee.

— De ce am folosi gaz dacă doarme deja? a întrebat Henri.

Margot s-a întins și l-a bătut pe cap.

— Gândește-te la el ca la gaz-nu-te-trezi.

Mi-a făcut cu ochiul. Henri s-a întors, cu fata roșie. Mă întrebam de cât timp se cunoșteau ei doi. Aveau o rutină confortabilă, în care Margot îl tachina, iar el pretindea să nu știe că ea are o pasiune pentru el. Sau poate chiar nu știa.

Kel și-a pus ghiozdanul în spate și mi-a întins tableta. Margot s-a-ncruntat pentru că sărise peste ea. Am luat-o, cu inima bătându-mi dintr-odată tare. Cuvintele *Carol Amanda Harving* păreau gata să țâșnească din degetele mele, dar mi-am liniștit mâinile și am expediat rapid gândul.

— Fă-ți temele. Fă un plan. Trebuie să aduc o canistră cu gaz de dormit.

— Trebuie să așteptăm aici? a întrebat Henri.

— E vreo problemă? și-a pierdut Kel răbdarea.

— E scârbos, a zis Henri, uitându-se la patul de spumă din mijlocul camerei.

Kel și-a dat ochii peste cap.

— Speth, vezi ce găsești.

Am ezitat.

Umerii lui Kel s-au lăsat. Și-a pus rucsacul jos și a îngenuncheat lângă mine.

— Nu știu care e rațiunea din spatele chestiei ăsteia. Și-a tras repede fermoarul peste buze: Poate că nu vrei să comunici deloc. Poate că vrei să atragi atenția asupra tăcerii care e creată deja de o Lege prea strictă a Proprietății Intelectuale.

— Poate încă se gândește la ce să zică, a propus Margot.

— Cred că… a început Henri să spună.

— Nu contează, le-a tăiat-o Kel. Orice ar fi, Speth, să știi că tableta asta nu înregistrează nimic. Îți bruiază Cătușa. E imposibil să fie urmărită sau înregistrată sau taxată. E autonomă. E în afara sistemului. Fără reclame. Fără Termeni și Condiții. Nimic de genul ăsta.

Margot a dat să facă un alt comentariu, dar apoi s-a oprit să-l privească pe Henri cum se uită la mine.

— Și dacă, a continuat Kel, ești îngrijorată de natura filosofică a comunicării, ar trebui să știi că a crea schițe și a-l căuta pe Rupert McMorse sau pe oricine altcineva pe tableta asta e parte din slujbă. E studiu, nu comunicare, înțelegi?

M-am uitat la ea. Înțelegeam.

— De ce o tot întrebi asta? a zis Henri, de parc-ar fi fost nedrept. Cum îți dai seama dacă înțelege sau nu?

Kel s-a ridicat și s-a dus către ușă.

— O să-mi dau seama când mă întorc.

Astea fiind spuse, a deschis ușa, a închis-o și a dispărut.

Margot s-a apropiat, s-a uitat la tabletă și apoi la mine și apoi iar la tabletă.

Am scris *Rupert McMorse.* A apărut fișierul lui. Margot a oftat și și-a odihnit bărbia pe genunchi.

— Ce credeai că o să caute? a întrebat-o Henri în șoaptă.

— Ceva interesant, a zis Margot cu o voce lungă, înceată.

Tableta a deschis un lung istoric medical, cu mai multe diagnostice de boală psihică. M-am întrebat, dacă era așa nebun, unde lucra?

Răspunsul era niciunde. Moștenise câteva cuvinte, inclusiv *copt, mucos* și *a supune.* Cumpăra lucruri. Conducea pe inel. Brend’s™ notase că se bărbierea în fiecare zi.

Pe de altă parte, își urmărise obsesiv iubita, până când ea a trebuit să se mute într-un alt dom și să dispară din sistem.

— Sper că a scăpat, a zis Margot, arătând către ultima informație de pe ecran.

M-a trecut un fior pe șira spinării când m-am gândit care era alternativă.

Henri a venit de cealaltă parte a mea și s-a uitat. A folosit un deget pentru a glisa de la o cameră la alta și pentru a găsi o altă cale de a intra și a ieși. Margot s-a întors, trântind un oftat, dezamăgită. A început să caute prin rucsac.

Henri s-a uitat la mine, la ea, și apoi și-a scris repede numele în căsuța de căutare.

Au apărut datele lui Henri și am văzut planul apartamentului său, nu foarte diferit de al meu, dar tot spațiul ăla era numai pentru el. Locuia singur, în inelul de mijloc, nu departe de mine, dar într-o secțiune mai bună și la etajul doișpe.

Margot a expirat dezaprobator și și-a lăsat rucsacul pe jos. S-a întors. Ochii îi erau mijiți. Cu o mișcare agitată din mână, Henri a dat toate datele la o parte și a pus la loc datele lui McMorse. De ce îmi arătase casa lui? Fața îi ardea.

— La ce vă uitați? a întrebat Margot. Amândoi arătați super vinovați.

Am mărit ecranul și am analizat clădirea. Muream să scriu numele lui Carol Amanda Harving.

Etajul de deasupra lui McMorse îi era repartizat unui Avocat pe nume Gale Krii. Nu era nicio informație dacă Gale era bărbat sau femeie. Harta era un contur gol. Majoritatea numelor aveau atașamente pline de informații despre obiceiuri, câștiguri, preferințe și tendințe. Numele ăsta era golit de conținut în mod suspicios. El sau ea părea să dețină tot etajul.

Margot s-a târât în fund până la mine.

— Unii oameni nu vor ca datele lor personale să fie divulgate, așa că plătesc să le blocheze.

S-a aplecat și s-a uitat la ecran alături de mine, luându-i locul lui Henri.

I-am examinat puțin apartamentul lui Rupert McMorse și n-am putut să aflu prea multe lucruri. Deja fusesem la el în casă. Dificultatea era să intrăm la el în cameră fără să-l trezim și problema aia urma să fie rezolvată de gazul de dormit.

— O să-i ia lui Kel douăzeci de minute să se întoarcă, a zis Margot cu o voce melodioasă. Degetul ei a încercuit ecranul: Ai terminat?

M-am uitat la ea. Voia să stea pe tabletă? A accesat o hartă și a arătat un loc pe ea.

— Ține gazul de dormit într-un dulap pe Radianul Patruștrei. Crede că nu știu. Oricum, planul e simplu: Rupert McMorse o să doarmă. Noi o să ne luăm echipamentul înapoi. *Voilà.*

Voilà. Nu știam exact ce înseamnă asta.

— Ar trebui să explorezi, a zis Margot. Sigur ești curioasă.

Ne-am înțeles din priviri. Știa? A așteptat, cercetându-mă cu ochii ei ageri. Am simțit o furnicătură de entuziasm și frică.

— Înțeleg care-i treaba, a zis, încuviințând ceva ce eu nu zisesem.

S-a ridicat și l-a tras pe Henri lângă ea.

— Ce? a întrebat Henri, uitându-se înapoi la mine.

— Nu vrea să vedem, a zis Margot. Poate seamănă prea mult cu comunicarea. Cât de mare e bicepsul tău, Henri?

Henri a părut încântat de întrebare și atenția lui s-a mutat pe Margot.

Degetul meu s-a îndreptat către căsuța de căutare, unde Henri tocmai își scrisese numele. Inima a început să-mi bată mai tare. Dacă trăia undeva departe Carol Amanda Harving? Într-un

alt dom? Dacă nu ar fi returnat nimic căutarea mea? Ar fi putut să plătească pentru intimitatea ei.

— Auzi, da’ nu mă căuta pe mine, a zis Margot.

Mâna îi era pe brațul lui Henri, iar el se încorda pentru ea. Asta era momentul meu. M-am oprit. Știa Kel că aveam nevoie de asta? Ce speram să fac?

Am vrut să vorbesc cu ea. Am vrut să-i explic situația cumplită în care ne pusese Carol Amanda Harving. Voiam să mă asculte și să accepte că trebuie să înceteze, dar cum puteam să obțin chestia asta dacă nu vorbeam? Și, chiar dacă aș fi vorbit, ce mă făcea să cred că i-ar păsa?

Nu conta. Trebuia să știu. Aveam nevoie de un loc din care să încep. Am scris *Carol Amanda Harving.*

Imaginea s-a mutat înspre o clădire nu foarte îndepărtată, Malvika Place. Respirația mi s-a întețit puțin.

Clădirea ei era una dintre puținele din oraș care se înălțau mai sus decât domul. Apartamentul ei era la etajul optzeci și nouă, chiar deasupra domului. Apartamentul era unul din cele două spații enorme care apăreau goale înăuntru. Tableta nu oferea nicio informație despre ea, nici măcar presupusa dată a nașterii. Tot ce apărea era numele ei și apartamentul ăla.

M-am holbat la blocul ăla de forme și am încercat să-mi controlez reacția externă. Mi s-a zbârlit pielea de pe spate. Ce altceva aș fi putut afla de aici? Am căutat o intrare în clădire.

Chiar atunci s-a deschis ușa; Kel se întorsese.

— Ce rapidă ai fost, a comentat Margot.

— Hai să mergem, a zis Kel, aruncându-ne câte o butelie mică de gaz lui Margot, lui Henri și mie.

Margot a întors-o pe-a ei cu un rânjet.

— Aveți grijă cu ele, a zis Kel, apoi a avertizat: Margot, dacă a ta se descarcă *din greșeală…*

— Unde-ai fost după astea, la tine acasă? a întrebat Margot, rânjind.

Kel a ignorat-o și a întins mâna ca să-i dau tableta. Margot a luat-o-n locul ei, înainte de a apuca să șterg numele lui Carol Amanda Harving. Margot a tras cu ochiul și l-a șters repede în locul meu.

Îmi tremurau mâinile.

Acum că știam unde trăia, aveam să fac ceva prostesc? Probabil.

Carol Amanda Harving. Îmi tot repetam numele ei în cap. Nu mă puteam concentra. Oare aș fi putut să-l aduc pe Sam să o convingă? Era un vorbitor bun. Poate ar fi reușit s-o vrăjească.

Margot și-a băgat canistra de gaz în rucsac și eu am făcut la fel, strecurând-o într-un buzunăraș care o ținea nemișcată înăuntru. Mi-a întâlnit privirea și s-a uitat la mine într-un fel pe care nu l-am putut citi. Am micro-dat din umeri ca răspuns.

Kel a pornit înaintea mea, acoperită din cap până-n picioare în negru, și ne-a condus spre obiectiv. În apartamentul psihopatului, abia dacă am fost atentă. Henri a gazat camera și, un moment mai târziu, mi-am dat seama că mă săgeta cu ochii pentru lipsa mea de concentrare. Îmi pusese o mască de față în mână și abia dacă observasem.

Rupert McMorse sforăia în patul lui. Portretul fostei sale iubite îl privea cu adorație falsă. Am desprins rama din platformă și am strâns echipamentul nostru. După aceea am pus poza iubitei înapoi, astfel încât să fie orientată tot spre el. M-am gândit că avea să-i placă asta. Îl compătimeam într-un fel.

Când m-am întors dinspre noptieră, m-am simțit zăpăcită. Pe geamul dormitorului se vedea clar Malvika Place. M-am oprit și am privit pentru un moment, analizându-mi opțiunile, și apoi am mers mai departe.

Gazul de dormit funcționase de minune. Dintr-odată, eram revigorată, nu de misiune, ci la gândul că în sfârșit puteam să *fac* ceva.

Când am terminat, am fost escortată acasă. M-au adus până pe acoperiș și, văzând că ajunsesem acolo în siguranță, au plecat flecare în drumul lui. Am presupus că au mers acasă să doarmă și să se odihnească pentru Plasamentul din noaptea următoare.

Vreme de o jumătate de minut, am luat în considerare să mă duc direct la Malvika Place, dar aveam nevoie de timp să fac un plan. M-am adunat și m-am pregătit să merg acasă și, în cel mai bun caz, să dorm câteva ore înainte de școală. Dar înainte de a ajunge la scări, Margot a apărut din nou în câmpul meu vizual.

Margot? A gesticulat, iar creierului meu i-a luat un moment să o prindă din urmă și să înțeleagă. Voia să o urmez.

Am ezitat. Ce voia? Știa de Carol Amanda Harving și de interdicție? Avea un plan pentru mine?

Dacă mergeam direct la culcare, încă aș mai fi putut să strecor câteva ore de somn înainte de a mă pregăti de școală. Știam că era cel mai sigur plan de acțiune. Oasele îmi erau obosite și puteam să simt înăuntrul meu că Kel nu ar fi fost de acord să o urmez pe Margot (sau să mă cheme Margot). Cu sau fără salariu, încă eram un Plasator în perioada de probă.

Dar cum aș fi putut să refuz? Cum aș fi adormit întrebându-mă ce voia Margot și știind că m-ar fi plăcut mai puțin – m-ar fi respectat mai puțin – dacă nu mergeam după ea?

MARGOT: 24,99 $

Margot m-a dus în nord, spre o clădire înaltă, gri, din Deuxième. Arăta ca piatra, dar era ușor caldă la atingere, fără a avea nimic din forța rece a pietrei. Plasticul fusese șlefuit și făcut zgrunțuros pentru a păcăli ochiul.

Margot a deschis un geam descuiat și a sărit înăuntru. Am urmat-o și m-am găsit într-un dormitor mobilat drăguț. Pe pereți erau postere înrămate înfățișând compozitori pe care îi puteam identifica numai după numele lor imense și înregistrate. MOZART™. BACH™. LENNON™. Margot nu s-a oprit să vadă dacă era ocupată camera sau dacă era cineva pe-aproape. A ieșit cu pași mari pe ușa dormitorului. În hol, și-a dat jos mănușile și a pus degetul mare pe un micuț tablou de comandă. S-a deschis o ușă ascunsă. Acolo era un Inhibitor.

Era asta casa ei? În capătul holului am văzut încă două uși și în direcția opusă o bucătărie și un living. Dacă trăia aici, era bogată și nu locuia singură. În aer plutea un miros dens de parfum.

Margot m-a tras înăuntrul Inhibitorului și a închis ușa.

— OK, a zis Margot în timp ce își dădea masca jos.

Părea mai tânără și un pic agitată. Părul ei s-a aranjat în cele două părți perfecte ale lui. Singurul cuvânt pe care îi zisese plutea în aer. Pentru prima dată, am văzut-o ca pe o fată nu cu mult mai mare ca mine. De cât timp era Plasator?

Inhibitorul era mic și rotund, cu patru scaune destul de confortabile așezate în arc. Pe pereții camerei erau împrăștiate șase panouri de lemn castaniu. Pe un suport, lângă, era o vioară, aproape camuflată de lemn.

Am crezut că Margot avea de gând să vorbească și să mă-ntrebe de Carol Amanda Harving, dar în loc de asta a ridicat vioara și a pus-o sub bărbie. Și-a închis ochii. Fără niciun alt cuvânt, a început să cânte. M-am dat în spate, mi-am scos masca și m-am așezat.

La început, Margot a cântat ușurel, mișcând încet arcușul înainte și-napoi în timp ce degetele îi alunecau pe corzi. Inima a început să-mi bată tare. Nu ascultasem niciodată muzică live, cântată la un instrument. Auzeam corzile lui Margot vibrând atât

de clar că aproape le simțeam în oase. Era frumos, dar nu puteam să mă bucur.

Ce făcea era complet ilegal. Nu achiziționase drepturile muzicale. Eram într-un Inhibitor și era puțin probabil să fim prinse, dar reacția mea a fost de frică aproape totală, ca atunci când auzeam oamenii vorbind în limbaj legal. Margot a fredonat ușor peste melodie, ceea ce a făcut toată situația și mai rea. Cum putea să fie atât de relaxată?

Asociația Drepturilor Muzicale din America® nu accepta lucruri de genul ăsta. Știam foarte bine cât de vicleni și organizați puteau fi. Nu tolerau ca cineva să se bucure de muzică fără să plătească. Dacă îi descopereau infracțiunea lui Margot o generație sau două mai târziu? Se gândise măcar Margot ce ar putea păți stră-stră-strănepoții ei din cauza cântecului ăluia?

Trebuie că avea încredere în mine sau măcar în tăcerea mea. Mă adusese aici doar ca să o aud cântând?

— Se numește *Henri,* a zis ea, producând o ultimă notă perfectă. Și-a deschis ochii și s-a uitat în podea, cu obrajii roșu-aprins.

Henri? *Compusese* asta? Pentru el?

Celor de la ADMA nu le-ar fi păsat. Orice combinație de note ar fi visat era deja deținută de cineva. ADMA avea un program care reda, cataloga și stabilea Drepturi de Autor pentru fiecare melodie, armonie și orice-ar mai fi avut legătură cu muzica. Eram învățați asta în clasa a doua. De asta eram avertizați atât de sever cu privire la cântat. Spre deosebire de vorbit, cântatul nu era niciodată gratuit. Dacă un bebeluș cânta, părinții erau taxați.

Dar poate că mă îngrijoram degeaba. Ce știam eu, poate că stră-strămătușa mea nici nu încălcase legea. Poate un computer genera încălcările legii la fel cum ADMA genera cântecele. Dacă ar fi vrut să reclame o încălcare, le-ar fi fost atât de greu să fabrice una? Cum am fi știut vreodată? N-aveam acces la istoricul familiei mele. Niciunul dintre noi n-avea.

Margot și-a pus cu delicatețe arcușul și vioara înapoi pe suport.

— Nu l-a auzit până acum, a zis, cu o mână încă pe instrument.

A așteptat un răspuns sau o reacție de la mine, dar nu știam ce să fac. Nu mă așteptasem la asta. Eram îngrijorată că avea să întrebe de Carol Amanda Harving.

După un moment, s-a așezat lângă mine, aterizând cu un oftat pe scaunul ei.

— Nu-i prea fain să fii în compania ta, a zis, dând din cap.

Ar fi trebuit să mă simt insultată, dar avea dreptate.

Nu am putut să-i ofer decât un zâmbet ușor, ca o scuză, în schimb.

— Nu știu ce să cred despre tine. Margot s-a sprijinit pe mână: Vreau să știu adevăratul motiv pentru care nu comunici. I-am zis lui Henri că ar fi amuzant să fie pentru că ești extrem de proastă.

A așteptat o reacție. Mi-am mișcat ochii în sus. Mi-am ridicat umerii un centimetru și apoi i-am lăsat să cadă. Un micro-dat-din-umeri. Nu știa ce înseamnă. Sincer, nu știam nici eu. Nu eram sigură cum s-o iau pe Margot.

— A fost o glumă, a explicat.

Știam. Ce nu știam era de ce mă adusese aici. Încerca să-mi rezolve enigma?

— Henri s-a înfuriat când am zis partea cu proasta, a spus. Dacă înseamnă ceva pentru tine chestia asta. E mult prea drăguț și mult prea ușor de tachinat. Dar dacă nu-l tachinez, nu-mi dă mai multă atenție decât îi dă rucsacului său.

Și-a lăsat capul în jos, cu mâna la mică distanță de bărbie și cu degetele mișcându-i-se din nou. Mi-a picat fisa în timp ce îi priveam degetele alunecând pe corzi invizibile de vioară. Auzea notele în mintea ei când făcea asta?

— Carol Amanda Harving, a zis, dând din cap de parcă ar fi fost dezamăgită. Un star de cinema? E din cauză că arăți un pic ca ea?

Și-a mijit ochii la mine, de parcă ar fi încercat să vadă asemănarea. Dintr-odată, m-am simțit insultată, dar nu puteam să-i explic că motivele mele erau mult mai importante decât să vreau să-mi vâr nasul în viața unei celebrități oarecare.

— Nu-i foarte bună, a adăugat Margot.

Nu știu dacă voia să mă facă să mă simt mai bine sau mai rău. Și-a dat capul într-o parte.

— Bănuiesc că nu ai de gând să-mi explici?

Chiar dacă aș fi putut, s-ar fi aliat cu mine? M-ar fi ajutat Margot s-o găsesc? Probabil că ar fi putut, dar după aia ce aș fi făcut? Simțeam o tensiune ascunsă în comportamentul jucăuș al lui Margot, de parcă aș fi făcut ceva împotriva ei.

— De ce nu vorbești în Inhibitor?

Sprâncenele i s-au încruntat. A gesticulat înspre cameră să arate că nu era nicio problemă. Părea iritată. Am sperat să nu creadă că e personal.

— Kel a zis să te las în pace, a continuat ea ursuză. Cred că îi place că n-o să vorbești niciodată. Enervezi oamenii care trebuie.

A făcut apoi semnul buzelor trase cu fermoarul, mai mult pentru ea decât pentru mine, iar apoi și-a lăsat mâinile să-i cadă în poală.

— E ciudat că nu întrebi nimic. Nu te simți captivă pentru că nu poți întreba nimic? Pe mine m-ar face să mă simt claustrofobă.

Era un mod interesant de a pune problema și unul nu foarte diferit de senzația de sufocare pe care o aveam când mă gândeam la toate lucrurile pe care aș fi vrut să le spun.

— Știi cum am ajuns să fiu Plasator?

Nu știam, dar cred că mi-am îndreptat spatele sau ceva, pentru că Margot a zâmbit, știind că mi-a captat atenția.

— În mod normal, Plasatorii recrutează după examinări în detaliu. Kel nu acoperă Onzième-ul, dar dacă ai făcut gimnastică, cineva de la Agenție te-a evaluat înainte de a împlini cinșpe ani.

S-a oprit pentru a-mi permite să procesez. Firele de păr de pe ceafă mi s-au ridicat când mi l-am amintit pe bărbatul palid, blond, și după aceea am început să fierb. Am realizat că Margot sugera că *teoretic* nu eram destul de bună pentru a fi un Plasator.

Aveam impresia clară că mă admira și mă displăcea în același timp.

— Kel *m*-a observat pe un teren de fotbal. Mi se spusese că aș fi putut merge la Olimpiadă™ dacă fotbalul feminin era sport olimpic. Oricum Olimpiada™ mi se pare o glumă, având în vedere că nu mai concurăm cu alte națiuni.

Nu realizasem că la un moment dat o făcuserăm. Eram încântată că nu trebuia să recunosc asta. Obrajii mi-au luat foc

pentru un minut și am avut impresia neplăcută că Margot îmi putea citi rușinea. M-am întrebat câte alte lucruri știa. Era evident că avea bani și primise educația mai bună care venea odată cu averea.

— Kel l-a găsit pe Henri făcând parkour pe o alee din Cinq. Zice că dacă nu l-ar fi recrutat atunci și acolo, probabil că și-ar fi rupt gâtul. Avea nevoie de antrenament. Deși acum se mișcă super. L-ai privit vreodată?

A tăcut. Nu aștepta un răspuns; se gândea sau poate și-l imagina pe Henri mișcându-se. *Era* foarte priceput. Și-a schimbat poziția corpului. Părea mai mică și mai tânără.

— Îți place de el? a întrebat în șoaptă.

I-aș fi zis că *nu,* chiar dacă nu avusesem timp să cântăresc cum mă simțeam. Asta voia să întrebe cu adevărat. Nimic altceva nu conta pentru ea. Problema era că nu-i puteam da un răspuns. Un micro-dat-din-umeri sau un zâmbet n-ar fi rezolvat situația. M-a privit în ochi, încruntându-se. Nu putea să discearnă niciuna, nici alta, iar asta o frustra. Mă frustra și pe mine.

S-a uitat la mine prea mult timp ca să fie altfel decât apăsător, iar eu nu știam ce să fac. Fără cuvintele și fără muzica ei, Inhibitorul părea dureros de tăcut. Vioara ei a scârțâit scurt, aranjându-se în suport. Una dintre corzi a scos o notă abia perceptibilă. Margot s-a încordat, apoi s-a bătut cu palmele pe coapse și s-a ridicat.

— Mna…

Vocea i-a pierit, iar obrajii îi ardeau din nou. Era nervoasă sau stânjenită? Și eu îmi simțeam obrajii calzi. I-am pipăit cu dosul palmei. A deschis ușa și m-a condus în hol și înapoi în dormitorul ei. Conversația noastră era încheiată.

Mai avea amândoi părinții? Nu părea o Avută, dar casa ei era extravagantă în comparație cu a mea. Avea un Inhibitor. Posterele alea înrămate cu compozitori erau din hârtie, ceea ce însemna că plătise pentru înregistrare și plătea costurile lunare necesare. Era Plasator numai pentru distracție?

— Știi cum să ajungi acasă? a șoptit.

Cătușa i-a vibrat și a taxat-o. M-am cutremurat când am auzit-o vorbind atât de ușor. Își permitea să vorbească. Resentimentul îmi creștea în stomac.

Mi-a deschis fereastra. Mi-am pus masca și mănușile înapoi cu grijă, apoi am ieșit afară. Margot a închis geamul și s-a așezat pe pat, privind în gol. Am tras un fir și am plecat de-acolo ca o săgeată. Probabil urma să doarmă până la prânz. Mi-aș fi dorit și eu să fac același lucru, dar n-aveam luxul ăsta. Tot mai trebuia să merg la școală și abia dacă aveam timp să mă schimb.

LUCRATIV: 25,99 $

— Arăți epuizată! a zis Penepoli, afirmând ceva evident la vederea cercurilor întunecate de sub ochii mei.

Mi-am făcut drum prin holuri cu ea lângă mine, total nepregătită de ora de istorie a Americii® a dnei Soleman. Ora aia era o pierdere completă de vreme.

— Sunt douășnouă de Tăcuți în școală acum, mi-a șoptit Penepoli în timp ce ajungeam la locul meu. Am numărat.

Am expirat. Cum trebuia să mă simt în legătură cu asta?

— Treizeci, dacă o pui și pe Nancee, a adăugat Penepoli. Apoi, după un moment: Crezi că mai vine înapoi?

Nu mai venea înapoi. Cel puțin nu la școală. Încruntarea mea i-a răspuns lui Penepoli la întrebare, pentru că expresia ei a devenit dezamăgită. Amândurora ne era dor de Nancee. Bătăile inimii au părut să-mi încetinească, gândindu-mă că aș fi putut să n-o mai văd niciodată.

— Taci! a mârâit Phlip de la locul lui din spatele nostru.

Cătușa i-a bâzâit și fata i s-a întunecat.

Penepoli s-a uitat urât la Phlip și apoi s-a întors înapoi la mine, vorbind mai încet.

— Directorul Ugarte e furios, a zis, înseninându-se puțin.

— OK, domnișoară Graethe, a zis dna Soleman, făcându-i semn să se așeze.

Dna Soleman era o făptură mică, asemănătoare unui șoricel, cu ochi sticloși și umeri aplecați. Nu părea niciodată să aibă ceva demn de predat. Povestea cu încetinitorul, recitând nume și date din selecții aprobate de conducere ale Marilor Evenimente, iar de obicei mintea mea rătăcea. Cred că știa că niciunul dintre noi nu prea era atent. Mă îndoiesc că îi păsa.

Și-a aranjat geaca sport scurtă pe care o purta și și-a dres glasul ca un preambul al prelegerii ei.

— Războaiele Brevetelor au avut rolul de a *consolida* și *centraliza* controlul asupra inovației în America®, a zis dna Soleman.

Deseori zăbovea asupra cuvintelor pe care le considera interesante sau încântătoare. Majoritatea profesorilor o făceau, având în vedere că plătea guvernul.

Aveam nevoie de plictiseala lejeră cu care mă obișnuise dna Soleman; ochii îmi stăteau să se-nchidă. Dar a continuat să mă privească, făcând imposibil ca eu să-mi pun capul pe masă și să-mi închid ochii. Mi-am încrucișat mâinile pe masă și mi-am lăsat bărbia să se odihnească pe ele, sperând că aș putea să par interesată așa aplecată în față. Dna Soleman arăta dezamăgită.

Ce voiam cel mai mult era să dorm. Dacă tot trebuia să folosesc energie, ar fi fost ca să mă gândesc cum aș fi putut să intru în Malvika Place și ce aș fi făcut în legătură cu Carol Amanda Harving. Dacă aș fi putut să-l duc pe Sam până la ea, cum l-aș fi pregătit? Aveau să fie de ajuns rugămințile lui?

— S-a-ntrebat vreunul din voi vreodată de ce bateriile NanoLion™ continuă să fie nesigure? a întrebat.

Ochii îi erau fixați pe mine. Era ăsta un truc cu care să mă facă să vorbesc? Să mă țină trează? Mi s-a făcut un pic rău gândindu-mă la omul pe care îl văzusem murind pe stradă.

Toată lumea știa că bateriile NanoLion™ erau instabile, dar era îndrăzneț și periculos să vorbești în public despre asta. Cătușa dnei Soleman a scos un behăit jos, urât. Vorbise negativ despre un produs, iar Cătușa ei tocmai o amendase. M-am așteptat să se înfioreze și să bată în retragere, dar a continuat.

— Dacă cineva ar încerca să creeze un produs concurent, unul care nu ar exploda când e străpuns, Deținătorii de Drepturi ar deschide un proces. În timpul Războaielor Brevetelor, inițierea agresivă a litigiilor a devenit singurul scop al deținerii unui Brevet: să dai în judecată pe oricine ar fi încălcat sau s-ar fi pregătit să încalce folosirea ideilor și conceptelor deținute deja de o entitate. A devenit imposibil să inovezi sau să îmbunătățești orice. Creația și invenția au devenit mai mult decât inutile; creația și invenția au devenit vulnerabilități. Nimeni nu mai îndrăznea s-o facă. De asta nu veți vedea nicio idee nouă în timpul vieților voastre. Tot ce pare nou e așa datorită marketingului și prezentării.

Vocea îi era ascuțită și forțată. Ceva părea să o strângă de gât. Puteam să simt cum toată lumea din cameră se tensionase în timp ce vorbea. Niciunul dintre noi nu mai auziserăm vreodată un profesor vorbind așa.

Concentrarea mea, până atunci scăzută, s-a intensificat, în timp ce continuă:

— Principala funcție a guvernului e să protejeze drepturile și libertățile, a zis, cu un ton ciudat de sarcastic. Drepturi de Autor, Brevete, Mărci înregistrate și tot ce cade sub incidența Proprietății Intelectuale trebuie securizat, la fel cum trebuie securizată și libertatea pieței de a profita și de a crește.

Phlip a plescăit din limbă, de parcă toată chestia asta îl irita.

Fața profesoarei, slabă, palidă, s-a înroșit. M-am simțit prost pentru ea. Cuvintele ei erau înregistrate și plătite de școală. Aveau să fie alertați în scurtă vreme, dacă nu fuseseră deja.

— Aceste protecții defineau la un moment dat diferite libertăți, inclusiv una foarte importantă: *libertatea de expresie.*

Cătușa ei a scos un bâzâit nervos. A înghițit tare în sec și a continuat:

— Dar acest concept a dispărut de-a lungul timpului pentru a face loc unuia mult mai *lucrativ,* plata de expresie.

A zis cuvântul *lucrativ* rar, de parcă l-ar fi putut gusta. Invidiam asta. Vârful limbii mele a apăsat în cerul gurii și în dinții de sus, din față, pentru a forma L-ul. Puteam să simt în gât și în plămâni cum ar fi fost să expir sunetul *uuu* printre buzele țuguiate și cum C-ul dur s-ar forma cu un mic val de aer întrerupt în spatele gurii mele.

M-am oprit, îngrijorată că mă entuziasmez și scot vreun sunet de-adevăratelea.

Penepoli s-a întors în scaunul ei, cu ochii mărindu-se la mine. A mimat literele *OMG.*

— *Libertate de expresie*™, a spus dna Soleman sufocată, puțin înlăcrimată și cu o pauză, e una dintre cele mai scumpe sintagme de pe piața națională.

Cătușa ei a scos un sunet și mai jos, și mai nervos.

— Dacă nu ați auzit-o în timpul unei FiJo, mă îndoiesc că vreunul dintre voi a auzit-o vreodată. Întrebați-vă – de ce?

Clasa fierbea în jurul meu. Sera Croate părea dezgustată. Norflo Juarez dădea aprobator din cap, uitându-se fix la mine. Shari Gark privea unghiile pe care tocmai și le rosese.

Dna Soleman s-a frecat pe față, punându-și mâna peste gură. Ochii i se-nvârteau în toate părțile, ca unui animal agitat. Dacă aș fi avertizat-o să plece, m-ar fi ascultat? Știam că avea să se termine groaznic. De ce ar risca asta?

Încă se uita la mine, de parcă ar fi avut nevoie ca *eu* să ascult. Nu voiam responsabilitatea asta. Deja îi aveam pe Tăcuți pe conștiință.

Vocea ei a scăzut dintr-odată până la șoaptă.

— S-a sugerat că această schimbare nu a fost niciodată legală. Unii spun că dovezile există într-o carte.

Mâna îi era pe Cătușă acum, strânsă în jurul ei, întorcând-o în timp ce înregistra fiecare cuvânt.

Auzisem de cartea asta. E unul din lucrurile despre care vorbesc copiii, de genul fantomelor sau chupacabrei. În cartierul nostru, unii oameni pretindeau că Silas Rog ținea cartea încuiată în turnul central, deasupra birourilor Butchers & Rog. Îmi venea greu să cred asta. De ce ar fi păstrat-o? N-ar fi fost asta doar o invitație pentru ceilalți să vină s-o ia?

Tylenola Ram stătea lângă mine cu ochii măriți și gura deschisă. Mi-am adus aminte de ziua când zisese că văzuse un unicorn pe ieșirea autostrăzii de lângă Chase™ Circle. Nu cred că mințea; cred pur și simplu că alesese să creadă că asta văzuse.

Mi-am înăbușit un căscat. Nu eram plictisită; nu puteam să mă abțin. Dna Soleman a părut luată prin surprindere, de parcă epuizarea mea însemna că o trădam. Nu avea idee cât de obosită eram. Zburam noaptea prin oraș, plasând produse în casele oamenilor și după aia veneam la școală. Nu era timp de dormit.

— Dacă cineva ar găsi cartea aia – dacă cineva ar oferi-o presei și ar face-o publică – dacă toată lumea ar putea citi cuvintele alea… dna Solomon s-a cutremurat, de parcă ar fi zis deja prea mult.

Dacă cineva oferea cartea aia presei, m-am gândit, *ar fi dispărut și n-ar mai fi fost găsită niciodată.* Îmi părea rău pentru ea. Încerca să ne spună că ar trebui s-o căutăm?

— Cred că e adevărată, a zis ea, aproape în lacrimi, ca cineva care încerca cu disperare să creadă.

Ar fi trebuit să fiu de partea ei, dar nu puteam s-o zic sau s-o arăt. Nu puteam face nimic.

— Butchers & Rog – aaah!

Vocea i s-a tăiat dintr-odată și ochii i s-au închis strâns.

Am auzit o erupție scurtă de electricitate. Și-a deschis încet ochii. Erau umezi și roșii. Strângând din dinți, a pus o mână

tremurătoare pe buze și a făcut o mișcare scurtă. Era greu de înțeles, pentru că mișcările ei fuseseră nenaturale și ciudate, dar cred că făcuse semnul buzelor închise cu fermoarul. S-a așezat repede la catedră și și-a îngropat capul în mâini. O alarmă stridentă a început să bipăie din Cătușa ei. Sistemul o marcase.

— E o Tăcută acum? m-a întrebat Penepoli și apoi s-a întors către ea. Doamnă Soleman? Sunteți o Tăcută? Asta vreți să spuneți?

Inima îmi bătea cu putere. Acum eram trează de-a binelea, în ciuda epuizării mele. Am încercat să ascund faptul că îmi tremurau mâinile în timp ce toate fețele colegilor mei s-au întors spre mine. Unii păreau dezgustați, dar alții păreau plini de speranță. La ce se așteptau? Credeau că eu o pusesem să facă asta? Credeau că știam unde era cartea aia? Credeau că urma s-o caut? Nu înțelegeam ce trebuia să fac.

Cătușa dnei Soleman a continuat să bipăie. Penepoli s-a ridicat, s-a așezat, apoi s-a ridicat din nou, întorcându-se către clasă. A făcut semnul buzelor închise cu fermoarul.

— Ei hai! s-a plâns Sera Croate. Mai ai luni de zile până la Ultima Zi.

Penepoli s-a uitat la mine pentru confirmare. A mormăit un cuvânt, ca și când chiar dacă buzele nu i se dezlipeau, tot vorbea înăuntru.

Shari Gark a gemut dezgustat. Cătușa i-a bâzâit cu un cost pe care nu l-am putut vedea.

Directorul Ugarte a intrat valvârtej în clasă.

— Toată lumea să facă liniște, a ordonat, luând-o pe dna Soleman de braț și trăgând-o la ușă. Licența ta educațională a fost retrasă, a sâsâit el, roșu la față, cu gâtul umflându-i-se pe sub guler.

A împins-o afară, în hol. Ea n-a opus rezistență. El s-a-ntors de la ușă să mi se adreseze mie.

— Domnișoară Jime, a spus, rânjind cu dezgust, trebuie să părăsiți imediat școala asta.

M-am simțit de parcă mi-ar fi dat o palmă peste față. M-am uitat prin cameră și am realizat că urma să fiu complet izolată de toată lumea acum.

— Domnișoară Jime! a răcnit. Acum!

M-am ridicat. Penepoli s-a ridicat cu mine, apoi a bătut din picior și a făcut din nou semnul buzelor închise cu fermoarul către directorul Ugarte. Când el a ignorat-o, a bătut iar din picior, mârâind ca să-i atragă atenția. Nu părea să-i pese. Aproape am zâmbit văzând cât de puțin îi reușea lui Penepoli să fie Tăcută.

În timp ce mergeam către ușă, Ugarte m-a prins dintr-odată de braț și m-a oprit.

— Vrei să rămâi? a întrebat, cu vocea puțin mai calmă, dar cu strânsoarea devenind dureros de puternică.

M-a tras să stau cu fața la clasă.

— Spune-le că asta n-are nimic de a face cu tine.

A arătat cu degetul către fețele stupefiate ale colegilor mei de clasă. M-a scuturat din nou, de parc-aș fi fost o păpușă care făcuse ceva rău.

— Spune-le să nu-ți urmeze exemplul.

Mi-am răsucit mâna din strânsoarea lui și m-am repezit afară din clasă, cu ochii plini de lacrimi.

— Să nu te mai întorci, a urlat.

A deschis un InstaProces™ și mi l-a pasat.

Dna Soleman dispăruse deja din hol, târâtă cine știe unde.

BRIDGETTE: 26,99 $

Ziua îmi era sortită să devină și mai rea. Saretha sigur avea să afle că fusesem exmatriculată, dacă nu știa deja. Sam avea să fie furios când i-ar fi spus. Nu știau că măcar nu urma să ajung în robie, pentru că eram Plasator.

Asta dacă mai eram. Kel mă rugase să țin capul jos și să nu atrag atenția asupra mea. Clar eșuasem – chiar dacă ieșirea dnei Soleman nu era tocmai din vina mea. Dar dacă m-ar fi dat Kel afară, nu prea mai aveam opțiuni.

Măcar aș fi dormit mai mult fără școală. Trebuia să merg mai departe și să mă concentrez. Găsisem adresa lui Carol Amanda Harving. Asta era ceva. Din păcate, nu prea știam cum să mă folosesc de ea.

Când am ajuns acasă, Saretha era pe canapea și se uita la *Truly, Lovely, Danger*! un film în care Carol Amanda Harving juca rolul prietenei celei mai bune a fetei care se îndrăgostește din greșeală de un asasin musculos și, inexplicabil, tot timpul fără tricou. Era ultimul ei rol secundar înainte de a deveni un star. Înspre sfârșit, se dovedește că și Carol Amanda Harving era o asasină și moare urât, ca o trădătoare. De asta se uita Saretha? Nu puteam s-o învinovățesc, chiar dacă părea un pic sărită. Carol Amanda Harving arăta mult prea tare ca Saretha pentru ca mie să-mi placă să-i văd personajele murind pe ecran. Saretha a pus filmul pe pauză și a dat din cap dezaprobator spre mine.

— Spune-mi că n-ai renunțat pur și simplu, a zis cu ochii închiși, de parcă nici n-ar fi putut să se uite la mine. Apoi, înfuriată, s-a răstit: N-ai idee ce-ai făcut!

Disprețul din vocea ei era mai rău și mai dificil de auzit decât anticipasem. Panica mi-a cuprins pieptul.

— Ai văzut asta?

Saretha a dat la o parte costul cuvintelor pe care le zisese de pe Cătușă și a transmis o știre pe ecranul mare.

Pe perete au apărut filmări cu o tânără frumoasă pe nume Bridgette Pell, de pe Radianul Nouăzeci și Doi. *Era o tânără slabă, adorabilă și bogată, cu toată viața în față.* Stătea în grădina ei luxoasă de pe acoperiș, în fața prietenilor și familiei ei

de Avuți, înaltă, scheletică, cu ochi mari și goi, părând a nimănui. În loc să-și citească discursul de Ultima Zi, care pentru cineva cu banii ei ar fi fost puțin mai mult decât o formalitate, și-a tras fermoarul peste buze, s-a ridicat pe vârfuri și s-a lăsat să cadă pe spate, peste marginea clădirii.

„Au mers Tăcuții prea departe?” a întrebat crainicul cu o voioșie dramatică.

Am rămas cu un gol în stomac. *Tăcuții? Se sinucisese!*

— Asta ai vrut? a întrebat Saretha, în timp ce comentatorii mă învinovățeau pe fundal.

Nu era vina mea. Eram stupefiată că era posibil să se întâmple așa ceva. De ce nu era balustrada mai înaltă? De ce i-ar fi păsat unei Avute de Tăcuți în Ultima ei Zi? De ce se sinucisese? M-a luat amețeala, încercând să înțeleg.

— Acum toată lumea o să te copieze, a zis Saretha.

Nu m-a copiat! am urlat la mine-n cap. *Și în caz că nu ți-ai dat seama, nu m-am sinucis!*

M-am așezat pe patul lui Sam, mi-am pus capul jos și mi-am închis ochii. Am ascultat vocile care discutau despre mine la televiziune. Eram atât de obosită. Mai aveam doar câteva ore până ce trebuia să ies din nou pe acoperișuri și să fac Plasamente.

„— Jim, nu cred că ar trebui să atribuim o vină, dar nu s-a întâmplat asta din cauza Fetei Tăcute?”

„— A, da, Rebecca, având în vedere refuzul ei capricios de a ieși în față și de a vorbi pentru sine, nu cred că e posibil să tragem altă concluzie”.

„— Și, Jim, nu crezi că familia lui Bridgette Pell are datoria de a chema în judecată?”

„— Rebecca, cred că fiecare American® are datoria de a chema în judecată, atunci când se ivește oportunitatea”. Aproape ca la un semnal, am simțit un litigiu aterizând simultan pe Cătușele noastre. Nu m-am uitat. Saretha a scos un zgomot iritat și a confirmat primirea.

— Tylenola Ram a intrat în spital. Și-a tras fermoarul peste buze și a băut tuș de imprimantă.

Și zicând asta, Saretha a pornit din nou filmul. Nu puteam s-o-ntreb dacă Tylenola avea să fie OK.

Mi s-a-ntors stomacul pe dos. Am încercat să nu mă gândesc la Bridgette Pell sau la Tylenola sau la Penepoli sau la orice

altceva se întâmpla. Câți Tăcuți erau acum? Ce credeau că fac? Ce credeau că fac *eu?* Toată lumea se purta de parc-aș fi fost vreun lider, dar nu condusesem pe nimeni.

Cu greu, și neașteptat, am adormit, sperând că puteam să uit de Bridgette Pell și de sinuciderea ei, în timp ce o ascultam pe Carol Amanda Harving urlând în filmul ăla. În capul meu și-a făcut loc o soluție cumplită, cu jumătăți de gânduri și vise. Încercam să o conving pe actriță, în timp ce ea privea rece în altă parte și sorbea șampanie la marginea unei piscine infinite. Mă tot gândeam: *aș putea s-o omor.* Era un gând dezgustător. Mi-am imaginat-o căzând, apoi înecându-se, apoi râzând. Dedesubtul jumătăților de vis și gândurilor neclare, m-am tot gândit că dacă alegerea se făcea între ea și Sam, Saretha și cu mine, atunci Carol Amanda Harving trebuia să moară.

REPLEVIN: 27,99 $

— Facem o recuperare, a zis Kel.

Și-a mușcat buza de jos. Poziția corpului îi părea rigidă și încordată și ținea un ochi atent pe mine. M-am îngrijorat că îmi descoperise căutarea, dar jurase că tableta nu era detectabilă.

— Încă una? a întrebat Henri.

Tocmai ajunsese. Vocea îi era plină de uimire și dezamăgire.

Kel a ridicat tableta.

— Margot, te ocupi tu de tabletă în seara asta?

Margot a încuviințat din cap și a luat-o fără comentarii.

Nu era stilul lui Margot să nu facă o ironie. S-a uitat la mine doar pentru o secundă și apoi în jos, la tabletă.

— Luăm înapoi Șampania Elk™, inelele Tiffany™, chipsurile Squire-Lace™, kiturile educaționale și orice alte obiecte de genul ăsta.

— Astea nu-s ale noastre, s-a plâns Henri. Nu noi le-am plasat.

— Știu, a zis Kel cu o voce egală.

— Dar n-ar trebui ca echipa de Plasament care le-a plasat…

— Henri, fă cum îți spun! i-a tăiat-o Kel și a aruncat trei saci mari, goi, la picioarele lui. Vreau să fim gata înainte de 4:00 a.m.

Era deja 2:00 a.m. Henri a dat dezaprobator din cap, ridicând sacii și șoptindu-mi:

— N-am auzit în viața mea de ceva asemănător.

— Henri, i-a făcut Margot semn să tacă printr-o mișcare grăbită a capului.

Toți știau mai mult decât știam eu. Henri m-a privit atent. Nu vedeam doar îngrijorare în privirea lui.

— Speth, a zis Kel, luându-mă de umeri. Îmi pare rău.

Am început să mă simt profund neliniștită. Kel părea năucită. Nu înțelegeam. Aveam senzația claustrofobă de a nu putea să întreb nimic și eram numai vag conștientă de ce trebuia să fac.

— Poți să rămâi aici dacă vrei. Putem să ne-ntoarcem după tine.

M-am uitat în jur. Nu voiam să mă închid într-o cameră albă, dezolantă, singură într-o liniște totală. Ceva era groaznic de în neregulă, dar nu înțelegeam ce.

— Ai auzit de fata Pell? a întrebat Kel.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă. Ce treabă avea Bridgette Pell cu recuperarea?

Mi s-a-ntors stomacul pe dos când Kel a verbalizat ce înțelesesem dintr-odată:

— Luăm înapoi Plasamentele de la ceremonia lui Bridgette Pell.

Brusc, m-am simțit dezgustată. Mi-am închis ochii. După trei luni, încă nu eram obișnuită cu implanturile corneice. Uram felul în care se frecau de globii mei oculari. Kel și-a pus brațele în jurul meu. Știu că voia să mă consoleze, dar mă neliniștea. Nu era ea. Nu era ăsta rolul ei. Îmbrățișarea ei era rigidă și nu era mama mea. Nu era nici măcar o prietenă. Am îndepărtat-o cu delicatețe și m-am forțat să zâmbesc. Ce-mi păsa mie de Bridgette Pell? Eram bine. Mi-am pus rucsacul în spate ca să arăt că eram gata de plecare.

* * *

Pe acoperiș, Kel a tras un fir în schelele care susțineau domul, aplicând ceea ce ea numea o lovitură lungă. De obicei mi se păreau palpitante, dar în sinea mea îmi era groază de ce urma. Am urmat-o îndeaproape pe Kel, așa cum mă rugase. M-am legănat deasupra a patru străzi, simțind presiunea aerului în timp ce-l tăiam. Bicepșii îmi ardeau de la efort și s-au relaxat ușurați când am aterizat cu greutate pe colțul unui acoperiș. Kel a mers în partea cealaltă a acoperișului la fel de ușor ca o pisică și a gesticulat spre o clădire de vizavi.

În spate, în depărtare se contura, la câteva inele distanță, Malvika Place, înălțându-se până afară din dom. După câte știam, deasupra domului, Carol Amanda Harving dormea adânc, în lumina adevărată a lunii, fără a fi preocupată de devastarea pe care litigiul ei o adusese asupra familiei mele. M-am întrebat dacă Silas Rog îi spusese s-o facă. M-am gândit la visul meu în care o omoram și mi-am simțit mâinile slabe și tremurătoare. Trebuia să fie o altă cale.

Kel, Margot și Henri mă priveau atent, de parcă aș fi fost pe punctul de a exploda. M-am concentrat și m-am uitat la clădirea în care locuia familia Pell. Era exact ca orice alt penthouse de lux, înaltă și cu o grădină strălucitoare, largă, luxuriantă, pe acoperiș.

M-am apropiat de margine și am privit în jos, de-a lungul bulevardului larg al Radianului Nouăzeci și Doi. La baza clădirii, mult mai jos decât ne aflam noi, era o zonă înconjurată de bandă galbenă. Pe margini erau aprinse lumânări, pentru a marca locul în care murise Bridgette Pell. În mijloc, o urmă neagră de arsură și un mic crater marcau locul în care i se spărsese bateria NanoLion™. M-am cutremurat numai uitându-mă încolo. Două drone de știri planau din ambele părți, ca niște santinele, pândind orice nefericire ar fi putut filma. Kel a intrat în sistemul lor folosindu-și tableta și le-a băgat în modulul sleep pentru a le împiedica să ne vadă.

Corpul lui Beecher fusese curățat fără zarvă, dar Bridgette avea onoarea unui loc comemorativ. De ea avea să-și amintească lumea. Pe noi aveau să dea vina. M-am revoltat de cât de injust era. Toată lumea îl uitase pe Beecher, cu excepția bunicii lui și a mea. Săracul băiat nu avusese nicio opțiune, dar chiar și așa nu puteam să-l iert pe de-a-ntregul pentru ce făcuse. Capul mi s-a învolburat de la ideea că Bridgette Pell avea variante și pur și simplu le aruncase la gunoi.

Kel a tras un fir pe deasupra străzii, iar Henri și Margot au făcut același lucru. Am ezitat. Aveam nevoie de un moment să-mi pun ordine în gânduri. Îmi tremurau mâinile. Mi-era rău și eram furioasă. Sarcina de a lua înapoi Plasamentele lui Bridgette Pell era de o cruzime meschină, nenecesară. Dar companiile nu își puteau permite stigmatul unei asocieri negative. Aveau nevoie să facă un spectacol din a lua înapoi ce dăduseră.

Era o coincidență că echipa *mea* primise recuperarea asta sau era și o pedeapsă? Oricine ar fi contractat-o pe Kel – Agenția despre care nu cunoșteam nimic – probabil că știa cine sunt. Obrajii îmi ardeau. Se luptase Kel să nu ia misiunea asta? Sau urmase în liniște ordinele?

Restul au parcurs distanța până la celălalt acoperiș. I-am urmat, trecând ca o săgeată peste drumul aflat treizeci de etaje mai jos. Asta era înălțimea care o omorâse pe Bridgette.

În cealaltă parte a grădinii era o serie de geamuri din podea până în tavan, negre și strălucitoare în întuneric. Erau părinții lui Bridgette înăuntru? Mă urau? Fusese fericită familia asta înainte, n-avusese tangențe cu lagărele de muncă și cu îngrijorarea? Nu-mi puteam imagina. N-aș fi reușit niciodată să înțeleg ceva despre viața lui Bridgette Pell. Ce motiv ar fi putut avea să-și

tragă fermoarul peste buze? Cum ar fi putut un Avut să fie nefericit? Avea totul.

Margot și Henri erau în partea îndepărtată a grădinii, împachetând deja. Kel a luat chipsurile Squire-Lace™ personalizate, gravate cu laser cu numărul 15 și fața lui Bridgette Pell, și le-a fărâmițat până s-au făcut pudră. Crezusem c-o uram pe Bridgette, dar văzându-i chipsurile speciale făcute praf mi-am dat seama că sentimentul ăla era altceva – un sentiment pe care nu știam să-l numesc. Dar dacă exista cuvântul ăla, undeva, cineva îl deținea. M-am întrebat cât costa să-l spui. A urmat o lucire jenantă de milă.

Oricât de ciudată ar fi fost logica ei, lui Bridgette Pell îi părea rău de noi. Mă gândisem atât de des că Avuții erau cruzi și fără inimă, încât niciodată nu am luat în considerare că unii dintre ei ar putea fi diferiți – chiar empatici.

Doar cu câteva ore înainte, visasem să o omor pe Carol Amanda Harving. Dar dacă nu era vina ei? Ce știam eu, poate era un pion sau o marionetă, controlată de studiourile de film sau de Silas Rog sau de vreun sponsor corporatist. Ce știam eu, poate că Avocații nici nu-i spuseseră ce făceau. Poate că nici nu știa că existăm.

Henri umpluse doi saci. Margot urmărea pe tabletă să nu se miște cineva înăuntru.

Grădina era plină de poze cu Bridgette. Nu mi-am dat seama dacă erau menite să o comemoreze după sinucidere sau dacă făcuseră parte din sărbătoarea ei. Era frumoasă și palidă și mult prea slabă pentru binele ei. Credea că moartea avea să fie romantică? Dacă chiar vrusese să facă ceva, ar fi putut să-și folosească cuvintele pentru a se face auzită. Avea o voce. Ar fi fost auzită.

Sinuciderea ei era egoistă și lipsită de sens. Urma de milă pe care o simțisem pentru ea s-a transformat în dezgust. *Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să irosească toate astea?* Peste tot prin oraș, Tăcuții își trăseseră fermoarul peste buze și făcuseră ca protestul să însemne ceva continuându-l, chiar dacă semnifica suferință. Bridgette alesese să nu sufere. Nu era o Tăcută. Fusese tăcută doar în aer.

Am râs rece în sinea mea, apoi m-am simțit oribil c-o făcusem. Mi-am apăsat buzele tare una pe alta – mi-am închis strâns gura. Ce făceam?

Kel s-a uitat în ochii mei și m-a condus grijulie spre o serie de obiective ușoare, pe care le-am recuperat ascultătoare cu o mică șurubelniță magnetică. Se purta de parc-aș fi fost gata-gata să mă sparg în bucăți și uram chestia asta.

Pe masa de lângă mine erau o serie de iChits™ așezate în evantai, micuțe playere muzicale de mărimea unei unghii, care conțineau un playlist de cântece cunoscute, intercalate cu reclame. Astea aveau pe ele zece repetări. Vrusesem câteva la petrecerea mea, dar dna Harris a explicat că iChit™ nu sponsoriza *niciodată* copii din Onzième. Nu voiau să fie asociați cu noi. Gândul m-a iritat.

IChits™-urile nu erau pe lista noastră de recuperări. Nu știam dacă asta însemna că rămâneau familiei sau că o altă echipă de Plasatori avea să vină să ia ce nu luam noi. Nu-mi păsa. Niciunul dintre ei nu le merita. Niciunul dintre ei nu avea nevoie de ele. Niciunuia nu-i păsa că decizia idioată a lui Bridgette Pell mi-a făcut viața și mai rea, dar chiar și așa era legal și corect ca familia ei și alții să mă dea-n judecată.

Mi-am pus degetul pe cel mai apropiat iChit™ și l-am tras repede de-a lungul mesei. Metalul subțire era rece la atingere. De ce nu sponsorizaseră câteva și la petrecerea mea? Era chiar așa o mare chestie să ne dea și nouă măcar atâta? Sam și Saretha iubeau muzica. Nu că ar fi contat, Plasatorii au curățat tot și după petrecerea mea. Au luat înapoi toate Plasamentele și mi-au fărâmițat chipsurile Squire-Lace™, cum făcuse Kel. Ce știam eu, poate chiar Kel și Henri și Margot o făcuseră. Dacă m-ar fi sponsorizat iChit™, și-ar fi primit oricum înapoi playerele.

Am strecurat unul sub deget și în buzunar. Cine ar fi aflat? Cui i-ar fi păsat? Mi-am spus că Sam și Saretha aveau să fie încântați, chiar dacă n-o făceam doar pentru ei. Voiam ca iChit™ sau familia Pell sau *cineva* să sufere, măcar un pic. Am vrut să mai fac o crăpătură în sistemul amorf care părea să mă strivească. Era prostesc și copilăros și playerul micuț părea să ardă în buzunarul meu, dar o parte din mine era satisfăcută că făcusem ceva, iar altă parte era însuflețită de faptul că nu fusesem prinsă.

TREI ROTAȚII: 28,99$

— Ce-i asta? a întrebat Sam.

Știa ce era un iChit™; nu de asta întreba. I l-am pus în mână imediat ce a ajuns de la școală. Eram încântată să-i fac pe el și pe Saretha fericiți. Se bucurau atât de rar de muzică în afara reclamelor și ce se mai auzea ieșind din magazine. Sam a întors dreptunghiul neted în mână și m-a surprins cu o încruntare.

— Nu-l vreau, a zis el.

L-a aruncat pe bufetul de bucătărie. Am rămas cu gura căscată. De ce? Am căutat vreun semn că glumea, dar fața îi era neobișnuit de rezervată.

Saretha s-a ridicat de pe canapea și a venit la noi.

— De unde e ăsta? a întrebat, dându-și părul lung și negru pe după urechi și mirosindu-l de parcă era un prinț eșuat al unei foi Wheatlock™.

Pe Cătușă i-a vibrat costul.

Sam s-a uitat la mine de parcă știa ce făcusem, dar cum ar fi putut ști? Mirosise cumva că îl furasem? Sau poate se gândise că cheltuisem prea mulți din banii familiei pe el, ceea ce ar fi putut fi mai rău. Am realizat dintr-odată că făcusem o greșeală stupidă. Micul meu act de revoltă nu rezolvase nimic.

Saretha a atins playerul cu un deget și apoi l-a deschis. A început să cânte un cântec de la Birdo & Neckfat, numit *Drops.* A ridicat iChit™-ul, l-a luat înapoi unde șezuse și l-a pus pe brațul canapelei, iar atunci când s-a lăsat pe spate îi era chiar lângă ureche. Calitatea și volumul sunetului scos de playerul ăla micuț de unică folosință era uluitoare. Saretha și-a închis ochii și l-a lăsat să cânte.

Apoi m-a lovit un gând îngrozitor. Dacă playerul fusese cumva personalizat pentru Ultima Zi a lui Bridgette Pell? Dacă era un mesaj după cântec? Era o sponsorizare. Companiile făceau lucruri de genul ăsta tot timpul. Sam era deja nefericit; dacă afla de unde era cu adevărat playerul, ce ar fi crezut despre mine? M-am umplut instantaneu de un regret îngrozitor. Cum îmi permisesem să fac ceva atât de stupid?

Ochii Sarethei erau închiși. Părea împăcată. M-am gândit să-l iau înapoi și să-l opresc, dar n-am putut suporta gândul de a mai

lua ceva de la ea. Cântecul s-a terminat și a început următorul. Eggs Eggs cântau *Your World.* Saretha l-a lăsat să meargă. După fiecare cântec, corpul mi se încorda. Într-un final, după ce s-au terminat toate șase, frica mi s-a adeverit. Bridgette Pell a zis:

„— Încă nouă repetări. Pentru a cumpăra mai multe repetări, dă dublu-clic. 28,99 $ pentru trei rotații”, s-a auzit, monoton.

Birdo & Neckfat a început din nou. Saretha și Sam nu au reacționat. Nu aveau nicio idee a cui voce vorbise din micul dispozitiv. Am respirat ușurată, crezând că greul trecuse. Nu era ca și când Bridgette Pell și-ar fi urat singură la mulți ani. Chiar și așa, stomacul îmi era încă întors pe dos. Sunetul vocii ei în camera noastră părea atât de greșit.

Saretha l-a lăsat să cânte toată seara, până când s-au terminat toate rotațiile. Vocea lui Bridgette Pell a spus pentru ultima oară: „Nu mai există repetări. Pentru a cumpăra mai multe repetări, dă dublu-clic. 28,99 $ pentru trei rotații”. Mi s-a făcut rău. Tonul ei monoton părea complet învins. Ultimul ei mesaj repetat din nou și din nou.

Saretha a zis:

— Nici nu-i o ofertă așa rea, ceea ce a costat-o 18,95 $.

Sam s-a ridicat și a aruncat playerul la gunoi. Saretha n-a reacționat deloc.

Vocea s-a oprit. Playerul era programat să depisteze când era aruncat. A fâsâit în coșul de gunoi, autodistrugându-se. Sam s-a așezat înapoi pe patul lui și s-a uitat pe geam. Niciodată nu mă simțisem mai departe de el. Tânjeam după cuvinte cu care să mă explic. Nu asta era ce vrusesem eu.

Ar fi trebuit să mă duc la culcare. Aș mai fi putut dormi câteva ore, dar vocea lui Bridgette Pell mă bântuia și mi-a fost greu să mai simt ura aia pentru ea. Avusese opțiuni, spre deosebire de Beecher, dar erau opțiuni pe care nu le putuse vedea.

Îmi simțeam corpul plin de nervozitate. Am încercat să nu par furioasă sau supărată în timp ce m-am ridicat și m-am îmbrăcat. Sam nu a întrebat unde mergeam, ceea ce era mai rău decât dac-ar fi făcut-o. Am plecat încet și în tăcere din apartament și am ieșit afară, sigură că nimănui nu-i păsa unde mergeam sau ce făceam.

EXTAZUNĂ: 29,98 $

Aveam de gând s-o iau pe jos până la Malvika Place și să încerc să intru pe ușile din față, dar am mers numai o stradă până mi-am dat seama că era un plan ridicol. Deja acționasem neglijent și la ce bun? Ar fi existat paznici. Ar fi existat întrebări. M-ar fi ajutat mult mai mult să intru de pe acoperiș, dar Malvika Place era mai înalt decât domul. Cum aș fi putut ajunge acolo sus?

Am realizat că n-ar fi fost prea deștept să stau afară prea mult în timp ce încercam să găsesc o soluție. N-am uitat că fusesem trasă cu forța chiar pe aleea aia. Mi-am pipăit cicatricea abia perceptibilă de pe bărbie, mișcându-mi degetul pe deasupra excrescenței unde pielea fusese cusută imperfect. Bandajul Phisior™ al lui Margot își făcuse treaba, dar nu în totalitate.

În spatele inelului larg cu mașinile lui de viteză, magazinele încă erau luminate. Aveau să mai fie deschise vreo oră. Păreau ispititoare – erau proiectate așa – dar aveam mai multă minte decât să o iau în direcția aia. Puteam doar să-mi imaginez cât de repede aș fi fost dată afară pentru lipsă de mijloace, sau hăituită pentru tăcerea mea ori arestată pentru vreo infracțiune fabricată. Nici măcar nu puteam să mă refugiez la un film, pentru că nu puteam să accept Termenii și Condițiile cinemaului înainte de a intra.

La o stradă de mine, Turnul Thomkins îmi făcea cu ochiul. Avea doar șapte etaje și nu prea era turn. Geamul gălbejit, opac din camera dnei Stokes era luminat deasupra mea. Încă o dată, nu m-am putut gândi la alt loc mai bun în care să merg.

Am urcat scările și mi-am făcut drum spre ușa ei. Am apăsat soneria dnei Stokes și am așteptat. M-am întrebat ce ar fi crezut despre furtul meu mic și stupid dacă ar fi aflat vreodată de el. Ar fi fost de acord? Ar fi fost dezamăgită?

Am apăsat soneria din nou. M-am întrebat dacă știa de Bridgette Pell. Fără ecran, cum afla știrile? Am sperat că nu știa ce se întâmplase. Cred că ar fi făcut-o mai tristă.

Când mă pregăteam să apăs a treia oară soneria, am simțit că ceva nu era în regulă. De ce nu venise la ușă? Era posibil să nu fi fost acasă? Am sunat din nou, insistent. Am bătut la ușă,

având în vedere că n-o puteam striga. În spatele meu, ușa altui apartament s-a deschis. O fată cu o piele puțin mai întunecată decât a mea a aruncat o privire din prag. Avea ochii mari și verzi. Nu o recunoșteam de la școală, dar nu părea mult mai mare ca mine. A dat imperceptibil din cap și apoi s-a retras înăuntru.

N-am putut să întreb ce însemna asta și am dubii că și-ar fi permis să-mi spună. Am ascultat să văd dacă se aude mișcare din apartamentul dnei Stokes, dar n-am auzit nimic. Unde putea să fie?

Am decis să aștept. Am stat în hol, cu spatele sprijinit pe ușa ei. Corpul mi s-a liniștit un pic și mi-a scăpat un căscat gigantic. Mi-am închis ochii și mi-am lăsat capul pe genunchi.

M-am imaginat furând o carte pentru dna Stokes. M-am imaginat șterpelind o portocală pentru Sam. Gândurile mi s-au pierdut în vise și înapoi înspre dorința de a avea toate lucrurile care ar fi putut să ne facă viața mai bună. Apoi m-am gândit la Kel și am simțit un alt junghi de regret pentru că luasem playerul iChit™. M-am simțit atât de stupid pentru alegerea aia.

Neliniștea s-a furișat în visele mele în timp ce Kel mă pedepsea aspru pentru că furasem, pentru că mă gândeam să fur sau pentru că purtam bocanci care scoteau zgomote pe acoperișuri. Margot mi-a șoptit că știa că sunt o hoață, iar Henri a dat dezaprobator din cap și a zis că greșise când se îndrăgostise de mine. Nu mă puteam apăra. Nici măcar în vise nu mai aveam voce.

— Speth?

M-am trezit dintr-odată. Mandett Kresh stătea deasupra mea, părând nedumerit. Ținea în mână o plasă plină de batoane UltraGrain Harvest™. S-a uitat la ușă și înapoi la mine.

— E…? i s-a pierdut vocea.

A încercat soneria, dar cred că știa că nu avea vină niciun răspuns. Ușa de pe cealaltă parte a coridorului s-a deschis din nou.

— Unde e? a întrebat-o Mandett pe fata cu ochi verzi.

Fata a dat din cap cu milă, în același fel în care o făcuse și cu mine. Fața lui Mandett s-a contorsionat, iar umărul i s-a lăsat mai jos de la greutatea batoanelor. Mâncarea, am realizat, i-o aducea dnei Stokes.

— Înțeleg, dar asta? a zis, trăgându-și lejer fermoarul peste buze. Nu funcționează.

S-a așezat, cu spatele la ușa dnei Stokes.

Fata de pe cealaltă parte a coridorului s-a retras înăuntru.

— O să aștept, a zis. Apoi, după câteva momente, a întrebat: Crezi că o să se întoarcă? Văzând că nu răspund, și-a răspuns singur: Poate.

Nu puteam să mă decid dacă încerca să mă cicălească sau era doar un obicei al lui. A aruncat o privire la Cătușa mea.

— Îi dau o oră.

M-am uitat în jos să verific cât era ceasul. Dintr-odată mi s-a tăiat respirația. Întârziasem o oră la întâlnirea cu echipa mea. Inima a început să-mi bată cu putere. Cum permisesem să se întâmple asta? Am sărit în picioare, grăbindu-mă spre scări și aproape m-am prăbușit când am decis întâi să cobor, apoi să urc – și apoi m-am îngrijorat că urma să nu pot ieși spre acoperiș.

Am țâșnit afară, găsind ușa nu numai descuiată, dar neavând nici măcar clanță. Am sărit în viteză de pe acoperiș pe acoperiș și m-am dus la dulapul meu.

Kel nu discutase niciodată cu mine ce urma să se întâmple dacă întârziam. Probabil nu o considera o opțiune validă. Spatele mi-a transpirat în timp ce mă schimbam și m-am înflorat. Am gonit prin oraș, panicată că făcusem o greșeală groaznică.

Am aterizat pe acoperișul clădirii de la Tușurile Mandolin™, unde trebuia să ne întâlnim. Acoperișul era gol. Cât așteptaseră? Așteptaseră măcar?

Am cercetat în toate direcțiile, căutând cel mai mic semn, aproape invizibil, că echipa mea era acolo. N-am văzut nimic. Acoperișul nu îmi dădea niciun indiciu cu privire la direcția în care ar fi putut să o ia sau dacă fusese cineva acolo.

A trecut o oră. Făceam pași mari pe acoperiș, rozându-mi unghiile, îngrijorându-mă de ce avea să se întâmple acum și de ce i se întâmplase dnei Stokes și ce ni s-ar fi întâmplat tuturor. Am cercetat orașul iar și iar, încercând să nu mă gândesc la ce-i mai rău.

Dacă aflase Kel de playerul iChit™? Ce urma să facă? M-a trecut un fior pe șira spinării. Dacă știa Kel ce făcusem și nici nu venisem la întâlnire, ce putea să creadă despre mine?

Chiar dacă era prostesc, am spart încuietoarea ușii de pe acoperiș și m-am aruncat înăuntrul clădirii de la Tușurile Mandolin ™, sperând să găsesc un Inhibitor.

N-aveam tabletă. N-aveam nicio idee dacă exista un Inhibitor acolo, și chiar dacă era așa și reușeam să-l găsesc, ce credeam că o să însemne asta? Chiar credeam că Kel, Henri și Margot stătuseră sub mine, într-un Inhibitor, vreme de trei ore? N-avea niciun sens.

Cu inima bătându-mi tare, m-am întors pe acoperiș și mi-am analizat opțiunile. Puteam să aștept și să sper că aveau să vină după mine sau – ce? Mi-am lăsat capul să-mi cadă în mâini. Ce altceva puteam să fac? Să mă dau bătută?

Așa că am așteptat. Am așteptat și am sperat că pedeapsa mea avea să fie să-mi petrec o noapte la douăzeci de etaje deasupra solului, sub amenințarea de a-mi pierde slujba. Îmi era groază de morala pe care avea să mi-o facă Kel când se termina totul, dar, mai rău de atât, îmi era teamă că n-avea să vină.

Dacă nu-i mai vedeam niciodată? Dacă ratasem singura șansă de a-mi păstra familia împreună? Era aproape prea mult de imaginat.

Am stat acolo ore în șir, până când griul-închis, translucid al domului s-a făcut albastru, apoi roz. Când culorile s-au schimbat, anunțând răsăritul, ultimele urme de speranță au dispărut. Domul s-a făcut portocaliu în timp ce soarele cresta orizontul îndepărtat. În stomac mi-a apărut un gol grețos. Chiar n-aveau să vină.

Membrele mi-erau reci de la aerul umed de dimineață. Orașul s-a trezit încet în jurul meu, fără a fi conștient sau interesat de mine și tăcerea mea.

M-am forțat să cred că Plasatorii aveau să mă găsească din nou. Kel sau Margot sau Henri ar putea să mă privească chiar acum, m-am gândit, și m-am consolat cu gândul ăsta. Fără ei, n-aveam nimic.

S-ar fi terminat cu un punctuleț luminând în ochii mei sau cu Henri coborând de undeva și făcându-mi semn să-l urmez. Dar apoi orice speranță aș fi avut a fost ștearsă complet.

Pe Cătușa mea a apărut o reclamă, strălucitoare și veselă – o spirală de movuri și rozuri care îmi oferea o viață mai bine mirositoare cu antiperspirantul Jasnimell™. Eram sfârșită de panică, efort și îngrijorare; orice Cătușă putea să miroasă asta.

Dar reclama însemna ceva mult mai rău. Undeva, în oraș, Kel terminase Plasamentul din noaptea aia și îmi anulase contractul. Protecția mea de Plasator împotriva reclamelor aleatorii se încheiase. Eram terminată.

PIERDUTĂ DIN MEMORIE: 30,99 $

Nu reușeam să înțeleg exact detaliile a ceea ce se întâmplase. În linii mari, nu era un mister. Eram sigură că nu m-ar fi dat Kel afară doar pentru că întârziasem. Știa despre furt. Am furat și apoi n-am mai ajuns la întâlnire.

Nu era curioasă de ce o făcusem? Chiar credea că aș lua ceva atât de neînsemnat și apoi aș fugi cu coada-ntre picioare, fără să mă-ntorc niciodată? Ideea mă jignea. Cum putea să fie sigură că fusesem eu? Poate i-a pus capac faptul că știa că n-aveam să mă explic. Dacă a avut vreun impuls de a-mi oferi șansa de a mă justifica, știa că avea să fie răsplătită doar cu tăcere și câțiva centimetri de dat din umeri.

Se luptase Henri să rămân cu ei? Inventase Margot scuze? Conta în final? Toată dimineața mi-au apărut reclame pe Cătușă, sărind una peste alta, cu ceea ce părea o înflăcărare ținută în frâu, aducându-mi aminte de ce pierdusem. Le-am ignorat. Nu *trebuia* să mă uit la ele, așa cum nu *trebuia* să vorbesc. Singurul control pe care-l aveam era asupra puținelor lucruri pe care puteam alege să nu le fac.

Abia am reușit să mă gândesc la ce i s-ar fi putut întâmpla bunicii lui Beecher. M-a îngrețoșat să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat când i-ar fi descoperit Cătușa în starea aia pe jumătate arsă. Ar fi considerat-o responsabilă pentru toți anii ăia? Ce ar fi putut dovedi? Ce pedeapsă i-ar putea da mai grea decât închisoarea pe care i-o construise libertatea avută?

Nu puteam face nimic în legătură cu asta. Aveam o singură cale de urmat acum, și ducea la Malvika Place. Trebuia să-l duc pe Sam acolo sau, dacă era necesar, aș fi târât-o pe Carol Amanda Harving, chiar dacă mă lovea și țipa, până la noi acasă. Am ignorat intenționat ideea pe care mi-o oferiseră visele mele, aceea de a o omorî, dar inima mea știa că dacă ea nu exista, viețile noastre ar fi fost mai bune. Perspectivele mele nu erau bune, dar încă mai aveam echipamentul și abilitățile mele de Plasator. Nu puteam să ajung pe acoperiș, dar puteam să sparg un geam sau, dacă îmi plănuiam bine mișcările, aș fi putut forța unul.

Singurul meu avantaj acum era că nu mai aveam nimic de pierdut.

Am stat toată ziua cu Saretha, timp în care ea s-a uitat la buletin de știri după buletin de știri. Nu observasem că părul ei, de obicei așa de mătăsos și demn de reclame, devenise un dezastru unsuros și neîngrijit din domeniul public.

Acoperirea Tăcuților de către media se oprise dintr-odată. Nu mai era nicio știre despre Bridgette Pell sau despre mine sau despre oricine altcineva alesese să nu vorbească. Era de parcă n-am fi existat niciodată.

— Ieri au transmis toată ziua, a pufnit Saretha.

Tonul ei îmi aducea aminte de dna Harris. Era un lucru groaznic să aud vocea ei cândva plăcută pătată de meschinăria Custodelui nostru. O preluase de la femeia aia groaznică pentru că nu avea cu cine altcineva să vorbească? Era tăcerea mea de vină?

Am vrut să-i spun numele – *Saretha.* Tot timpul îmi plăcuse cum suna. Nu puteam s-o-mbrățișez sau s-o consolez și mă simțeam de parcă întreg corpul avea să-mi fie strivit sub greutatea tuturor problemelor noastre.

Tăcerea mea nu purta însă singură vina. Dacă aș fi făcut ceea ce trebuia și mi-aș fi citit discursul, s-ar fi creat o fisură din ce în ce mai mare între noi. În loc de cuvintele pe care refuzam să le vorbesc, ar fi fost cuvintele pe care nu mi le permiteam. Dacă asta s-ar fi întâmplat înainte – înainte de Ultima ei Zi și de plata pentru cuvinte – m-aș fi gudurat lângă ea pe canapea, iar ea m-ar fi îmbrățișat și am fi vorbit și mi-ar fi dat sfaturi. Aș fi ignorat ce ar fi zis, sau mare parte din ce-ar fi zis. Saretha tot timpul credea că ea știe cel mai bine, chiar dacă sfaturile pe care mi le dădea însemnau să repete ceva ce văzuse într-un film sau într-o reclamă. Aș fi fost iritată, dar în același timp bucuroasă că are grijă de mine.

Saretha a dat o căutare pentru *Tăcuți* și n-a primit niciun rezultat, ca și când cuvântul în sine n-ar fi existat – bineînțeles, cu excepția faptului că fusese taxată consistent pentru că îl scrisese.

M-am îngrijorat că era un fel de legătură între eliminarea mea din echipă și schimbarea subită în subiectele de știri. Nu credeam că Kel putea să facă ceva de genul ăsta – nu avea

influența necesară. Dar m-am îngrijorat că acțiunile mele declanșaseră ceva.

M-am uitat alături de Saretha, sperând să prind ceva. Îmi era groază să nu cumva să văd știri despre dna Stokes, dar când n-a apărut niciuna, am fost mai mult neliniștită decât ușurată.

Dispariția subită a acoperirii subiectului părea un efort coordonat de a oferi impresia că mișcarea Tăcuților nu existase niciodată.

Poate nu existase. N-aveam nicio idee câți Tăcuți ar fi putut fi sau câți încercaseră și se dăduseră bătuți. Chiar și așa, părea că grupul se mărea. Dar oricare ar fi fost numărul nostru, ce conta? Ce puteam face? Niciunul dintre noi nu vorbea, nu comunicam unul cu altul. Mandett tocmai demonstrase cât de ineficientă și exasperantă putea fi tăcerea. Media îi tratase pe Tăcuți ca pe o mișcare sinistră, dar niciunul dintre noi nu putea conduce mișcarea aia. Niciunul dintre noi nu putea planifica. Nici măcar nu ne puteam spune unul altuia *„bună”.* Unde ar fi putut ajunge o mișcare ca asta? Ce ar fi putut realiza?

Aproape am râs la strategia de a ne șterge total. Media și Deținătorii de Drepturi păreau să se fi decis că dacă ne ignorau ar fi fost ca și când n-am fi existat niciodată. Am încercat să cred că ăsta putea fi un lucru bun. Măcar aș fi fost lăsată în pace. Dar orice progres făcusem și oricare ar fi fost mesajele confuze pe care le trimisesem, ele aveau să fie uitate.

•

Sam s-a-ntors acasă la ora cinei. M-a văzut holbându-mă la ecran cu Saretha și a simțit imediat că era ceva în neregulă. M-am întors și i-am văzut fața forțându-se, neputând să identifice problema.

Mi-a trecut prin minte să-l duc pe Sam într-un Inhibitor. Știam unde erau cam o duzină din ele, împrăștiate prin oraș. Aș fi putut să îl strecor înăuntru, să sigilez ușa și poate i-aș fi putut spune totul. Voiam groaznic de mult să fac asta. Poate ar fi trebuit să renunț la partea aia din tăcerea mea, măcar pentru el.

Sam ne-a printat masa. Mi-a pus Huny® în plus – era o extravaganță pe care Saretha insistase s-o comande, chiar dacă nu mai primeam reducere. Orice supărare ar fi nutrit Sam din cauza iChit™-ului – de oriunde ar fi crezut că vine și orice ar fi crezut că făcusem ca să intru în posesia lui –, mă iertase.

— Au scos semnul buzelor închise cu fermoarul din domeniul public în dimineața asta, a zis Sam.

Am făcut ochii mari.

— Mi-aș fi dorit să facă asta înainte de Ultima ta Zi, a zis Saretha, cu lacrimi în ochi.

Sam a scos un rânjet slab.

— Probabil că i-ai călcat destul de tare pe nervi, mi-a zis.

— Oribil, a zis Saretha.

Capul lui Sam a început să se miște dezaprobator înainte ca ea să fie taxată.

— E extraordinar, a zis Sam, entuziasmându-se singur tot mai tare.

Saretha s-a-ntors cu spatele.

— Oamenii îl foloseau peste tot. E... o mare chestie.

Nu avea cuvântul potrivit pentru ce era. *Revoltă,* m-am gândit. *Revoluție.* Eram învățați cuvintele astea la școală numai în legătură cu evenimente atât de vechi și mitologice că îmi era greu să disting între întemeierea țării noastre și muncile lui Hercule. Era greu să-mi imaginez că orice aș fi făcut ar fi fost pe bune – o chestie mare.

Sam se uita la mine, cu o sclipire în ochi. Nu doar că mă iertase; era *mândru* de mine. Cred că mă admira. M-am simțit oribil că nu văzusem asta mai devreme. S-ar mai simți la fel acum dacă aș vorbi acum cu el?

— Am văzut-o pe dna Nince azi, ne-a zis Sam amândurora. Aproape n-am recunoscut-o. Și-a remodelat fața, dar e plină de ciupituri, de parcă ar fi făcută din ambalaj de caramele.

A râs.

— Probabil va trebui și eu să-mi fac asta la față, a zis Saretha fără emoție.

Trăsăturile de îngeraș ale lui Sam s-au golit de umor și au scânteiat cu o ură pe care era prea mic s-o aibă. Puteam să simt numele lui Carol Amanda Harving străfulgerându-l. Îmi doream să-i spun că aveam un indiciu cum s-o găsim, dar nu puteam. Dacă l-aș fi luat deoparte într-un Inhibitor și aș fi vorbit, aș fi trădat tot ce îl făcea mândru de mine.

Afară, ziua se transformase în noapte, iar eu abia dacă observasem. Ecranul îi dădea monoton înainte cu bâzâitul. Sam și-a revenit și și-a lăsat mintea să zburde. S-a făcut târziu, iar Saretha s-a-ntors spre mine.

— Nu trebuie să fii undeva?

— Saretha! a admonestat-o Sam.

A dat din umeri cu mișcarea completă, nu în felul trist în care dădeam eu, fiind nevoită s-o țin sub doi centimetri.

— Nu trebuia să ne dăm seama? a întrebat Saretha.

Am izbucnit într-un hohot absurd de râs. *Serios*? Saretha aducea asta în discuție în momentul ăsta?

— Nu pare să merite folosirea bugetului familiei pentru asta, a zis Sam, arătând spre Cătușa ei cu degetele. Saretha s-a scufundat adânc în canapea și s-a uitat urât în față.

Nu știa, dar avea dreptate. Nu mai era niciun sens să aștept. Era timpul să merg s-o găsesc pe Carol Amanda Harving.

CĂȚĂRARE LA NOUĂZECI DE GRADE: 31,97$

Trebuia să intru în Malvika Place pe la etajul șaptezeci și șapte. De acolo, aș fi putut să urc prin interiorul clădirii. Era o idee nebunească fără tableta lui Kel, dar nu vedeam o alternativă.

Am reușit să trag un fir de pe un acoperiș din apropiere până la etajul șaizeci, dar restul drumului în sus era o urcare înfiorătoare, exasperantă, cu bocanci magnetici și ventuze. Stomacul îmi era întors pe dos. Dacă alunecam, puteam să mor, iar echipa mea nu era acolo să mă prindă.

Kel, sunt sigură, ar fi crezut că ceea ce făceam era prostesc. Într-un fel, îmi era mai ușor să merg mai departe acum că nu trebuia să mă gândesc să nu-i dezamăgesc pe ei. Dacă ar fi contat pentru ea ce făceam, nu m-ar fi înlăturat dintre Plasatori.

În timp ce dezlipeam o ventuză și o așezam mai sus, m-am gândit la felul în care m-ar fi ajutat Henri dacă l-aș fi rugat. Cred că Henri ar fi făcut orice pentru mine. M-am întrebat dacă Margot era încântată că dispărusem din peisaj și că avea drum liber să-l tot înțepe ușor până când avea s-o observe.

M-am uitat în jos, la contururile clădirilor care se aglomerau sub mine, și am amețit când m-am gândit cum aș putea să-l aduc pe Sam în locul ăsta, așa de sus. Nu puteam face asta. Dar aveam dubii că puteam să-l iau prin holul de la intrare. Dacă nu puteam să-l aduc pe el la ea, trebuia s-o aduc pe Carol Amanda Harving la el. Aș fi putut oare s-o duc la noi acasă, să poată vorbi cu Sam și Saretha și să vadă ce mi se întâmplase din cauza ei? N-aveam nicio idee cum urma să fac asta fără cuvinte. Aș fi putut s-o iau de mână și s-o conduc, dar nu părea realist să mă urmeze. Aș fi putut folosi gaz de dormit; încă mai aveam canistra. Ar fi fost mult mai bine decât coșmarul criminal care își făcea loc în creierul meu.

Am devenit nervoasă gândindu-mă cât de mică era probabilitatea ca ea să facă ceea ce trebuie – mai ales dacă era nevoie s-o răpesc. Dar dacă apelul la bunul ei simț n-avea să funcționeze, poate ar fi fost măcar intimidată că o găsisem.

Pierdeam timpul încercând să rezolv problema asta în timp ce eram suspendată de un perete al clădirii ei. Trebuia mai întâi să intru înăuntru – chiar dacă n-aveam niciun motiv să cred că măcar era acasă.

Când într-un final am ajuns la etajul șaptezeci și șapte, domul era atât de aproape că îl puteam atinge. Suprafața poroasă de Aerolumimum® părea la fel de imaterială ca fumul. La un metru în spate era un cer de noapte pe care îl văzusem doar recreat pe ecrane.

Am rupt sigiliul magnetic al unui geam dintr-un hol și l-am deschis cu delicatețe, ușurată că nu trebuise să sparg nimic. Luminile erau stinse. Am ascultat cu grijă, dar tot ce puteam să aud erau bătăile inimii mele și un șuierat discret al aerului prin căile de aerisire ale clădirii. Am aterizat ușor înăuntru, am închis fereastra și am ascultat din nou. Știam că eram într-unul dintre cele patru apartamente de la etajul ăsta; mi-am amintit planul etajelor, în jur erau numai covoare moi maro și canapele mari de piele. M-am rugat ca nimeni să nu fie acasă.

Geamul s-a închis în spatele meu cu un ticăit ușor. Mi-am ținut respirația și am luat-o prin cameră. În rucsac aveam două cutii de balsam de rufe Downy® rămase, un mic piedestal și un reflector. Am scos o cutie. Am pus-o pe o masă în caz că o cameră pe care n-o vedeam mă urmărea. Nu știam dacă ar fi funcționat cu adevărat ca acoperire, dar era singura mea opțiune.

„Unde e echipa ta?” mi-am imaginat că m-ar fi întrebat cineva dacă eram prinsă. Un Plasator de Produse n-ar trebui să fie prins niciodată. Partea amuzantă e că, dacă s-ar întâmpla vreodată asta, un Plasator de Produse e instruit să nu vorbească. Măcar atâta puteam să fac cu ușurință. Ar fi fost mai bine să fiu un Plasator de Produse umilit decât arestată pentru tentativă de răpire.

Am ajuns repede în hol. Acum îmi asumam cele mai mari riscuri. Nu puteam fi văzută în spațiul comun. Un Plasator de Produse n-ar avea niciun motiv să fie acolo, cu sau fără balsam de rufe. Echipamentul meu de contraspionaj a băgat camerele în ciclu infinit.

Părea riscant să urc cu liftul. Dacă venea cineva acasă târziu? Pe de altă parte, pe scări putea să fie și mai rău. Nimeni care locuia în clădirea asta nu le-ar folosi, deci nu era nicio șansă să

dau nas în nas cu cineva, dar puteau avea senzori de mișcare sau căldură, care nu erau dezactivați de sistemele mele. Nu aveam avantajele schemelor lui Kel; numai abilitățile pe care le învățasem în scurtul timp în care lucrasem cu echipa.

M-am oprit în fața celor trei lifturi și m-am uitat. Cel din mijloc era în mișcare. Am așteptat. Nu s-a oprit. Clădirea avea 108 etaje, așa că șansele să se oprească aici, la etajul 77, erau mici.

Asta dacă nu fusesem văzută.

M-am panicat și am apăsat butonul de chemare, apoi am realizat repede că fusese o greșeală. Mi-am dat un pumn în palmă de frustrare și mi-am ținut respirația. Nu eram un spion. Nu știu ce eram. Poate *eram* un spion, dar nu unul prea bun. Nimeni n-ar fi trebuit să mă poată vedea cu imaginea bruiată. Mi-am relaxat respirația. Nimic bun nu ieșea dacă mă panicam. Trebuia să-mi păstrez calmul.

Mi-am încrucișat degetele, sperând că unul dintre celelalte două lifturi avea să înceapă să se miște. Niciunul n-a făcut-o. Sistemul trimitea ce era cel mai apropiat. Indicatorul urca: *60, 61, 62...* Dacă mergea mai sus de mine, avea să se oprească aici, și aș fi fost văzută de oricine era înăuntru. *63, 64, 65...* M-am gândit repede să mă grăbesc înapoi în apartamentul din care venisem. Aș fi putut să mă ascund înăuntru și să aștept în liniște în întuneric. *66, 67...*

S-a oprit la 67. Mi-am imaginat niște Avuți beți clătinându-se și împiedicându-se prin hol înspre apartamentul lor luxos. Era aproape 4:00 dimineața. I-am văzut cu ochii minții, așteptând să se închidă ușile. Poate erau chiar mai beți decât îmi imaginasem. A mai trecut o secundă, două, și apoi *68, 69, 70...*

Speram că era gol acum. *71, 72, 73...* N-aveam de unde să știu. Dacă era plin de oameni? M-am dat înapoi. *74, 75, 76...* Dacă cineva dăduse o super petrecere la etajul cincizeci și acum chefliii dați afară o luaseră în sus? Mi-am ținut respirația și mi-am scos dispozitivul de descuiat uși, ținându-mi ochii fixați pe lift.

Ușile s-au deschis cu un bipăit: 77.

Liftul era gol. M-am grăbit în el, am apăsat butonul pentru 89 și am luat-o-n sus.

SIMULACRU: 32,99 $

Erau numai două apartamente la etajul optzeci și nouă. Conform planului pe care îl văzusem, amândouă erau imense. Apartamentul A era al lui Carol Amanda Harving. N-aveam nevoie de hartă să-l identific. Partea ei de hol era plină de artă și flori și, de o parte și de alta a ușii, două fotografii în mărime reală cu ea, înaltă și suplă, acoperită de diamante și rochii strălucitoare. Într-o fotografie, stă în fața unui Meiboch™ Triumph de abanos, o mașină strălucitoare, absurd de luxoasă, cu sclipiri subțiri, ca flăcările, tăind prin negrul mat al suprafeței sale. Era ca și când lava ar fi ieșit din piatră neagră.

Știam mașina asta. Toată lumea o știa. Era a lui Silas Rog.

În cealaltă fotografie, era pe covorul roșu, cu brațele descoperite, într-o rochie de mătase strânsă pe corp, luxoasă, placată cu diamante, iar la gât avea șiraguri peste șiraguri de perle. Părea să aibă atât de multe că prosperitatea i se vărsase afară din apartament.

Fotografiile m-au înfuriat. Hainele îmi erau umede și reci de la transpirație, dar ura m-a înfierbântat precum tăciunele. Saretha ar fi trebuit să fie acolo sus. Dacă s-ar fi inversat pozițiile, Saretha ar fi tratat-o pe Carol Amanda Harving cu mult mai multă bunătate. Părea total nedrept. Ochii lui Carol Amanda Harving erau reci și lipsiți de viață. Uitându-mă urât și inutil la altarul din hol pe care și-l construise, am realizat avantajul lui Carol Amanda Harving: era goală, fără suflet și fără compasiune. Era ușor pentru ea s-o distrugă pe Saretha. Puteam să văd asta în răceala ochilor ei albaștri de gheață.

M-am scuturat. Dacă îmi lăsam furia să crească, mă îngrijora ce aș fi putut face înăuntru. M-am forțat să mă concentrez. Nu eram aici ca s-o rănesc. Eram aici s-o fac să înțeleagă. Era inutil să mă gândesc cum – trebuia să acționez.

Dar, dintr-odată, am avut sentimentul că nu era acolo. Ceva din aerul holului părea stătut și nelocuit. Covorul părea neatins. Dar poate că asta voiam eu să cred. Mi-am spus că putea fi oriunde – la filmări, în vacanță, trăind într-una din cele doișpe case din orice dom avea chef. Câte, m-am întrebat, văzuse?

Dacă nu era acolo, ar fi putut fi mai ușor. M-am simțit mai în siguranță. Puteam să caut în casa ei dovezi care ar fi arătat că data nașterii ei era o minciună sau că lua droguri sau orice altceva aș fi putut folosi împotriva ei. Și nu ar fi fost nevoie să vorbesc – sau să o rănesc.

Nu puteam să îmi dau voie să sper prea mult. Trebuia să mă pregătesc s-o înfrunt, chiar atunci, pe ea și oricine ar fi putut fi cu ea.

Ușa s-a deschis după un timp exagerat de lung în care am meșterit la deblocarea măruntaielor ei magnetice. S-a auzit un clanc greoi când un zăvor de metal s-a retras. Ușa a glisat într-o parte, iar camera mi-a apărut în față prin întuneric. Ceva nu era deloc, dar deloc în regulă cu ea.

Era o canapea în mijlocul unei camere enorme și... asta era tot. Am privit atentă înăuntru. Apartamentul lui Carol Amanda Harving avea o canapea, orientată înspre geamul gargantuan al apartamentului și nimic altceva. Cum era posibil? Era vreun star budist care voia să trăiască o viață perfectă, neîngrămădită? Trăia cu adevărat aici? Era doar un spațiu pentru divertismentul ei? Întregul apartament îmi amintea de un Inhibitor supradimensionat, nu de o casă.

Am pășit înăuntru, uluită și cumva mai furioasă ca înainte. Corpul mi s-a încordat. Cine era femeia asta? Ușa s-a închis în urma mea. Geamul, care teoretic dădea spre dom, era negru ca noaptea. Am mers către el tăcută, în întuneric. Era opac. L-am atins cu mâna.

Dintr-odată, s-a trezit la viață și au apărut reprezentări enorme, vii, tridimensionale ale lumii naturale. A trecut prin imagini cu păduri, plaje și deserturi. Din locul în care stăteam, totul părea distorsionat într-un mod ciudat. Imaginea era calibrată pentru canapea.

Apartamentul nu avea dormitor, bucătărie sau baie. Era literalmente o cameră enormă, goală, ca un teatru. Am căutat butoane ascunse sau nișe în zid care ar fi putut indica înspre altceva, dar îmi aminteam dimensiunile destul de bine încât să știu că nu mai era nimic. Pereții erau curați și netezi, fără vreuna din striațiile pe care le aveam noi din cauza printului ieftin.

Pe perete a apărut prezentarea unui film, plată și bidimensională, ca un film clasic, dar era un remake al unui film

pe care îl văzusem cu doi ani în urmă, despre o spioană deșteaptă.

Un bărbat sorbea dintr-un pahar de vin, cu un licărit în ochi, cu capul aplecat puțin în timp ce o ochea pe femeia de vizavi de el. Luminile îndepărtate din spatele lui erau reduse la niște cerculețe aurii de blur-ul camerei. O chitară soft rock, romantică, se auzea în spatele scenei.

— Și, cu ce zici că te ocupi?

Bărbatul a zâmbit, cu capul lăsat fermecător într-o parte. Știam actorul, Martin Cross. Fusese retușat digital pentru a arăta mai tânăr.

Femeia de vizavi de el a scos un zâmbet – zâmbetul Sarethei. Era Carol Amanda Harving. Părul ei era acum întunecat, ca al surorii mele, chiar dacă în unele filme era blondă și de obicei pielea îi era mai deschisă. Dar ochii erau aceiași – goi, diamante reci ca gheața. A sorbit dintr-o băutură printr-un pai, rezervată, și nu i-a răspuns. În loc de asta, și-a întins mâna spre el. Camera a focalizat pe mâinile lor, aveau degetele împletite, probabil erau modele de mâini. Ceva nu se potrivea.

Când imaginea a redevenit panoramică, numele fiecăruia dintre actori a plutit încet deasupra capetelor lor în vreme ce muzica devenea mai puternică. Carol Amanda Harving nu mai semăna așa bine cu Saretha, probabil pentru că Saretha se îngrășase puțin în exilul ei. În timp ce actrița părea musculoasă, dar dureros de slabă. Mâinile ei erau ca niște creioane, dar chiar și așa erau atrăgătoare și lungi, fără oasele ieșite în afară pe care te-ai aștepta să le vezi. M-am întrebat dacă exista vreo operație pentru asta. M-am cutremurat la gândul unui os ras.

M-am apropiat de geam, uitându-mă mai atent la mâinile ei. Până și ele arătau slabe și micuțe în strânsoarea lui Martin Cross. Cum slăbeai la mâini?

— Domnișoară Dart.

Un bărbat gras, cu piele închisă a apărut dintr-odată lângă ei. Purta un costum negru și ochelari de soare, chiar dacă era noapte.

— E timpul să mergem.

Personajul lui Martin Cross s-a uitat surprins la bărbat. Carol Amanda Harving s-a ridicat, iar micuța ei rochie roșie a fluturat în jurul ei, strânsă pe talie. Sânii îi erau mai mari decât ultima dată când o văzusem, dar asta nu era o mare surpriză. Acum

era într-un rol principal. Dacă nu ar fi cerut ea o mică operație estetică, studioul ar fi insistat cu siguranță.

— Scuze, a zis, trimițându-i bezele lui Martin.

A fugit la balcon și s-a-nvârtit în aer peste marginea lui. Acrobația m-a deranjat. Mi-a adus aminte de filmările cu Bridgette Pell. Nu părea întru totul real, dar asta nu diminua deloc neplăcerea mea. De multe ori treceau pe efecte speciale când era vorba de acrobații. Studioul nu voia să fie dat în judecată pentru un picior sau o unghie ruptă.

Apoi, din nou, nimic nu a părut tocmai în regulă. Muzica s-a auzit mai tare, tobele erau ca un motor, iar Carol Amanda Harving trăgea cu arma, lansa grenade și, în general, dezlănțuia iadul asupra unor inamici cu ten închis pe care filmul i-a scos în cale.

Am râs de cât de transpirată nu era. Eu stăteam acolo, după o cățărare lungă, lentă, îmbibată și înghețată de propria mea transpirație, dar personajelor ca ea nu le curgea nicio picătură în filme.

Am căutat o modalitate să închid ecranul, îngrijorată că sunetul ar putea trezi vecinii. În cazul în care apartamentul de lângă era ocupat, n-aveam idee cu cine m-aș fi putut confrunta.

Eram la mai puțin de jumătate de metru de ecran când fața gigantică a lui Carol Amanda Harving l-a umplut, ochii ei reci erau cât niște mingi de softball, irișii largi și ademenitori. Am apăsat pe ecran și am respirat ușurată când s-a oprit. S-a stins de tot, fără a sugera măcar peisajul de afară. De ce să nu vezi nimic? Nu asta era ideea pentru care erai atât de sus? Am simțit o săgetare de dezamăgire că nu aveam să văd oceanul. Tot timpul vrusesem să îl văd. Se spune că apa atinge marginea estică a domului.

Am cercetat camera goală și am realizat că nu era absolut nimic de găsit. Nu era nicio Carol Amanda Harving acolo de la care să cer răspunsuri. Nu erau dovezi de niciun fel. Probabil era la Hollywood. Poate că mai ținea apartamentul ăsta numai pentru distracție, în caz că voia să viziteze sau să dea o petrecere. Și mai probabil, s-ar putea să fi fost o chestie legată de taxe pe care nu o înțelegeam. Tot ce mai aveam de examinat erau amintirile de prost gust de afară, teritoriu pe care îl marcase.

Nervii mi s-au calmat și au fost înlocuiți de mâhnire. Era o fundătură. Nu o puteam ajuta pe Saretha. Nu mă puteam abține. Tot riscul ăla pentru nimic.

Măcar nu mai trebuia să mă gândesc s-o rănesc pe actriță pentru a o convinge să ne ajute. M-am întors la ușă și a trebuit să sparg din nou încuietoarea ca să pot ieși. S-a deschis și a glisat într-o parte. Afară, ca niște santinele, erau cele două imense fotografii înrămate, impunătoare, înrămate în metal gros, sudat direct în perete. Zâmbetul ei era atât de larg – mi-am imaginat că durea să fii atât de bucuroasă.

Încet-încet, furia mi s-a deșteptat din nou. Voiam s-o distrug. Dacă ar fi fost acolo, ce-aș fi făcut? Mi-am mușcat buza. Nu puteam s-o rănesc, dar puteam să-i distrug pozele astea – fotografiile astea stupide, egocentrice. Era prostesc, exact genul de lucru cu care Kel ar fi insistat să nu pierd timpul. Aș fi putut sparge ramele și le-aș fi putut rupe de pe perete, dar voiam să știe că o *uram.*

Mi-am scos cuțitul, pe jumătate pregătită să tai o mustață sub nasul ei, coarne de diavol pe cap, să-i zgârii ochii. Era inutil și nesăbuit – sticla era mult prea groasă. Plus că aș fi fost taxată în douăzeci de feluri diferite. Cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut obține era să înjunghii sticla – și care ar fi fost scopul? Sam ar fi apreciat gândul, dar n-ar fi aflat niciodată.

M-am uitat urât la expresia ei, contemplându-mi răzbunarea lamentabilă, când ceva mi-a atras atenția. Pielea ei avea mici imperfecțiuni, pete de culoare, ca orice altă persoană. Nu știu la ce mă așteptam. Era o fotografie, nu o captură retușată dintr-un film. Am văzut alunițe și pistrui. Am văzut piele și căldură, iar asta m-a surprins, pentru că nu păruse niciodată reală.

Dar când mi-au căzut ochii pe antebrațul ei, am înmărmurit. La trei-patru centimetri deasupra umărului ei drept era o cicatrice în formă de semilună, exact ca cea pe care i-o lăsase dna Nince Sarethei.

Creierul meu n-a putut să proceseze la început. M-am holbat. Ce însemna asta?

Am studiat atentă fotografia. Alunițele și pistruii păreau familiari. Cum puteau să pară familiari? Erau la fel că ai Sarethei? Imposibil.

Pielea a început să mi se zbârlească și am început să realizez.

Nu aveam s-o-ntâlnesc niciodată pe Carol Amanda Harving față-n față. Nu puteam s-o confrunt niciodată. Nu putea să-și ceară scuze niciodată. Nu putea să ne ajute niciodată, dintr-un motiv foarte simplu.

Nu exista.

Carol Amanda Harving era o ficțiune generată de calculator, construită din pixeli și poligoane din cine-știe-câte scanări ale surorii mele. Era mai puțin materială decât aerul din plămânii mei. Asta era singura explicație pentru cicatricea în formă de semilună de deasupra umărului ei.

Doamne, era Procesul *perfect,* unul pe care nici măcar Arkansas Holt nu putea să-l piardă. În mine a crescut o speranță frenetică – o veselie furioasă. Dacă puteam dovedi că nu exista, nu numai că Saretha ar fi fost liberă, dar noi am fi fost bogați. Părinții noștri ar fi putut veni acasă. Familia noastră s-ar fi reîntregit.

Părinții mei.

Nu vorbiserăm cu ei de la conversația de după Ultima mea Zi. Nu le spusesem de Carol Amanda Harving. Nu avea sens. Ce puteau face? Ne-ar fi costat doar mai mulți bani să vorbim despre asta.

Inima îmi bătea sălbatic. Cine făcuse asta? Cine o crease pe Carol Amanda Harving din imagini ale surorii mele și apoi ne dăduse în judecată pentru ce furaseră? Tupeul lor era aproape admirabil.

Mi-a venit în minte Silas Rog. Dacă nu fusese el, atunci oricine o făcuse îl avea pe Silas Rog drept Avocat. Silas Rog, care nu pierduse niciodată.

E un început pentru toate, a zis vocea din capul meu. Sunetul ei fantomă mă ungea pe suflet. Resursele lui Silas Rog erau aproape nelimitate, dar cum ar fi putut să câștige asta? Urma să piardă primul lui caz, iar eu eram cauza. Nimic nu mi-ar fi adus mai multă bucurie.

SCĂPARE: 33,99 $

Sam și Saretha dormeau când am ajuns. M-am strecurat în pat și am stat trează, gândindu-mă cum să transmit știrile. În întuneric, mă foiam de emoție și pentru secretul pe care voiam să nu-l pot ține. Asta era problema. Tăcerea mea poate că inspira oameni, dar era dureros de nepractică. Nu puteam să spun ce știam. Trebuia să le arăt.

Era cicatricea în formă de semilună vizibilă în vreunul din filmele lui Carol Amanda Harving? Cel mai probabil nu. I-ar fi retușat tot ce nu era fără cusur, chiar și în cazul unei persoane adevărate. Aș fi putut să găsesc o fotografie neprelucrată, ca aia din hol, dar nu aveam nicio posibilitate de căutare. Cum aș fi putut găsi una cu exact aceeași textură, din unghiul potrivit, cu lumina căzând unde trebuie și cu o rezoluție destul de mare pentru a se vedea pielea furată?

Singurul loc în care puteam să-mi demonstrez punctul de vedere era cu optzeci și nouă de etaje mai sus, într-o clădire luxoasă împânzită de securitate. Puteam să intru din nou prin efracție și să-mi asum riscul de a fi prinsă. Eu aș fi putut s-o duc la capăt, dar nu îmi puteam imagina niciun fel în care i-aș fi dus pe Sam și Saretha acolo sus. Nu singură.

Lângă mine, Saretha sforăia ușor. Fața îi părea tristă și în somn. Am vrut s-o scutur și s-o trezesc și să-i spun că erau speranțe. Aveam o șansă care ne putea salva.

Cine închinase apartamentul ăla de la etajul optzeci și nouă al Malvika Place? Era ocupat vreodată? M-am întrebat ce credeau portarii, știind că actrița asta faimoasă trăia în clădirea lor luxoasă, dar nu era văzută niciodată. Credea personalul că era retrasă? Își imaginau că era mult prea ocupată cu filmările pentru a se bucura de luxul facilităților oferite?

Apoi mi-a picat fisa. Practic, Saretha *era* Carol Amanda Harving. De ce nu putea pur și simplu să intre pe ușa din față în Malvika Place? S-ar fi putut să-i pună și covorul roșu. Mi i-am imaginat agitându-se în toate părțile, încântați să o vadă în sfârșit pe divă. Era apartamentul ei. Era casa ei. Ce puteau să zică?

Ideea de a întoarce totul împotriva lui Rog sau oricui ar fi fost în spatele chestiei ăsteia m-a zăpăcit. Trebuia doar să-mi dau seama ce să fac cu Cătușa ei.

Cătușile și reclamele se activează wireless, oriunde te-ai duce, verificându-ți identitatea, contul, creditul și istoria consumatorului care o poartă. Se întâmplă așa de repede că sistemul poate scoate o reclamă personalizată până apuci să clipești. Dacă Saretha ieșea afară, prima reclamă care i-ar fi activat Cătușa ar fi depistat notificarea de INTERDICȚIE a celor de la Butchers & Rog și ar fi trimis o alertă către echipa lor legală. Poliția s-ar fi năpustit ca vulturii. Saretha ar fi fost arestată în câteva minute.

De parcă nu ar fi vrut să fie uitată, propria mea Cătușă s-a aprins cu o reclamă la Ambiex™. Z-uri mici pluteau în liniște pe ecran, spunându-mi că aș putea dormi în câteva minute. Sub ele, reclama enumera cele o mie de lucruri care puteau merge greșit.

Am dat-o la o parte. A plutit înapoi dinspre margine, de parcă ar fi încercat să mă consoleze, amintindu-mi că eram eligibilă pentru o extensie gratuită a Cătușii mele care mi-ar injecta Ambiex™ *de fiecare dată când somnul e prea departe.*

M-am întors pe cealaltă parte, mi-am închis ochii și mi-am afundat capul în pernă, ca să nu văd strălucirea. De ce aveam nevoie de o Cătușă?

Ochii mi s-au deschis dintr-odată. Camera era luminată de strălucirea difuză, încăpățânată a reclamei la Ambiex™.

Henri! m-am gândit. I-am zis numele la mine-n cap. Henri ar fi putut să-mi scoată Cătușa. Ar fi putut să-i scoată Sarethei Cătușa. Ea ar fi putut merge prin oraș fără a fi detectată de sistem, direct în Malvika Place. Tot ce trebuia să facă era să mă urmeze și să nu vorbească.

Lângă mine, Saretha s-a foit din cauza luminii, iar eu am întors Cătușa în altă direcție.

Mi-am pus cu grijă capul jos și am închis din nou ochii. Am vizualizat în minte planul apartamentului lui Henri pe tableta lui Kel. Îmi arătase exact unde să-l găsesc. Respirația mi-a încetinit. Mușchii mi s-au relaxat. Aveam să merg în ziua următoare, după apus și înainte de Plasamente. Am adormit, gândindu-mă la dispozitivul mic, albastru-metalic, pe care îl ținea într-un buzunăraș al rucsacului.

HENRI: 34,99 $

Am visat ploaie. Forme albastre ca lacrima căzând. Niciodată în viața mea nu simțisem ploaia. Tatăl meu spune că e ca o înțepătură rece. Spune că e mai bine în dom, departe de asalturile asupra pielii.

Am văzut ploaia în filme de mii de ori. Am făcut dușuri. Dar ploaia din visul meu era diferită. Era rece și ateriza într-un ritm ușor, haotic, pe pielea mea.

M-am trezit, am înghițit cuvintele din ziua aia și am încercat să îmi păstrez calmul din vis și speranța planului. Dar cineva suna la ușă, forțând-o.

— Speth! am auzit o voce strigând, amortizată de pereți.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

— Ce dracu'? a murmurat Sam, întorcându-se. Cine e?

Saretha a dormit în continuare, netulburată.

Sam a pornit ecranul. Mandett Kresh bătea puternic în ușă.

— Speth! a strigat din nou.

În vocea lui se simțea o nuanță de panică nefericită. M-am ridicat și am ezitat. Ce voia?

Sam s-a clătinat pe lângă mine și a deschis ușa.

— N-ar trebui să fii aici, a zis căscând și aruncând o privire spre Saretha.

— Au luat-o, a șoptit, dând din cap.

Am clipit la el. Sam a închis ușa în urma lui.

— Pe cine? a întrebat Sam.

Saretha s-a agitat și și-a tras plapuma peste cap. Mandett a fost distras pentru puțin timp.

— Pe dna Stokes, a zis. Bunica lui Beecher.

— Beecher, a bombănit Sam.

Nu înțelegeam de ce Mandett venise să ne spună nouă – să-mi spună mie.

Capul lui Mandett se mișca în continuare pe orizontală. Fața i s-a contorsionat, chinuindu-l cu un gând pe care nu putea să-l ducă până la capăt. M-am întrebat dacă știa de ce venise.

Într-un final, a vorbit.

— A zis că ești specială. Purtătoarea perfectă de secrete. Ghimpele din coastele lor.

S-a holbat la mine cu speranță, de parcă aș fi putut face ceva, dar ce? Ce vrusese să spună?

Sam s-a descotorosit de el.

— Omule, de ce ne spui *nouă*? a întrebat, luând-o înapoi spre ușă.

Aș fi vrut să le spun tuturor că eram aproape să fac *ceva.* Dacă aș fi putut dovedi ce făcuseră cu imaginea Sarethei…

— N-ai de gând să faci nimic? a cerut Mandett. Gândurile mi-au pierit încetișor. Ce *puteam* face? Cel mai bun plan pe care îl aveam mi-ar fi putut salva familia, dar pe nimeni altcineva. Nu puteam s-o ajut pe dna Stokes. Nu aveam să schimb starea lucrurilor.

Mi-am închis încet ochii, ca să-i arăt că-i eram recunoscătoare, chiar dacă neputincioasă. Nu știu dacă a înțeles. Un nod mi se strângea în inimă, dar nu puteam să-mi fac griji pentru tot orașul sau pentru sistemul care ne controla. Trebuia să fac ce puteam să fac pentru familia mea. Era tot ce aveam și nu era prea mult.

Mandett s-a uitat atent la mine, încercând să înțeleagă. Fața i s-a schimonosit și ceva a părut să se rupă în el. Și-a pus degetele la buze, aproape întrebând dacă o făcea corect. Am realizat că Ultima Zi a lui Mandett nu era prea departe. Și-a tras fermoarul peste buze, nesigur, și a așteptat doar un moment, de parcă ar fi funcționat ca o vrajă. Când nu s-a mai întâmplat nimic, a plecat, cu fața contorsionată de dispreț și disperare.

•

Când a venit seara, nu am mers prea departe. Știam ce aveam de făcut. În timp ce domul se făcea un gri-indigo, m-am balansat în jos spre o clădire din inelele mijlocii, care avea puține ornamente pentru a o diferenția de cele banale din cartierele mai sărace. Părea bine printată și avea mici balcoane care ar fi făcut Plasarea de Produse mai ușoară, lucru pentru care fuseseră probabil construite.

Am aterizat pe acoperiș și m-am gândit dacă era mai bine să intru pe acolo sau să cobor în rapel până la geamurile de la etajul doișpe. Orașul se întindea kilometri în șir în jurul meu. M-am întrebat dacă dna Stokes mai era aici. Trebuie să accepți TșC atunci când intri și ieși din oraș. Ea n-ar fi putut s-o facă, dar asta n-ar fi salvat-o. Odată ce era înrobită, compania sau Marca accepta în locul ei.

Mi-am dat jos mănușile și mi-am șters mâinile de genunchi. Transpiram. Masca îmi era fierbinte. M-am simțit scârboasă și stângace. Urma să-l văd doar pe Henri, dar eram încordată.

M-am uitat peste margine. Geamurile erau subțiri și era destul loc să mă strecor printre ele fără să fiu văzută. Am calculat care era nordul și pe care parte era apartamentul lui Henri. Am tras aer în piept și am coborât repede în rapel, înainte de a mă gândi prea mult la ce făceam. Planul meu nu era corect față de Henri, și o parte din mine nu voia să accepte asta.

L-am găsit stând într-un scaun lat, care părea confortabil. Avea o carte în mâini. Imaginea m-a surprins. Henri avea o carte?

Era mai mare decât cărțile pe care le văzusem în filme și emisiuni. Coperta avea numărul o mie nouă sute optzeci și patru scris cu foiță de argint. Sub ea erau mâzgălite niște litere spiralate, pe care nu am putut să le citesc. Inima mi-a bătut un pic mai tare. Ce ar fi trebuit să fac acum? Să bat la geam?

Înainte de a mă decide, ochii lui Henri s-au furișat deasupra paginilor și au scânteiat alarmați, apoi surprinși. S-a ridicat, a pus cartea cu grijă pe scaun, s-a întors spre o cutie de siguranță din sticlă, de pe perete, unde probabil ținea cartea, apoi s-a îndreptat înapoi spre scaun ca și când nu știa ce face. În final, s-a-ntors spre mine. Zâmbetul lui larg i-a apărut pe față, puțin confuz, în timp ce străbătea camera și deschidea ușa micuță a balconului.

— Ce faci? a șoptit.

Era tipic pentru Henri să pună o întrebare chiar dacă știa că urma să nu răspund. Cătușa l-a taxat. Era ciudat să aud dispozitivul bâzâind pe mâna lui – îl auzisem vorbind doar într-un Inhibitor.

Am intrat și mi-am dat jos masca. Părul mi-a pârâit de la electricitatea statică. L-am aranjat, dar încă mai puteam simți cum părți din frizura mea pixie rămăseseră ridicate.

Am făcut inventarul camerei, căutându-i rucsacul cu privirea, apoi m-am gândit: *ce fel de persoană mă face asta să fiu?* Henri merita atenția mea înainte de a trece la alte lucruri.

Henri se uita la masca mea. N-a zis-o, dar știam că se gândea că n-ar trebui s-o port. Nu eram un Plasator. Nu mai eram.

— Vrei să stai jos? a întrebat.

A ridicat din nou cartea, stângaci, ca și când ar fi fost ceva ce nu trebuia să aibă.

— Am licență pe ea, a explicat. Trebuie s-o actualizez în curând.

Poate că era rușinat de extravaganța cărții.

Apartamentul lui nu era foarte diferit de al nostru, deși trăia singur, ceea ce însemna că îi fusese alocat de trei ori mai mult spațiu decât lui Sam, Sarethei și mie. Avea o canapea, un bufet și o bucătărie, și un ecran gigantic de perete, aranjate cam la fel ca ale noastre. Mai erau și scaunul și, lângă el, cutia de sticlă. Fără să știu ce să fac, m-am așezat pe scaun.

— Ți-e foame? a întrebat. Am tușuri Mandolin™.

M-a săgetat o durere pentru Tylenola Ram. Uitasem complet de ce făcuse și nu auzisem nimic de starea ei. Am micro-dat-din-umeri, ceea ce era cel mai apropiat semnal de „nu” pe care puteam să-l fac, dar din nefericire, era și cel mai apropiat semnal de „da” pe care puteam să-l fac. S-a uitat la carte, apoi mi-a oferit-o. Am luat-o. Speram că urma să-mi spună ceva despre echipă sau ce se întâmplase când întârziasem.

— Uită-te la frizuri, a zis Henri, străbătând camera.

Am deschis cartea. Era plină de fotografii alb-negru ale unor copii făcând diverse lucruri – jucând fotbal sau baschet sau tenis, afară, în lumina soarelui. Jucau hochei și înotau în piscine și purtau niște costume mulate care păreau combinezoane Olimpice™ de gimnastică. Erau copii care râdeau și copii care vorbeau unii cu alții și copii stând la mese și privind în față. Copiii se sprijineau de cărți, priveau în cărți și citeau cărți. Erau cărți peste tot. Erau lăsate pe mese sau îngrămădite neglijent pe rafturi. Cărțile nu păreau mare lucru.

Henri a printat un hamburger, a luat cele două cercuri spongioase de pâine și un cerc întunecat de burger dintr-o foiță perforată cu laserul, urmate de o felie subțire, printată, de brânză. Le-a pus una peste alta, aruncând ce rămăsese în sertarul de reciclare al imprimantei. Mi l-a oferit. Nu l-am luat – un mod mai clar de a spune „nu”. Henri a dat din umeri și l-a hăpăit el.

— Aș fi putut să comand ceva mai bun, de exemplu o prună adevărată, a zis Henri mestecând, dacă știam că vii.

Gura mi-a lăsat un pic apă, gândindu-mă la pruna adevărată, imaginându-mi cum ar putea fi. M-a săgetat un junghi de invidie.

Henri își putea permite o prună – și nu doar pentru el. Pentru mine.

— Ce crezi? a întrebat, lovind cartea cu degetul și vorbind cu mine de parcă aș fi fost cineva care putea să răspundă.

Nu înțelegeam cartea pe care o aveam în mână. Nu era o poveste. Nu erau Legi. Nu era istorie. Nu erau știri. Sub fotografii erau legende, precum „Dee și Catherine râd împreună în drum spre ore” și „Elevii din clasa a zecea se bucură de o activitate școlară”. M-am holbat la irosirea nerușinată de cuvinte imprimate pe hârtia aia pentru posteritate.

Henri a îngenuncheat lângă mine și a început să dea paginile impacientat, peste tabele de fețe sub care apăreau nume aparent scumpe, precum Kim Hunter și Doug James. Apoi am văzut o fată care se numea Catalina Jimenez și m-a trecut un fior de dor. Nu arăta ca mine și era greu să-ți dai seama din imaginea alb-negru dacă aveam aceeași culoare a pielii. Nu eram sigură dacă familia mea se numise Jimenez, dar știam că nu se numise întotdeauna Jime. N-am putut să mă abțin să nu mă-ntreb – oare asta era fata care descurcase muzică ilegal cu atât de mult timp în urmă?

Henri a vrut să-mi arate paginile color. Mândria lui era evidentă. Paginile alea conțineau alte fețe, copii cu păr minunat – și colorat. Erau mai mari, aveau în jur de optsprezece ani, și fiecare dintre ei avea patru sau cinci rânduri de text sub nume, de parcă ar fi fost cumva mai importanți.

Nu văzusem niciodată ceva atât de fascinant și atât de plictisitor în același timp. Cineva făcuse eforturi majore pentru a documenta un an școlar din 1984. Nu știam nimic despre perioada aia din istorie. Știam că în secolul ăla fusese un mare război, dar școala mea nu putea să-și permită povestea lui detaliată. Tot ce trebuia să știm era că domurile puseseră capăt războaielor.

Am încercat să înțeleg motivul pentru care Henri îmi arăta cartea asta. A chicotit și a pus un deget lângă fotografia unei fete. Părul ei era sălbatic, de culoarea platinei, boltindu-se în ambele părți ca aripile lui Pegas. În jurul ei, părul tuturor arăta incredibil și ciudat, sub fiecare fotografie era un nume frumos, ca Mark, Lewis, Sara sau Claire, iar sub nume o listă de sporturi sau activități și apoi o frază.

M-am uitat la Henri. Chiar n-avea de gând să-mi spună nimic? Și-a mișcat degetul pe o frază și apoi pe alta.

„We were born, born to be wild”.

„Liniuțe și ștoarfe”.

„Nu-mi spune niciodată Gordo”.

„Lasă vrăjeala”.

„Mă plimbam singur într-o pădure...”

Erau astea frazele pe care le înregistraseră fiecare? Era asta o carte de Avuți? Influenți™? Nu. Era prea veche. Henri a zâmbit. Și-a trecut degetul peste o frază sub un băiat care purta ochelari groși.

„Super mișto, a?”

L-a ținut acolo și a așteptat. Mi-a luat un minut să înțeleg. Henri alegea cuvintele astea. Cătușa lui nu a bâzâit.

Era exact așa cum auzisem mereu. Puteau să arăți către orice cuvânt sau frază sau propoziție. Sprâncenele i s-au ridicat.

— Vrei să-ncercăm? a întrebat.

Îl judecasem greșit. Nu se lăuda cu cartea lui; voia s-o folosesc pentru a comunica. Asta n-ar fi ca vorbitul într-un Inhibitor. Abia dacă s-ar pune la ceva.

Am cercetat pagina, încercând să aleg. Nu voiam să-i spun lui Henri „Fă-mă fericită azi” sau „Te iubesc, frumosule”. Voiam să știu ce zisese Kel despre mine sau unde își ținea dispozitivul micuț în formă de lacrimă, dar singura întrebare pe care am reușit s-o găsesc a fost „Unde-i mălaiu’?”

Nu mă ajuta.

Am dat paginile înapoi până la începutul cărții, la pagina de titlu. *1984: Liceul Lincoln.* Am fost cuprinsă de năzuința ca lumea să fie diferită. Poate nu cum fusese pentru copiii din Lincoln, dar cu o parte din libertatea pe care au avut-o.

Cartea nu mă ajuta. Să arăt către cuvintele altora și să-i las pe copiii ăia să vorbească pentru mine nu era o soluție. Am închis-o și i-am pus-o lui Henri înapoi în mână.

Cred că i-am rănit sentimentele. Stăteam pur și simplu acolo, bună de nimic, așa cum zisese Margot că eram. Mi-a pus mâna pe umăr. Mi-am îndoit capul destul ca părul să mi se șteargă de el, dar nu destul ca să fiu taxată. Nu știu de ce o făcusem, dar părea să-l fi împins să zică ceva relevant.

— Kel e destul de furioasă, a zis, ridicându-se și luând cartea de-acolo. Chiar ai furat un iChit™ player?

A pus cartea înapoi în spatele sticlei și a închis ușița. O lumină de deasupra cutiei a scânteiat și s-a făcut de un roșu clar, nervos.

— De ce? m-a întrebat, de parcă aș fi spus că da.

Chiar dacă aș fi vorbit și chiar dacă aș fi avut cuvintele, nu cred că Henri ar fi înțeles. Era un lucru incredibil de prostesc de făcut. Henri nu știa ce voiam sau ce aveam nevoie să aud. Trimisesem mesajul greșit cu atingerea părului. Trebuia să trec la chestia de care aveam nevoie. I-am întins mâna.

Henri s-a uitat la ea. A văzut Cătușa. Sprâncenele i s-au încruntat. „Ce vrea?” îl puteam auzi cum gândește. I-a luat un minut, dar apoi a înțeles.

A luat-o înspre dulap și a căutat înăuntru pe nevăzute. Și-a scos rucsacul și apoi, din buzunar, dispozitivul albastru în formă de lacrimă. A făcut o mișcare cu el, ca să întrebe dacă voiam să-mi scoată Cătușa. N-am indicat nimic. Am stat acolo și am înghițit în sec și m-am gândit că Henri locuia singur. Avea familie? Avea alți prieteni în afară de Margot și – bănuiesc – de mine?

Mi-a luat mâna. Mâna lui era mare și dură, iar eu puteam să simt că încerca să fie delicat. A făcut o nouă mișcare cu dispozitivul și Cătușa mi s-a desfăcut. A scos-o. Am realizat că îmi țineam respirația. Am lăsat încet aerul să iasă și am respirat din nou.

Carnea de pe brațul meu, unde fusese Cătușa, era înțepătoare, rece și sensibilă. S-a ridicat un miros slab de cremă și piele îmbătrânită. M-am ridicat și mi-am rotit mâna, de parcă mușchiul ar fi avut nevoie să se întindă.

Henri a așteptat mai mult. *Și acum ce?* Amândoi ne gândeam la același lucru. M-am uitat la dispozitivul albastru-metalic din mâna lui. M-am ridicat și i l-am luat. Greutatea lui m-a surprins. Henri l-a luat imediat înapoi. Nu putea să mă lase să-l iau. Nu putea să știe de ce îl voiam și era în răspunderea lui.

Henri a venit cu un pas mai aproape, cu pieptul la nivelul feței mele, iar apoi m-a îmbrățișat. Nu mă așteptam să mă simt atât de bine. Henri mirosea cald și dulce. Voiam să-l îmbrățișez înapoi, dar pur și simplu mi-am lăsat capul pe el. Nicio Cătușă nu m-ar fi înregistrat. Mi-am ridicat brațele, dar în spatele a toate astea, mirosul ăla ciudat, copt, de carne strânsă îmi amintea cum eram toți prinși în capcană. M-am gândit la

Saretha pe canapeaua ei și la Sam la geam, devenind din ce în ce mai tăcuți pe zi ce trecea. M-am gândit la Margot și la muzica ei. M-am gândit la dna Stokes într-o celulă. De oricâtă consolare aș fi avut nevoie sau oricâtă aș fi vrut, dacă îl îmbrățișam înapoi pe Henri, Margot ar fi fost rănită, iar Henri ar fi interpretat-o într-un fel exagerat, pe care nu-l voiam și de care nici nu puteam să mă ocup.

L-am împins delicat, încercând să nu fiu prea aspră. Fața lui Henri s-a făcut roșu-aprins.

— Kel n-a crezut c-o să vii, a zis, uitându-se în altă parte.

Vorbiseră despre asta? Mi-a ridicat Cătușa deschisă și a întors-o în mâini ca pe o brățară.

— Ne-am cam certat din cauza ta. Ea a zis că niciunul dintre noi n-aveam să te mai vedem vreodată.

Asta m-a făcut să mă simt oribil.

— Dar a zis că dacă eu am dreptate – dacă ai apărea de undeva, asta ar demonstra că îți pare rău.

Mi-a întins înapoi Cătușa.

— Cred că ți-ar mai da o șansă, a zis.

O șansă? La ce? Părea amuzat de confuzia mea. Mi-am întins gâtul spre el, cu ochii cerându-i să-mi explice mai bine. Făcea o treabă groaznică.

— Asta dacă nu cumva chiar nu mai vrei să fii Plasator.

Am sărit înapoi în scaun. Chiar era o opțiune? Ar fi putut Kel să mă ierte?

— Margot a zis că o să vii. „Henri, va fi la tine-n apartament înainte de-a ajunge tu”, a zis Henri, imitând frazarea straniu de exactă a lui Margot. Bănuiesc că ți-a luat un pic mai mult, a adăugat el dând din umeri.

De ce crezuse Margot că aveam să merg la Henri și nu la ea? Dacă aveam de gând să-mi cer scuze sau să-i implor să mă primească din nou, ea ar fi fost alegerea logică. Nu avea cum să anticipeze ce urma să fac – dar putea să presupună că eu îl plăceam pe Henri în felul în care Henri mă plăcea pe mine.

Am stat acolo, clipind, pe gânduri. Henri și-a băgat dispozitivul albastru, metalic, de scos Cătușe înapoi în rucsac, a închis fermoarul buzunarului și a aranjat geanta cu mâinile, de parcă se pregătea de plecare.

Ce ar fi trebuit să fac? Să mă duc cu el? Să iau dispozitivul cu forța? Să-l implor din priviri să mi-l dea? Dacă mă străduiam

suficient de tare, Henri mi-ar fi putut da dispozitivul și ar fi putut să sufere consecințele. L-ar da Kel afară din echipă?

Nu mă gândisem niciodată că mi-aș fi putut primi locul înapoi în echipă.

Henri a așteptat, iar când n-am răspuns, s-a apropiat, a dat din umeri și și-a întins mâinile, zicând parcă: „Vii?” M-am uitat la rucsacul lui. *Voiam* să mă întorc în grup. M-ar fi primit înapoi cu adevărat? Henri nu era tocmai de încredere când venea vorba să-i interpreteze starea de spirit lui Kel.

Dacă mă lăsa să revin, Kel m-ar fi urmărit ca un vultur. Dacă voiam să iau dispozitivul ăla mic și albastru, ar fi trebuit să aștept. Ar fi trebuit să am răbdare. Pieptul mi s-a strâns gândindu-mă la asta, nesigură de ce era mai bine. Nu știam dacă puteam s-o las pe Saretha să aștepte. Cu toate astea, dacă eram Plasator, aveam mult mai multe opțiuni. Puteam să-mi recapăt și familia, și slujba?

M-am simțit groaznic când mi-am închis Cătușa la loc pe mână. Părea să mă strângă mai tare. Am urât ideea că urma, în final, să-l trădez pe săracul Henri, chiar dacă nu aș fi fost prinsă. Gândurile din capul meu au devenit mai zgomotoase în timp ce încercam să apăr ce făceam. Mi-am spus că puteam s-o fac în așa fel încât să nu știe nimeni niciodată. Nu erau motivele mele justificate? Dacă mă întorceam la Plasatori, măcar aș fi avut o șansă să-l subtilizez fără să-și dea seama nimeni și să-l returnez înainte de a-i simți cineva lipsa. Acum chiar voiam să-l îmbrățișez pe Henri, dar nu puteam. În loc de asta, l-am urmat în noapte.

REMUȘCĂRI: 35,99 $

Când am ajuns pe acoperișul Companiei de Îmbuteliere Rock™ Cola, eram un dezastru. Kel și Margot așteptau, cu ochii atenți ca niște lasere la venirea mea. Mi s-a făcut rău, dar am încercat cât puteam de bine să arăt mai puțin transpirată și cutremurată. Un miros gros, dulce, plutea în aer.

Kel ne-a condus jos, într-un Inhibitor spațios, cu furia arzându-i în ochi. M-am întrebat dacă nu făcusem o greșeală. Expresia din spatele măștii ei era mai dură și mai distantă decât atunci când o întâlnisem prima dată. Avea sens; în acea primă noapte n-o dezamăgisem. A început imediat să se plimbe prin cameră.

— Deliberat și premeditat, ai riscat slujba și bunăstarea fiecărui membru din această echipă, a izbucnit ea.

Faptul că folosea limbaj legal, combinat cu faptul că încă avea masca pe față, m-a făcut să mă dau înapoi.

— Știi lucrul ăsta, nu? De asta ai ales să nu vii a doua zi. Ai realizat gravitatea a ceea ce făcuseși.

Buza îmi tremura. Mi-am pus mâna pe ea s-o opresc. Mă simțeam de parcă aveam cinci ani.

Margot și Henri rămăseseră lângă ușă, nemișcați, privind.

— Speth, a zis Kel, dându-și masca jos. Am mai pierdut membri ai echipei pentru că au fost tentați să fure, dar tot timpul a fost vorba de ceva de valoare sau de ceva însemnat, ca o carte. Ce ai făcut nu are sens!

Nu puteam să mă explic. Uram să mă simt de parcă nu aveam control asupra acțiunilor mele.

— Dacă ai de gând să vorbești vreodată, fă-o acum, pentru că am nevoie să mi te explici!

Ochii ei s-au fixat pe mine, reci și întunecați. A așteptat. Am înghițit în sec din obișnuință – și de frică. Aveam atât de multe lucruri pe care aș fi vrut să le zic, atât de multe întrebări pe care aș fi vrut să le pun. Dar cum mi-aș fi putut pierde vremea cu ceva atât de meschin? Nu înțelegeam nici eu. Voiam să știu unde fusese dusă bunica lui Beecher și cum putea Kel să trăiască în fiecare zi într-o lume despre care știa că e total greșită. Voiam să-i explic despre Saretha și Carol Amanda Harving și cum Cătușa stătea între familia mea și libertate.

Am căutat un gest pe care aș fi putut să-l fac pentru a-i arăta măcar lui Kel că-mi părea rău. Rușinea mea era de două ori mai mare, știind că trebuia în continuare să-i iau dispozitivul lui Henri, indiferent ce avea să se întâmple.

Camera era perfect nemișcată, într-o liniște perfectă. Kel a așteptat, ca de piatră.

— Doamne, ce inconfortabil e totul, a zis Margot.

Henri s-a uitat la ea, terifiată. Kel tot nu s-a mișcat.

Dar dacă i-aș fi explicat totul? Dacă i-aș fi implorat să mă ajute? Voiam atât de tare să fac asta, încât mă simțeam de parc-aș fi fost pe cale să explodez. Kel ar fi putut găsi o cale. Ar fi putut s-o ducă pe Saretha la apartamentul lui Carol Amanda Harving. Poate Henri ar fi putut s-o care. Margot l-ar fi putut lua pe Sam. N-ar fi căzut totul în sarcina mea. Dar în ciuda a tot ce voiam, n-aveam de gând să explic. Nu. Îmi părea rău, dar nu aveam să vorbesc. Dacă tot nu puteam să controlez nimic altceva, măcar asta puteam.

Kel și-a scos tableta. A început să apese furioasă pe ea.

— N-o să te fac să promiți de data asta. Gesturile vagi ar putea însemna orice. În loc de asta, o să-ți promit eu *ție* ceva – dacă mai furi o dată de la sponsorii sau obiectivele noastre, n-o să-ți termin doar contractul de muncă. O să te dau în judecată atât de rău că o să-ți *dorești* să fi fost Silas Rog în locul meu.

— Drace, a zis Henri ținându-și respirația.

Margot i-a făcut semn să tacă, punându-și un deget pe buze.

— Dacă nu poți să accepți asta, bine – când se deschide ușa, pleacă și nu te mai întoarce niciodată. Nu ne căuta, nu ne contacta, pe toți sau pe fiecare în parte.

Și-a trecut mâna peste cap, de parcă asta ar fi liniștit-o.

— Nu te-ntreb dacă-nțelegi.

Și-a desfăcut rucsacul și a început să scoată sticluțe de cremă. Terminase cu mustrarea. Fără să se mai uite la tableta ei, a arătat cu mâna spre ea și a zis:

— O să te repun în drepturi când ne conectăm din nou la rețea.

Mi-am șters lacrimile. O parte urâtă din mine i-a deconstruit logica la fel ca un Avocat, astfel încât să pot promite ce voia. Și-a ales cuvintele cu grijă sau nu cu destulă grijă? Nu aveam să mai fur niciodată de la un sponsor sau de la un obiectiv. Asta era exact ce îmi ceruse. Nu mi-aș fi repetat greșeala. Micul

dispozitiv albastru al lui Henri nu avea să fie subtilizat din casa unui obiectiv. Nu îi aparținea unui sponsor. Era ca o portiță, între două lumi. Nu știam dacă asta avea să conteze pentru ea în final sau dacă i-ar păsa destul încât să facă diferența. În protestul meu mut, n-aș fi fost capabilă să-i explic, dar nici nu conta. Chiar dacă nu știa, nu-mi dăduse altă variantă decât să rămân. Fie că voiam să fiu parte din grupul acela, fie că nu, aveam nevoie de dispozitivul lui Henri pentru a o elibera pe Saretha.

Am îngenuncheat și am început s-o ajut pe Kel să planifice Plasamentul. I-am simțit corpul relaxându-se un pic și m-am simțit detestabilă pentru asta. Dar mă aflam înapoi în grup pentru atâta timp cât puteam rezista.

BATJOCURA: 36,99 $

În dimineața următoare, Penepoli Graethe a apărut la ușa noastră. Ochii îi erau uzi de lacrimi.

— Nu poți să intri, a zis Sam, crăpând un pic ușa.

Nu i-am putut auzi răspunsul. Nu vorbea, dar tot făcea zgomot. Mi-am luat o geacă peste pijama și am ieșit la ea. Sam și-a încrucișat brațele și m-a urmat în hol.

Penepoli s-a uitat de la Sam la mine și înapoi cu ochi înnebuniți. Fața îi era contorsionată de confuzie, buzele strânse tare una în alta. A făcut un gest larg, a descris un inel cu mâinile în aerul din fața noastră, apoi și-a trecut degetele prin spațiul pe care îl definise.

Sam și cu mine ne-am uitat unul la altul.

— Nu știu ce înseamnă, a zis cu un oftat. Nu vrei să ne spui pur și simplu?

Penepoli și-a mușcat buza, apoi și-a tras fermoarul peste ea și a părut atât de tristă că mi s-a făcut milă. Era greu de crezut că, nu cu mult timp în urmă, Penepoli, Nancee și cu mine vorbeam fără griji, despre nimic concret. Mă simțeam prost și minunat și tristă gândindu-mă la asta. Mâna mi s-a întins după a ei, dar a trebuit să mă opresc și să mi-o trag înapoi. Nu puteam să fiu taxată acum pentru un gest. N-aveam nicio modalitate de a ajunge la ea.

— Mmmmhhm, mhhmm, mhmmm? a încercat Penepoli, mormăind ce voia să zică.

Sprâncenele i s-au răsucit și s-a aplecat până la nivelul meu cu părul deșirat atârnând în față.

— Grădina Fruit Stripe? a ghicit Sam, dând din cap. Chinuită, Penepoli a vorbit, dar nu complet. Șoptea prin dinții strânși, ca un ventriloc panicat.

— Mandett ne strânge pe toți.

— Care *toții* a întrebat Sam.

— Toți Tăcuții! a chițăit Penepoli.

Sam s-a uitat la mine. Nu știam nimic despre asta. Chiar devenise Mandett Tăcut? Dacă da, cum strângea oamenii? apoi mi-am amintit că Mandett nu avusese încă Ultima Zi.

— Spune că trebuie să facem mai mult decât să nu vorbim, a zis Penepoli, cu buzele încercând să formeze toate cuvintele fără a-și deschide gura. Vrea să ne arătăm, să dovedim că suntem aici. Ne roagă...

Sunetul liftului care sosea a oprit-o pe Penepoli. Mâna i s-a lipit de gură.

— Am zis prea multe! a murmurat de sub degete.

Sam și-a dat ochii peste cap. Ușile liftului s-au deschis, iar dna Harris a ieșit din el, părând în același timp iritată și încântată.

Penepoli și-a lăsat mâinile jos, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva ilegal, și a zis:

— Bună dimineața, d-nă Harris.

Dna Harris și-a mijit ochii la Penepoli, de parc-ar fi încercat să-și amintească numele ei. Apoi mi s-a adresat, ca și când Penepoli n-ar fi fost importantă.

— Speth, a zis rece, trebuie să vorbesc cu tine. Am vești. Privirea lui Sam ardea. Ura vizitele ei neanunțate. Toți le uram.

— Dnă Harris, a zis Penepoli cu o înghițitură agitată în sec.

Dna Harris a ridicat o sprânceană.

— Știți cumva ce i s-a-ntâmplat lui Nancee? Ați fost tutorele ei, nu?

Dna Harris s-a gândit un pic la-ntrebare și a rânjit discret.

— Am *fost.*

— Știți ce i s-a-ntâmplat? a întrebat din nou Penepoli, cumva printre dinți.

— Știu, a zis ea, apoi și-a întors privirea spre mine. Înțelege prietena ta că nu am buget să vorbesc cu copii care nu sunt în grija mea?

În loc de a răspunde, m-am uitat urât la ea și am încercat să-i egalez răceala. Fața ei acră s-a încovoiat într-o expresie urâtă pe care o mai văzusem doar de câteva ori înainte. Și-a ținut ochii fixați pe mine și i-a răspuns lui Penepoli la întrebare.

— Nancee a fost înrobită în interiorul orașului, la o femeie care poate să se împace cu tăcerea insolentă a fetei. A fost solicitant să o plasez. Când cineva refuză în mod egoist să vorbească, asta pune toată povara vorbitului pe umerii celorlalți. Înțeleg că Nancee e antrenată să urmeze comenzi așa cum ai antrena un câine, ceea ce ar putea să rezolve mare parte din problemă.

Buzele mi s-au încordat.

— Și, bineînțeles, e pedepsită în mod adecvat dacă nu se supune.

M-a furnicat tot corpul într-un val care mi-a întors stomacul pe dos. Voiam s-o întreb *Unde? La cine?* Buzele mele își doreau să formeze U-ul, ca să pot avea niște răspunsuri, dar nu puteam să fac asta. Mi-am închis ochii și mi-am imaginat tableta lui Kel. Aș fi putut oare să scriu numele lui Nancee în ea? Aș fi putut s-o găsesc așa? M-a durut să mă gândesc ce îndura.

— Mă bucur că te supără, a zis dna Harris. Știu că e greu de auzit, dar asta se-ntâmplă când ești insolent. Poate o să te ajute în a lua o decizie mai bună pentru viitorul tău.

Când a vorbit despre viitorul meu, părea un loc mult îndepărtat de locul în care eram atunci. Dar începusem să cred că viitorul *era* locul în care eram atunci. Decizia fusese luată.

— Prietena ta poate să nu mai tragă cu urechea acum.

Dna Harris a pufnit și a apropiat cheia ei de ușa noastră.

— Aș prefera să nu-mi petrec toată vizita în holul ăsta.

— Ar trebui s-o găsesc? a întrebat Penepoli cu ochi sălbatici. Ar trebui s-o caut pe Nancee?

Dna Harris și-a îngustat sprâncenele la Penepoli și ne-a împins pe Sam și pe mine înăuntru. Ușa s-a închis, cu Penepoli încă mirată în hol.

— A fost găsită bunica prietenului tău, mi-a zis, mergând apăsat prin cameră și frecându-și degetele de parcă și-ar fi ascuțit ghearele. Ținuse un secret mai degrabă dezgustător.

Saretha nu s-a întors de pe canapea. Se uita la ecran și a rămas atentă la o emisiune-concurs, care le permitea concurenților să se lupte pentru o nouă Marcă.

Dna Harris s-a uitat la Cătușa mea și apoi la mine.

— Și-a sabotat Cătușa, a zis dna Harris.

Am strâns din dinți când am auzit denaturarea asta a adevărului. Bănuiesc că nu ar fi făcut nicio diferență pentru dna Harris să afle că nu și-o sabotase.

— Belunda Stokes a vorbit ani de zile fără să plătească Deținătorii de Drepturi. Aparent, mai mulți dintre copiii din cartier știau asta – inclusiv fata *aia,* îmi imaginez.

Și-a smucit un deget mare spre ușă și spre Penepoli.

— O foloseau ca sursă de informații nereglementate.

S-a uitat aspru la Sam. Sam s-a uitat aspru înapoi.

— Speth, a zis dna Harris, încercând să imite o persoană rezonabilă. Mi se pare că s-ar putea să fi intrat în cârdășie cu un element greșit al societății. Te duceai să o vezi înainte de petrecere? Poate că ea e sursa tărășeniei ăsteia? Poate că Tăcuții au fost ideea ei?

A făcut o mișcare ciudată, care cred că avea rolul de a implica semnul buzelor trase cu fermoarul fără a plăti costul complet care era acum cerut pentru el. Tot fusese taxată pentru ceva. Cătușa i-a bâzâit, iar Sam a râs de ea. Buzele i-au zvâcnit într-o încruntare. Nu puteam suporta să mă uit la ea și apoi am realizat că nu trebuia s-o fac. Trebuia să fiu altundeva. Am dat să ies, dar m-a blocat.

— Abia așteptai să-ți alegi Marca, a zis dna Harris mai delicat. Îmi aduc aminte. Mi-ar plăcea să știu ce v-a spus dna Stokes ție și lui Beecher și, aparent, lui Mandett, ca să vă transforme pe toți în asemenea…

Și-a lăsat privirea disprețuitoare să ia locul oricărui cuvânt pe care nu îl putea găsi sau pentru care nu voia să plătească.

— Nu trebuie să *insinuezi* cuvinte, a avertizat Sam; sprâncenele dnei Harris s-au încruntat. Înseamnă să furi de la Deținătorii de Drepturi.

— Sam, a zis dna Harris, cu o voce care se scurgea ca Huny®-ul, sunt mulțumită să văd că ai fost atent. N-ar trebui să fiu supărată – oamenii ca dna Stokes nu sunt cu nimic mai buni decât animalele. Știi ce i-au făcut cuvintele ei fiului său? Săracul om a băut tuș molecular și a murit aproape instantaneu.

— Nu, n-a murit, a lătrat Sam.

M-am simțit puțin nesigură, întrebându-mă dacă asta era adevărat, dar sigur mi-ar fi zis dna Stokes dacă era.

— Cazul a fost mușamalizat, a insistat dna Stokes dând din mână.

Nu avea sens. Cine ar fi mușamalizat asta? Care ar fi fost scopul?

— Belunda Stokes credea că i se cuvin toate cuvintele pe care le spunea, ca un porc în fața unui jgheab. Cum ar fi putut să aibă orice fel de control? Pur și simplu se aștepta ca totul să-i fie pus gratis pe tavă.

N-o mai puteam asculta și nu aveam să întârzii la întâlnirea mea cu Plasatorii din cauza ei. Am trecut pe lângă ea.

A inspirat cu zgomot.

— De asta nu poate nimeni din Onzième să fie cu părinții – sunt mult prea disperați să vorbească și să-și îmbrățișeze copiii, chiar și când e mult peste posibilitățile lor financiare.

Am deschis ușa. Cuvintele ei m-au lovit ca o săgeată. A făcut-o să sune de parcă părinții noștri nu meritau să fie cu noi.

— Încerc să te ajut, a zis dna Harris.

Dar nu încerca. Tutoratul ei nu era un accident. Părinții noștri, ai tuturor, fuseseră luați, și niciodată nu mă gândisem exact de ce.

— Te iubesc, Speth, a mințit dna Harris cu o lipsă de empatie revoltătoare.

Am amețit și a trebuit să mă prind de cadrul ușii pentru a-mi reveni.

— Vezi ce se-ntâmplă? a zis dna Harris, ticăind pe podeaua noastră cu tocurile ei, până să ajungă la ecran.

A apăsat de câteva ori, a introdus o adresă, s-a dat la o parte și m-a lăsat să mă uit. A apărut o transmisie. M-am întors s-o văd, cu un picior în hol. Mâini bătrâne, tremurătoare, pudrau înăuntrul unei flori frumoase, grațioase, cu picățele, cu un praf galben. Era o transmisie în direct din implanturile corneice ale cuiva, difuzată pentru toată lumea printr-un micro-canal. Inima mi s-a oprit, gândindu-mă că ar fi putut fi mama, dar mi-am realizat aproape imediat greșeala. Mâinile erau prea bătrâne. Persoana care transmitea era într-o seră, înconjurată cât vedeai cu ochii de copaci. Alți muncitori cocoșați, bătuți, se grăbeau de la floare la floare cu perii delicate, cu fețele acoperite de Blocaj. Dna Stokes s-a uitat la ea însăși o secundă în sticla serei și apoi s-a-ntors la muncă. Imaginea ei a fost transmisă fără bluraj.

În gât mi s-a pus un nod acru. Nu doar că o luaseră pe dna Stokes și o puseseră la muncă la vârsta ei, dar o forțaseră punându-i implanturi în ochi, în ciuda obiecțiilor ei de acum mulți ani. Ochii îmi ardeau numai gândindu-mă la asta.

Saretha a apăsat pe Cătușă și s-a întors la emisiunea ei.

— Asta o să facă iubita ta d-nă Stokes pentru restul zilelor ei, a zis repede dna Harris, cu ochii strălucindu-i în ecran. Credeam că ți-ar plăcea să afli.

Vocea ei avea o notă de amuzament și am vrut să urlu la ea. Am vrut să mă arunc pe ea și să-i șterg expresia arogantă de pe față. Dar n-am făcut niciuna, nici alta. În loc de asta, mi-am calmat respirația și m-am întors. Nu voiam să-i las pe Sam și

Saretha cu femeia asta, dar trebuia să plec. M-am împins în cadrul ușii, trecând de Penepoli, care încă mai stătea uluită în hol, și am fugit.

ANOTIMPURI: 37,99 $

În afara domului, se spune că există anotimpuri. Noi nu le vedem niciodată dinăuntru. În unele părți ale anului, domul e gri mai des și, din când în când, se întunecă din cauza zăpezii. Până nu am devenit Plasator, nu am știut niciodată că poți simți frigul prin barele de metal ale fagurilor.

Henri mi-a arătat când eram într-un Plasament de profil înalt, aproape de centrul orașului. Atârnând de un cârlig, ca un acrobat, Henri și-a dat jos mănușa și a pus mâna pe metal. Când și-a retras-o, a rămas o urmă perfectă de palmă, topită în pojghița subțire. L-am urmat, făcând și eu același lucru.

Urmele de palmă nu au rămas decât vreo câteva secunde, înainte de a fi din nou umplute de chiciură. Margot s-a grăbit și a pus una din palmele ei în locul unde fusese a lui Henri. Nu se putea opri din chicotit. Kel ne-a lăsat câteva minute pentru distracția asta, apoi ne-a făcut cu mâna și ne-a luat de-acolo.

Mă simțeam ca o trădătoare că îi urmăream rucsacul lui Henri. Mă simțeam ca o trădătoare că o lăsam pe Saretha să lâncezească acasă. Fiecare zi care trecea mă trăgea într-o sută de direcții.

M-am uitat la oraș din vârful domului. Nancee era acolo undeva, pierdută în serviciul cuiva. Dna Stokes dispăruse, pierdută în muncă fizică. Îmi era frică să nu o omoare efortul. Îmi doream să-i ajut, dar cum puteam face asta? Chiar dacă aș fi putut să-i găsesc, cum aș fi putut să-i ajut? Trebuia să mă concentrez pe informația pe care o aveam și care mă putea ajuta.

Am râs amar în sinea mea, gândindu-mă cum informația pe care o aveam era aproape ca atunci când dețineai un cuvânt. Avea valoare. Voiam să-i văd fața lui Silas Rog când realiza că urma să piardă primul caz. Ar fi putut Arkansas Holt să se ocupe de el? Știam că l-ar fi ajutat medalia, dar nu ne dăduse niciun semn de ceva timp, ceea ce era de fapt frumos din partea lui. Încerca să nu ne consume resursele dacă nu avea nimic pozitiv de transmis.

Clădirea Butchers & Rog era atât de aproape când am ajuns la destinație, că puteam să ne văd umbrele de pe acoperiș

reflectate în sticla fumurie a lui Rog. Primisem instrucțiuni stricte să lucrăm pe partea care nu dădea spre clădirea lui Rog. Nu aveam voie să îi alterăm priveliștea.

Tisco™ Entertainment voia să își promoveze noul serial, *Simple Ones,* despre un grup de datornici nătângi care lucrau cu un geniu prietenos, bogat și frumos. Prostănacii bine intenționați îi executau de mântuială toate planurile și acumulau din ce în ce mai multe datorii. Era un serial exclusivist, care folosea o tehnologie avansată de reclamă pentru a înlocui unul dintre actori cu o versiune computerizată a spectatorului. Avea să fie valabil doar pentru Avuți, punându-i în pielea geniului prietenos.

Treaba noastră era să desfășurăm benzi de reclamă pe geamurile selectate, fapt care ar fi înlocuit priveliștea cu episodul-pilot de jumătate de oră. M-am întrebat dacă Avuții dinăuntru și-ar fi pus probleme cu privire la toată afacerea asta, sau dacă i-ar fi făcut să se simtă ciudat. Probabil că nu. Campania media dovedea clar faptul că numai oameni foarte speciali s-ar putea găsi în situația de a fi parte din serial. Kel a zis că flatarea de genul ăsta era un drog.

Benzile de reclamă erau proiectate să nu stea lipite mai mult de douăzeci și patru de ore, moment în care aveau să se dezlipească și să cadă ușor pe strada de dedesubt. Problema a fost că atunci când am lipit prima bandă, a alunecat imediat.

Nu a fost vina mea. Am făcut exact ce descrisese Kel, apăsându-mi degetul mare pe colțurile de sus și mișcând apoi o rolă electrostatică peste reclamă. Dar nu s-a lipit deloc. Banda s-a ondulat și a căzut. Cât ai clipi, Kel și-a dat drumul în jos pe firul ei până a ajuns să fie în cădere liberă și a prins reclama cu un zgomot iritat.

Ochii i s-au fixat pe mine, scânteind exasperare. Dădea vina pe mine pentru că o lăsasem să cadă. S-a cățărat înapoi cu umerii strânși. A îndreptat banda în fața mea, sarcastică, făcând exact aceleași lucruri pe care le făcusem eu. N-a funcționat nici la ea. A încercat din nou. A eșuat.

A scos altă bandă, în timp ce Henri și Margot încercau același lucru, dar reclamele pur și simplu nu se lipeau. A urmat o tăcere tensionată. Nu văzusem niciodată un Plasament eșuând.

Kel a urcat înapoi înspre acoperiș și știam toți că trebuia s-o urmăm.

Într-un Inhibitor, câteva minute mai târziu, primul lucru care a ieșit din gura ei a fost un „Scuze” succint.

Nu mă gândeam foarte des la banii care erau economisiți când Kel și echipa vorbeau neconectați la rețea, dar știam că „scuze” era tot timpul 10 $ – și o recunoaștere legală a vinei. N-a zis nimic altceva. Nu trebuia. Am simțit de parcă o greutate mi s-ar fi luat de pe umeri, în ciuda furiei care radia dinspre Kel. Și-a mutat atenția la benzile inutile cu reclame.

— Știți de ce s-a-ntâmplat asta? a întrebat, agitând și sfărâmând o bandă în mâini.

— Gravitație? a ghicit Margot.

Aproape am râs, iar Margot s-a uitat la mine pe furiș, cu ochii scânteind.

— Pentru că Avocații de Brevete se dau în judecată unul pe altul astfel încât nimic *nou* nu poate fi proiectat *vreodată.* A aruncat benzile prin cameră: Suntem blocați – prinși pentru totdeauna exact în capcana asta.

A gesticulat înspre cameră, dar se referea la lumea care ne ținea pe toți în loc. Henri a dat un picior uneia dintre reclame în semn de solidaritate.

— Va trebui să depun un raport și o moțiune de apărare, iar ei mă vor da în judecată pentru defăimare fiindcă nu pot face un produs care se lipește și eu sunt cea care le spune asta. Puteți merge toți acasă, a zis, aplecându-se să strângă benzile.

Ne-am alăturat și noi.

— Mulțumesc, a murmurat; mi-a luat benzile din mână. Mulțumesc, a zis mai clar.

Am simțit că voia să spună mai multe, dar de ce?

Am plecat cu toții și ne-am scurs pe acoperiș, ca s-o luăm fiecare pe drumul lui. Nu mai eram escortată. Henri a luat-o înaintea mea. L-am văzut plecând cu rucsacul în spate, atârnând de un fir.

Mi-am stors creierul după o altă opțiune – una care nu implica fentarea sau jefuirea lui Henri. Era vreun alt mod în care puteam s-o fac pe Saretha să îi ia locul lui Carol Amanda Harving fără a-i scoate Cătușa? Dacă era, îmi scăpa.

M-am îngrijorat că dacă așteptam prea mult, apartamentul s-ar fi putut schimba sau planul meu s-ar fi făcut țăndări. N-ar fi trebuit să fie așa greu să-i iau dispozitivul lui Henri. Aveam șanse destul de mari să îl fur din rucsacul lui și să-l pun înapoi

înainte de a realiza oricine, dar o tot amânam. Îmi era comod să fac Plasamente. M-am lăsat să intru într-o rutină. Kel dăduse înapoi și trecuse de la a mă ierta la a mă lua sub aripa ei într-un mod în care n-o făcuse până atunci.

Apoi, într-o dimineață, după o noapte lungă de Plasamente, am găsit-o pe Saretha trează și, dintr-odată, inexplicabil, bine dispusă. M-a salutat cu o îmbrățișare, 2,99 $, de parcă totul avea să fie bine din nou.

— Pot să-ți pregătesc micul-dejun? a întrebat, luminoasă și veselă.

9,87 $. A luat o lingură de lemn în mână. Apoi a râs. M-a inundat un val de ușurare. M-am gândit, *poate ce-i mai rău a trecut.*

— Cina! Vreau să spun că pot să-ți pregătesc cina, a continuat Saretha.

Mi-a lovit ușor nasul cu lingura, iar Cătușa ei a înregistrat costurile. 32,98 $ pentru diverse cuvinte. 11,99 $ pentru lovirea drăguță a nasului meu – un gest înregistrat de Tiger Motion Pictures™. Se purta de parcă era îndrăgostită. Întâlnise pe cineva? Dar unde? Nu putea părăsi apartamentul. Cum? Cine era?

Ceva se întâmpla, nu se putea ca Saretha să se fi obișnuit pur și simplu cu faptul că era închisă în casă. Cum aș fi putut să mă aștept să fie fericită în felul ăsta? apoi mi-a venit o idee – fusese ordinul de INTERDICȚIE ridicat? Cum altfel puteam să-mi explic comportamentul ei?

Era posibil să nu fiu nevoită să fur micul dispozitiv albastru al lui Henri? Saretha s-ar fi putut întoarce la muncă, iar eu aș fi putut continua să fiu Plasator. Banii ar fi fost destul de mulți.

Dar încântarea mea s-a estompat rapid. Ceva nu era în regulă. La început, am crezut că era la mine problema. Ca să fiu sinceră, încă voiam ca ea să-i ia locul lui Carol Amanda Harving. Voiam să știrbesc puțin reputația lui Silas Rog. Voiam să fac ceva sistemului care se simțea ca o piatră atârnată de gâtul meu. Ideea asta mi-a ținut bucuria sub control, dar fața lui Sam mi-a demolat-o.

Sam privea dintr-un colț, cu o față îngrijorată, nu ușurată, starea mult mai bună a Sarethei. Părea să întrebe: „Ce dracu' s-a-ntâmplat?"

— E ciudat, mi-a șoptit. Nu se oprește din zâmbit.

Era adevărat. Vechiul ei zâmbet se întorsese, doar că puțin strâmb. Era ca și când ar fi băut, dar Saretha nu bea. Era mult prea scump, iar de fiecare dată când i se oferise asta, însemna că bărbații respectivi încercau să-i cumpere favorurile. Plus, ce aveam *noi* în casă de băut? Nu ne permiteam alcoolul.

— Pot să vă aud, a zis Saretha, întorcându-se spre noi cu un zâmbet larg, cu toți dinții, și cercetându-ne. Pot să *vă văd.*

23,92 $. Ceva la sora mea nu părea în regulă. Părul ei arăta curat, dar în același timp periat prea mult și aranjat într-o perdea rigidă care îi acoperea obrajii pentru a-i face fața devenită dolofană să pară mai slabă. Ochii ei urmăreau lucrurile cu greutate și confuzie, de parcă ar fi văzut, dar nu ce era în fața ei.

— Saretha? a întrebat Sam.

— Da, *Sam*?

33,99 $.

— Ești OK?

— Ce-ar putea să fie în neregulă? a întrebat Saretha, ca și când acum putea să vadă numai ce era bun în lume. Fii optimist.

18,98 $. I-a ciufulit părul.

Fii optimist. Fraza asta mi s-a-nvârtit prin cap, iar apoi am văzut ce făcuse Saretha. Un disc medicinal era atașat părții dinspre încheietură a Cătușii ei. Cu litere mici, discrete, apărea logo-ul companiei – Zockroft™.

Saretha mi-a observat privirea. A zâmbit beatific și și-a închis ochii.

— Zockroft™, a zis, întinzându-mi Cătușa ca să pot vedea un ac mic intrând în pielea ei și dispărând.

A scos un geamăt scurt de plăcere. 99 ¢ pentru geamăt, plus 22,99 $ pentru cuvânt. Injecția de Zockroft™ era făcută de fiecare dată când spunea cuvântul.

— Livrată de dronă, a zis, învârtindu-se, cu capul balansându-i-se.

Trebuia să o fi comandat prin WiFi, din Cătușă sau din ecranul de perete. Era dezgustător. Aproape că-mi doream să n-o fi văzut.

Zockroft™ e puternic, teribil. Creează dependență și e scump. Poate că unor oameni le făcea bine, dar nu așa. Saretha nu văzuse un doctor. Nu avea voie să iasă din casă pentru a face asta. Nu îi spusese nimeni ce doză să folosească; Zockroft™

luase decizia pentru ea. Nu era niciun mod de a ști cât de mult injecta acul micuț în mâna ei.

Nu mai puteam aștepta. Trebuia să pun mâna pe dispozitivul lui Henri și să-i scot Cătușa. Nu doar că o lega de casă și de numele ei – o otrăvea și o mai și taxa pentru serviciu.

SUBTILIZARE: 38,99 $

M-am gândit să mă strecor în apartamentul lui Henri, dar asta ar fi însemnat să fur micul dispozitiv albastru în timp ce el dormea. Ce făceam dacă se trezea? Nu puteam să-mi asum riscul. Mai bine îl prindeam singur, după Plasamentul din noaptea aia, și îi distrăgeam atenția.

Uram modul în care planificasem asta, dar trebuia să mă asigur că era ocupat. Rucsacul era mereu în preajma lui sau în spatele lui. Când îl purta în spate, buzunărașul cu dispozitivul era chiar la ceafa lui. Dacă îl făceam să mă îmbrățișeze, aș fi putut să mă întind și să fur dispozitivul. Ar fi trebuit s-o fac într-un Inhibitor, doar ca să fiu sigură că gestul nu era înregistrat ca îmbrățișare.

Am derulat totul în minte, din nou și din nou, calculând cum să mă plasez în fața lui. Poziția corpului meu urma să fie importantă. Aveam să-l urmăresc cu privirea și să mă ating ușor de brațul lui. Nu eram prima fată care făcea genul ăsta de planuri. O auzisem pe Sera Croate șoptind despre asta cu prietenele ei, de parc-ar fi fost expertă. În general o ignorasem, pentru că felul ăsta de manipulare nu era pentru mine. Mi s-a făcut un pic rău încercând să-mi amintesc ce zisese ea.

Nu voiam să fiu ca Sera Croate.

M-ar fi sărutat Henri? Era greu de închipuit că nu. Trebuia să fiu pregătită. M-am antrenat să închid ochii și să subtilizez dispozitivul. Sărutul, dacă se întâmpla, nu putea să dureze mult. Cum ar fi putut să fie plăcut pentru Henri dacă eu nu răspundeam? Nu conta chestia asta? Nu știu cum se simt alți oameni în legătură cu lucrurile de genul ăsta. Nu știu nici ce cred eu, pentru că singura mea experiență avusese loc cu Beecher. Când Beecher mă sărutase ultima dată, fusese deranjant și oribil. Șocurile fizice din implanturile lui acaparaseră toată scena. De data asta, dacă se întâmpla, aș fi simțit tristețea și groaza până în măduva oaselor.

Dar cu cât repetam mai mult în minte, cu atât deveneam mai puțin sensibilă. Oricât de rece m-ar fi făcut să par, nu trebuia să-mi pierd capul. Nu voiam să se întâmple în felul ăsta; nu voiam

ca nimic să fie în felul în care era. Uram ce trebuia să fac, dar nu aveam de ales.

Oricât de groaznică ar fi fost întâmplarea, Henri ar fi fost devastat să știe adevărul din spatele ei. Trebuia să mă prefac după aceea că mă răzgândisem. Asta se întâmpla tot timpul, nu? Margot urma să fie furioasă, fie că afla adevărul, fie că nu. Nu era niciun mod de a trata cu ea. Felul în care avea să reacționeze mă îngrijora mai tare decât felul în care avea să reacționeze Henri.

I-am întâlnit pe ceilalți în locul prestabilit și am încercat să mă prefac că era o noapte ca oricare alta. Inhibitorul era oval, cu covoare gri și pereți printați să arate ca piatra poroasă. Aveam de făcut doișpe Plasamente scurte în noaptea aia. Kel era neobișnuit de dramatică în ceea ce privește dezvăluirea produselor pe care le plasăm.

— Ar trebui să fie ușor, a zis Kel, rânjind puțin.

În ultimele săptămâni avusese o stare de spirit mai bună. Dezastrul cu reclama celor de la Tico™ Entertainment a avut ca rezultat darea în judecată de către Tico™ a producătorului de ecrane, de către producătorul de ecrane a producătorului de adezivi, de către producătorul de adezivi a producătorului de lipici și de către producătorul de lipici a unei firme din domeniul geneticii care creștea gândaci ce puteau fi mulși pentru a obține o pastă asemănătoare lipiciului. Agenția noastră, bazându-se pe forța raportului lui Kel, i-a luat pe toți la rând și i-a dat în judecată.

Kel a ridicat o plasă, prin care se vedeau niște urme rotunde, și i-a răsturnat conținutul pe podea. O aromă ușoară de citrice a împânzit camera. Parfumul era superb – mult mai pregnant decât mirosul tușului de portocale sau al bomboanelor.

— Fiecare poate să ia *una,* a zis, făcând un semn cu mâna deasupra lor.

Era o bunătate rară, și un semnal din partea Agenției că erau mulțumiți. Am realizat că gestul însemna în același timp și că Kel reușise să îi facă pe cei din Agenție să mă accepte. Margot și Henri s-au aruncat în față. I-am lăsat să aleagă ei primii, așteptând să clipesc repede încă un pic pentru a face lacrimile care apăruseră dintr-odată în ochii mei să dispară. Kel m-a invitat să aleg cu o mișcare din bărbie. Reușise să comunice cu mine folosindu-se de mici gesturi.

Am smuls una de pe podea. Era mai mică și mai densă decât îmi imaginasem. Am apropiat-o de nas. Henri a început s-o curețe pe a lui imediat, de parcă ar fi fost înnebunit să ajungă la miez. Aroma de citrice s-a intensificat. Pentru un scurt moment, am uitat ce plănuisem să fac.

M-am gândit cum Sam ar fi iubit mirosul ăla în timp ce îmi treceam degetul mare peste coaja neregulată. A trebuit să mă șterg la ochi.

— E numai o portocală, a zis Henri, mușcând din a lui și lăsând sucul să îi curgă pe bărbie.

Am pus-o pe a mea în rucsac. Voiam s-o-mpartă Sam cu Saretha, dar apoi m-am oprit. Aveam voie? M-am uitat la Kel.

— E în regulă, a zis ea încuviințând din cap. Doar să n-ai inspirația de a le-o oferi direct din rucsacul tău de Plasator.

I-am zâmbit ciudat înapoi, cu vinovăția furnicându-mi pielea.

Margot și-a contemplat și ea portocala și apoi a pus-o în rucsac.

— Pentru mai târziu, a zis, uitându-se la Henri. Ca să o pot *savura.* Și-a mijit ochii la dezastrul lipicios pe care îl provoca și a adăugat: Nu cred că Speth e foarte ispitită de imaginea asta, Henri.

Fața lui Henri s-a înroșit imediat. Mi-a căutat reacția.

— Nu-l mai tachina, a zis Kel.

Știam că Henri mă plăcea, dar ce vedea la mine? Nu vorbeam. Era felul în care mă purtam? Era felul în care arătam? Margot avea o față atât de frumoasă, în formă de inimă, și era cu adevărat amuzantă, chiar dacă puțin rea. De ce nu era interesat de ea?

Nu puteam să las toate astea să mă distragă. Trebuia să mă concentrez. Aveam nevoie ca noi să terminăm mai repede, pentru a-l putea prinde pe Henri singur.

Margot a scos un șervețel din geanta ei și a început să-i șteargă fața lui Henri, în ciuda protestelor sale.

•

În timpul Plasamentelor, m-am simțit de parcă Henri era tot timpul în fața mea, iar rucsacul i se balansa în fața ochilor mei. Fermoarul de la buzunăraș era un pic deschis. Zgomotul pe care îl scotea părea mai puternic decât ar fi fost posibil. Probabil era așa tot timpul, dar părea atât de evident încât mi-a fost frică să nu știe toată lumea exact ce plănuiam eu.

Am trecut prin Plasamente în foarte puțin timp, iar Kel ne-a adus într-un Inhibitor drăguț, spațios, din Troisième, nu departe de școala mea.

— Ai fost rapidă azi, a comentat Henri după ce am terminat.

M-a bătut pe umăr și m-am simțit mândră, apoi rușinată, gândindu-mă ce urma să fac.

Am făcut analiza serii într-un Inhibitor spațios din Centrul Memorial de Investiții J. Smith Brinkley. Era în el o masă lungă, ovală, și doișpe scaune confortabile pentru ca oamenii bogați să aibă conversații secrete, gratuite. Kel a scos o hartă pentru a ne arăta unde aveam să ne întâlnim a doua zi.

— Henri, bună treabă în seara asta, a zis Kel.

Henri grăbise pasul, ca răspuns la graba mea. Radia.

— Poate ar trebui să-mi dați portocale în fiecare seară.

Margot i-a luat brațul și i-a pipăit bicepsul.

— Oh, Henri, ce capabil ești.

— Margot! a zis el, desprinzându-se din strânsoarea ei, de parcă îi strica momentul.

Am observat că Margot juca momentele astea ca pe niște glume, dar când Henri nu mușca momeala, obrajii i se înroșeau și privirea îi era rănită.

— Ăsta e tipul de muncă eficientă care ne face să primim Plasamente mai bune, de la firme mai prestigioase, a zis Kel.

Iubea treaba bine făcută, chiar dacă vocea ei sugera din când în când că nu-i păsa de Plasarea propriu-zisă a Produselor.

Mi-am pus rucsacul în spate, gata de plecare. M-am uitat la ceilalți, așteptând să facă și ei la fel. Am verificat unde să stau ca să fiu lângă Henri când ieșeam.

— Ca Eagleton™? a întrebat Henri.

— Poate, a zis Kel.

Eram gata de plecare.

— Butchers & Rog? a întrebat Henri.

Un deget rece părea să îmi traverseze șira spinării. Lui Kel i-a căzut fața.

— Henri, *nu* vrei o altă misiune de la Butchers & Rog, a zis ea.

— Dar este cea mai prestigioasă firmă din dom.

Mi-am strâns palmele în pumni. De ce întârziau ca să vorbească despre *asta* tocmai acum?

— Știi ce o să plasezi pentru Butchers & Rog? Nenorocire. Exact ca data trecută. O să primești un teanc subțire de plicuri

galbene și o să-i dai drumul prin oraș să livrezi Litigii catastrofale. Ce mai chestie să știi că tocmai i-ai distrus cuiva viața. Nu merită bonusul.

Henri s-a uitat la podea. Camera a părut dintr-odată mai rece. Speram că subiectul avea să se termine acolo. Nu-mi plăcea să aud despre Silas Rog nici măcar când nu aveam de dus până la capăt un plan oribil.

— Chiar are cărțile alea?

— Sunt sigură că Rog are cărți, Henri, a zis Kel. Am dubii serioase, însă, că are vreo carte care dovedește că nu poți cere Drepturi de Autor pe cuvinte, dacă asta întrebi.

Kel s-a uitat pe furiș la mine, ca să-mi vadă reacția. Am încercat cât puteam de tare să par neinteresată, chiar dacă mintea mea se agăța de speranța că o astfel de carte era reală – cartea de care dna Soleman fusese atât de sigură că există.

— Henri, de ce trebuie să spui cele mai evidente lucruri? s-a plâns Margot.

Henri a dat din umeri.

Atmosfera a devenit destul de dezagreabilă, iar Kel s-a apucat să-și adune, într-un final, lucrurile.

— 1:30 a.m., Chau Arena, a zis Kel.

Și-a închis tableta și a ieșit pe ușă.

Am rămas în urmă. Știam ce aveam de făcut. Stomacul

Îmi era plin de fluturi. Îmi plăcea cu adevărat de Henri, dar îmi plăcea suficient încât să *vreau* să-l sărut? Poate.

Nu știam cu certitudine. Sigur nu voiam să mă gândesc la asta acum. Nu asta conta. Henri era drăguț și bun, dar uneori mai pierdut decât puteam să suport.

N-am avut timp să pun sentimentele astea în ordine. Henri s-a ridicat să plece, iar eu i-am blocat calea.

Margot tocmai trecuse de ușă. Am speram că ușa urma să se închidă, iar Margot nu avea să vadă, dar a înghețat în prag. Henri s-a oprit, uluit, uitându-se în jos, la mine. Ochii i s-au mărit, iar zâmbetul i s-a lărgit în fața norocului neașteptat pe care îl avea. Încă mai mirosea ușor a portocală.

Am așteptat să se închidă ușa, vrând ca Margot să plece pur și simplu. Mi-am păstrat corpul între Henri și ieșire. Mi-am ridicat capul, o manevră pe care o văzusem în filme. Gura lui Margot era căscată, iar expresia ei a trecut de la uluire la furie. Îmi fusese frică să nu se întâmple asta, dar n-o puteam evita. Și-a

tras masca pe față și s-a uitat urât, cu ochii umezi, în timp ce lăsa, în sfârșit, ușa să se închidă.

Henri s-a întins și mi-a ridicat mâna.

— Ce e asta? a întrebat, punându-și degetele printre ale mele în așa fel încât, chiar dacă eu nu-l țineam de mână, el mă ținea ferm.

Cu altă ocazie, mai relaxată, aș fi zis: *mâna mea.*

N-am răspuns, bineînțeles. M-am ridicat pe vârfuri și *aproape* l-am sărutat. Era ușor să-l atrag spre mine. S-a apropiat, iar brațele lui m-au înconjurat. M-a sărutat. Cât de mare grijă trebuia să am la Cătușa mea dacă eram într-un Inhibitor? Puteam să-l îmbrățișez? Puteam să-i gust buzele, numai un pic? Erau aspre și puternice și aveau o aromă ușoară de portocală. Am observat că avea capul mai mare ca Beecher, ceea ce era un gând amuzant, agitat.

Îmi plăcea de el? Da, dar nu puteam spune în ce fel. Mintea mea era într-un alt loc. Mi-am pus mâinile în jurul lui, exact așa cum exersasem, și am deschis ușor fermoarul buzunărașului. Am scos afară dispozitivul albastru și mi-am strâns ochii în fața a ce făceam. M-am rugat ca Henri să nu observe.

Odată ce l-am luat, m-am tras înapoi. Nu avea niciun rost să continuăm cu toată treaba. Săracul Henri. Părea nedumerit. Am încercat să îmi revin și să zâmbesc cu zâmbetul Sarethei, acela de dinainte de Zockroft™, când era cu adevărat fericită. Cum reușise să fie cu adevărat fericită în lumea aia?

— Suntem…?

Henri nu știa ce să întrebe. Am zâmbit din nou. Știam că urma să creadă că zâmbetul ăla era un *da.* Dacă totul mergea bine, aș fi repetat șmecheria încă o dată și aș fi băgat pe furiș dispozitivul înapoi în rucsacul lui. Apoi urma să mă opresc. Urma să nu mai fiu, dintr-odată, interesată, și să găsesc un mod de a-i cere scuze lui Margot.

Eram îngrijorată pentru ea. Toți știam că tachinările drăgăstoase ale lui Margot erau gesturi de afecțiune – cu excepția, poate, a lui Henri. Chiar nu vedea că ea flirta? Îi rupsesem inima pentru cheia aia – dar inima ei avea să se vindece. Însă dacă eram prinsă, încrederea lui Kel nu avea să revină niciodată.

M-am rugat ca planul să funcționeze, ca să merite totul.

CAROL AMANDA HARVING: 39,99 $

Când am ajuns acasă, Sam tocmai se pregătea de școală, încă mai avea prieteni acolo – oameni cu care putea vorbi. S-a uitat la mine și mi-a oferit cea mai bună privire de care era în stare. Mă durea să văd distanța care crescuse între noi.

— Sera Croate învață pentru o licență de Tutore, a zis, încercând să mă pună la curent cu ceva.

Părea potrivit. Sera ar fi excelat ca o mică d-nă Harris. Saretha stătea liniștită pe canapea, privind ecranul, ca în transă. Inima mi-a bubuit în piept când m-am dus la ecran și l-am stins. Aveam nevoie de atenția lor.

Saretha s-a încruntat puțin, dar nu a părut deloc nefericită.

— Serialul ăla era bun, a zis, cu ochii puțin în lacrimi.

Mi-am dat jos rucsacul de Plasator și l-am deschis. Era exact ce sugerase Kel să nu fac. Am scos portocala afară, iar mirosul dulce mi-a invadat simțurile. Le-am arătat-o, iar Sam a înghețat.

— Aia e o portocală? a întrebat Saretha, cu ochii mijiți.

Sam a străbătut camera, mi-a luat-o din mână, cu ochii plini de mirare. Chiar dacă n-a vrut, și-a lins buzele.

— De unde ai asta? a întrebat, apoi s-a uitat la mine.

A văzut rucsacul și hainele mele negre mate. Dintr-odată, a înțeles. M-am gândit că urma s-o zică cu voce tare, dar în loc de asta s-a uitat pur și simplu la mine, cu gura pe jumătate deschisă, uluit. M-am zăpăcit. Sam și-a închis ochii și a mirosit portocala. Încă în coajă, aroma era ceva mai dulce și puțin mai înțepătoare, dar rămânea ceva special.

M-am grăbit la dulap și am scos cea mai frumoasă rochie a Sarethei și i-am agitat-o în față. Părea confuză. Recunosc, probabil că arătam ca o nebună. A clipit și a aprins din nou ecranul.

— Ar trebui să o curățăm? a întrebat Sam, ținând portocala în sus.

Sam nu mă mai întreba prea multe lucruri. De ce ar fi făcut-o? Nu răspundeam. Puteam să-l simt pierzându-și speranța cu privire la legătura noastră. Am mers către el și mi-am înfipt unghia în coaja groasă, ca s-o curăț. *Faptele vorbesc mai tare decât cuvintele.* Mirosul de portocală s-a intensificat.

— Uau, a respirat Sam.

I-am întins portocala decojită lui Sam și am tras-o pe Saretha din pat. S-a ridicat, fără să se uite la mine, ținându-și privirea pe un reality show în care câteva fete concurau pentru afecțiunea unui Avocat desfigurat. (Mai târziu se va dovedi că, surpriză! nu era desfigurat și avea să se căsătorească cu fata care fusese cea mai caldă cu el și să le dea în judecată pe toate celelalte.) Am stins din nou ecranul. Saretha a clipit și s-a întors către mine. Nu era nici pic de supărare în ea, doar o confuzie ușoară.

— Pari mai înaltă, a zis.

S-a apropiat și m-a îmbrățișat. Zockroft™-ul amorțea totul. Eram mai înaltă? Am stat un moment să ne compar înălțimile. Stăteam față în față, dar nu observasem până în momentul ăla că acum eram puțin mai înaltă decât ea. În piept mi-a răsărit un sentiment ciudat, ca o scuză nespusă pentru tot timpul pe care îl pierdusem rostind mult mai puține decât ar fi trebuit.

Sam mi-a dat o felie de portocală. Am luat-o, chiar dacă nu era pentru mine. Am pus-o în gură, surprinsă de moliciunea stratului de la suprafață. Gura mi-a fost inundată de o aromă înțepătoare, dulce. Voiam să savurez momentul ăsta, dar trebuia să plecăm.

Am luat rochia, i-am întins-o Sarethei și am agitat-o din nou. A dat din umeri și a luat-o de la mine cu un zâmbet plăcut. Ochii păreau să-i lăcrimeze puțin înainte de a-și regăsi concentrarea. După un moment, a început să se chinuie să-și ia rochia pe ea, mestecând și înghițind o bucată de portocală, fără a face asta cu mai multă bucurie sau plăcere decât dacă îl mâncat o foaie de Wheatlock™.

Sam s-a uitat pe geamul nostru lăptos. Tot timpul se uita în altă parte când ne îmbrăcam – din curtoazie, de rușine sau posibil amândouă. Acum și-a închis ochii și a mirosit portocala din nou.

— Ești Plasator din noaptea aia? a întrebat Sam, mirosind portocala în timp ce savura o felie. Când ai venit acasă cu tăietura pe bărbie?

Vocea i s-a înecat puțin, și mi-a rupt inima să-l aud. Am crezut că avea să fie mai fericit. Capul îmi era plin de lucruri pe care voiam să le zic.

— Plasator, a zis Saretha, aproape ca un ecou.

Dintr-odată, Sam s-a întors.

— Ai făcut rost de un loc și pentru Saretha? a întrebat, uitându-se de la mine la ea.

Era așa de deștept. Era o idee bună, dacă aș fi avut cum să o transform în realitate. Îmi doream să ne îndreptăm în direcția aia, dar ce aveam acum putea fi la fel de bun. Chiar mai bun.

În loc să vorbesc, am aprins din nou ecranul și Saretha s-a oprit din îmbrăcat ca să se uite. Am deschis interfața și am căutat printr-o serie de reclame. Puteai să vezi câte reclame voiai gratuit. Am ales un trailer cu ultimul film al lui Carol Amanda Harving, *The Bullets Have Names.* Când a apărut pe ecran, am pus pe pauză. Saretha a scos un suspin scurt.

— Speth, a zis Sam.

Nu înțelegea de ce făceam asta. Sunt sigură că părea crud.

— Zockroft™, a zis Saretha ușor, și a urmat un oftat scurt când discul de pe Cătușa ei a injectat-o.

22,99 $. Uram rahatul ăla. Am prins-o de mână.

— Nu se poate abține, a zis Sam.

A pus portocala pe jumătate mâncată pe bufet.

Am scos micul dispozitiv albastru pe care îl furasem și l-am trecut peste Cătușa surorii mele. A făcut un clic. Sam a icnit când am desfăcut-o.

— Nu spune nimic! a țipat Sam, grăbindu-se spre Saretha și luând-o de mână.

Saretha părea confuză. Cătușa i-a vibrat în mâinile mele, ca o bestie furioasă. Încă îi mai înconjura mâna.

Saretha Jime – gest: încuviințare din cap – 1 secundă: 99 ¢.

Am scos Cătușa. Ecranul i s-a stins încet, nemaiprimind putere electromagnetică de la brațul ei. A intrat în safe mode. Ea s-a întins ușor după Cătușă. Ochii îi erau rugători, nu recunoscători. A atins inelul de la margine, pe care scria Zockroft™.

Eram bucuroasă – faptul că îi dădusem jos Cătușa însemna separarea ei de drog. Și numai pentru asta s-ar fi putut să merite, chiar dacă am simțit un junghi pentru că Zockroft™-ul era singurul lucru care îi oferea liniște. Am pus Cătușa pe bufetul din bucătărie, deschisă ca un animal eviscerat.

Geamul lui Sam îmi reflecta fața slabă, obosită, în sticla lui înnorată. Mi-am ținut mâna în sus și m-am uitat la propria

Cătușă. Nu era altceva decât un lanț pentru mine. Am luat dispozitivul lui Henri și l-am trecut peste mâna stângă. Cătușa s-a deschis, iar eu am scos-o. Am pus-o lângă a Sarethei, pe bufet. Ea a privit, cu ochii sticlindu-i pe jumătate de la ultima doză.

— Speth, nu știu ce vrei, a zis Sam disperat.

Am cercetat camera după un mod în care aș fi putut comunica. M-am uitat înapoi la ecran și apoi pe geam.

— Carol Amanda Harving, a zis Sam ascultător; ochii i-au scânteiat realizând. Ai găsit-o?

Pieptul mi s-a ridicat și mi s-a prăbușit de ușurare. *Da,* m-am gândit. Am ieșit pe ușă și am așteptat să mă urmeze. Saretha a terminat de îndesat rochia pe ea, care aproape nu-i mai era bună. Nu-mi dădusem seama cât de puține lucruri avea acum de purtat, dar erau de-ajuns. Sam a împins-o în față și i-am dat drumul, lăsând rămășițele prețioase ale portocalei în urmă.

CRIMINAL: 40,99 $

Încă era senin când am ieșit din casă. Domul strălucea cu un alb înghețat deasupra orașului. Saretha a clipit în lumină. Nu fusese afară de atât de mult timp, încât avea nevoie de un moment să se obișnuiască. S-a târât după noi, trecându-și degetele peste zidurile clădirilor și reclame, de parcă trebuia să le simtă ca să știe că sunt adevărate. Flecăreala măruntă a reclamelor s-a oprit dintr-odată. Chiar și fără Cătușe, tot eram monitorizați. Panourile cu reclame ne-au căutat Cătușele, dar nu le-au găsit. M-am îngrijorat. Dacă ne scanau fețele? Ar fi fost notificat Rog? Ar fi fost anunțată poliția?

În general se stingeau, ceea ce era o ușurare, dar un inel iluzoriu de umbre ne urmărea oriunde mergeam. Era greu să ne ascundem, iar oamenii au început să se holbeze.

Mașinile mergeau cu viteză pe inelul exterior. Sunetul lor ricoșa printre clădirile înalte, lungi. Corpul îmi tremura de exaltare nervoasă. Trebuia doar să ajungem la Malvika Place.

— Crezi că o să vorbească? a întrebat Sam. Mergem să ne-ntâlnim cu ea?

Voiam să am un mod mai bun de a explica. Trebuia să le arăt ce văzusem. Speram doar ca Saretha să treacă drept Carol Amanda Harving. Cum puteau să dovedească că nu era ea? Nu puteau s-o aducă niciodată pe Carol Amanda Harving în sala de judecată. Nici măcar Butchers & Rog nu puteau scoate un om din joben.

Puteam să simt ochii pe noi din toate părțile. Unii erau curioși, alții disprețuitori. Nu mersesem prea mult când un grup de copii un pic mai mici ca mine au tăcut când ne-au văzut. Unul dintre ei a făcut semnul buzelor trase cu fermoarul. Sera Croate a sâsâit din spatele lor:

— Nu face asta!

Am tresărit când am văzut-o. Cătușa i-a bâzâit, iar pe față i-a apărut o expresie batjocoritoare.

— Știi ce-ai făcut? a cerut ea.

Copiii din jurul ei s-au împrăștiat. Eu n-am zis nimic, rugându-mă să se plictisească și să treacă mai departe.

— Ar trebui… s-a oprit din vorbit și a început să pregătească un InstaProces™.

A așteptat să-l primesc pe Cătușa mea, iar când n-a bâzâit, sprâncenele i s-au încruntat de confuzie furioasă.

Mi-am pus mâna stângă la spate, pentru a-mi ascunde Cătușa inexistentă de ochii ei.

— Hei! a zis dintr-odată Sam, luminos. Hai să mergem! Ne așteaptă dna Harris! a mințit el atât de ușor.

Mi-a luat mâna dreaptă și m-a tras înainte. Sera s-a dat din drumul nostru, încurcată de numele Tutorelui nostru.

Am ajuns la podul care ducea spre Parcul Falxo. Plănuisem să o luăm către centrul orașului și către Malvika Place, dar o mașină a venit spre noi și s-a oprit dintr-odată. Un bărbat înalt, cu o față ascuțită, a ieșit din ea, holbându-se la mine.

Nu era un Avocat. Nu era îmbrăcat ca unul, și părea prea sălbatic și prostănac. Nu era nici polițist. Buzele lui s-au strâmbat și a ciocănit în plafonul mașinii.

— Hei, uite, a zis, de parcă ar fi găsit ceva interesant.

Doi alți bărbați, care păreau să fie frații lui, au ieșit din vehicul și ne-au privit batjocoritor.

Toți păreau identici – uscățivi și duri, cu gâturi lungi, musculoase, care păreau periculoase și aceiași ochi albaștri lucioși.

Fiecare dintre ei era îmbrăcat într-o cămașă cu nasturi de fildeș Arlington Heights Transcolor™ – una indigo, una maro și una aurie. Pantalonii lor negri erau groși și păreau să-ți dea mâncărimi.

Nu știu dacă Sam mi-a simțit neliniștea, dar s-a întors spre mine și a zis:

— Pot să te fac să te gândești la zebre.

Și-a amintit trucul tatălui nostru. Mi-a dat un cot și și-a înclinat capul în spate, spre pod.

— Hai, a șoptit.

Nu voiam s-o luăm pe pod, dar am simțit că Sam avea dreptate; era mai bine să evităm confruntarea. Puteam să intrăm în parc și să ne întoarcem la podul următor.

La început am crezut că frații ar fi putut fi chemați de vreo alertă declanșată de scanările reclamelor, dar apoi am văzut-o pe Sera Croate rămânând inconfortabil la distanță, prefăcându-se că nu privește.

Reclamele au trăncănit în fața noastră în timp ce ne mișcăm pe pod, trezite la viață de cei trei frați care au început să ne urmărească.

Sam a forțat un zâmbet:

— Le vezi?

Nu mă gândeam la zebre, nu cu bărbații ăștia trei în spatele nostru.

— Mă-ntreb cum arată zebra ta, a zis Sam. Dacă e în mijlocul unei câmpii enorme sau lângă un copac. Are dungile groase sau subțiri, înclinate sau drepte?

Atunci am văzut-o. O zebră a scânteiat în fața ochiului minții mele, cu dungi subțiri, stând sub un copac, gata să o ia la fugă la primul semn al pericolului.

Ar fi trebuit să fugim.

— Știi că dungile de zebră sunt ca amprentele? Dacă te uiți la ele, sunt ca o amprentă imensă a degetului mare pe una din părțile unui cal alb – de parcă un gigant cu degete pline de cerneală ar fi ridicat zebra și ar fi lăsat urmele.

M-am întors să mă uit la bărbați. Doi dintre ei erau chiar în spatele nostru, destul de aproape ca să le pot auzi fâsâitul hainelor mulate în timp ce umblau. Al treilea frate, cel în indigo, s-a îndepărtat și mergea repede pe cealaltă parte a podului, la doișpe metri de noi. Cred că încerca să ne flancheze.

— Vă imaginați gigantul? E un ciclop? a întrebat Sam, dându-i un ghiont Sarethei, apoi mie. Fac pariu că acum e.

Saretha a râs tâmp. Ce moment pentru Sam să se întoarcă. Îmi fusese dor de vocea lui, dar puteam să-l ascult numai pe jumătate.

— Pot să vă fac să vă gândiți la un ciclop gigantic ridicând o zebră doar spunând asta. Am o putere destul de mare, a zis Sam ceva mai serios.

Nu știam dacă se gândea la ce sacrificasem sau la viitorul lui. N-aveam să pot niciodată să-l întreb, dar știu că încerca să mă liniștească.

— Kârpă, a zis o voce joasă, aspră din spatele nostru.

Am simțit cum Sarethei i se zbârlește părul.

Eram aproape de jumătatea podului, la câțiva pași de cel mai înalt punct al său. Gaura din plasa de siguranță prin care sărise Beecher nu fusese reparată. Sam s-a-ntors.

— Aveți grijă ce vorbiți, i-a avertizat.

Era cu cel puțin jumătate de metru mai scund decât oricare dintre bărbații ăia.

— *Știm* cine sunteți, a avertizat liderul în auriu.

— O știți pe domnișoara Harving? a întrebat Sam.

Vocea lui era ciudată. Ce făcea? Voiam să-l iau de mână, dar nu știam dacă urmau să-mi fie electrocutați ochii.

Cântecul cu „Nu sări” a început, declanșat în ciuda faptului – sau poate pentru că – nu aveam Cătușe. Am privit urât la autostrada de dedesubt. Nu era niciun altar pentru Beecher acolo. Mașinile uruiau pe sub noi, pete roșii, argintii și aurii. Podul tremura constant.

Nu-mi plăcea locul ăsta.

— O știm pe *ea,* a zis fratele maro, arătând cu un deget gros, noduros, către mine. Ciudățenia Tăcută™.

— Dar *n-o* știți pe Carol Amanda Harving? a întrebat Sam, de parcă ăsta ar fi fost subiectul mai important.

Aparent, o știau, pentru că s-au întors să se uite la Saretha. Fratele indigo ne înconjurase și acum stătea chiar în fața ei. Și-a ridicat capul.

— Actrița?

— Actrița, a confirmat Sam.

Toți trei au început să se uite cruciș. Ne înconjuraseră.

Eram făcuți sandviș între ei și balustrada podului, care ne venea până la mijloc și era plină de iepurași colorați.

— E destul de plinuță pentru o actriță, a zis fratele auriu.

S-a uitat la Cătușă, de parcă acesta i-ar fi zis ce să facă.

— De ce e cu Ciudățenia Tăcută™?

Fratele maro a arătat din nou cu degetul spre mine. Cătușa i-a bâzâit. Dna Nince a mai câștigat niște bani.

— Studiază pentru un rol, a zis Sam, de parcă era evident.

Niciodată nu realizasem cât de repede gândea în situații de criză. S-a apropiat de liderul auriu și i-a șoptit:

— O s-o *joace* pe Fata Tăcută într-un film.

— Ooo, *așa* să fie? a întrebat fratele auriu, de parcă n-ar fi mușcat momeala.

— Arată ca o kârpă, a zis fratele indigo.

Mi s-a ridicat părul. Uram cuvântul ăla.

— Joacă un rol, a replicat Sam de parcă fratelui indigo trebuia să i se explice asta ca unui copil mic.

Fața i s-a-nroșit.

M-am întors să mă uit la verdeața din Parcul Falxo. Era gol, de parcă ar fi fost curățat de oameni. Am căutat pe cineva care putea să fie un Tăcut, dar cum mi-aș fi dat seama? Ce ar fi putut ei să facă?

— Nu te uita-n altă parte, a cerut fratele auriu, împingându-mă în obraz ca să mă-ntorc.

— Ne-ai făcut să vorbim, s-a plâns fratele maro. Vorbea tare, ca să acopere uruitul traficului de dedesubt: O să plătești pentru asta. Apoi s-a gândit la cuvintele pe care le spusese: ...și pentru asta.

Și-a întors Cătușa spre Sam și a arătat cu degetul. Era placată cu aur și încrustată de diamante. A apărut factura cuvintelor lui.

— Mișto, a comentat Sam.

Iubeam vocea aia a lui, dar chiar era cazul să tacă.

O femeie a alergat pe lângă noi cu câinele ei mic și s-a prefăcut că nu vede nimic. Sub noi s-a auzit un vuiet de motoare tot mai accentuat, care s-a estompat după ce a trecut un grup de mașini. Am încercat să trec printre cei trei bărbați, dar nu se clinteau.

Cel auriu s-a uitat din nou la Saretha și apoi la mine. Și-a mijit ochii sticloși.

— Ciudățenie Tăcută™.

Și-a lins buzele și mi-a pus o mână pe umăr. Era grea și fierbinte. Fratele maro s-a aplecat peste balustradă, verificând înălțimea la care eram și trăgând de plasa de plastic până s-a lărgit și mai tare.

— Vorbește, a ordonat fratele auriu.

Degetele i s-au înfipt în umărul meu. Strânsoarea îi era ca de fier.

— O să plătesc eu pentru cuvintele tale – o să plătesc un an întreg. Spune ce vrei.

A pocnit din degete de parcă era o treabă gata făcută.

Fratele maro s-a apropiat repede de Sam și l-a prins cu brațele la spate. Mi-a trecut un fior pe șira spinării.

— Are nevoie de motivație, a grohăit fratele maro, întorcându-l pe Sam cu susul în jos și ținându-l cu capul prin deschizătura plasei, ca pe o păpușă, la douășcinci de metri deasupra traficului.

Sam a dat din mâini cu ochii înnebuniți, încercând să se prindă de ceva. Genunchii aproape mi-au cedat. Am crezut că

urma să vomit. M-am întins disperată după Sam, luptându-mă cu strânsoarea fratelui auriu.

— Ai grijă că poate-mi scapă.

Fratele maro s-a-ncruntat. L-a lăsat pe Sam mai jos, de parcă era cât pe-aci să-i dea drumul. Inima mi s-a oprit. Sam a pus o mână pe partea exterioară, netedă, a podului, încercând să se agațe de ceva, dar podul se termina și nu-i dădea nicio speranță.

Un alt val de trafic a vuit dedesubt. Am încercat să mă-ntind iar după Sam, dar fratele auriu m-a tras cu duritate înapoi. I-am dat un pumn într-o parte a capului, dar, spre deosebire de filme, n-a existat niciun *pac* puternic. Nu a căzut pe jos. A scos doar un sunet grav, cărnos, și s-a încruntat.

— Vorbește și gata, a zis fratele auriu, de parcă era sătul de mine.

Mâna mă înțepa de la lovitură, dar mi-am luat avânt să-i mai trag una, când am văzut pe cineva în depărtare.

Tocurile dnei Harris se grăbeau în sus pe pod, dinspre Parcul Falxo, avea o privire vlăguită și vag iritată. Putea să fie singura dată când eram cu adevărat încântată să o văd. N-avea cum să nu ne observe. Ochii îi clipeau des, de șoc și surpriză. S-a oprit pentru un moment și a analizat scena cu dispreț. Fratele auriu s-a întors și a rânjit la ea. Și-a îndreptat privirea în pământ, de parcă o lumină puternică o împiedica să facă contact vizual.

— Ajutor! a strigat Sam, realizând că era cineva acolo.

Nu putea să vadă că era Tutorele nostru. Fața acră a dnei Harris s-a zbârcit de uluire. Pentru un scurt moment, am crezut că urma să ne ajute, dar nu. Și-a tras geaca mai strâns pe ea și a mers mai departe pe pod. Tocurile i-au țăcănit rapid. Și-a ridicat capul în timp ce trecea, să se uite batjocoritor la mine și să facă semnul buzelor închise cu fermoarul, iar fața ei era acră, disprețuitoare, plină de ură.

— Prietenă de-a voastră? a râs fratele auriu.

Dna Harris a dispărut în jos pe stradă.

Nu știu ce crezusem că avea să facă dna Harris, dar mă simțeam trădată. Încă era Tutorele nostru. Mi s-a ridicat părul de pe mâini și îmi simțeam pulsul în gât. Sam a strigat din nou după ajutor. Fratele maro a dat dezgustat din cap.

Te rog, nu face asta, am implorat la mine-n cap. Pe față îmi curgeau lacrimi de disperare.

Fratele auriu a țâțâit impacientat din limbă.

— Vrei să-i dăm drumul?

Respirația îmi era întretăiată și scăpată de sub control. Nu puteam să vorbesc. Serios. Jur. Nu mai puteam să formez cuvinte. Nu mi-ar mai fi păsat în momentul ăla dacă ochii îmi erau electrocutați sau în ce probleme aș fi intrat cu Keene Inc. pentru încălcarea contractului.

Dar. Puteam. Vorbi.

— Terminați! a urlat Saretha, apoi a țipat de durere, cu pleoapele închizându-i-se strâns la primirea șocului.

A urlat iar și iar, căzând la pământ. Cei trei frați au privit, curioși, dar neimpresionați, cum își lipea sălbatic palmele de ochi.

— Chiar vrei să ne pui la-ncercare? a întrebat cel auriu.

Nu voiam să-i pun la-ncercare. Nu voiam să fiu nici măcar în apropierea lor. Nu voiam ca nimic din toate astea să se întâmple. Mi-am dorit ca Henri sau Kel sau chiar Margot să fie în apropiere, dar ce putea face oricare dintre ei împotriva celor trei bărbați? Am cercetat cu milă acoperișurile, dar erau goale.

Saretha s-a uitat orbită în jur, panicată și disperată, cu ochii înconjurați de roșeață. Un *„nu”* aspru a ieșit din gâtul ei.

— Ce? a întrebat fratele indigo, punând o mână la ureche și îndreptând-o spre mine.

Sam și-a reînceput lupta cu fratele maro, dând din picioare.

— Băga-mi-aș! a mormăit agresorul lui, ținându-l mai strâns.

— Vrei să-i dăm drumul? a repetat cel auriu, pentru mine și numai pentru mine.

— Te rog, a implorat Saretha, apoi s-a cutremurat de durerea următorului șoc.

Podul era acum complet gol. În depărtare, oamenii se întorceau și evitau scena. Nimeni nu voia să fie martor. Nimeni nu voia să cheltuie nici măcar un bănuț pe o mărturie din care nu putea profita. Un alt val de evacuări fierbinți din țevile de eșapament ne-a lovit de dedesubt.

— Spune doar *nu,* mi-a zis cel auriu. Un cuvânt mic.

Un cuvânt mic. Puteam să-l simt. Vârful limbii apăsat pe cerul gurii mele. Buzele mele amorțite formând un U, dar n-a ieșit niciun sunet, niciun pic de aer. Corpul îmi era slăbit. M-am dezlănțuit împotriva lor, înfigându-mi unghiile în fratele auriu ca

să ajung la Sam, cu gura mișcându-mi-se fără să scoată un sunet. Am încercat să formez cuvântul.

— Nu! a strigat Sam, și am nevoie să cred, chiar și acum, că atunci când a zis-o, vorbea cu mine, spunându-mi să nu renunț.

Asta a fost momentul în care fratele maro, sătul până peste cap, l-a agitat pe Sam și i-a dat drumul în traficul de la douășcinci de metri mai jos.

RECLAME SPARTE: 41,98 $

N-am urlat. Singurul sunet pe care l-am făcut a ieșit când mi-am recăpătat suflarea. Plămânii mi s-au umplut dintr-odată cu aer, corpul meu având nevoie disperată de el, incapabil să funcționeze.

Sub noi au început bufniturile mașinilor care se ciocneau și scrâșnitul metalului îndoit. Zgomotele alea ar fi putut să mă omoare.

Saretha a urlat. A urlat din nou și din nou. A urlat suficient cât pentru noi amândouă.

Lumea s-a dizolvat pentru mine într-o stare de nonexistență lipsită de aer. Vorbăria neîntreruptă a reclamelor s-a amestecat cu strigătele agonizante ale surorii mele, într-un tunel al urletelor. Apoi totul a devenit negru.

•

Când mi-am deschis ochii, capul părea să-mi explodeze. Frații erau la doar câțiva metri de noi, dând din capete.

— Am încercat să-l oprim, a zis fratele maro.

— L-am prins cât de repede am putut, a zis fratele indigo.

— A fost prea târziu.

Fratele auriu s-a prefăcut supărat.

Corpul îmi era pe trotuar, pe jumătate aplecat peste balustradă. Am încercat să mă ridic, ferindu-mi privirea de margine. N-am putut să mă uit. Dacă nu mă uitam niciodată, aș fi putut spera, cumva, că Sam nu era mort.

Echipele de curățare ajunseseră: macarale, camioane și imprimante de asfalt zăngăneau și bipăiau sub mine. Poliția era acolo, plictisită și iritată, vorbind cu frații. De ce nu făceau nimic? Nu înțelegeam. Mă lăsau să hiperventilez, prăbușită lângă perete alături de Saretha. Frații, plini de bani și cuvinte, își spuneau povestea.

— Încercam s-o conving pe Fata Tăcută să vorbească. I-am oferit bani.

Fratele auriu a scos câteva bancnote mari din buzunar – bani de hârtie, rari, care nu prea aveau alt scop decât să impresioneze.

— Și apoi ea a început să tragă de teanc, dar fără să vorbească, așa că încerc s-o conving, și întreb… S-a oprit și a citit de pe Cătușă: „Vrei să-i dăm drumul?”

Nu, m-am gândit. *Nu era adevărat.* Capul îmi era încă amețit. Mă durea. Dar bineînțeles că mintea. Bineînțeles că era crezut. M-am întins după el și l-am prins de pantalon. M-a ușuit ca pe un câine.

— Va trebui să vă iau înregistrările ca dovezi, i-a zis unul dintre ofițeri în timp ce mă dădea la o parte.

Era înalt și părea obosit, cu o postură a corpului puțin aplecată. Numele îi era pe insignă – Shalk, un nume ieftin, din domeniul public, ca al meu.

— Ar trebui să ne așteptăm Avocatul, a zis cel indigo.

— I-OK, a zis cel auriu încuviințând scurt din cap către ofițer.

Și-a atins Cătușa de a ofițerului pentru a iniția transferul.

Ofițerul Shalk a încuviințat din cap.

— Deci când a sărit?

— Imediat după aceea.

— Am încercat să-l țin, a repetat fratele indigo.

Mi-am închis ochii. Nu mai voiam să gândesc. Îmi era greață. Craniul îmi pulsa de durere, care radia dintr-un cucui de deasupra cefei. Fusesem lovită cu mâna sau piciorul în timp ce eram pe jos. Sau poate leșinasem și mă lovisem la cap. Sau poate unul dintre frați mă făcuse knock-out.

Saretha a scâncit. A mai primit un șoc electric în ochi pentru sunet.

— Nu, a șoptit, și a fost electrocutată din nou.

— Ar fi trebuit să-l prind, a zis unul dintre frați, de parcă ar fi fost un erou eșuat.

— A fost destul de rapid, a zis cel maro, consolându-l.

Toată mascarada aceea mi-a-ntors stomacul pe dos.

— Nu! a strigat Saretha. El…

Capul a început să-i tremure de parcă avea o criză. Fiecare cuvânt îi cauza un șoc.

— Domnișoară, a zis Shalk, nu puteți face o declarație fără o Cătușă.

M-am întins spre ea, dar s-a tras. Nu putea să vadă. Nu știa că eram eu – sau poate că da. Oare mă considera vinovată pentru toate astea?

Am încercat să mă ridic în picioare. Trebuia să fac ceva.

— Domnișoară, mi-a zis Shalk, trebuie să vă așezați.

Avea dreptate. Picioarele mi s-au împleticit și s-au prăbușit sub mine.

Cel auriu ne-a privit cu dispreț.

— Probabil o să fabrice o poveste cum că e vina noastră. Asta primim pentru că oferim ajutor.

— Mmmm, a reflectat Shalk.

— Vă rog, a implorat Saretha.

Din ochi îi curgeau valuri de lacrimi. Ofițerul Shalk a inspirat adânc, iritat.

— Domnișoară, opriți-vă. Trebuie să înregistrez tot ce spuneți.

A inserat în Cătușa lui toate cuvintele pe care le spunea ea, ca să poată fi taxată pentru ele după aceea.

— Deci, oricum, m-am întins să-l prind și a zis: *„Nu”,* de parcă ar fi fost decis oricum să sară. S-a uitat la margine: Ar fi trebuit pur și simplu să îmi văd de treaba mea.

— E un lucru regretabil, a zis ofițerul Shalk. E prima dată când văd pe cineva făcând-o înainte de Ultima Zi.

Frații au încuviințat din cap. Ofițerul a făcut o mențiune pe Cătușa lui.

— După treaba cu fata aia, Pell, cine mai știe la ce să se aștepte? a sărit fratele indigo.

— Sper doar ca toți copiii ăștia să învețe ceva, a zis fratele auriu.

— Da, a fost de acord fratele maro.

— Să învețe ce? a întrebat ofițerul.

S-a uitat de la un frate la altul, în timp ce ei dădeau din umeri lipsiți de entuziasm.

Un Avocat venea pe pod, fără grabă, spre frați. Purta un costum gri-ardezie, croit perfect, și o cravată roșie, cu margini subțiri de aur. Avea agățată în piept o serie modestă de panglici și insigne, într-un aranjament compact care sugera că erau numai o parte din distincțiile lui. Fața îi era pașnică și calmă, aproape prietenoasă. Ochii lui ascuțiți s-au mijit când a scos un zâmbet domol, dar nu atât de larg încât să fie nepotrivit. Avusese loc o tragedie, până la urmă. Nu voia să pară insensibil.

L-am urât din prima.

S-a oprit pentru a-i întinde ofițerului mâna.

— Bennington Grippe, a zis. Butchers & Rog.

Ofițerul Shalk s-a uitat la mâna bărbatului, nesigur dacă el însuși era îndeajuns de bun să o ia sau nu. Grippe a preluat controlul, luând mâna ofițerului și zdruncinând-o ferm de două ori. Ceva mai departe de noi, pe pod, celălalt ofițer s-a oprit din ce făcea pentru a căsca gura.

— Bărbații aceștia sunt reprezentați de firmă, a evidențiat Grippe, rotind un deget prin aer pentru a-i include pe frați.

Toți păreau teribil de mulțumiți. Mi s-a zbârlit părul de furie. Voiam să-i omor pe bărbații ăștia. Voiam să sar în picioare și să-i împing pe toți peste balustradă. Dar abia mă puteam ridica. O vină oribilă, acră, mă consuma. Ar fi trebuit să-i opresc. Ar fi trebuit să vorbesc.

În loc de asta, îl lăsasem pe Sam să moară.

Podul a continuat să se învârtă, de la un capăt la altul, când am încercat să mă ridic în picioare. Trebuia să fac ceva.

— Domnișoară Harving? a întrebat vocea Avocatului Grippe.

Se uita la Saretha cu surpriză aproximativă. Mi-a ignorat eforturile de a mă ridica.

Saretha privea fix și orb înainte, cu ochii roșii, însângerați de șocuri.

— O cunoașteți? a întrebat Shalk.

Grippe i-a făcut semn cu mâna să dispară, de parcă Shalk nu mai conta. A mers lângă Saretha și s-a aplecat. Frații s-au aliniat în spatele lui. Nu păreau surprinși deloc.

— Domnișoară Harving, unde e Cătușa dumneavoastră?

Nu avea cum să creadă că Saretha chiar *era* Carol Amanda Harving, nu?

— Puștiul a zis că e o actriță, i-a zis cel maro ofițerului, cu un rânjet pe față.

Din ochii Sarethei au curs lacrimi. Nu știu dacă era conștientă că Avocatul vorbea cu ea. Ce trei frați bine făcuți și-au încrucișat brațele și au privit. Grippe s-a întors către ofițerul Shalk.

— Ați terminat cu ea?

Shalk s-a oprit. Nu terminase, dar nu voia să spună nu – nu unuia dintre oamenii lui Silas Rog. A înghițit în sec.

— În momentul de față, nu poate răspunde întrebărilor.

Shalk a arătat spre Cătușa lui pentru a indica faptul că a ei lipsea.

— Nu vă faceți probleme, l-a asigurat Avocatul.

Grippe a luat-o pe Saretha de braț, iar ea a tresărit, deschizându-și gura și apoi închizând-o. Ce făcea?

Am reușit să mă ridic, încercând să găsesc puțină forță în picioare. Lumea voia să se întoarcă cu susul în jos. Grippe m-a observat, dar nu a dat semne să mă recunoască sau să-i pese cine sunt. A tras-o pe Saretha din raza mea de acțiune. Era sora mea. Înțelegea asta? Mâna îmi tremura. Podul a continuat să-mi fugă de sub picioarele nesigure, dar m-am luptat cu el, sprijinindu-mă de o reclamă care trăncănea.

Ofițerul s-a uitat la mine cu ochi obosiți, cu buzele țuguiate.

— Domnișoară, trebuie să vă așezați.

O mână îi era pe curea, pe sprayul paralizant sau pe pistol – nu puteam să-mi dau seama exact. A dat din cap la mine, apoi s-a întors spre frați și și-a dres vocea.

— Domnilor, plănuiți să o dați în judecată pe ea și pe familia ei? a întrebat ofițerul, îndreptându-și degetul mare spre mine.

Fratele auriu a rânjit. Am început să fierb pe dinăuntru. Și-a tras strâns buzele pe dinți, gândindu-se.

— Probabil ar trebui, a zis. Am transmite mesajul greșit dacă nu.

Saretha s-a smuls dintr-odată din strânsoarea Avocatului Grippe.

— Ușurel, a zis Grippe.

— Speth? m-a chemat Saretha fără să vadă.

Fața i-a tresărit de durere. Nu puteam să-i răspund. Al doilea ofițer a fugit să o prindă. Avocatul Grippe a pus și el o mână pe umărul ei, dar ea s-a eliberat.

— Speth? m-a chemat ea din nou.

Trebuia să se oprească din vorbit. Își putea pierde vederea pentru totdeauna. M-am târât către ea, încă amețită de durere și confuzie. Frații s-au interpus între noi, formând un zid, ținându-mă departe de ea. Voiam să strig, dar dacă nu îmi întrerupsesem tăcerea pentru a-l salva pe Sam, sigur nu aveam s-o fac atunci.

Grippe și-a pierdut dintr-odată expresia calmă a feței și și-a pus buzele aproape de urechea Sarethei.

— Ai două variante, a șoptit rar și dur. Rămâi aici și trăiești viața patetică pe care încă o are Saretha Jime, sau *îți aduci aminte* că ești Carol Amanda Harving.

— Speth? a șoptit Saretha.

Privirea i-a zvâcnit și un alt val de lacrimi i-a curs pe față. Ochii i s-au mișcat în toate părțile înnebuniți, grotesc de roșii, plini de vase sparte de sânge și lacrimi. Nu mă putea găsi.

— Îți pierzi timpul, a zis Grippe.

Am încercat să mă împing în frați, întinzându-mi mâinile spre ea, dar nu mă lăsau.

— Aveți nevoie de ajutor? a întrebat ofițerul, bătând în retragere.

— Am nevoie numai de *confidențialitate,* a zis Grippe cu o răutate subită. Vorbesc cu *clienta* mea.

Dinții i-au accentuat T-ul. Ambii ofițeri s-au dat la o parte ca niște câini ascultători. Apoi Avocatul Grippe a vorbit puțin mai încrezător.

— N-o să ai nicio altă oportunitate. Dl Rog e pregătit să fie foarte generos.

Saretha a scâncit din nou.

— Speth.

Mi-a zis numele cu confuzie și deziluzie, de parcă nu eram cine crezuse ea că eram. Am încercat să trec de frați, dar acum poliția mă trăgea din toate părțile de acolo.

Grippe a dat din cap.

— Au luat-o deja pe *Speth,* a mințit, cu gura suflând cald în urechea ei și cu ochii pe mine. Nu te face de rușine pentru ea. N-a putut să spună nici măcar *un* cuvânt să-l salveze.

Saretha și-a închis ochii inflamați. Cum de știa deja ce se întâmplase?

— Trebuie să alegi – acum. Saretha Jime sau Carol Amanda Harving?

— Eu – ochii Sarethei au tremurat și mai tare, dar apoi s-a relaxat, învinsă.

Abia dacă mai putea să respire când i s-a-nmuiat corpul. Mă durea inima. Voiam să sper că avea să mă aleagă pe mine, pe sora ei. Voiam să cred că știa că încă eram acolo.

Avocatul a zâmbit batjocoritor, apoi și-a frecat fața pentru a-și ascunde satisfacția în timp ce eu eram împinsă într-un ecran de reclame și forțată să mă așez.

„Eroii se fac, nu se nasc”, a proclamat o reclamă la Nike™ în spatele meu. Grippe o împingea pe Saretha de umeri, iar ea tremura sub mâinile lui. Ochii i-au străbătut podul pe întreaga lui lungime pentru o clipă, urmărind reclamele.

„Nu sări, nu sări”, cânta ușor panoul de care mă sprijineam. Era mai delicat ca de obicei. Tema voioasă se liniștise, de parcă panoul mi-ar fi scanat starea de spirit. Iepurașii săreau mai încet. Nu aveam Cătușă, dar chiar și așa, reclamele nu mă ignorau.

Mă scanase sistemul și îi era milă de mine? Dintr-odată, am realizat ceva. Sistemele mă scanaseră. Reclamele de pe pod înregistraseră totul. Dovezile morții lui Sam erau stocate pe cipurile mici dinăuntru. Dar știam și că Rog și oamenii lui aveau să intre pe rețeaua de WiFi și să șteargă toate datele. M-a furnicat tot corpul. Nu. Nu, avea să fie mai rău decât doar să șteargă tot ce se întâmplase. Rog avea să le *înlocuiască.*

Butchers & Rog aveau să se folosească de scanări ale lui Sam, ale Sarethei și ale mele pentru a recrea scena. Avea să se potrivească exact cu ce ziceau frații. Istoria urma să fie rescrisă. Urmau să aibă dovezile necesare pentru a proba ce voiau să demonstreze.

În câteva ore, faptele urmau să fie schimbate. Trebuia să opresc asta… dar cum?

Mi-a venit o idee. O amintire – ceva din noaptea în care Henri mă salvase în aleea aia. Fără un cuvânt, spărsese ecranele reclamelor. Atunci, el îmi păruse atât de ciudat și din altă lume. Acum, îl cunoșteam drept Henri, dar în orice caz, îmi arătase ce trebuia să fac.

Mi-am adunat toată furia și tot curajul pe care le puteam găsi în mine. Avea să doară.

Mi-am întins mâna în față și am lovit cu cotul în fața unui iepure animat de lângă mine, spărgând reclama în timp ce Bennington Grippe îmi lua sora de acolo.

DREPTUL DE A NU SPUNE NIMIC: 42,95 $

— Ai dreptul de a nu spune nimic, m-a avertizat o înregistrare din Cătușa de polițist a ofițerului Shalk.

Shalk a trebuit să dea din cap. Dintre toți oamenii cărora putea să le redea înregistrarea… am râs de absurditatea situației, dar râsul s-a dizolvat repede în hohote de plâns.

Fratele auriu a râs pe înfundate în timp ce ofițerul Shalk mi-a bandajat umărul, apoi mi-a strâns mâinile la spate cu un cordon dur de plastic. M-am uitat cu dușmănie la frați, cu toată ura de care eram în stare.

— Tot ce spuneți poate și va fi înregistrat în contul dumneavoastră, cu o suprataxă de 20 la sută pentru a acoperi costurile de procesare. Orice va spune acest ofițer sau orice alt ofițer al legii în cursul acestei investigații va fi înregistrat în contul dumneavoastră și facturat în momentul în care cazul se încheie. Aveți dreptul la un Avocat. Dacă nu vă puteți permite un Avocat, veți primi unul care să vă înghețe bunurile și veți fi transferat în custodia celor de la Colectarea Datoriilor. Înțelegeți drepturile pe care le aveți?

Care drepturi? am vrut să urlu.

— Tăcerea nu e o derogare, a oftat el.

M-a așezat cu grijă pe bancheta din spate a mașinii lui de poliție și a demarat. Frații și celălalt ofițer s-au făcut tot mai mici în oglinda retrovizoare. Umerii lui Shalk s-au relaxat puțin, dar arăta și mai cocoșat așa.

— Nu îți faci niciun bine, a zis el, dând din cap în ce conducea. Nu știu ce ai crezut că vei rezolva cu vandalismul. Nu vrei să-i ai pe oamenii de la reclame împotriva ta. O să pierzi reduceri și alte lucruri de genul ăsta.

Reduceri? De asta credea el că sunt îngrijorată? Am înăbușit urletul care creștea înăuntrul meu și, în loc de a-l scoate pe gură, am dat tare un picior scaunului din față. M-a ignorat și a băgat viteză pe inelul exterior, ambalând motorul cu un mic oftat de plăcere. Drumul vâjâia ușor sub noi, ca șuieratul unei ploi torențiale pe dom. Nu m-am uitat înapoi. Nu voiam să văd

ce era acolo. Am ascuns ceea ce se întâmplase în fundul minții mele.

— Era actrița de film cu tine? a întrebat ofițerul, consternat de legătura dintre noi.

Mi-am mijit ochii la el în oglinda retrovizoare. De ce vorbea cu mine? Orașul trecea pe lângă noi, iar reclamele țâșneau de-a lungul panourilor pentru a ține pasul cu mașinile, disperate să nu le piardă nici măcar o secundă. Ce urma să i se întâmple Sarethei? Gândul că ea mă ura îmi înjunghia conștiința. Ar fi trebuit să zic pur și simplu *nu.*

Dar l-ar fi cruțat frații pe Sam dacă vorbeam? Sau m-ar fi făcut să spun încă un cuvânt și apoi încă unul?

Am încercat să-mi recapăt controlul asupra respirației. M-am forțat să-mi amintesc: nu eu îl aruncasem pe Sam. Nu eu îl omorâsem. Ei o făcuseră. Ei aleseseră să o facă. Aș fi putut s-o fac pe Saretha să înțeleagă asta? Urma s-o mai văd vreodată?

Încă părea imposibil ca Sam să fie pierdut.

— A zis Avocatul ăla că ea studia pentru un rol? a întrebat Shalk.

Nu părea să creadă prea mult chestia asta.

Corpul mi s-a cutremurat când am început să plâng. Nu mă puteam opri. Cum de se întâmplase asta? Capul îmi bubuia mai puțin, dar umărul mă durea mai mult. Am încercat să mă concentrez la ce mi se întâmplă, dar ce mai conta acum? Toate lucrurile de care îmi păsa dispăruseră. Frații urmau să mă dea în judecată, companiile de advertising urmau să mă dea în judecată și toți oamenii care fuseseră pe-acolo și se considerau inoportunați aveau să mă dea în judecată. Aveam șanse mari să fiu la Colectarea Datoriilor până a doua zi. Ce mai premiu mișto aș fi fost.

Singura urmă de speranță pe care o aveam era ascunsă în mâna mea stângă: un cip scos din panoul de reclame, cu dovada uciderii lui Sam. Mă ținea într-o bucată, ca un singur fir de ață. Fără el, știam că aș fi înțeles în sfârșit cum se simțise Beecher. N-aș fi avut niciun alt motiv să merg mai departe.

Eram atât de naivă să cred că avea să-i pese cuiva? Voiam să-l întreb pe Henri ce să fac. Gândul ăsta aproape m-a făcut să râd. „Henri?” am putut-o auzi pe Margot râzând la mine și la el. Aveau să vadă povestea fraților la știri, nu a mea. Henri n-avea să-nțeleagă. Nimeni nu avea s-o facă.

Shalk ofta:

— Am văzut mulți săritori, dar niciodată așa de tineri. E păcat, mare păcat.

Îmi doream să vorbească despre altceva. Mi-am lăsat capul pe geam. Treceam în viteză pe sub pod. Pereții marii autostrăzi se scurgeau în spatele nostru, iar în ochii mei apăreau reclame blurate, sclipitoare. Oamenii, îndepărtați și mici, își vedeau de treabă. Cum puteau să meargă mai departe când fratele meu nu mai era? Mi-am lăsat ochii în jos. Nu puteam suporta să mă uit la ei.

Nu urma să se facă dreptate pentru Sam.

Mi s-a făcut greață când am realizat că trebuia să le spună cineva alor mei. N-am putut să mă gândesc la ce avea să le spună Saretha. Nu puteam să le spun eu. Aveam nevoie de Sam, dar nu mai puteam apela la ajutorul lui niciodată. Am încercat să-mi recapăt suflarea printre lacrimi. Ofițerul Shalk s-a oprit din vorbit, chiar dacă el putea vorbi liber – fiecare cuvânt era plătit de mine.

Shalk a virat pe ieșire și a îndreptat mașina pe o stradă principală cu precizia unui șofer de cascadorii. O clipă mai târziu, ne aflam la stația de poliție. A oprit automobilul, iar motorul electric și-a amuțit bâzâitul.

Și-a trecut un deget peste Cătușă, cu un gest răsucit, băgând-o într-un modul pe care nu îl mai văzusem niciodată. Ecranul curbat s-a făcut roșu și i-a luminat fața. Modulul Informator™. A cercetat parcarea cu privirea, să vadă dacă ne urmărea cineva, apoi s-a întors la mine.

— A trebuit să întreb dacă vor să te dea în judecată. Nu puteam să mă trezesc cu Silas Rog pe cap pentru încălcarea protocolului. N-am – s-a aplecat puțin mai aproape și a șoptit, chiar dacă nu era nimeni înjur – n-am mai multă libertate decât ai tu.

Era adevărat? Ofițerul Shalk avea cel puțin vârsta tatălui meu și, la fel ca el, părea obosit, avea pungi închise la culoare în jurul ochilor. Era așa pentru toată lumea?

— L-au omorât? a întrebat încet.

Mi-am mușcat buza. Cumva, a știut.

A continuat înverșunat.

— Dar știi că o să șteargă toate dovezile.

Avea nevoie de cipul de la mine din mână. M-am frecat de plasticul care îmi lega încheieturile. Am încercat să-mi schimb poziția, ca să-mi poată vedea mâinile.

S-a uitat în jos, la locul gol în care îmi fusese Cătușa.

— Îmi pare rău, a zis.

Vocea îi era tristă. Am izbucnit iar în lacrimi. Săracul Sam – i-ar fi plăcut ofițerul ăsta.

Shalk a apăsat din nou pe Cătușa lui și a ieșit din mașină.

* * *

În stația de poliție, corpul meu a fost scanat, iar hărțile mele retinale au confirmat cine eram. Când ofițerii mi-au scos dosarul și au văzut că Arkansas Holt era trecut ca Avocat, a fost un scurt moment de amuzament, urmat de o surpriză când mi-au văzut ocupația confidențială. Shalk a părut dintr-odată impresionat și dezamăgit.

— E Plasator, a zis cu o voce plictisită un ofițer cu ochi ageri, pe nume Yundoro. Uită-te la constituția ei.

M-a cercetat din cap până-n picioare. Obrajii mi s-au înroșit. Categoric, nu era impresionat.

Shalk s-a gândit la asta.

— Un Plasator cu Arkansas Holt drept Avocat? Credeam că Plasatorii fac bani buni.

Yundoro a dat din cap în timp ce desfăcea plasticul din jurul încheieturilor mele, ca să-mi ia amprentele, apoi a înghețat.

— Ce-i asta?

A săpat adânc în pumnul meu strâns, deschizându-mi degetele. Mișcările îi erau dure. A găsit cipul.

Ofițerul Shalk s-a îndreptat de spate.

— E de la scenă?

Yundoro s-a uitat la mine de parcă eram o mizerie pe care ar fi șters-o de pe încălțăminte.

— E dintr-o Serie de reclame, a zis Yundoro, ținându-l între degetul mare și arătător. Nu e valabil ca dovadă. *Brinkly versus Kleen 'n' Brite™:* „Poliției îi este interzis să acceseze sau să copieze înregistrări care…”

M-am întins, naivă, să îl iau înapoi de la el. M-a împins la perete, cu antebrațul în gâtul meu.

— Agresarea unui ofițer? a bombănit Yundoro, dându-mi drumul. Ochii i s-au întors spre Shalk: Adaug-o la acuzațiile ei.

— Ce crezi că e pe el? a întrebat Shalk, luându-l ușor de la Yundoro în timp ce îi ignora cererea.

— Nu contează, a răspuns Yundoro, ștergându-se de parcă aș fi fost murdară. Poliției îi e interzis să acceseze datele de pe înregistrări. Nu le putem lua de la fața locului.

Am privit cipul dintre degetele lui Shalk, blestemând faptul că nu puteam să le spun de ce îl luasem. Poate aș fi putut să le arăt. M-am întins și l-am luat din mâna lui Shalk, știind că aș putea fi lipită iar de perete.

Shalk s-a uitat calm la mine.

— *Ea* l-a furat, a zis, luându-l înapoi.

— Da? a mârâit Yundoro.

— Trebuie să ajungă la dovezi, a zis Shalk, cu ochii străfulgerându-mă aproape admirativ. Furtul nu e acoperit de *Brinkly versus Kleen ’n’ Brite*™.

Un foc mic, plin de speranță, a început să ardă în pieptul meu. Planul avea șanse de reușită.

Yundoro și-a țuguiat buzele.

— În fine. Dacă vrei tu să te ocupi de hârțogăraie; i-a întins un plic, țâțâind din limbă. Ar fi trebuit s-o țin legată, a comentat Yundoro.

— Dacă așa va ordona judecătorul, a zis Shalk, terminând procesarea mea cu apăsarea unui buton pe Cătușă.

În momentul ăla, a apărut Blocajul. Tot ce nu era în mod explicit în domeniul public era blurat până devenea puțin mai mult decât niște pătrate colorate. Shalk și Yundoro au devenit două mase de cuburi mișcătoare care luau forma aproximativă a oamenilor din spatele lor. Din punctul de vedere al autorităților, îmi pierdusem practic dreptul de a vedea. Cel mai probabil, aveam să fiu așa pentru tot restul vieții. Mâinile mele erau singurul lucru pe care îl puteam vedea. Tremurat. Pieptul mi s-a strâns. N-aș fi putut vreodată să-mi imaginez cât de copleșită și de claustrofobă mă făcea Blocajul să mă simt.

— E OK.

Shalk a pus o mână delicată pe spatele meu și m-a condus pe un hol pe care abia dacă-l vedeam. În spatele nostru, Yundoro a râs pe înfundate. Mi-am calmat respirația deliberat și mi-am îndreptat spatele.

Shalk m-a închis într-o celulă, alături de formele blocate a patru sau cinci oameni. Era greu să îmi dau seama câți erau prin blocaj.

— O să-ți contactez Avocatul, a oftat Shalk.

Când a plecat, în cameră s-a făcut liniște. Nimeni n-a vorbit. Nu ajuta pe nimeni să cheltuie bani pe cuvinte aici. Camerele de luat vederi zumzăiau în colțuri, urmărindu-ne fețele. Puteam să le aud și să le simt privindu-ne buzele, pleoapele, oftaturile.

Nu-mi venea să cred că nu aveam să-i mai aud vreodată vocea lui Sam. Că nu aveam să-i mai văd vreodată fața. Nici măcar nu aveam o poză acasă. Deținătorii de Drepturi erau în posesia tuturor pozelor făcute vreodată lui Sam. Companiile de reclame aveau probabil zeci de scanări cu el undeva, dar eu n-aveam nimic. Am început să plâng încet, lăsându-mi lacrimile să-mi umple ochii și să blureze tot ce mai puteam să văd.

Am crezut că lucrurile nu puteau să devină mai rele, dar apoi mi-am amintit că în scurt timp urma să vină Agenția de Colectare, pentru a mă recupera. Nu avea să fie niciun proces; nu îmi permiteam asta. Un judecător avea să mă repartizeze în custodia celui care dădea mai mult. Urma de speranță pe care mi-o pusesem în cipul reclamelor s-a clătinat. Nu aveam cum să-mi permit un proces, deci la ce bun dovezile alea?

M-am întrebat ce aveau să creadă Henri, Margot și Kel când nu ajungeam la întâlnire. Știam că probabil aveau să meargă înainte și nu puteam să-i învinovățesc pentru asta. Ce altceva puteau să facă? Când Henri și-ar fi căutat dispozitivul mic, albastru și nu l-ar fi găsit, Kel avea să știe că eu îl furasem. Mă îndoiam că va vedea sau că îi va păsa de portița pe care o găsisem pentru a-mi justifica acțiunile.

Am încercat să caut puțin optimism, dar am găsit numai dezolarea întinzându-se în fața mea. Am încercat să nu mă gândesc că aveam să fiu trimisă la polenizare sau muncă în fabrică. Mi-am amintit din nou fața tristă a lui Beecher. Când s-a lovit de aceleași perspective, alegerea lui a fost să renunțe cu totul la viitor. În momentul ăla, chiar atunci, aș fi sărit dacă aș fi avut șansa?

Nu. Puteau să mă omoare, dar nu mi-aș fi luat niciodată viața. Aveam să lupt până la sfârșit.

RECLAMAȚIE: 43,99 $

Au trecut ore în șir. Corpul meu era obosit, așa că am adormit. La un moment dat, ușa celulei s-a deschis și am privit, cu ochii împăienjeniți, cum era împinsă înăuntru forma pătrățoasă a altcuiva. Nu puteam să văd cine era sau orice alt detaliu al feței, dar puteam să simt că mă cunoștea. S-a așezat repede lângă mine, mai aproape decât mi-ar fi plăcut. Mâna ei a găsit-o pe a mea, a luat-o și a ținut-o așa. Am simțit vibrația Cătușei ei, taxând-o pentru bunătate.

Era o prietenă? Degetele ei erau subțiri și reci. M-am holbat la ea prin Blocaj, dar n-am putut să deslușesc prea multe. Nu a zis niciun cuvânt.

Nu mult după aceea, luminile s-au estompat ușor, iar vederea mi s-a clarificat. Blocajul a dispărut și am realizat că Sera Croate mă ținea de mână.

Nu am știut dacă să râd sau să plâng. Ce căuta acolo?

Sera a început să dea din cap.

— Speth, a zis, dând drumul degetelor mele.

Cătușa nu i-a bâzâit.

O femeie mai bătrână de vizavi de mine a întrebat:

— O FiJo? Dintre toate locurile posibile, a șoptit. După atâta timp.

Alte fețe din celulă s-au aprins. A început o vorbăraie joasă.

Blocajul, șocurile – nimic nu funcționa fără WiFi. Nu mai fusese nicio FiJo de când Butchers & Rog consolidase rețeaua într-un nucleu central.

— Am văzut totul, a șoptit Sera. Ochii i s-au umplut de lacrimi: N-am știut că aveau să... Cuvintele i s-au înecat: Bărbații ăia...

Mâna mi s-a strâns în pumn. Am vrut să o izbesc de bare, dar nu m-am mișcat. S-a șters la ochi.

— Am încercat să zic ceva, dar dintr-odată Cătușa mi-a luat-o razna, iar ochii... A tras o gură mare de aer în piept: Am încercat să le zic ce s-a întâmplat cu adevărat, dar pur și simplu m-au arestat. N-ar fi trebuit să zic nimic. Ar fi trebuit să devin o Tăcută. Nu? Ăsta e lucrul de care v-ați dat toți seama?

Nu știam despre ce vorbește. Habar n-aveam. Nu mă puteam concentra pe cuvintele ei cu tot disprețul din inima mea. Îi pusese pe bărbații ăia pe urmele lui Sam.

— Tu-ej’ Fata Tăcută, a zis femeia mai bătrână din partea cealaltă a celulei.

Mi s-a oprit respirația. Toată lumea îmi știa fața. Toți s-au uitat la mine.

— Știai că tăcerea ta urma să întoarcă totul pe dos? Știi ce vor face mâine?

— Se vor întâlni la Parcul Falxo, a continuat Sera. Toți.

Ochii mi-au lucit spre Sera. *Despre ce dracu’ vorbești?!* a urlat mintea mea la ea. Nu înțelegea ce făcuse? Sam ar fi fost viu dacă nu era ea. Nu o puteam ierta niciodată pentru că pur și simplu privise.

— Tăcuții, a zis, netemându-se de privirea mea. Mandett îi strânge pe toți. E Ultima lui Zi. Credeam că e insuportabil – inutil – dar acum… Nu știu…

Sprâncenele îi erau încruntate și mă privea cu atenție, de parcă se aștepta să spun ceva.

— E atât de groaznic, a zis ea cu milă. Nu poți să-i ajuți? Nu poți să explici?

Se aștepta să vorbesc? Nu înțelegea adâncimea refuzului meu sau furia mea pentru ea. Nu aș fi vorbit dacă nu eram sigură că totul se schimbase – și în niciun caz pentru ea. Era mult prea târziu ca ea să treacă de partea cealaltă a baricadei. Mult prea târziu să-l salveze pe Sam.

— Îmi pare atât de rău.

A fonfăit și m-a luat din nou de mână. M-am holbat, fixându-mă pe încheieturile ei albe, osoase, în timp ce îmi zdrobea mâna pe jumătate cu strânsoarea ei frenetică. A ridicat mâinile noastre și le-a lăsat din nou jos, slăbindu-și strânsoarea, iar apoi mi-a dat drumul șoptind:

— Mulțumesc.

Mi-a luat tăcerea drept iertare, ignorând flăcările din obrajii mei și ura din ochii mei. Nu avea idee cât de norocoasă era că n-o răneam. Tăcerea mea îndelungată mă învățase tot felul de forme de constrângere.

Am auzit pași în spatele meu. Luminile s-au estompat din nou. Blocajul s-a întors; totul a devenit din nou blurat. Sera s-a încordat și apoi s-a prăbușit de dezamăgire. O femeie de vizavi

de noi a scos un singur cuvânt – „Ei” – și apoi a scheunat de durerea care i-a electrocutat ochii. FiJo se terminase.

Speth.

Cuvântul a prins viață cu un licărit în imaginea pe care o vedeam, plutind deasupra celulei mele blurate. Mi-am închis ochii și i-am deschis la loc, dar cuvintele au rămas.

O figură din spatele barelor a mârâit la mine.

— Speth Jime. Să mergem.

Cuvântul s-a șters. Am auzit ușa deschizându-se.

— Speth, a șoptit Sera.

Cătușa ei a bâzâit ca o alarmă.

— Îmi pare rău.

Cineva m-a luat cu asprime de braț și m-a împins prin hol, până în atrium. M-a oprit în fața băncilor. O siluetă era așezată acolo – o siluetă întunecată, calmă, nemișcată, îmbrăcată în verde de pădure. O femeie slabă, după forma pe care o vedeam.

Trebuia să fie un Agent de Colectare. Cine altcineva ar fi venit după mine? Mi-am mijit ochii, de parcă asta m-ar fi ajutat să văd prin Blocaj, apoi mi-am strâns pumnii de frustrare. Ce se întâmpla dacă strângeam de gât un Agent de Colectare?

Scria în liniște pe ceva ce ar fi trebuit să fie o tabletă. Un alt mesaj – „Relaxează-te” – a apărut în fața ochilor mei. Ea scrisese asta? Avea acces la implanturile mele? Fusesem deja vândută? Ofițerul încă mă ținea de braț și am încercat să mă eliberez.

Femeia așezată a vorbit repede și clar în direcția ofițerului.

— Sub statutul 792-C, preiau de aici custodia lui Speth Jime și, preluând numita custodie, cer imediat *interzicerea* folosirii Blocajului și a altor mijloace neobligatorii de restricție sau constrângere.

Ofițerul mi-a dat drumul brațului instantaneu, intimidat de duritatea jargonului ei legal. Vocea ei m-a făcut și pe mine să mă cutremur. Un moment mai târziu, Blocajul a dispărut.

Stând în fața mea, într-un sacou și o fustă verde închis se afla o femeie cu pielea închisă la culoare, cu chip serios. Avea un șir subțire, dar impresionant, de medalii legale, prins în buzunarul sacoului.

— Hai după mine, te rog, a zis fără emoție.

Am făcut cum a zis, iar o serie de puncte luminau calea din ochii mei. Nu am opus rezistență – de fapt, orice gând de a lupta mi-a dispărut.

Nu venise să mă ia un Agent de Colectare. Era Kel.

DREPTUL LA GEORGETOWN™: 44,98 $

Am umblat în tăcere, cu o mie de întrebări făcându-și loc prin pâcla care mă înconjura. Cum mă găsise? Cum aflase că fusesem arestată? Erau hainele ei o deghizare sau chiar era Avocat? Unde mă ducea acum?

Era târziu. Domul era negru deasupra noastră, iar trotuarele erau aproape goale. Am trecut pe Stewart's Ring, o stradă din partea de sud a orașului, cunoscută mai ales pentru abundența agențiilor de asigurări. Fusesem aici înainte, chiar dacă de obicei pe acoperișuri. Kel a intrat într-o clădire pe ușa din față și am urmat-o până la lifturi, cu mintea și emoțiile vraiște.

Știa că Sam fusese omorât? Mă scosese de acolo și mă salvase numai ca să mă poată distruge ea? Nu-i puteam citi expresia feței. Eram terifiată și recunoscătoare și îmi era rău de la stomac de tristețe.

A pus degetul mare pe panoul liftului și a selectat 22. Am țâșnit în sus, spre etajul al douăzeci și doilea al clădirii. Ușile liftului s-au deschis cu un șuierat spre un apartament spațios, care era elegant, dar auster. Kel m-a ghidat spre un zid decorat cu panouri largi pe care se roteau imagini strălucitoare de familie. Erau doi adulți cu aceeași piele închisă ca a lui Kel, stând deasupra a trei fetițe. Cea mai mare trebuia să fie Kel la șapte sau opt ani. Ochii îi erau exact la fel. Nu era o fotografie pentru care pozaseră, mai degrabă părea una care fusese făcută de un ecran de reclame într-un parc. Într-o altă fotografie erau Kel și sora ei, râzând sălbatic. Erau îmbrăcate amândouă destul de rău, în haine din domeniul public, plimbându-se pe stradă. Și fotografia asta părea să fie făcută de un ecran cu reclame într-o parte a orașului pe care n-o recunoșteam – sau poate chiar într-un alt oraș.

M-a trecut un val de disperare resentimentară. Auzisem că puteai face asta – să recuperezi imagini din trecutul tău deținute de companiile de procesare a datelor. Niciodată nu mi-aș fi permis să fac asta pentru Sam. Imaginile și scanările și datele lui Sam aveau să se erodeze încet de-a lungul timpului, până ar fi fost ca și când n-ar fi existat. Nicio companie nu avea să

găsească ceva valoros la el sau în datele lui. Mai rău, ar fi fost posibil să-l șteargă intenționat, pentru a ascunde crima celor trei frați.

Kel mi-a pus o mână pe umăr, dar m-am dat la o parte.

A apărut o fotografie în care era Kel, îmbrăcată într-o robă de satin, acceptând un sul de hârtie pe care scria Facultatea de Drept a Universității Georgetown®. Stătea mândră lângă familia ei, din care lipsea o fată.

A atins fotografia aproape meditativ, de parcă ar fi vrut să se conecteze. Panoul s-a retras înăuntru și s-a dat la o parte. Inhibitorul din spatele lui nu era remarcabil, în afara faptului că avea rafturi de cărți. Nu văzusem asta niciodată. Oamenii care dețineau cărți le voiau tot timpul la vedere. Până și a lui Henri atârna de un perete. Kel, pe de altă parte, le ascundea pe ale ei. Cu cât aflam mai multe despre ea, cu atât înțelegeam mai puține.

M-a condus repede înăuntru, iar ușa ne-a închis acolo. Ținuta ei de Avocat mă neliniștea. Și-a dat medaliile jos și le-a îndesat într-un buzunar, apoi a așteptat. Nu știam dacă îmi oferea șansa de a vorbi sau ezita pentru că îi era dificil să spună cuvintele pe care voia să le rostească.

Am fost cuprinsă din nou de tristețe și regret. O trădasem. Îl trădasem pe Henri. Îi frânsesem inima lui Margot. Sam era mort. Saretha era cu Silas Rog.

Nu mai aveam nimic.

— Îmi pare foarte rău, Speth, a zis Kel cu o șoaptă abia sesizabilă.

Mi-aș fi dorit să n-o fi zis. Însemna că știa ce se întâmplase. Ceva a erupt în mine și am vrut să-i dau o palmă, dar asta nu avea sens. Mi-am strâns pumnii, pentru a mă controla. De ce nu oprise totul? De ce nu ajutase? Trebuia să știe că urma un sfârșit de genul ăsta. Cum se schimbase lumea într-o monstruozitate litigioasă, letală, sub incidența drepturilor de autor, care ne trata în felul ăsta? Cum de lăsaseră oamenii să se întâmple așa ceva?

Un sunet jos, ca un geamăt sau un strigăt de animal, a umplut aerul, urmat de un hohot care mi-a nimicit corpul. Mi-am pus mâinile la gură, dezgustată și terifiată. Sunetul venea de la mine. De la mine. Plămânii mei aveau nevoie lacomă de aer. Îmi

păstrasem tăcerea cu prețul vieții lui Sam doar pentru a elibera sunetul ăsta groaznic, fără noimă?

Kel și-a șters ochii.

— Sunetele involuntare *nu* sunt comunicare, a zis, iar apoi, mai forțat, ca o incantație: iar costurile deduse de aici constituie o *încălcare a Legii.* Respectivul sunet nu obligă sau leagă de plată entitatea care l-a emis. Incluse aici sunt râsul, tușitul, strănutatul și alte sunete corporale pentru care nu poate fi demonstrată o probabilitate rezonabilă a controlului.

Nu-mi aminteam ca cineva să fi folosit vreodată limbajul legal pentru a mă consola. Îmi descărcasem furia pe Kel. Silas Rog o merita mai mult. Sam a zis odată că, după ce urma să împlinească cinșpe ani, avea să comunice prin pârțuri. Amintirea lipsei lui de respect m-a alinat și m-a neliniștit în același timp.

— Tot binele pe care am crezut că îl pot face ca Avocat... Kel a dat din cap: A ajuns un nimic. Am crezut că puteam schimba lucrurile. Am crezut că pot trece de partea cealaltă și să recuperez niște drepturi – niște libertăți. Ani de zile am căutat dovada că libertatea de expresie e un drept, dar nu reușesc s-o găsesc. Sunt câteva aluzii sau indicii, dar niciunul nu contează.

A gesticulat înspre cărțile din jurul nostru. Am realizat că toate erau cărți de drept.

— Sunt sigură că, cândva, era diferit. Am văzut cum legea a apărut ca o protecție a oamenilor și undeva pe drum a fost pervertită, ca și când ar exista un spațiu gol în momentul în care legea a fost schimbată. Drepturile de autor au devenit perpetue. Mărcile înregistrate s-au extins în afara mărcilor. Brevetele s-au transformat într-un război. Am încercat să descopăr cum, dar tot ce înconjoară schimbarea asta e suprimat, cenzurat și clasificat într-o ceață legală opacă. E posibil ca schimbarea să fie înregistrată în cartea de care șușotesc oamenii – cartea pe care zic că o are Rog. Dar nu am găsit niciodată dovezi că ea ar exista.

Mi-am închis ochii pentru un moment și am tras aer în piept. Am încercat să înțeleg. De ce totul se reduce la Rog? Nu era liderul orașului nostru, chiar dacă părea să controleze totul. Nu exista o lume și afară, în spatele lui?

Tânjeam să-i pun întrebări lui Kel, dar fusese clară; îmi respecta tăcerea. Trebuia să o păstrez, măcar până mă răzbunam. Era cartea răzbunarea de care aveam nevoie?

— Am făcut totul legal și la vedere. I-a ros groaznic. Procesele au crescut împotriva mea și a familiei mele, toate fabricate. Nu puteam să mă apăr împotriva numărului lor imens. Au luat-o pe una din surorile mele mult înainte de a începe totul și pe cealaltă pentru a mă învăța minte. Fusesem mult prea pe față și prea amenințătoare. Așa că am ieșit din scenă. Am devenit Plasator. Am încercat să provoc o schimbare acolo, oprind WiFi-ul și dându-le oamenilor șansa să vorbească, dar s-a întors împotriva mea. Rog a preluat controlul asupra fiecărui nod și le-a ascuns sub pământ.

Rog, m-am gândit. El, din nou. Ne-au învățat la școală despre cele două ramuri ale guvernului – cea legislativă și cea juridică. Aveam un reprezentant pentru domul nostru, și un Judecător-Comandant Suprem, care conducea țara, dar Silas Rog nu părea să răspundă în fața niciunuia.

— Tot ce-am putut să fac a fost să păstrez câteva lucruri în plus pentru ca Henri și Margot să le dea mai departe. Am jurat să fac totul legal – fără furturi, fără intrări prin efracție. Eu…

S-a auzit o bătaie în ușă. A pus un deget pe buze, semn să tac, dar apoi și-a adus aminte cu cine vorbea. Îmi simțeam ochii dureroși și capul mi se învârtea. Încă mă chinuiau umărul și capul.

Kel a deschis ușa. Henri și Margot așteptau în fața ei. Fața lui Margot era neîmblâzită, neliniștită. A lui Henri s-a înroșit când m-a văzut, ușurat. Kel i-a tras înăuntru și a sigilat ușa.

LUCRURILE GROAZNICE: 45,98 $

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Henri.

Sprâncenele i s-au încruntat de confuzie.

— Fratele ei e mort, a zis Kel cu o voce gravă, tremurătoare. Ei spun că a sărit.

— A sărit? a întrebat Margot cu o voce joasă și rece.

Și-a încrucișat brațele.

M-am uitat urât la Margot, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi proaspete. Am vrut să strig *nu,* dar n-am făcut-o. Nu. Orice s-ar fi întâmplat, nu aveam să vorbesc până nu vedeam că se schimbă lucrurile – sau până nu îl vedeam pe Rog pus la pământ. Sam n-ar fi vrut să mă dau bătută. Eram sigură de asta.

— Îmi pare rău, a zis Henri, evitându-mi privirea.

— Am scos-o din arest, dar Colectarea o să vină după ea, a zis Kel, recăpătându-și tonul normal, liniștit. Deja au pus-o pe listă. Rog a preluat controlul asupra licitației.

Toată lumea a părut puțin uimită.

— N-ar trebui să fie la tine acasă, i-a zis Margot lui Kel.

— De ce? a vrut să știe Henri.

A ridicat un rucsac și mi l-a întins – rucsacul meu. Trebuie să-l fi recuperat de la apartament.

— *De ce*? l-a imitat Margot. Ești prost? Silas Rog a *cumpărat-o.*

— Și? a întrebat Henri din nou.

Margot a explodat.

— Ai idee ce o să facă Rog dacă intervenim? Oricum ea nu face altceva decât să se folosească de noi! Nu-i pasă de noi. Ție de ce-ți pasă de ea?

Am simțit un spasm de dezamăgire pentru Margot. Dar la ce anume mă așteptasem?

— I-au luat sora, a zis Kel de parcă Margot n-ar fi spus nimic. Ei îi tot șterg datele de azi dimineață. O să încerc să aflu ce se mai întâmplă când ieșim…

A fluturat mâna înspre cameră. Tableta nu avea să i se actualizeze până nu se conecta din nou la rețeaua de WiFi.

— Trebuie să mergem, a zis Margot. Acum! Sigur îi urmăresc Cătușa.

Mi-am întins antebrațul, gol, fără Cătușă.

— O. Mda. Cum ai reușit s-o scoți?

L-a săgetat cu privirea pe Henri. El și-a pipăit rucsacul din spate și, bineînțeles, micul dispozitiv albastru nu era acolo. O tăcere apăsătoare a umplut camera. Ochii lui Henri au scânteiat, realizând că îl folosisem. Că sărutul nostru nu fusese adevărat.

— Mda. A înghițit în sec: Tot trebuie să ajutăm. Aș putea s-o ascund la mine.

Am vrut să-mi arunc brațele în jurul lui, dar Henri ar fi înțeles altceva, iar Margot s-ar fi înfuriat și mai tare.

Margot a dat cu piciorul în podea.

— Nu poate să stea cu tine. Nici măcar n-ai un Inhibitor. Dacă și tu ești pus la pământ, cum ajută asta pe cineva? Cum?

Henri a încercat să răspundă, dar Margot s-a-ntors către mine.

— Și eu am o familie și îmi pare rău, dar n-o să te las să ne distrugi! Sora mea are opt ani. Vrei s-o cumpere Silas Rog și pe *ea*?

Bineînțeles că nu voiam asta. Ochii lui Margot se învârteau înjur ca un iepuraș agitat. Părea să devină din ce în ce mai nervoasă și frustrată.

— Îmi pare rău pentru fratele tău, a adăugat ea printre dinți. Vezi ce ne face ăla?

Se referea la Rog. Camera a părut să se închidă peste mine. Nu puteau să facă nimic, iar Margot avea dreptate. Eu nu făceam altceva decât să-i pun în pericol.

Am traversat către ușă. Acum aveam rucsacul cu echipamentul. N-aveam absolut nicio idee unde să mă duc, dar trebuia să-i țin pe ei în siguranță.

Kel mi-a pus o mână pe umăr și m-a ținut în loc.

— Margot, a zis Kel, îți aduci aminte de noaptea în care Henri a coborât în aleea aia? Îți aduci aminte cum ai șoptit „E Fata Tăcută”?

Margot a dat din cap foarte încet.

— Practic, ai chicotit, a zis Kel.

— N-am chicotit.

Fusese Margot încântată? N-o văzusem. Îmi aminteam, totuși, cum îmi bandajase bărbia.

— Îți amintești cât de iritată eram? a întrebat Kel.

— Urăști să vorbim în timpul slujbei, a zis Margot răgușit.

— După ce am lăsat-o să ne urmărească – după ce a plecat – mi-ai zis că e singura speranță a orașului ăstuia.

— Atât de groaznice sunt lucrurile, a zis Margot încruntându-se.

Kel s-a întors înapoi spre mine.

— Speth, nu știu exact care a fost planul tău – dacă ai avut vreodată unul. Poate te-ai gândit că-i vei inspira pe oameni sau poate ești doar o fată de cinșpe ani care nu s-a așteptat niciodată la asta. Mi-aș dori să ne spui ce vrei.

Îmi voiam familia înapoi. Voiam ca Sam să fie în viață. Voiam ca moartea lui să fie răzbunată. Voiam ca lumea să se schimbe. Voiam ca lucrurile să fie corecte. Voiam ca toți să vorbim liber.

Margot a dat din cap, ca și când Kel și-ar fi pierdut timpul.

I-am luat tableta din mână lui Kel. Am scris în căsuța de căutare ce voiam cel mai mult.

Silas Rog.

Era cel mai bun mod în care puteam să le explic. Voiam să-l distrug.

Tableta a început să bipăie. Harta s-a fixat pe centrul orașului. Capul lui Henri s-a ridicat nedumerit, iar sprâncenele lui Kel s-au încruntat. S-a aplecat, încercând să își dea seama ce făcusem.

— O, nu, a răsuflat ea.

Pe itinerariu ne-a apărut o nouă sarcină.

Aveam de făcut un Plasament în biroul lui Silas Rog.

O SCHIMBARE DE PROGRAM: 46,96 $

M-a trecut un fior pe șira spinării. Era imposibil ce vedeam. Se presupunea că WiFi-ul era blocat, dar un punctuleț roșu clipea amenințător pe hartă. Macheta turnului central Butchers & Rog, înainte goală, conținea acum un plan elaborat, în detaliu.

— Ăă, cum se poate schimba programul? a întrebat Henri. Suntem într-un Inhibitor – nu e WiFi.

— Poate camera nu e sigilată, a zis Margot întunecată.

Fața lui Kel s-a schimonosit în același timp într-o expresie de oroare și admirație.

— Nu e camera. Am declanșat ceva în *interiorul* programului, a zis, luând tableta înapoi. E o capcană.

— Știe Rog că suntem aici sau nu? a întrebat Margot ascuțit.

— Nu încă. Nu până nu deschidem ușa aia, a zis Kel, uitându-se la conturul ușii, încastrată și sigilată în perete.

M-am simțit de parcă aerul de afară ar fi fost otrăvitor și ar fi amenințat să pătrundă înăuntru.

— Cine are acces la programarea unei tablete? a întrebat Henri.

— Cine crezi? a zis Margot.

— Dar nu e Plasamentul ăsta exact ce vrem? a întrebat Henri. L-am putea folosi pentru a recupera cartea aia de care vorbește toată lumea. Ar putea schimba totul. Am putea-o transmite mai departe. Am putea face Plasamente cu ea!

— Oh, Henri, a zis Margot, de parcă credulitatea lui era mult prea tristă pentru ea. Nu există o asemenea carte. Nu are cum.

Nici eu nu credeam cu adevărat că exista, dar s-o aud pe Margot zicând asta m-a atins unde mă durea. Parcă voia să facă totul să pară lipsit de speranță.

Kel a examinat mai atentă tableta.

— Nu ne urmărește pe noi în mod special. Capcana asta nu era neapărat pentru noi. A fost acolo tot timpul ăsta – l-ar fi prins pe orice Plasator care scria numele lui acolo. Rog vrea să prindă pe oricine e îndeajuns de nebun încât să-i caute numele.

— Bun, a zis Margot ușurată. Atunci distrugem tableta.

— Ce? De ce? a strigat Henri.

— Ca să nu facă legătura cu noi când deschidem ușa!

Aproape c-am auzit cuvântul „prostuțule” la sfârșitul propoziției ei.

— Dacă o distrugem, totul poate reveni la normal.

Eu nu pot, m-am gândit. Dar poate normal pentru ea însemna lumea înainte ca eu să mă alătur echipei.

Kel a dat abia perceptibil din cap în timp ce rumega ideea. A împins tableta către mine.

— Aici vrea să mergem, a zis, arătând către un birou mare, curbat, care era marcat ca al lui Silas Rog. Planul ne arată *exact* cum să ajungem acolo – ne arată etajele care îl înconjoară, în mare detaliu.

Kel a întors-o, arătându-mi un etaj și apoi altul.

— Vrea să-i aducem ciocolată.

Aproape am râs cu voce tare, în ciuda dezolării pe care o simțeam. Margot s-a sprijinit de perete și s-a lăsat să alunece până jos. Și-a ascuns fața în mâini.

— E o nebunie. De ce am intra direct în capcană?

— Pentru că *știm* că e o capcană, a zis Henri, de parcă ăsta ar fi fost asul nostru din mânecă.

— Henri, cuvintele pe care le spui n-au sens, a fumegat Margot.

Margot avea dreptate. Rog urma să ne aștepte. Oricât de mult aș fi vrut să-l înfrunt, era absurd să luăm startul întârziat.

— Henri are dreptate, a zis Kel.

Henri nu și-a putut ascunde rânjetul larg.

— E în avantajul nostru să știm că e o capcană, a continuat Kel. Silas Rog e extraordinar și oribil, dar adoră atât de mult să păcălească și să manipuleze încât nu va crede că și noi putem face același lucru.

Pielea mi s-a încălzit. O scânteie de speranță s-a aprins în mine. Cuvântul a răsunat în mintea mea, aproape de parcă nu l-aș fi putut controla. *Speranță.* L-am auzit cu vocea mea, dar și a lui Sam, a mamei și a tatălui meu. Era și Saretha acolo?

Kel a îngenuncheat lângă rucsacul ei. Era pe jos, închis și compact, pregătit de următorul Plasament. Și-a verificat echipamentul. Avea de gând să meargă. M-am simțit oribil pentru cum o tratasem – dând-o la o parte, furând când știam că avea s-o rănească. Cum aș putea să-i arăt cât de rău îmi părea?

— E sinucidere, a zis Margot cu brațele încrucișate la piept.

— Nu. E război, a zis Kel fioroasă în timp ce a trecut la verificarea rucsacului meu.

Margot a dat din cap. Henri și-a dres vocea. Kel s-a asigurat că gazul meu de dormit și cârligul meu de prindere erau prinse bine și că aveam ciocolată și un mod de a o lumina.

— Poate cartea *e* reală, a zis Kel, de parcă voia să creadă.

Și eu voiam cu disperare să cred asta.

— Clădirea centrală e o fortăreață. Trebuie să protejeze ceva care e înăuntru. Jumătate din luptă e numai să intri acolo.

— Ce facem? a întrebat Henri, uimit.

— Livrăm ciocolată, a zis Kel, trăgând fermoarul rucsacului meu.

Tot timpul îmi plăcuse cât de atent vorbea, pronunțând cu atenție fiecare silabă.

— Eu nu vreau să vin, a zis Margot, strângându-și și mai tare brațele încrucișate și uitându-se urât la mine.

— Nici nu vreau să vii, a replicat Kel, punându-și rucsacul în spate; lui Margot i-a căzut fața. Henri, tu și cu mine vom face Plasamentul și vom servi drept distragere, în timp ce Speth merge să caute orice nu vrea Rog să găsească.

BUTCHERS & ROG: 47,99 $

Kel nu mi-a dat timpul necesar să protestez – nu că aș fi *putut* să protestez. Tableta i-a vibrat și a bipăit în momentul în care am ieșit pe ușă. Butchers & Rog știa că veneam și n-am ezitat. Ne-am grăbit spre centrul orașului. Cu cât ajungeam mai repede, cu atât aveau mai puțin timp să se pregătească.

Margot a șters-o de lângă noi cu un salut militar rapid, sarcastic, și dusă a fost, furioasă și cu fața roșie. Henri era descurajat. Kel a salutat înapoi, dar nu și-a luat nicio clipă ochii de la centrul orașului. În mod bizar, mă bucuram pentru Margot. Dacă eșuam, măcar ea putea să meargă mai departe. Sora ei ar fi putut fi cruțată. Eram dureros de conștientă că Sam nu fusese. M-am rugat să pot face moartea lui să însemne ceva.

Orașul părea amenințător de liniștit când aerul biciuia pe lângă noi. Turnul Butchers & Rog din fața noastră avea o fațadă unitară, din panouri de sticlă. Peretele neted ca de oglindă făcea dificilă recunoașterea ferestrelor individuale sau a etajelor. Dar, aproape de vârf, un singur geam înalt era ieșit din linie; reflecția alungită a orașului era strâmbă în raport cu panorama reflectată. Pe acolo intram noi.

Geamul din podea până în tavan ne-a deschis calea către ceea ce trebuia să credem că era biroul lui Rog. Spațiul era generos, plin de mobilă veche, cu arcuri, nu printată. Fotografii incolore străluceau ușor pe pereți, glisând într-un slideshow artistic. Podeaua era acoperită cu un covor negru-și-indigo, cusut manual cu detalii aurii, delicate. Trebuia să transmită un soi de grandoare, dar pur și simplu mă dezgusta. În fiecare din colțurile încăperii erau camere de filmat: bulbi negri, mici, ca ochii de insectă. Cu o apăsare rapidă pe tabletă, Kel le-a oprit înainte de a intra. Oricum, era mai mult o formalitate – Avocații știau că venim și ăsta era singurul loc prin care puteam intra.

Înăuntru, Kel a făcut o verificare completă a camerei pentru camere termale, dar nu a găsit nimic. Capcana, oricare ar fi fost ea, nu fusese încă activată.

Arătam ca niște umbre în echipamentul nostru, mascați și anonimi. Poziția copului lui Henri era ciudat de încovoiată. Cred că îi era frică; știu că mie îmi era. Gândul că am putea eșua era

mult prea oribil de luat în calcul, dar ideea că am fi putut reuși era la fel de terifiantă. Dacă ajungeam față în față cu Silas Rog? Aș fi știut-o măcar? Nu îi văzusem fața niciodată, doar conturul Blocajului. Mi l-am imaginat umflat și teribil, cu ochii unei vipere.

Henri a plasat cu grijă o selecție de ciocolate pe o măsuță lăturalnică, neavând nimic din bucuria lui obișnuită. Se tot uita pe furiș la mine, cu ochii triști apărând din spatele măștii. Kel își făcea de lucru cu ușa de ieșire din cameră și mi-a făcut semn să vin lângă ea. Ușa s-a deschis cu un clic. A gesticulat să o iau înainte, mișcându-și degetul pe o hartă de pe tabletă. Instantaneu, un drum de punctulețe a apărut în ochii mei, dând către o ușă din hol, apoi către scări, și în sus, în sus, în spate.

Voia să merg singură. Asta era.

Puteam s-o fac? Aveam ce-mi trebuia? Am încercat să nu mă gândesc prea mult, pentru că eram aproape de a-mi pierde cumpătul. Cine eram eu să cred că pot schimba ceva, ca să nu mai vorbim de a schimba totul? Capul încă îmi zvâcnea. Umărul încă mă durea. Eram obosită, cu inima frântă și furioasă, dar trebuia să mă concentrez. Kel mi-a dat tableta și m-a împins, ca o pasăre tânără gonită din cuib.

Știu că tableta trebuia să mă ajute, dar mă terifia că eram în posesia ei. Nu auzisem să i-o fi pasat cuiva până atunci. Nu în felul ăsta. Mâinile îmi tremurau în timp ce o țineam, dar ochii întunecați ai lui Kel mă îndemnau să-i dau înainte. Încă părea calmă. „Poți s-o faci”, părea să zică.

Ușa liftului s-a deschis huruind. Abia am avut timp să dispar din vedere.

— Stați pe loc, a strigat o voce.

Am auzit mișcare. Am urcat cât de repede am putut, urmărind punctele virtuale aliniate pe scările din fața mea. Am învârtit tableta și am reușit să văd amprentele termale a trei bărbați grăbindu-se spre Kel și Henri. Kel a sărit cu piciorul în față înspre primul și l-a dărâmat și pe al doilea. Chiar și pe tabletă, Kel părea înaltă, slabă și formidabilă. Henri s-a ocupat de al treilea bărbat, mai mic, l-a învârtit și l-a lipit de perete.

— Sunt Avocat! a strigat, neîncrezător și uluit, înainte de a fi pus la pământ de Kel.

M-am mișcat în sus, mai încet decât ar fi trebuit, cu un ochi la prietenii mei. Apoi am sesizat ceva. Kel introdusese un dreptunghi în colțul din stânga jos al ecranului. Arăta o

transmisie live din implanturile ei corneice. I-a electrocutat rapid pe bărbații de pe podea cu ceva, apoi s-a uitat pe furiș la Avocatul îndesat. Asta era abia primul val, un trio demn de milă menit să ne dea un ghiont și să ne testeze numărul și hotărârea. Alte patru gărzi de securitate s-au năpustit asupra lor, cu încă doi Avocați eleganți în spatele lor. Kel și Henri au luat-o la fugă pe scări, în jos. Am mărit pasul și am luat-o în sus.

Scările păreau să nu se mai termine. Probabil mă aflam deasupra domului acum. Două etaje mai sus, punctele pe care Kel le pusese pentru mine se terminau în fața unei uși. Știa ce era în spatele ei sau crezuse pur și simplu că asta era cea mai bună alegere?

Nu conta. Nu aveam unde altundeva să merg.

În transmisia live, am văzut că Henri și Kel țâșniseră pe un etaj plin de nișe pentru asistenții juridici. Henri a apucat un dulap mai mare. Probabil era plin de hard drive-uri. L-a împins în fața ușii, s-o blocheze. Sunetul dur al căderii lui s-a auzit prin difuzoarele tabletei.

— Veți fi responsabili din punct de vedere legal și financiar pentru toate daunele, i-a informat o voce a cărei amenințare era rece, eficientă.

Fiecare clipit din ochi al lui Kel făcea imaginea să se întoarcă. Era greu de urmărit. Mă simțeam neputincioasă atât de departe de ei, și expusă într-un mod ciudat, chiar dacă ei erau cei atacați.

Kel a spart ușa unui birou și apoi a altuia, de lângă. Căuta o ieșire? Chiar și de acolo de sus, unde eram eu, părea că merge în cerc.

Am ajuns la capătul liniei. Tableta nu mai înregistra nimic deasupra mea. Planul nu ajungea atât de sus, dar scările continuau spre o ultimă ușă. Era ăsta acoperișul? Biroul adevărat al lui Rog? Ce era în spatele ei?

Undeva dedesubt se spărgea sticlă. Un sunet scurt s-a auzit dinspre tabletă. M-am uitat și am văzut mobilă luxoasă, gărzi. Kel a dărâmat un computer. Era stângaci, neelegant, necaracteristic ei. Nu încerca să scape. Voia să fie urmărită de gărzi.

Am trecut la treabă și am început să sparg încuietoarea ușii. N-a durat mult. Poate Silas Rog nu contase pe nimeni să ajungă atât de departe.

Sau poate *asta* era capcana.

Nu puteam gândi. Trebuia să merg înainte. M-am încurajat și am împins ușa în față.

BIBLIOTECA: 48,98 $

Ultimul etaj de la Butchers & Rog era plin cu rafturi și rafturi de cărți. Descriau arcuri de cerc, ca un labirint, până în mijlocul camerei. Nu văzusem și nu-mi imaginasem niciodată ceva asemănător, nici măcar când tatăl meu mi-a spus despre Liberoteci.

Dacă exista o carte care putea să ne schimbe viețile, trebuia să fie aici, nu? Am simțit speranța crescând din nou în mine. *Dacă e posibil cu adevărat*? m-am întrebat.

Erau mii – poate zeci de mii – de cărți. De toate mărimile și formele, groase și subțiri, legate în piele sau pânză sau carton sau fâșii printate de plastic. Unele aveau titluri pe cotoare, scrise cu litere poleite sau cerneală neagră. Unele nu. N-aveam nicio idee care din ele ne putea ajuta. Ce căutam, mai exact?

Kel a scos un scâncet gâtuit din tabletă. Era față în față cu fratele auriu, cel care mă oprise pe pod. Fața lui slabă, ascuțită avea un zâmbet de prădător pe ea când i-a apărut pumnul în cadru. Am realizat că o lovise. Transmisia s-a întrerupt, dar sunetul a continuat să se audă. Henri a strigat ceva neinteligibil. M-am uitat mai adânc în tabletă, de parcă asta m-ar fi putut ajuta să văd ce se întâmpla. Era o pierdere de timp; ochii lui Kel erau închiși.

Nu puteam să ajut. Trebuia să încep să caut.

— Având în vedere că ați intrat prin efracție… s-a auzit o voce din transmisia lui Kel prin difuzorul tabletei, ascuțită și glacială… și având în vedere că ați cauzat distrugeri voluntare ale proprietății, ați atacat un reprezentant legal și ajutoarele sale, ați cauzat daune colaterale, durere și suferință, și vă regăsiți în incompatibilitate evidentă cu o conduită aprobată de Lege…

Vocea Avocatului a ezitat un moment.

— Unde e Speth Jime?

Cuvintele lui erau dintr-odată clare și nelitigioase. M-a trecut un fior când l-am auzit spunându-mi numele.

N-a răspuns nimeni.

— Și având în vedere că ați comis numeroase transgresiuni adiționale, infracțiuni și încălcări ale Legii care încă nu au fost

enumerate și descrise, vă încredințez custodiei și supravegherii celei mai apropiate autorități legale disponibile – eu.

Am recunoscut vocea cu din ce în ce mai mare frică. Era Silas Rog. Chiar dacă nu-i știam fața, știam vocea aia. Era în ea ceva rece și plin de ură care o făcea să iasă în evidență.

În mine a crescut dispreţul. Nu puteam să-l las să mă distragă. Era undeva jos, ceea ce însemna că nu era aici. Întreba de mine, ceea ce însemna că nu știa unde eram.

Deja pierdusem destul timp. Am scos o carte de pe un raft apropiat, cu mâini neîndemânatice și tremurătoare. *Adjudecarea publică a legii,* de Paul W. Bloom, © 1997.

Am frunzărit paginile. Hârtia era subțire și scrisul era dens, imposibil de înțeles pentru mine. Era fiecare carte de aici ca asta? Nu era timp să mă așez și să înaintez cu greu prin jargonul impenetrabil ai dreptului. Am abandonat cartea, punând-o la loc pe raftul ei. M-am mișcat instinctiv spre mijlocul camerei. Dacă era vreo carte importantă acolo, am dedus – am sperat – avea să fie în mijloc.

— Părțile prezente aici sunt trimise la etajul șaptesprezece în vederea estimării infracțiunilor pasibile de acțiune judiciară, l-am auzit pe Rog zicând.

Am scos altă carte de pe raft, intitulată *Șoarecele perpetuu,* Afecia Grey, © 2028. Coperta interioară spunea că Disney™ a avut grijă ca nimic creat după 1928 să poată ieși de sub incidența Drepturilor de Autor, pentru totdeauna, ca să păstreze drepturile unui șoarece animat.

Mijlocul camerei era dominat de o coloană enormă, printată în detaliu, lustruită, ca obsidianul. Două uși glisante erau tăiate în el, placate cu aur și platină tăiate cu laserul. La început am crezut că asta era; cartea trebuia să fie încuiată înăuntru. Apoi am observat un buton simplu, în formă triunghiulară, inserat într-un panou.

L-am apăsat mai mult din disperare decât din rațiune. Când am făcut-o, am realizat că era mai mult ca sigur un lift. Am tot sperat să fie altceva – un seif sau o cameră cu cartea înăuntru.

Era o dorință copilăroasă. Un *bipăit* scurt a răsunat, iar motorul din spatele ușilor s-a pornit.

Dinspre tabletă am auzit mișcare. Ochii lui Kel erau din nou deschiși, uitându-se la gresia de pe podeaua din hol în timp ce era trasă pe ea. Voiam să se uite la Rog. Voiam să-i văd fata.

În mine fierbea ura, umbrindu-mi gândurile. În jurul meu, culoarele radiau dinspre mijlocul camerei înspre geamurile înalte, fumurii. Nu vedeam nimic în afara câtorva nori luminați de lună, întunecați de sticla fumurie.

— Prin aceasta și imediat, vă cer să dezvăluiți locul în care se află Speth Jime, până la cel mai mare grad de precizie prevăzut de Lege, a intonat vocea lui Rog.

M-am uitat pe furiș la tabletă și am văzut numai o bucată din el în timp ce ochii lui Kel clipeau agitați.

— Dispărută de mult, a zis Kel.

Vocea ei era înăbușită. Am înghițit în sec. Mă acoperea. Le datoram, ei și celorlalți, să fac totul să însemne ceva, dar cum? Am început să mă uit din nou la cărți. Sarcina părea imposibilă.

— Specificitatea răspunsului tău e insuficientă. Cuvintele evazive folosite cu scopul de a obstrucționa vor fi penalizate cu pedeapsa maximă, a zis Rog.

— Unde e? a întrebat altă voce, de parcă ar fi fost curioasă.

— În afara inelului exterior, a zis Kel.

Ușile din spatele meu s-au deschis. Am sărit. Era un lift gol. *Nesăbuit,* mi-am zis.

— Ar putea să fie în Canada acum, a adăugat Kel.

M-am uitat la tabletă. Kel se uita la Leeland Butchers. Îi văzusem fața înainte. Spre deosebire de Silas Rog, a cărui față era blurată perpetuu în media, Butchers permitea ca fața lui roșie, plină de cicatrici, să apară peste tot. Toți am fi preferat să o ascundă.

— Canada. Butchers a analizat cuvântul: Improbabil.

— N-o s-o găsiți niciodată! a izbucnit Henri.

— La fel de improbabil, a zis Butchers.

Am aruncat altă privire pe furiș la tabletă. Voiam să-l văd pe Rog. Privea în jos, era preocupat, scria ceva pe Cătușa lui. Am rezistat impulsului de a mă urca în lift și de a-l înfrunta direct. Cartea era mai importantă. Am scos un titlu promițător.

Expansiunea Mărcilor înregistrate și Integrarea Drepturilor de Autor, © 2019.

Am vrut să rămân mai mult timp cu senzația foii între degetele. Era ciudat de subțire și fragilă. Erau toate cărțile așa? M-am concentrat să înțeleg cuvintele din fața mea. Cartea era plină de pagini plictisitoare de jargon legal, care îți amorțeau mintea, explicând legi care existaseră cândva, legi care se

schimbaseră și se deformaseră și legi care puteau fi viciate. Mi-a amintit de pologhia infinită din Termenii și Condițiile peste care îmi aruncasem privirea și pe care le acceptasem în toți anii ăia. Eram aproape s-o pun la loc când am văzut cuvintele: *Libertatea de expresie.*

În transmisie, s-a deschis o ușă. Kel și Henri au fost împinși în fața a ceea ce părea un pat solar înclinat, numai că partea de jos lipsea, ca și când ți-ar fi bronzat numai fața. Părea comod și moale, având o curbă lină care descria corpul unei persoane. Rog s-a postat în fața lui, cu spatele la camera din ochii lui Kel. Părea să îl mângâie.

— Inovația e rară în zilele noastre, a zis Rog. O victimă a apărării necesare, vorace, a Proprietății Intelectuale. E dificil să deții un Brevet fără a te entuziasma de posibilitățile de a da în judecată și de a te apăra de procese.

Părea foarte încântat de întregul joc. A mângâiat ușor dispozitivul asemănător unui pat, mândru. Apoi s-a întors și și-a arătat fața. Mi-am apropiat tableta de ochi, chiar dacă aveam lucruri mai presante de care să mă ocup.

Dar era blocată. Ca pe ecranul din perete, fața lui nu era nimic mai mult decât o pată din pătrate roz, gri și negre. Implanturile corneice ale lui Kel îl blurau.

— Te notific prin prezenta că anumite informații aflate sub incidența drepturilor de proprietate pot fi divulgate în cele ce urmează, iar tu ai obligația de a le păstra confidențialitatea, fără excepție, în toate circumstanțele și pentru totdeauna, în concordanță cu Legea.

Și-a fluturat mâna de parcă ar fi făcut o vrajă.

— În fiecare zi, milioane de oameni creează copii neautorizate ale muzicii, filmelor, fotografiilor, ideilor și cuvintelor fără a fi detectați, privând afaceristul American® de dreptul său de a profita din Proprietatea Intelectuală deținută și privând economia Americană® de trilioane de dolari. Cătușa realizează o treabă admirabilă, dar incompletă, în detectarea și monitorizare folosirii, însă noi știm că se poate mai bine. Dle Avocat Butchers?

— Privește aici, a zis Butchers, cu un zăngănit ușor care-i ținea loc de voce.

Nu m-am uitat. În loc de asta, m-am concentrat mai atent asupra referinței la *libertatea de expresie* din carte. Făcea aluzie

la un Amendament, chiar dacă nu știam ce fusese amendat. Când existase Legea asta? *Unde* existase? În carte scria, clar ca lumina zilei: „Congresul nu va da nicio lege care să limiteze libertatea de expresie”. Asta căutam?

— Îl numim Patul Final®, a continuat Butchers.

Am încercat să-l blochez din minte și să mă concentrez pe carte. „Va pune capăt încălcării Drepturilor de Autor prin extragerea acestor încălcări direct de la sursă”.

Nu știam ce era un Congres, dar cuvintele de pe pagină m-au umplut de speranță și confuzie. Cartea numea Primul Amendament un „principiu călăuzitor”. Mi-au dat lacrimile. Spunea că libertatea de expresie era atât de importantă pentru viața Americană® încât națiunea noastră avea să eșueze fără ea. Cum se putea așa ceva? Noi nu aveam libertate de expresie, și cu toate astea America® prospera.

Dar asta nu era adevărat. Toată lumea pe care o cunoșteam abia supraviețuia.

— Patul Final® caută modele de încălcare a legii exprimate direct în electroneurologia creierului tău.

Oftatul lui Henri mi-a captat atenția.

— Citește minți?

Am urmărit ochii lui Kel clipind deasupra Patului Final®. Felul în care se închidea partea de sus pe chipul unei persoane m-a făcut să mă gândesc la un fel de unealtă de tortură.

— Aproape, a zis Butchers. Compară modele, iar dacă îți amintești un cântec sau o pictură sau un film, va găsi opera neautorizată și te va taxa în conformitate cu legea.

— O să taxați oamenii pentru că se gândesc la filme? a întrebat Henri.

— Filme, cântece, idei, cuvinte, a zis Butchers, bătând din palmele lui grase. Va fi lucrativ.

Kel a izbucnit în râs.

— Nu e posibil, a zis.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat Butchers.

— Inovația nu e rară – e imposibilă, a zis Kel.

— Adică? a întrebat Butchers.

— Nu mai puteți crea nimic, rahaților, a zis Kel. Și chiar dacă funcționează așa cum ziceți, nu puteți controla ce gândesc oamenii.

— Nu avem intenția de a controla ce gândesc oamenii. Avem doar intenția de a-i taxa pentru asta.

Nu-mi venea să cred ce auzeam. Ce fel de lume ar fi fost asta? Trebuia să-i opresc, dar am simțit, cumva, că nu era de ajuns cartea din mâinile mele. Nu asta era *cartea.* Dovedea numai că lucrurile fuseseră la un moment dat diferite, dar ea singură nu era îndeajuns. Am pus-o în rucsac în caz că era folositoare și am mers mai departe.

Am început să caut frenetic altele, cu titluri mai promițătoare. Am găsit o propoziție care spunea: „Drepturile de autor nu protejează, în mod clar, ideile, doar exprimarea lor concretă”, într-o carte numită *Primul Amendament și Datoria Civică,* de Martin Bjørn, © 2017.

— Nu există precedent, a zis Kel. Toată lumea se va lupta cu voi.

— Toată lumea va pierde, a zis Butchers calm. Și trebuie să evidențiez că sunt multe precedente. Nicio Lege nu a fost dată vreodată pentru a interzice monetizarea gândului. Dar sunt *nenumărate* precedente legale care arată că reproducerea, indiferent de formă, se regăsește sub incidența Legilor Proprietății Intelectuale. De ce ar fi creierul diferit de un computer sau o hârtie?

Butchers a pocnit din degete.

— Băgați-l înăuntru, a zis.

Am înghițit în sec. L-au tras pe Henri spre mașinărie. Sigur că nu putea cu adevărat Patul Final® să îi citească mintea lui Henri – nu? Dar dacă îl rănea?

Un asistent juridic a alergat cu un ecran.

— Ați putea semna această declarație de renunțare?

Am frunzărit *Limitările Primului Amendament,* de Janet J. Kingsley, © 2031 și părea că libertatea de expresie devenise restricționată pentru că majoritatea companiilor se uniseră și pretinseseră că le amenință Mărcile, piața liberă și valoarea de piață. Și ce? Căutarea mea era fără speranță.

Trebuia să fac ceva. Am vrut să abandonez cărțile și să o zbughesc la etajul șaptesprezece, dar asta ar fi anulat chiar scopul pentru care eram acolo. Prea multe cărți. Prea puțin timp. M-am scuturat; trebuia să găsesc *cartea.* Trebuia să fie aici, iar cu ea îl puteam distruge pe Silas Rog. Trebuia să-i fac pe

oameni să vadă, mai ales acum. Am trecut la un alt raft și am luat altă carte.

Codarea și codurile managementului de drepturi. Detalia metode și strategii pentru securizarea software-urilor – ceva despre care nu știam absolut nimic. Lângă ea, pe coperta unei alte cărți era scris în relief un logo gros: *PrintLocks™.* Am deschis-o.

Pe transmisie, asistenții lui Butchers coborau carcasa peste capul lui Henri. El încerca să pară curajos. M-am forțat să citesc și să nu mă uit la transmisie.

Nu asta era *cartea.* Nu scria nimic acolo de expresii sau cuvinte. Dar logo-ul îmi aducea aminte de WheatLock™, iar paginile detaliau modurile în care puteau fi combinate cernelurile de mâncare și modurile în care le combinau imprimantele sau blocau utilizatorul dacă nu era autentificată plata. Era chiar și o legendă cu tușurile care aveau valori nutritive și cu cele care erau otrăvitoare.

Nu asta era *cartea,* dar putea să fie de folos.

Din tabletă, vocea lui Butchers a continuat:

— Intrușii, pe care de aici încolo îi vom numi Participanți, se vor supune inspecției neurologice pentru orice încălcare a Proprietății Intelectuale și vor fi considerați responsabili pentru toate infracțiunile descoperite și verificate, precum și pentru aferentul animus nocendi.

Am mers încet în jurul coloanei groase. Pe partea din spate, mai multe culoare se deschideau în evantai spre geamuri. Afară se lumina. Nu era niciun semn că o carte era mai importantă decât celelalte. Eram pregătită să mă uit prin fiecare din ele dacă trebuia, dar cât timp mai aveam?

Ceva a scos un clic și a bâzâit în spatele meu. Răspunsul era că nu mai aveam timp. Liftul era în mișcare, iar asta însemna că venea cineva.

SILAS ROG: 49,99 $

M-am strecurat pe un culoar și m-am lăsat jos. Acum eram mai aproape de geamuri și puteam să văd, înspre est, o întindere plată de apă întunecată, cu scânteieri. Oceanul. Dimensiunea lui era înnebunitoare și îmi doream enorm să mă pot bucura de asta, dar nu era momentul.

Ușile liftului s-au deschis.

— Trebuie să-mi exprim dezamăgirea.

Era Rog. Puteam să-l aud trăgând aerul pe nas. Era singur? Am ascultat cu atenție. Dacă mai avea și alți oameni cu el, nu-i puteam auzi. Dar dacă erau la fel de silențioși precum Kel și echipa, s-ar fi putut împrăștia cu ușurință prin cameră și m-ar fi putut înconjura, iar eu n-aș fi știut decât când ajungeau chiar lângă mine.

M-am retras în patru labe spre ieșire. Puteam să scap? Trebuia să scap? Nu găsisem cartea pentru care eram acolo, iar prietenii mei erau capturați. Nu, trebuia să rămân și să lupt sau să mă duc la fund încercând.

— Sunt conștient ce căutați aici, domnișoară Jime, a oftat Rog. Dar ar trebui să realizați că lucrurile scrise pe hârtie au o valoare foarte mică, în ciuda misticii din jurul lor.

Lucrurile scrise pe hârtie au o valoare foarte mică? Interesant, venind de la un om care era, la propriu, în biblioteca lui imensă, plină cu cărți de hârtie. Vorbea despre *carte*? Admitea că era adevărată?

— Dacă vrei să te ascunzi ca un iepure, pot aduce câinii să te găsească, a zis.

Se apropiase; pașii îi erau ușori. M-am potolit puțin, extrem de conștientă de zgomotul propriei respirații. Am ascultat cu atenție. Chiar era singur?

— Atâtea reproduceri neautorizate.

Vocea m-a făcut să tresar – nu era Rog. Din difuzorul mic al tabletei, Butchers cloncănea încălcările Drepturilor de Autor pe care le găsise în mintea lui Henri.

În cealaltă parte a camerei, Rog a râs, apropiindu-se. M-am blestemat pentru că uitasem de transmisia lui Kel în timp ce apăsam pe ea, pentru a opri sunetul, și m-am retras încet

pentru a mă ascunde mai departe. Nu era chiar exemplul unei confruntări perfecte, dar nu știam ce să fac. Îmi tremurau mâinile.

— Vrei să-ți arăt unde e? s-a oferit Rog. Cartea *magică* pe care o cauți?

Un sunet abia perceptibil al unei cărți scoase din raft s-a auzit de la câteva rânduri distanță. Mi s-a făcut un pic rău. Nu vedeam nicio cale de ieșire.

— *Asta* e cartea despre care vorbim.

A ridicat un volum; puteam să-l văd fluturând în mâna lui, deasupra rafturilor. Coperta albastru-închis părea veche, dar bine întreținută. Nu puteam să citesc titlul. Aproape că îi simțeam oamenii de la securitate mergând încet printre rafturi pentru a mă înconjura, dar n-am auzit nici măcar o respirație. Am apăsat repede pe tabletă pentru a deschide senzorul termic și am scanat circular în jurul meu. Nu eram decât Rog și cu mine în cameră. De ce venise singur?

— Infractorii încearcă destul de frecvent să pătrundă în această clădire cu intenția de a sparge această bibliotecă, pentru a pune mâna exact pe *această* carte. Foarte puțini ajung înăuntru, așa cum ai ajuns tu.

S-a oprit. I-am privit conturul pe senzorul termic – portocaliu, înalt și în formă, dar nu am putut să-i văd trăsăturile feței.

— Știu când vin. Dedic resurse importante înregistrării tuturor cuvintelor pe care le spun oamenii ca să știu când vorbesc despre mine. Algoritmii pot să urmărească ușor graficele nemulțumirii. Uneori modelele prezic acțiunile lor chiar înainte ca ei să se fi decis.

Ochii m-au ars puțin. Uram sunetul vocii sale. Aroganța lui se răspândea printre rafturi.

— Dar *tu* n-ai zis niciodată niciun cuvânt, nu? Asta îmi pune probleme. Nu există un algoritm care să poată estima intenția tăcerii. Hotărârea ta e lăudabilă. Sigur, Samuel ar putea să creadă altceva.

La auzul numelui fratelui meu, mi-a dat sângele în clocot. *Sam.* Era *Sam*! Și murise din cauza omului ăstuia.

— E regretabil că a trebuit să fie sacrificat pentru a-ți testa hotărârea.

Inima îmi bătea deja în urechi. M-am gândit la Sam când fusese mic, ținându-mă de mână pe Podul Falxo. M-am înecat

puțin și mi-am șters lacrimile de pe obraji cu palmele. Îl omorâse pe Sam pentru a mă *testa*?

— Toate formele de exprimare se află sub incidența Drepturilor de Autor, a Brevetelor și/sau a Mărcilor înregistrate. Ai transformat tăcerea într-o expresie a nesupunerii, dar nu ai plătit. E o încălcare a Legii!

Vocea lui a devenit dintr-odată mai zgomotoasă și terifiant de crudă. M-am simțit slabă în comparație cu el. Dezamăgeam, din nou, pe toată lumea. Rog se juca cu mine, iar eu aveam să eșuez.

Dar, la fel de repede, Rog s-a liniștit.

— Bănuiesc că ai plătit, a zis. Doar că nu în bani.

Silas Rog era perfid. Îmi distrusese viața, bucată cu bucată. M-am întrebat dacă îl puteam lovi înapoi și, dacă da, cât de tare.

— Nu-mi permit să-i las pe oameni să te urmeze. Deja a mers prea departe. *Tăcuții.*

Le-a făcut numele să sune ca un blestem.

— Hai să-ți fac o ofertă – îți voi repartiza ție acțiunile majoritare aparținând protestului tăcut. Va fi, așa cum este deja, Marca *ta* Înregistrată. De aici înainte, orice entitate care alege să protesteze nonverbal pentru mai mult de trei zile, iar acest lucru poate fi demonstrat, va fi obligată să îți plătească direct *ție* fiecare minut de tăcere care depășește această limită.

„Ce dracu' înseamnă asta?” l-am auzit pe Sam întrebând în capul meu.

— Toți Tăcuții care există – apropo, sunt mai mulți decât lasă media să se înțeleagă – vor trebui să te plătească pentru privilegiul tăcerii lor. După trei zile, îi putem taxa cu 10 ¢ pe minut. Poți să faci un milion de dolari pe zi. N-o să-și dea seama ce i-a lovit. Mi se pare o idee inovativă. Aș renunța la orice plângere împotriva ta sau a prietenilor tăi și ați putea să mergeți acasă. Aș putea să rezolv ca atunci când ajungi acolo să te aștepte Saretha și părinții tăi.

Sugestia era absurdă și uram cât de vesel părea să fie. Deduceam din calculul lui că erau mult mai mulți Tăcuți decât îndrăznisem să cred. Era vorba doar de orașul nostru sau se întâmplase și în altele?

— Dă-mi cuvântul tău… a râs de ceea ce spunea. Dă-mi *un* cuvânt.

Trebuia să știe că n-aveam să accept. Nu puteam avea încredere în el – îl omorâse pe Sam! Și chiar dacă aș fi *putut* avea încredere în el, nu aveam de gând să-i trădez pe Tăcuți. Se întâlneau chiar atunci, dacă Mandett reușise să-i adune.

Rog s-a uitat la carte din nou și a respirat adânc. Buzele i s-au făcut pentru scurt timp purpurii pe imaginea termică, apoi s-au încălzit din nou, având culoarea flăcării. Era deranjat. Ceva din tăcerea mea îi stătea în gât. Nu puteam să-i văd fața, dar cumva mi-am dat seama că era iritat.

Eram încântată de asta.

— Având în vedere ingeniozitatea de care ai dat dovadă, sunt puțin surprins că ai căzut în plasa tertipului ăstuia.

A bâțâit cartea în mână.

— Dacă m-aș fi gândit că urma să te lași păcălită, te-aș fi așteptat aici de când ai ajuns.

Își schimba din nou povestea. Nu credea că urma să cad în plasă? Dacă nu credea că eram acolo pentru carte – dacă nu credea că aveam să vin pe acoperiș, în biblioteca asta, unde credea că mă duceam? Trebuia să citesc printre rânduri pentru a găsi sensul adevărat ascuns în ele. M-am concentrat, prinzându-mă de ce spusese din greșeală.

— Ce credeai că ar *putea* să conțină?

Cartea a aterizat cu o bufnitură la mai puțin de trei metri de mine.

— Nu există nicio carte.

Cu siguranță nu era aia pe care o aruncase el, dar părea mai plauzibil să existe cartea, acum că el spusese că nu.

A râs. Era bucuros. Credea că nu sunt o amenințare, doar o iritare de care avea să scape în curând. Am vrut să-l omor. Poate că asta credea că vreau să fac. Poate că acum se simțea în siguranță pentru că eu aveam cinșpe ani, iar el era un monstru.

Mi-am recăpătat puterea. Sunetul oribil al vocii lui mi-a alimentat furia, înțepându-mă în tot corpul ca niște ace. M-am ridicat să-l confrunt, dar apoi a apărut pe după colț, cu Sam și Saretha lângă el.

ANIMUS NOCENDI: 50,99 $

Nu era posibil. Sam era mort, iar Saretha nu arăta chiar cum trebuia. Semăna un pic prea mult cu Carol Amanda Harving. Sam arăta neastâmpărat, dar mai degrabă ca un băiat îngâmfat dintr-un film Disney™ decât el însuși. Mi-a făcut un semn din bărbie de parc-ar fi întrebat *c-faci*?

Sam n-ar fi făcut asta niciodată.

Am clipit des, ca să scap de halucinație. Imaginea lor a rămas o fracțiune de secundă în plus întipărită pe întunericul de sub pleoapele mele. Mi-am reamintit mie însămi că Sam și Saretha nu apăruseră pe imaginea termică. Nu erau acolo. Rog îi insera direct în câmpul meu vizual prin implanturile corneice.

Rog mi-a văzut expresia feței și a lăsat deoparte trucul, de parcă ar fi fost obligat să-l încerce. M-am uitat la el cu pielea zbârlită. Fața îi era încă Blocată, așa că nu puteam să-i citesc mimica. A trecut un deget peste Cătușă, iar proiecția lui Sam și a Sarethei a dispărut.

Am vrut să fug. Am vrut să fug cât de departe puteam și să scap din dom, din oraș, din țară, din lume. Am vrut să o iau la fugă spre el și să-mi încerc norocul pentru a-l omorî. Aș fi putut oare să-l lovesc în cap cu una din cărțile astea gigantice de Drept? Aș fi putut să-l strâng de gât? Aveam mâinile destul de puternice?

— Recunosc expresia aia. Înainte de a comite alte încălcări ale legii, oprește-te o clipă; analizează-ți circumstanțele.

„Analizasem” destul. Nu știam de ce venise singur, dar avea s-o regrete.

— Saretha încă mai e în grija mea, a zis repede. A gesticulat spre locul în care fusese imaginea ei: Chiar dacă nu e aici, pot să dau semnalul pentru a fi adusă. A apăsat ceva pe Cătușa lui: Și nu ai nicio șansă *concretă* de a mă răni.

Și-a rotit antebrațul, pentru a-mi arăta o gaură mică forată în metalul Cătușii sale, de mărimea și forma unei țevi de pistol.

Cartea era la picioarele lui. A împins-o către mine, ținând arma Cătușii ațintită spre capul meu.

— Cartea aia dovedește exact opusul a ceea ce îți dorești tu. Libertatea de expresie a fost restricționată cu grijă și în mod *legal* pentru a conserva națiunea și a proteja oamenii.

Era obișnuit să vorbească; puteam s-o simt în vocea lui. Am scrâșnit din dinți de frustrare. Mi-am parcurs în minte conținutul rucsacului, gândindu-mă ce aș putea folosi să-l rănesc. Dacă aș fi putut să-i dau Cătușa la o parte, oare aș fi reușit să o întorc spre el? Aș fi putut să îmi eliberez cârligul de prindere în pieptul lui? Aș fi putut să-l lovesc cu micuța mea sticlă cu gaz de dormit sau aș fi putut să i-o pulverizez în față?

Probabil că nu. Arma lui era îndreptată spre mine.

— E mult mai profitabil să deții *ideea* de scaun decât un simplu scaun. Proprietatea Intelectuală are avantajul de a fi la baza tuturor lucrurilor, a continuat Rog. O controlezi și poți controla orice. O masă, o armă, nimic nu poate deveni realitate fără *ideea* unei mese sau *ideea* unei arme.

A făcut un pas spre mine.

— Nu vreau să te omor. Vreau să te înving. Vreau să elimin ideea insolentă că te poți exprima fără să plătești. Vreau să-ți *aud* vocea. Această tăcere a ta…

A dat din cap. Nu putea s-o accepte. Și-a fluturat Cătușa la mine, iar fața blocată a devenit rozalie, încălzită de pasiunea lui pentru control.

— Ți-am oferit o înțelegere excelentă. Sunt extrem de frustrat că pari să o refuzi.

Și-a mutat atenția la Cătușa de pe brațul său. A ținut în continuare țeava spre mine și a glisat cu degetul. A oftat.

— O să aleg calea mai grea, a zis. Am trimis un mesaj să fie construit un interviu cu tine. În câteva ore, lumea te va vedea vorbind pentru prima dată. Va fi transmis peste tot, în fiecare nod WiFi din oraș. Nu că mai e necesar în momentul ăsta. Tăcerea ta mai contează destul de puțin acum. Dacă există cineva care vrea să păstreze tăcerea, așa ca tine, în regulă. O să brevetez protestul tăcut chiar eu, iar apoi o să le scanez pur și simplu creierele căutând dacă vor sau nu să devină Tăcuți. O să fie ridicol de profitabil. Bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc pentru că mi-ai forțat mâna. Fără tine, n-aș fi fost motivat să inovez. Dar chiar și așa, vreau să fie clar că Silas Rog nu pierde niciodată. Reputația mea e în joc.

A avut o ezitare în voce. Nici așa nu ar fi fost satisfăcut pe deplin. Toată lumea ar fi crezut că tocmai câștigase, dar el și cu mine am fi știut adevărul. În istoria lucrurilor, aș fi obținut victoria asta mică, necunoscută.

Imaginea de pe tabletă s-a schimbat. Alterase cumva transmisia din implanturile lui Kel și o înlocuise cu cea din propriile mele implanturi corneice. Nu înțelegeam cum era posibil așa ceva. Cum apărea transmisia mea acolo, eu nepurtând o Cătușă?

— Nu vor mai exista Plasamente de Produse în toiul nopții sau eludarea ochiului public. Poți să continui mai departe cu tăcerea ta. Nu-mi pasă. De ce va mai conta asta când toată lumea te va fi văzut vorbind? După aceea o să te trimit pe un câmp arzător din Texas, departe de orice dom sau speranță. O să scot la vânzare transmisia din ochii tăi. Tot ce vezi va fi transmis prin WiFi peste tot, ca oamenii să poată vedea existența ta mizeră – exact ca a Belundei Stokes.

WiFi-ul, m-am gândit amorțită. WiFi-ul care cândva le permisese tuturor să schimbe idei gratuit era acum folosit pentru a ne controla fiecare mișcare.

— V-am luat în proprietate pe părinții tăi, pe sora ta și pe tine. Vă voi scana fiecăruia creierul pentru încălcări ale legii până când familia ta va fi atât de încărcată de datorii încât și nepoții nepoților voștri vor fi ai mei. Îți plac bebelușii? Acum poți avea și opt deodată. Voi, kârpele, îi numiți feți, asta dacă nu am fost informat greșit. Tu ești puțin cam mică pentru o astfel de încercare, dar Saretha nu e. Crede-mă. O să mă asigur că are atât de mulți copii, încât să existe generații ale familiei Jime care să plătească datoria ta infinită. O să-ți trimit o poză cu fiecare făt chiar înainte de a fi luați și crescuți pentru a mă plăti pe mine.

Corpul i s-a încălzit de emoția cruzimii. Dintr-odată, m-am simțit amețită și condamnată. Așa trebuie să se fi simțit și Beecher. Mai degrabă aș fi murit decât să trăiesc un astfel de viitor, dar nu puteam s-o las pe Saretha singură în fața unei asemenea sorți. Nu puteam să-l las să câștige.

Rog s-a uitat fix la mine, vrând să vadă dacă cedam în fața amenințărilor lui, dar nu am schițat niciun gest. Am rămas nemișcată. Nu aveam să-l las să mă intimideze. Era mult prea arogant pentru a crede că-l puteam răni, dar nu realiza

adâncimile furiei mele sau că îmi dădusem seama de ce îi era frică. Credea că eram proastă sau măcar mai proastă decât eram, pentru că crezusem în existența unui răspuns în cartea aia.

Era la picioarele mele și am reușit într-un final să citesc ce scria pe copertă – *O istorie completă a reformei proprietății intelectuale în Statele Unite.* Mă ademenise acolo sus cu cartea aia – sau cu o carte; ar fi putut să aleagă una la întâmplare, ce știam eu. Dar exista acolo ceva lângă care el nu mă voia. Dacă noi eram în vârful clădirii, atunci acel *ceva* era la baza ei.

Mi-a venit ideea dintr-odată. Serverele întregului oraș se aflau acolo. Centralizase WiFi-ul. M-am gândit la tatăl meu în FiJo-urile din alte vremuri și la felul în care spera la o lume diferită. Poate aș fi reușit să fac lumea aia să existe, chiar dacă numai pentru o clipă. Totul avea nevoie de o conexiune mereu pornită. Ce s-ar fi întâmplat dacă era stinsă? Tatăl lui Beecher fusese sigur că dacă avea să cadă – dacă era distrus totul –, nu ar mai fi putut fi construit din nou.

Rog se aștepta să plâng și să-l implor să mă cruțe. M-am aplecat încet, iar blocajul care îi acoperea fața s-a mișcat și el. Privindu-l, mi-am dat rucsacul jos din spate și am pus cartea înăuntru cu grijă, trăgând aer în piept.

Umerii i s-au relaxat. Râdea la mine de parcă eram un copil.

— O, Doamne, a gâfâit prin râsul batjocoritor. În tot timpul ăsta am crezut că aveai un plan ingenios. Chiar nu-nțelegi, nu?

Mi-am ținut expresia feței constantă. „Hai, dă-i drumul”, m-am gândit, „subestimează-mă”.

— Cartea. Nu. Ajută, a zis Rog încet, de parcă nu eram capabilă să înțeleg. Aș putea tipări o mie de cărți și aș putea scrie acolo ce vreau, spunându-i istorie!

Mi-am băgat mâna adânc în rucsacul meu, lăsând cartea să se așeze cum trebuie. Am expirat și am tras din nou aer în piept. L-am ținut acolo. Am trecut de cârligul de prindere și am prins mânerul mic al canistrei cu gaz de dormit. Am tras încet de el și am numărat în gând.

— Vrei mai multe? a întrebat, gesticulând spre cărțile din jurul lui.

Urma să dureze cam zece secunde pentru ca gazul să ajungă la el. Nu știam dacă puteam rezista. Mi-am închis ochii. Am dat ușor din umeri, în tăcere, cu buzele strânse. A râs.

— Comunicare! a exclamat victorios. Și o încălcare voită a Legii! *Bronsky versus Statul Maryland.* „Ocluziunea vederii în timpul comiterii unui gest deliberat fără a avea autorizarea statului va fi considerată...”

Capul i s-a aplecat ușor când a respirat și s-a legănat, încercând să-și țină Cătușa spre mine.

Plămânii îmi ardeau. Aveam nevoie de aer.

A continuat, cu o voce nu la fel de articulată:

…„eludarea voită a Proprietății Intelec”… Stai…

Din el a radiat panica, în timp ce eu căutam repede prin rucsac, sperând să-mi găsesc masca înainte de a fi nevoită să trag aer în piept.

Liftul a bipăit. Rog s-a încruntat, cu ochii pierduți.

— N-ar trebui să… dar nu a mai putut să formeze cuvintele.

Trebuia să rămân conștientă încă puțin, înainte ca gărzile lui de corp – sau oricine ar fi fost în liftul ăla – să ajungă. Rog s-a clătinat. M-am mișcat spre el. Plămânii îmi erau gata să se spargă și am văzut stele verzi.

S-a auzit un bang puternic și sunet de sticlă spartă. Trăsese spre mine? Am inhalat șocată. Planul meu nu funcționa. Trebuia să ajung la Rog, dar camera a început să se întunece în jurul meu. Am auzit vocea înăbușită a unei femei strigându-mi numele și picioarele mi-au cedat. Rog a spus ceva, dar vocea îi era strangulată.

Camera se îndepărta de mine, iar răsăritul albastru de la geamuri se estompa. I-am văzut pe Sam, Saretha și părinții mei adunați în jurul unei mese rotunde, vorbind toți în același timp, dar nu-i puteam auzi. Kel era acolo, dar Henri nu. Mi-am deschis ochii, am văzut o ceață întunecată și, pentru o clipă, am crezut c-o zăresc pe Margot. Apoi totul s-a făcut negru.

URMA UNEI PROPOZIȚII: 51,95 $

Suna un clopoțel.

— Unde e Henri?

Clopoțelul a sunat din nou.

Ceva m-a lovit peste față. Ochii mi s-au deschis și am văzut mâna lui Margot fluturând în aer.

— Unde e Henri? a cerut să afle.

Stătea peste mine, cu fața încordată și dură. În mâna cu care nu mă lovea ținea tableta lui Kel. Funcționa din nou, iar pe ea era luminată harta clădirii. Mi-a pus-o în față.

M-am uitat la ea cu o privire goală. Mi-a dat altă palmă. Clopoțelul a sunat. Capul mă durea.

— Trezește-te, Speth. Spune-mi unde e Henri. Clopoțelul a sunat din nou. Eram în lift, coboram. Unde *era* Henri? Noi eram la etajul șaizeci. Mai era oare Henri la etajul șapteșpe? Margot a scos un dispozitiv micuț, în formă de boabă, dintr-un buzunar de lângă bicepsul ei. Mi l-a înfipt în braț și mi-am simțit inima devenind alertă. Mi-a dat o altă palmă, care nu prea mai era necesară. M-am ridicat nervoasă.

— Scrie! a cerut ea.

Mi-a întins tableta. Am ezitat, iar fața i s-a-nroșit de furie.

— Ai scris „Silas Rog”, la dracu’, poți să scrii și locul în care e Henri.

Nu eram într-un Inhibitor, dar nu știam dacă asta conta. Tableta nu avea să înregistreze nimic, iar eu n-aveam nicio Cătușă care s-o facă. Eram mult prea amețită și panicată ca să analizez ce puteam sau nu să fac în punctul ăsta. Trebuia să ajungem la Henri și la ceilalți. M-am întins și am apăsat pe butonul 17 de pe panoul de control al liftului.

— Liftul ăsta e stupid de lent, s-a plâns ea.

Eram la etajul patrușcinci și coboram. M-am uitat împrejur într-o pantomimă penibilă, de parcă Rog ar fi putut fi undeva pe lift, sperând ca Margot să înțeleagă ce întrebam.

— L-am lovit destul de tare în cap pe Rog. Poate e mort. Poate s-a trezit și ne caută. Ar trebui să ne mișcăm repede.

La dracu’. Ce aveam de făcut ar fi fost mult mai ușor dacă știam că el nu poate interveni. Ar fi trebuit să se asigure că era mort, dar era prea de mult să-i cer să-l omoare.

Am încercat să mă ridic, dar mă simțeam slăbită. Eram la etajul treiștrei. Margot părea hotărâtă.

— Mi-am spus că nu aveam să mă-ntorc, a zis Margot, căutând prin rucsacul ei. Mi-am spus că Henri e băiat mare.

Clopoțelul a sunat din nou. Etajul treizeci. M-am uitat la afișajul liftului, urmărindu-l până la cel mai de jos nivel. Aveam un plan. Care era? Trebuia să cobor sub clădirea asta. Trebuia să găsesc locul în care era WiFi-ul. Asta trebuia să fac. M-am ridicat și am apăsat pe ecranul de sticlă al liftului. Am ales garajul, cel mai de jos nivel pe care l-am putut găsi. Margot a observat ce-am făcut și a dat din cap.

— Kel e o idioată, a zis, examinându-și sticluța verde cu gaz de dormit. O s-o salvăm și pe ea.

A atașat un fel de pâlnie la sticluța de gaz. Eu n-aveam pâlnie. N-aș fi putut oricum să folosesc una, având în vedere că nu-l puteam lăsa pe Rog să vadă că scot o canistră.

— Vii cu mine.

A anulat comanda pentru garaj cu o glisare a degetului. Poate avea dreptate. Poate mă putea ajuta după ce îi salvam pe Henri și Kel. Poate reușeam toți.

Liftul a încetinit. M-am ridicat și mi-am căutat rucsacul.

Margot mi-l legase de braț. Mi-am pus o mână la tâmplă. Când am luat-o am văzut o mică pată de sânge.

— Ești în regulă, a zis Margot, și mi-a dat un brânci care era undeva la jumătatea distanței dintre jucăuș și impacientat, în timp ce s-au deschis ușile liftului.

AUTORITATE LICITĂ: 52,98 $

Etajul șaptesprezece nu era altceva decât un hol plin de uși care ducea din mijloc până la geamuri. Doi Avocați veneau spre noi, îmbrăcați în cele mai bune haine oferite de Butchers & Rog. Unul din ei era o femeie blondă, cu picioare atât de subțiri că păreau de insectă. Celălalt era un bărbat cu mustață subțire. Păreau să întâmpine dimineața cu hotărâre, observându-ne fără a se alarma. Nu prea păreau să se sinchisească de faptul că cineva avusese curajul de a intra prin efracție în Butchers & Rog. Au mers mai departe. Femeia a scris ceva repede pe Cătușa ei, ca din reflex, terminând ultima apăsare cu o înfloritură delicată.

Pe Cătușa lui Margot a apărut un InstaProces™. Doișpe mii de dolari pentru durere și suferință rezultate din pătrunderea ilegală în proprietate. Cei doi Avocați s-au uitat de la ea la mine. Satisfacția le-a pierit când au văzut că nu aveam Cătușă. Inima îmi bătea repede, aproape prea repede. Eram în stare de alertă, dar neliniștită. Sau poate îmi era frică. Nu mă puteam gândi cum aveam să scăpăm din toată situația asta. Turnul părea să se strângă în jurul meu din toate părțile, și încă eram departe de unde ar fi trebuit să ajung.

Am tras adânc aer în piept. Nu trebuia să scap. Trebuia să ajung jos, la WiFi.

Avocatul bărbat a deschis gura să zică ceva, dar Margot l-a pus la pământ ca o războinică posedată. Picioare-de-Insectă s-a dat în spate de frică, apăsând înnebunită pe Cătușa ei; era singura apărare de care era capabilă. Un alt InstaProces™ a vibrat din Cătușa lui Margot. Picioare-de-Insectă s-a-ntors spre mine și a rămas cu gura căscată, înspăimântată de antebrațul meu gol. Am vrut să-i dau un pumn în gură și să-i sparg nasul subțire, operat, de plastic, dar în loc de asta i-am dat peste picioare și s-a prăbușit ca o grămadă de crenguțe, plângând și lovind podeaua.

Fără să piardă timpul, Margot și-a pus o mască pe față și apoi a trântit una și pe capul meu, lăsându-mă să mi-o ajustez în timp ce îi pulveriza pe cei doi Avocați de parcă ar fi fost cu

adevărat insecte, iar sticluța ei ar fi fost un tub de spray pentru gândaci.

Când a terminat, mi-a luat tableta lui Kel din mână și a îndreptat-o dintr-o parte în alta, căutând contururile de căldură ale prietenilor noștri. În fiecare cameră era un Pat Final®, descris de o strălucire subțire, ca de neon, dar toate păreau goale până am ajuns la jumătatea holului. Sprâncenele lui Margot s-au încruntat, neștiind cu ce are de a face.

Câteva uși mai departe, Henri și Kel erau păziți fiecare de câte un bărbat, având încă un gardian în spatele ușii, alături de un contur care am presupus că îi aparținea Avocatului care opera mașinăria. Forme reci de metal din tocuri ne sugerau că erau înarmați. Kel era acum în Patul Final®, strălucirea caldă a corpului ei nemișcată înăuntrul aparatului.

Fața lui Margot era roșie; gura îi tremura. Avea lacrimi în ochi. Le-a șters nervoasă.

— Nu mi-l lua pe Henri, a zis, încet și gutural. Te rog.

Sticluța era pregătită. S-a scuturat și a ridicat-o cu o mână, ținând tableta în cealaltă, și s-a transformat în războinica de mai devreme. Mi-a făcut un semn din cap să deschid ușa.

Am făcut-o fără ezitare, deblocând mecanismul cum o făcusem cu atâtea altele. Ușa s-a deschis cu un clic, iar Margot a apăsat pe trăgaciul sticluței.

— Ține-ți respirația, Henri! a urlat Margot, cu mâna întinsă pe bâjbâite înăuntru.

L-am auzit trăgând aer în piept.

Corpurile au căzut ca muștele. Henri și gărzile nu au ascultat avertismentul lui Margot, dar Kel și Butchers au făcut-o.

Butchers a înțeles instantaneu ce se întâmpla și a țintit Cătușa spre Margot. Am sărit pe el. Avea aceeași scobitură în Cătușă ca Rog și, înainte de a mă putea gândi la asta, îi împingeam mâna spre tavan. Cătușa a eliberat rapid patru gloanțe; au perforat tavanul, formând o linie de găuri. Cineva a țipat deasupra noastră. Cu o mișcare rapidă, Kel l-a lovit pe Butchers în gât și el a căzut la podea, întâi înecându-se, apoi pierzându-și cunoștința.

— Trebuie să plecăm de-aici, a zis Kel, uitându-se la Margot cu mândrie.

Cătușa i-a bâzâit aspru. Contul ei ajunsese atât de departe în zona negativă din cauza Patului Final®, încât datoria ei dădea

eroare. Nu știam ce era – nu o văzusem niciodată, dar ochii nu îi erau curentați. A lovit mașinăria cu piciorul. Poate că supra-încărcase sistemul de pe Cătușa ei.

— Ce-i chestia asta? a întrebat Margot, rânjind puțin în fața aprecierii pe care o primea de la Kel.

— Un truc ieftin, a răspuns Kel, îngenunchind lângă Henri și înțepându-l cu dispozitivul în formă de bob pe care Margot îl folosise pe mine. Bănuiesc că atribuie încălcări care par plauzibile din punctul de vedere al algoritmului, bazate pe istoria ta personală.

Bineînțeles, mi-am spus în sinea mea. Cuiva atât de înșelător precum Silas Rog i s-ar părea mult mai ușor să se prefacă a ne citi mințile decât să o facă în mod real. Ar fi putut automatiza procesul de distrugere a vieților. Pun pariu că a ascuns un paragraf sau două în milioanele de cuvinte din Termeni și Condiții despre cum rezultatele pot fi aproximative sau simulate bazându-se pe suspiciunea rezonabilă.

— Trebuie să plecăm de-aici, a zis Kel.

Nu, m-am gândit. Am luat tableta. Am parcurs configurația clădirii, mergând până sub nivelul cel mai de jos. Harta nu arăta nimic în afara unui cerc gol. Le-am arătat-o.

— Cred că are leziuni cerebrale, a zis Margot, grăbindu-se spre Henri în timp ce pleoapele lui se agitau.

În ochii lui Kel a apărut un fior.

— Nu cred.

Mă înțelesese. Mi-a crescut inima. I-am arătat din nou lui Margot conturul mare, gol.

— Ce înseamnă asta?

— WiFi-ul e sub noi, Margot.

Margot a analizat situația, iar pe fața ei s-a putut citi în sfârșit că înțelege. M-am grăbit la lift.

— N-o să fie un întrerupător gigantic pe care să-l apăsăm, a murmurat Margot, ajutându-l pe Henri să se ridice.

Henri s-a uitat la ea, puțin zăpăcit, puțin impresionat.

Am apăsat butonul pentru etajul cel mai de jos posibil – garajul – în timp ce Kel, Margot și Henri au intrat în lift. Abia așteptam să ajung acolo. Eram nerăbdătoare să văd ce puteam să distrug. Afișajul a trecut peste fiecare etaj *– 12, 11, 10, 9 –* și apoi s-a oprit. Liftul s-a cutremurat și s-a blocat.

Fusese prostesc să intrăm în el. Vocea lui Rog s-a auzit la interfon, nesigură și furioasă. Se trezise și a ordonat ca toate lifturile să fie oprite și ieșirile blocate. Apoi a înghițit în sec și a încercat să-și recapete tonul Legal.

— Ofer autoritatea licită de a-i omorî pe oricare dintre intruși, a scrâșnit el. Și să mi-o aducă cineva pe Carol Amanda Harving.

Sora mea chiar era acolo sau zisese asta numai ca să mă sperie? Am fost cuprinsă de spaimă când m-am gândit ce i-ar fi putut face Sarethei.

Kel a deschis panoul de ieșire din tavanul liftului, așa cum văzusem în zeci de filme, și ne-am cățărat repede deasupra lui. Dacă exista un lucru la care se pricepea echipa mea, asta era să coboare în rapel. Probabil ajungeam mai repede așa, oricum. Cel mai de jos nivel era cu două etaje sub garaj, iar Kel a reușit să deschidă ușa înainte de a ajunge noi la ea.

Asta era. Aveam să distrug lumea lui Rog sau să mor încercând.

NANOLION™: 53,99 $

Nucleul WiFi și serverele erau într-un bazin enorm de beton, de mărimea unui teren de fotbal. Rafturi rotunjite de plastic erau intercalate în cercuri prin toată încăperea, ca un labirint. Erau pline de cutii negre, umflate, luminate de becuri micuțe. Routere, servere și baterii groase, argintii, erau grupate în serii înghesuite. Din ele ieșeau fibre optice negre, dense, și mănunchiuri de fire galbene, verzi și albastre, legate între ele pentru a forma cabluri de mărimea unui anaconda, care străbăteau camera până la corpul central. Acolo, se înfășurau în jurul coloanei masive în spirale și dădeau în oraș, pentru a colecta date. Antene subțiri erau împrăștiate peste tot, zvâcnind. Toate lucrurile erau marcate cu semnele de Brevete și ® și ©, avertizându-ne că ideile cablurilor ălora și ale configurației lor erau deținute de cineva.

M-am umplut instantaneu de ură pentru tot aranjamentul ăla, de parcă ar fi fost un stejar imens, otrăvitor, într-o poveste, plin de șerpi și insecte. Din păcate, nu aveam nicio idee cum să-l distrug.

Kel, Henri și Margot s-au așezat în semicerc. Gărzile erau, fără-ndoială, chiar în urma noastră. Camera vâjâia în jurul meu și am decuplat un fir pentru a vedea ce efect are. Undeva în oraș, poate s-a produs o mică FiJo, dar nu-mi puteam da seama de aici. Habar n-aveam de unde să încep.

Kel și-a mușcat buza.

— Și acum ce facem?

Henri a scos un topor din tabloul de urgență pentru incendii, care era pe perete. Puteai să-ți dai seama că intrase în modul erou, gata să taie cabluri și computere, dar Margot l-a prins de mână.

— Nu te vreau prăjit, a zis.

I-a luat toporul și a tremurat din corp, mimând electrocutarea.

— Speth? a întrebat Kel, așezându-se într-o poziție tactică undeva lângă intrarea principală.

Apoi am văzut-o. Exact chestia despre care Margot zisese că nu exista. Pe o îndoitură a peretelui era un spațiu între rafturi și servere. O cutie enormă de metal, cu un mâner roșu, etichetată

ALIMENTARE PRINCIPALĂ. Nu avea să fie de ajuns să opresc curentul, dar așa aș fi putut să distrug totul. Fără electricitate în cabluri, le-am fi putut tăia în bucățele, și cum le-ar fi putut reprinta fără WiFi-ul lor prețios? Rețeaua avea să fie stricată. WiFi-ul avea să se topească. Asta căutam.

Am alergat spre mâner, cu inima plină, cu un val de ușurare trecându-mi prin tot corpul. Dar la fel de repede, hotărârea mea s-a pleoștit. Imprimantele de mâncare nu aveau să funcționeze nici ele fără WiFi. Cum ar fi mâncat oamenii? Tatăl lui Beecher era îngrijorat că toată lumea avea să moară de foame.

Fața mi s-a schimonosit. Sistemul ne prinsese în capcană. Luminițe mici, galbene, pulsau de-a lungul camerei în timp ce serverele ingerau cuvinte și scuipau facturi în eter, dar nu era nicio modalitate de a le opri fără a risca viețile tuturor oamenilor pe care îi cunoșteam.

Am simțit cuvintele blocate de atâta timp în gâtul meu și tăcerea și servitutea care se strângeau în jurul nostru. Silas Rog îmi arătase ce plan avea cu mine și nu eram singura. Ar fi făcut același lucru tuturor celorlalți care erau ca mine.

Hotărârea mi s-a reînsuflețit. Ar fi fost mai bine să murim de foame.

Am tras de mâner cât de tare am putut. Vâjâitul persistent al camerei s-a dereglat și a scăzut pentru o clipă. Luminile galbene de deasupra au început să licărească alert, dar apoi au revenit la starea lor inițială. Vâjâitul s-a întețit și a umplut încăperea cu un scâncet zgomotos. În inelele intercalate de rafturi s-au aprins baterii argintii. Ace albastre de lumină au pornit și au luminat fiecare logo NanoLion™. Încăperea s-a făcut albastră de la lumina aia, iar corpul meu a părut să înghețe în ea, în timp ce WiFi-ul a continuat să funcționeze.

— Ajunge, s-a auzit ecoul unei voci deasupra mea.

Era Rog. Vocea nu venea dintr-un interfon; era aici lângă noi.

— Bateriile astea țin luni de zile. Toată lumea va rămâne conectată. Iar voi o să vă opriți… acum!

Dar eu nu urma să mă opresc.

— Toată lumea o să afle că ești un escroc! a urlat Henri.

— Defăimare, a răspuns Rog.

Henri se uita în sus. Îl vedea pe Rog?

— Crezi că oamenii vor accepta mașinăriile tale de citit minți? a strigat Henri.

— Ce contează, a zis Rog, asta e Legea.

Îi puteam simți zâmbetul.

— Dacă Legea susține că ele sunt precise, atunci ele *sunt* precise.

— Uite, a șoptit Kel, privind în sus.

Rog era pe o platformă cu șină care ieșea din perete, la două etaje deasupra noastră. Era flancat de frații care îl omorâseră pe Sam și lângă el era Saretha. Avea privirea încețoșată, dar stătea docilă lângă Rog, cu un zâmbet admirativ, slab, pe față. Îi dăduse ceva? Vedea altceva decât vedeam noi? M-am forțat să nu mă uit la Saretha și am cercetat camera, căutând frenetic o modalitate de a opri totul.

— Nu văd nimic util în a face promisiuni. Dar, gândește-te – Rog s-a întrerupt pentru a gesticula înspre frați să coboare și să mă caute – generații ale familiei tale înrobite. *Generații.*

Saretha abia dacă a reacționat. Am avansat prin încăpere, până într-un loc în care rafturile de servere formau pasaje lungi, arcuite. Am început să scot toate cablurile care îmi ieșeau în cale. Știam că nu era mare diferență – poate le opream o oră sau o zi, dar la modul general efortul era inutil. Alegerea deșteaptă ar fi fost să fug.

— Crezi că ai *dreptul* să schimbi lucrurile? Vei cauza accidente de mașină și morți în spitale, iar bătrânii nu vor mai putea să ajungă la medicamente, m-a avertizat Rog. Săracii nu vor mai putea să printeze mâncare.

Încerca să facă apel la conștiința mea, lucru care m-a enervat și mai tare. O alternativă reală poate m-ar fi determinat să mă opresc, dar îmi arătase planurile lui. Toți aveam să fim făcuți prizonieri de „îmbunătățirile” lui închipuite. Ce fel de viață ar fi fost aia? Și puteam să fac pariu că Rog nu ar fi murit de foame. Sigur existau alte modalități de a mânca.

— Vei fi trasă la răspundere, iar în final nu vei obține nimic. Nu poți opri curentul!

Vocea i s-a încordat. Era îngrijorat. N-avea idee cât de mult mă alimenta asta. Fără să vrea, mi-a dat de înțeles că puteam provoca daune importante. Întrebarea era cum.

Un gardian a pătruns printr-o ușă din stânga mea, iar Kel l-a trântit imediat la podea. Acum avea un pistol în mână.

I-a luat numai o secundă să îl ia la țintă pe Rog. Acesta s-a mișcat la marginea platformei, nepăsător, și s-a aplecat, dându-i

lui Kel un culoar liber spre el. Kel a apăsat pe trăgaci, dar nu s-a întâmplat nimic. S-a uitat mai atentă la pistol în timp ce Rog râdea de sus, fața lui afișând o agitație pixelată de bucurie.

— Are cititor de amprentă, a zis Kel cu dezgust, aruncând arma.

Următorii atacați au fost Henri și Margot. Gărzile s-au încăierat și s-au bătut cu ei.

Rog m-a observat și a întins un deget cu manichiura făcută spre mine.

— Acolo, a arătat, nerăbdător să mă vadă capturată.

Un alt gardian a apărut. Kel l-a rezolvat cu ușurință.

M-am aplecat și am mers mai departe, ascunzându-mă de ochii lui Rog, disperată să-mi vină o idee. Gărzile veneau cu arme, dar nu trăgeau în noi. Rog încă nevoia în viață.

Apoi am înghețat. În fața mea, în spatele unui raft arcuit de servere, l-am văzut pe fratele indigo. Trăsăturile lui grosolane s-au întors spre mine, arătând înfiorător în lumina albastră, rece, a bateriilor. A zâmbit. Apoi Kel a sărit pe el dintr-odată, trăgându-l de gât și asaltându-l cu lovituri. Am scos inutil alte câteva cabluri, dar eforturile mele erau jalnice.

— Speth! a urlat Kel, încă luptându-se cu fratele masiv.

În spatele meu, fratele maro mergea de-a lungul culoarului, cu fața roșie și hotărâtă. Luminați de albastrul bateriilor, obrajii lui înroșiți păreau aproape negri și murdari.

Am scos singurul lucru pe care îl aveam și care aducea cu o armă – cârligul meu de prindere. El a scos un pistol. Țeava nu era obturată de nimic și, cu groază, am realizat că eram pe cale să mor.

— Stop! a avertizat Rog.

Fratele maro a tresărit, iar apoi sprâncenele i s-au încruntat. Camera vâjâia de zumzetul miilor de baterii NanoLion™ care țineau WiFi-ul pornit. Chiar mă voia Rog în viață atât de tare?

— Țintiți cu grijă, a zis Rog încet, cu ochii mari.

Dintr-odată am realizat că nu mă voia deloc în viață. Îi era frică de ce avea să li se întâmple bateriilor – rahaturilor ălora de baterii volatile NanoLion™!

Dintr-odată, ele s-au transformat în ținte în mintea mea. Nu îmi păsa cât de periculos era să le lovesc. Nu mai conta în momentul ăla – Rog m-ar fi omorât sau chiar mai rău dacă punea mâna pe mine.

Fratele maro trebuia să țintească perfect – trebuia să mă lovească pe mine și numai pe mine. Tot ce trebuia să fac eu era să lovesc una dintre cele câteva zeci de baterii din jurul lui. Dar aveam o singură încercare.

Am apăsat pe trăgaci. Firul a ieșit din pistol, iar sulița ascuțită din vârful lui a trecut pe lângă capul brutei. Am dat drumul pistolului. Nu puteam să fiu legată de firul ăla când atingea bateria. M-am aplecat și mi-am acoperit ochii în fața exploziei care urma. Fratele maro a scos un sunet scurt, înfricoșat, dar apoi a râs.

— Vin după tine, *surioară,* a avertizat.

În spatele lui, cârligul penetrase carcasa unei baterii și – asta era tot. Nimic altceva. A făcut un pas. Deja putea să mă rezolve prin contact fizic. Dar apoi bateria din spatele lui s-a umflat, ca un balon de oțel, emițând un scâncet înalt. Colțurile ei s-au încrețit. A șuierat. El s-a întors, cu o expresie pe care se citea teroarea crescândă.

Au ieșit fâșii alb-albastre de scântei. S-a dat dezechilibrat în spate, punându-și mâinile peste față chiar în momentul în care bateria a explodat.

Rog a scos un urlet de pe platforma de deasupra, ca și când infernul ăla avea loc undeva înăuntrul *lui.* O lumină albă subită, orbitoare a umplut camera când a explodat un alt pachet de baterii. S-a auzit un urlet scurt, apoi un alt scâncet înalt, urmat de o altă explozie și încă și mai multă lumină albă.

Am rămas acolo prea mult, împietrită și terifiată de ce făcusem. *Nu o să se oprească. E o reacție în lanț.* Știusem ce urma, dar de la asta până la a o vedea întâmplându-se cu adevărat era drum lung. În stomac am simțit panică și uluire.

Clădirea lui Rog, cu WiFi-ul ei și toate celelalte, nu putea rezista intensității scânteilor albe scoase de o sută de mii de baterii NanoLion™ care explodau. M-am uitat în sus și am realizat că trebuia să plecăm – în momentul ăla.

Rog s-a-ntors spre Saretha, cu ochi criminali, dar ea dispăruse de lângă el. Era pe grilaj, două etaje mai sus, privindu-l pe Rog. S-a uitat în jos cu zâmbetul ei ciudat, indus de Zockroft™, și a dispărut de pe platformă cu o bufnitură care m-a amețit.

Nu! am strigat în minte. *Nu Saretha. Nu și ea!*

Mi-am făcut loc prin căldură. Vâjâitul bateriilor continua în timp ce strălucirea creștea și se întindea. A trebuit să-mi

protejez ochii pentru a putea vedea pe unde s-o iau, spunându-mi că Saretha nu aterizase prea departe. În jurul meu creșteau flăcările. Frații nu mai scoteau un sunet, acoperiți de haos – morți sau poate fugiți.

Cu inima bătând puternic, am găsit-o pe Saretha întinsă pe podea, cu capul într-o parte, ferindu-se de căldura unei baterii perforate. O altă explozie s-a auzit în cameră. M-am grăbit spre ea, profund ușurată să-i văd ochii clipind la auzul sunetului.

— Trebuie să ieșim de-aici, a urlat Kel.

Vâjâitul camerei s-a transformat într-un geamăt. Am încercat s-o ajut pe Saretha să se ridice, dar abia dacă era conștientă, așa că nu putea să se ridice. Își rupsese picioarele la aterizare, unul atât de rău că unghiul tibiei mă îngrețoșa.

— Lasă-mă aici, a murmurat, așteptându-se să-i fie electrocutați ochii, dar șocul nu a venit.

Rețeaua era distrusă. A urlat, mai hotărâtă:

— Lasă-mă aici!

— Asta ar fi o prostie, a zis Margot. Henri, ia-o-n spate.

Henri a ridicat-o ascultător.

— Henri eroul, a comentat Margot, împingându-l de la spate.

Am fugit repede pe scări. Eram buni la asta, la a avansa grupați eficient și cu viteză. Am ieșit din casa scărilor în garaj. Imediat, s-au auzit strigăte din cealaltă parte.

— Prindeți-i! a țipat Rog.

Rog și gărzile lui fugiseră din infern, dar nu aveau de gând să renunțe la a mă captura.

— Acolo! a urlat o voce, referindu-se în mod clar la noi.

— Ora două, a anunțat Kel, văzând o duzină de siluete adunându-se în dreapta noastră, sub lumina licăritoare.

Kel și Henri s-au grăbit în stânga, spre un Nayarit Ford Brute™ argintiu. După o clipă, Kel i-a făcut ceva cititorului de amprente. S-a deschis cu un clic.

Podeaua tare a garajului a huruit cu un zgomot jos, amenințător, urmat de o serie de bubuituri. Din tavan a căzut praf. Pe latura îndepărtată a garajului s-au deschis niște uși, iar agenții de securitate au început să iasă pe ele. De data asta nu a mai existat nici pic de jargon legal: fără avertismente. Nu mai ezitau de frică să nu lovească o baterie NanoLion™.

S-au auzit împușcăturile și am știut că voiau să ne omoare.

Kel ne-a împins în mașină. Gloanțele ricoșau din geamuri și capotă. Era antiglonț – bineînțeles; era mașina unui Avocat.

În confuzia momentului, am intrat ultima în mașină și mi-am dat seama că eram pe scaunul șoferului.

— Dă-i drumul, s-a răstit Kel. Dă-i drumul!

Centurile s-au fixat automat. Nu era timp să o contrazic pe Kel. Știam lucrurile de bază de la orele de condus.

„Ford™ nu e responsabil pentru leziuni, pierderi de viață sau alte riscuri asociate cu accidentele de automobil. Vă rugăm să conduceți responsabil”, a cântat mașina în timp ce pornea motorul.

Ne-a smucit în față, plonjând într-o mulțime de gărzi de securitate care s-au dat la o parte cât ai zice pește.

Conduceam mult mai repede decât ar fi trebuit. *Nu era timp de precauții.* Mașina a zburat pe rampa de la ieșire și s-a arcuit prin aer, ieșind în stradă. Am aterizat dur, cu scrâșnet de metal și o jerbă de scântei în urma noastră.

Dronele de știri se clătinau și bâzâiau din ambele părți ale străzii, înconjurându-ne mașina.

Rog și oamenii lui s-au grăbit să ne urmărească. La câteva secunde distanță, un Meiboch™ Triumph ivoriu a apărut din întunericul garajului și a sărit în strada din spate. L-am văzut în oglinda retrovizoare cum bubuie pe urmele noastre. Nuanțele de portocaliu-flacără mi-au arătat exact cine era acolo. Alte câteva mașini mari, asemănătoare au apărut în spatele nostru.

Dronele de știri s-au împrăștiat, iar de sus au apărut și mai multe. Apoi, dintr-odată, s-au clătinat în același timp și au căzut din cer. Una s-a lovit de capota noastră și s-a învârtit pe pavaj. O alta a ricoșat din acoperișul mașinii.

— A căzut WiFi-ul, a confirmat Kel. Nu e rețea.

Nu m-am putut abține și am zâmbit. În spatele nostru, două din mașinile lui Rog au derapat din cauza dronelor de sub roțile lor.

M-a cuprins entuziasmul. Rog nu avea cum să coordoneze totul. Nu avea cum să ne urmărească. Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să îl pierdem pe drum și să ne dăm seama unde să mergem.

MEIBOCH™: 540.000 $

Am tras de volan să iau curba, dar am făcut-o mai tare decât ar fi trebuit. Am derapat și am ieșit de pe drum, lovindu-ne de niște panouri cu reclame, dar asta nu m-a făcut să încetinesc. Am încercat din nou, cu ceva mai multă atenție, la curba următoare. Zbârnâiam pe o stradă lăturalnică îngustă. Dl Skrip, instructorul meu auto, ar fi fost mândru.

Kel a dat din cap.

— Concentrează-te.

A glisat pe tableta ei și s-a uitat nedumerită pe geam. Radianul douăzeci și doi, inelul 12.

— Arăți ca actrița aia, i-a zis Henri Sarethei.

Creierul meu a încercat să înțeleagă că Kel, Margot și Henri nu o întâlniseră niciodată pe sora mea. M-am uitat pe furiș la ei în oglinda retrovizoare.

— Henri, idiotule, a zis Margot, forțându-l să schimbe locurile și înghesuindu-se lângă sora mea.

Un zâmbet fals a mascat – sau n-a reușit să mascheze – agonia Sarethei. Margot a rămas cu ochii pe Saretha și și-a întins mâna spre Kel:

— Nexbuprofen™.

Kel i-a pasat ceva care arăta ca o boabă mică, roșie. Margot a injectat-o în brațul surorii mele.

„Mulțumesc”, a mimat Saretha, cu ochii stingându-i-se puțin. Margot a început să-i bandajeze piciorul. Eu mă tot uitam în spate pe furiș, chiar dacă știam că n-ar trebui.

— Concentrează-te la drum, m-a avertizat Kel, apoi a zis, mai puțin dură: O să fie OK. Probabil a fost o mișcare deșteaptă să sară de-acolo ca să scape de Rog. Picioarele o să i se vindece.

Era greu să mă concentrez pe locul în care mergeam, fiind prinsă între Meiboch™-urile de pe urmele noastre și sora mea. Nu puteam să-mi permit să mă îngrijorez cu privire la Saretha în momentul ăla; Margot avea să aibă grijă de ea. Trebuia să merg mai departe. Trebuia să fiu curajoasă.

Încotro mergeam? Am strâns volanul pentru a-mi liniști mâinile. Să conduci cu viteza asta pe străzile interioare era mai mult decât inconștient. Am evitat un șir de mașini și am trecut

pe roșu. Cineva i-a tăiat calea Meiboch™-ului ivoriu al lui Rog, chiar în spatele meu. A virat și s-a lovit de partea laterală a unei mașini parcate. Din roți a ieșit fum când mașina a demarat din nou pe urmele noastre. Ceva mai în spate, alte trei mașini îl urmau.

— Ar trebui să o luăm pe ieșirea vestică a inelului exterior, a zis Kel, gândind în avans.

Henri și-a verificat rucsacul.

— Dar dacă tragem un cârlig de prindere...? a început entuziasmat.

Margot a dat din cap.

— O să-ți pierzi mâna.

Henri s-a uitat la cârligul lui cu dezamăgire.

Indiferent de câte curbe strânse aș fi luat, nu puteam să scap de Rog și banda lui. Oamenii ieșiseră afară, pe trotuare, dar mergeam mult prea repede pentru a le observa reacțiile. Avea idee cineva ce tocmai se întâmplase?

S-a auzit o ruptură ca un tunet din centrul orașului. A sunat ca atunci când domul era lovit de trăsnet. Inima mi-a stat o clipă, terifiată de faptul că distrugerea provocată ar fi putut dărâma domul. Oamenii de pe străzi s-au dezechilibrat și s-au adăpostit.

— Stânga, apoi dreapta. Radianul douăzeci e larg, a zis Kel netulburată.

Am virat pe unde zisese. Am încercat să mă uit pe furiș la acoperișul orașului, dar din spatele nostru s-a auzit o împușcătură. A ricoșat din bara mașinii și s-a îndepărtat cu un șuierat de desene animate. În oglinda retrovizoare, l-am văzut pe fratele indigo ieșit pe geamul pasagerului din mașina lui Rog, cu limba între dinți. Era în viață. Dezamăgitor.

Henri i-a râs în nas.

— Până la urmă o să tragă în cauciucuri, a zis Kel încruntându-se. Sau o să ne scoată de pe drum.

Margot și-a trântit rucsacul pe jos de frustrare. Nu era nimic în el care ne putea ajuta. Henri și-a mușcat buza. Eu am mimat că iau curba, iar Meiboch™-ul a luat-o în dreapta, dar apoi s-a întors după noi, recuperând. Geamul din partea lui Henri s-a deschis.

— Henri! a urlat Margot.

Saretha a gemut.

Henri s-a aplecat afară și a tras cârligul de prindere. Pistolul a țâșnit afară din mașină, lovindu-se de geam și apoi de asfalt, unde s-a înfășurat în jurul roții de pe partea lui Rog, până când a fost pulverizat.

— Da! a urlat Henri, fluturându-și mâna pe geam și râzând.

— Idiotule! a strigat Margot.

Kel a țâțâit. Saretha a gemut.

— Vezi, am și eu idei bune, a anunțat Henri mândru.

Kel și-a mijit ochii spre el și a dat din umeri.

— Poate o să-i încetinească.

În oglinda retrovizoare puteam să văd roata pe care o lovise bălăngănindu-se destul de tare.

— Aici!

Kel mi-a arătat drumul cu un deget. Ne apropiam de intrarea pe inelul exterior. Am luat virajul puternic, amintindu-mi mult prea târziu că nu ar fi trebuit să accelerez în curbă. Am alunecat în parapet cu un scrâșnet metalic.

Mașina lui Rog ne-a lovit din spate. Corpul mi s-a smucit înainte și apoi la loc. Mașina a fost ciuruită de și mai multe gloanțe. Inima îmi bătea puternic – nu puteam să-l las pe Rog să mă prindă. Nu era doar instinctul meu de supraviețuire; era o nevoie puternică de a nu-l lăsa să câștige. Am apăsat accelerația până la podea, iar șoferul lui Rog s-a ținut aproape de mine.

Pe inelul exterior, vitezometrul arăta peste trei sute de kilometri la oră.

— O s-o luăm pe ieșirea vestică, a zis Kel.

— Ieșim din oraș? a întrebat Henri.

Ideea mi-a întors stomacul pe dos. Nu aveam nicio idee ce era acolo, afară. Plus că erau oameni care aveau nevoie de mine în dom. Nancee era acolo undeva. Mai erau Penepoli și Mandett, ca să nu mai zic de toți Tăcuții. Urmau să se adune sau se adunaseră deja.

Kel n-a răspuns. Unde voia să mergem? Am trecut în viteză pe lângă Parcul Falxo și pe sub podul de lângă. Deasupra noastră, zeci de oameni ne priveau. În oglinda retrovizoare am văzut podul și parcul și mulțimea. Nu am putut să-mi dau seama câți oameni erau. Erau cu toții Tăcuți?

Mașinile lui Rog se împrăștiaseră în evantai în spatele nostru și ocupau benzile largi ale autostrăzii. Fără a fi constrânși de

străzile din oraș, puteau să ne atace. Am apăsat pedala până în podea și roțile groase ale Brutei™ au trecut peste curbura drumului.

Parcul Falxo și podul lung, arcuit au dispărut în urma noastră, punctate de siluete care păreau să se împingă pentru a vedea ce se întâmpla jos. Nu puteam să-l văd pe bărbatul pe care voiam să-l distrug, în spatele geamurilor fumurii ale mașinii sale.

— Ajungem imediat, a avertizat Kel.

Ieșirea vestică se vedea pe cealaltă parte a drumului. Nu puteam să ajung acolo sau poate nu voiam. Mi-am lăsat mâinile să aleagă. Dacă plecam din oraș, am fi putut nimeri undeva unde funcționa WiFi-ul. Rog ar fi putut chema ajutoare – ar fi putut coordona totul. Trebuia să rămân aici și să duc totul până la capăt.

— Speth? a întrebat Kel.

Am tras de volan, trecând peste toate cele opt benzi, atingând ușor marginea peretelui, luând-o spre ieșire. Voiam să creadă că plecam. Rog și oamenii lui au mușcat momeala. Ne-au urmărit, dar am evitat ieșirea în ultimul moment. Una dintre mașinile lui Rog s-a panicat și a intrat frontal în peretele ascuțit. Alte două mașini au dispărut în tunel, așa că numai Meiboch™ Triumph-ul lui Rog mai era în urma noastră.

În ciuda eforturilor mele, Meiboch ™-ul lui continua să se apropie.

Am luat brusc o decizie și am tras de volan, ieșind pe prima autostradă. Rog a fost luat prin surprindere, iar Meiboch™-ul a trecut glonț pe lângă noi. În timp ce urcam rampa, șoferul lui Rog apăsa frâna, dar traficul din spate îl împiedica să dea înapoi. Meiboch™-ul a demarat, îndreptându-se în mod clar spre următoarea ieșire, iar eu am întors repede mașina înapoi, luând-o către parc.

— Ce faci? a cerut Margot să afle, iar apoi, realizând că nu urma să răspund, a întrebat-o pe Kel: Ce face?

— Șșș, a zis Kel, pentru că putea să vadă ce văzusem eu mai înainte. În parc nu se strânseseră câteva zeci de oameni – erau mai degrabă o mie și, cu toate că WiFi-ul era căzut, niciunul nu scotea vreun cuvânt.

DATORIE: 55.000.000 $

Oamenii se adunaseră în interior și în jurul parcului, așa cum spusese Sera. Erau înghesuiți pe pod și inundaseră bulevardul cu magazine. Nu știam dacă erau toți Tăcuți, dar nimeni nu vorbea. Scena era în același timp încurajatoare și înfiorătoare. Singurele sunete veneau de la mișcările lor și de la haosul îndepărtat din centrul orașului. Nu puteam să nu mă gândesc că mă așteptau pe mine, chiar dacă nu aveau cum să fi știut că eram acolo.

Am încetinit și am oprit mașina la marginea mulțimii. Oamenii veneau din toate direcțiile, atrași de locul ăsta unde eu încetasem să vorbesc, unde Beecher se sinucisese, unde Sam fusese omorât.

Mi-a scăpat un suspin groaznic. Trecuse numai o zi. Mi-am îndepărtat privirea de la pod, înghițind tare în sec, și m-am dat jos din mașină.

Prezenta mea a atras atenția tuturor oamenilor care mă puteau vedea. Am fost arătată cu degetul, iar oamenii își dădeau ghionturi, dar nimeni nu vorbea. Fuseseră amenajate o scenă și un podium, așa cum se întâmplase și în Ultima mea Zi. Pentru un moment, egoist, am crezut că îmi erau destinate, dar apoi am realizat că era Ultima Zi a lui Mandett Kresh. Stătea la marginea scenei, privindu-mă cu ochi mari și încrezători. Avea de gând să devină Tăcut? Ăsta era planul lui? În jurul său, am văzut câteva fețe familiare. Norflo Juarze, Itzel Gonz și Penepoli. Phlip și Vitgo erau undeva în spate.

Nu m-am putut abține să mă gândesc cine nu era acolo. Beecher și Sam. Părinții mei. Dna Stokes. Nancee. Avea să o ajute libertatea dată de căderea rețelei WiFi? Avea să ne ajute pe vreunul din noi?

În depărtare s-a auzit o altă ruptură imensă. Domul s-a cutremurat de sunetul ei. Două plăci hexagonale enorme s-au desprins aproape de centrul orașului. Panourile de Aeroluminum® au căzut ca fulgii de zăpadă și au plutit printre clădiri.

M-a trecut un val de neputință, întrebându-mă dacă nu cumva ne condamnasem pe toți. Și dacă nu, ce mai era de făcut? Ce urma în momentul ăla?

Polițiștii dădeau târcoale pe la marginea mulțimii care creștea, părând nesiguri și stânjeniți în echipamentul lor de luptă. În eventualitatea unui eveniment catastrofal, ca ăsta, era misiunea lor să păstreze nu numai pacea, dar și tăcerea.

„Conform articolului 7129 din codul penal, este interzisă orice formă de comunicare aflată sub incidența drepturilor de autor sau a mărcilor înregistrate, inclusiv vorbitul, cât timp WiFi-ul și rețeaua nu sunt disponibile”, le reamintea celor din mulțime o voce plăcută, înregistrată, de femeie. Poliția dădea drumul înregistrării la intervale de timp aleatorii. În mod ironic, Tăcuții și cu mine eram, având în vedere tăcerea noastră, cetățenii care respectau cel mai fidel legea în momentul respectiv.

Am înaintat, neștiind ce altceva să fac. Lui Rog nu avea să-i ia mult până când parcurgea tot inelul și ne găsea. Kel, Margot și Henri, cu sora mea în spate, m-au urmat în mulțime. Nu mai puteam scăpa acum. Trebuia să facem altceva.

Încă aveam rucsacul în spinare, umed de transpirație. Ochii lui Penepoli s-au mărit când m-am apropiat. A dat din cap și și-a dus mâinile la piept, de parcă aș fi fost vreo celebritate.

L-am văzut fugar pe Arkansas Holt, în costumul lui de culoarea lichiorului. Stătea lângă doi ofițeri de poliție, arătând către mine. L-am recunoscut pe unul dintre ei – Shalk. Ochii ni s-au întâlnit, iar el a rămas ferm pe poziții, ținându-i pe ceilalți ofițeri la distanță cu un gest al mâinii, în spatele lor, Holt mi-a arătat degetele mari de la ambele mâini, și-a tras fermoarul peste buze și s-a pierdut în mulțime.

Peste tot în jur, Avuții fugeau. Își acopereau fețele când ieșeau din magazinele dimprejur și apoi, dintr-odată, o luau la fugă unul câte unul, în măsura în care puteau. Unde mergeau? Ce se temeau că aveam să le facem?

Chiar atunci, Meiboch™ Triumph-ul IV ivoriu al lui Rog a vuit pe pod, iar mulțimea s-a retras, ca o turmă. Mașina lui nu a putut trece mai departe de punctul cel mai înalt al podului, aproape de gaura din plasa de protecție care îmi întorcea stomacul pe os. Erau prea mulți oameni.

Ușile Triumph™-ului s-au deschis, iar vocea lui Rog a tăiat tăcerea.

— Vă interzic! răgea el. Vă interzic!

Nu puteam să-l văd. Mulțimea era prea densă lângă mine și părea să se strângă în jurul meu.

— Mergi mai departe, a șoptit Kel, dar m-am oprit.

I-am făcut semn ca ea și ceilalți să meargă mai departe; aveam să-i prind eu din urmă. Cu WiFi-ul căzut, fața lui Rog urma să fie deblocată. Voiam să o văd – voiam să văd cine era bărbatul ăsta. M-am simțit sprijinită de prezența tuturor aliaților din jurul meu. Ce putea Rog să facă? Avea curaj să mă împuște în fața tuturor, chiar și în fața poliției?

Nu-mi era frică să mor. Și nu voiam să trăiesc într-o lume în care el putea să facă asta fără opreliști.

Mulțimea s-a despărțit în fața mea, oferindu-mi spațiu. L-am lăsat pe Rog să se apropie. Fratele auriu a ieșit lângă el și s-au îndreptat amândoi, greoi, spre mine, făcând pași din ce în ce mai furioși.

— Jur că vei suferi, în fața oricărei autorități cunoscute și imaginabile de aici înainte, a grohăit el făcând spume la gură, cele mai grele și mai dure consecințe ale Legii, întrecând orice imaginație, pentru actele tale odioase împotriva creșterii economice și a Proprietății Intelectuale.

Fața îi era, așa cum mă așteptasem, nepixelată, chiar dacă era atât de distorsionată de furie că pentru un moment n-am putut să văd cum arăta. Venele i se umflau pe frunte. Clăbuci de salivă îi înconjurau gura. Mă trecea mai degrabă senzația să fug decât să îl atac.

Poate că toate cuvintele alea spuse de el fuseseră doar jargon legal care să bage groaza în mine, dar au părut să-mi taie-n carne. Încă îmi era frică de el. Încă îmi era frică de modul în care purta jargonul legal ca pe o armă cu care să mă înfricoșeze. M-am dat în spate fără să vreau și mi-am urât slăbiciunea.

Apoi s-a oprit din strigat și l-am putut vedea într-un final. Frica mea îl încântase. Era alb, chiar dacă fața i se tărcase în roz din cauza furiei. Părea să aibă vreo cincizeci de ani și un păr pe jumătate alb, pe jumătate negru, ca actorul principal din orice film cu Carol Amanda Harving. În mod surprinzător, era arătos, în ciuda furiei lui și a ochilor concentrați, ca de rechin.

Rog și-a ridicat Cătușa înspre mine, cu țeava îndreptată direct spre inima mea. Fratele auriu s-a dat la o parte cu silă, pentru a-i face loc să mă omoare. Rog și-a încleștat pumnii și apoi a

deschis palmele la loc, de parcă își imaginea plăcerea de a mă omorî cu mâinile, nu cu arma. Am scrâșnit din dinți pusă față în față cu frica mea instinctuală și am sperat că pe chipul meu se citea aceeași ură.

Dar furia lui Rog se topise într-o scânteiere criminală. Ochii îi erau mijiți de bucurie, iar fața i-a devenit plăcută, aproape fermecătoare.

— Vor vedea că nu ești altceva decât carne și oase, a explicat Rog.

Phlip i-a dat un ghiont lui Vitgo, de parcă ar fi crezut că asta era de bine. M-am forțat să recuperez terenul pe care îl pierdusem din cauza fricii, pentru că acum știam: lui Rog îi era frică de mine. Voia să le arate tuturor că eram doar un om, dar numai pentru că știa în sinea lui că eram mai mult de atât. Devenisem un simbol, iar asta îl terifia.

Am făcut un pas spre Rog, cu inima bătându-mi puternic în piept. Dacă era să mor, voiam martori. Voiam ca toată lumea să vadă că eu eram tăcerea. Eram speranța. Eram rebeliunea. Nu putea să încheie revoluția asta omorându-mă, chiar dacă speram că nu trebuia să mor pentru ea.

Am încercat să par curajoasă când Rog și-a încordat mâna cu o plăcere plină de cruzime, apăsând pe trăgaci. Dar nu s-a auzit niciun sunet, niciun glonț și niciun impact. Ochii lui Phlip s-au făcut mari, iar Vitgo s-a uitat în altă parte.

Rog a tras din nou. Cătușa l-a trădat; nu îi urma comenzile fără rețea. Respecta regulile pe care el le făcuse. Ochii lui Rog s-au umflat din cauza confuziei și a disperării, iar a-i privi eșecul era o plăcere.

Pe față mi-a apărut un zâmbet larg. Nu știu dacă era la fel de frumos ca al Sarethei, dar mă simțeam bine.

Am mai făcut un pas spre Rog.

Shalk își făcea loc prin masa de oameni. Avea în spate trei ofițeri.

Rog și-a scuturat Cătușa, încercând s-o facă să funcționeze. Când a dat chix din nou, a urlat:

— Arestați-o. O s-o judec chiar eu!

Ofițerii m-au înconjurat. Shalk a scos Cătușele lui din plastic și s-a întors spre Rog, de parcă ar fi așteptat alte instrucțiuni.

— Acum! a comandat Rog, de parcă Shalk era servitorul lui. A comis nenumărate încălcări ale legii. Vreau…

Shalk a apăsat un buton pe Cătușa lui modificată din fabricație.

„Conform articolului 7129-A din codul penal, este interzisă orice formă de comunicare aflată sub incidența drepturilor de autor sau a mărcilor înregistrate, inclusiv vorbitul, cât timp WiFi-ul și rețeaua nu sunt disponibile”.

— *Eu* am scris articolul 7129-A! a strigat Rog.

Shalk s-a încruntat și a dus degetul mare și arătătorul spre gură. A tras fermoarul cu un gest ferm, rapid. Rog s-a holbat la el, împietrit pentru o clipă. Shalk l-a forțat să se întoarcă și i-a legat mâinile la spate.

— Ai înnebunit? a urlat Rog. L-a omorât pe Leeland Butchers.

Chiar așa?

Shalk a redat din nou înregistrarea.

„Conform articolului 7129…”

— Omoar-o! a tunat Rog spre fratele auriu din apropiere.

Fratele auriu a pornit în față, ca un taur. Phlip a făcut un pas, dar Vitgo l-a oprit. Mulțimea s-a agitat. M-am răsucit, gata să îl lovesc în gât sau în ochi pentru a-l încetini, dar înainte de a putea face vreo mișcare, ceva neclar a trecut prin fața mea. Era Henri. S-a proptit în coastele vânjoase ale fratelui auriu și l-a împins într-un grup de Tăcuți. Margot s-a grăbit după el. Fratele auriu i-a dat la o parte și a încercat să se ridice, dar din mulțime au început să iasă mâini care-l țineau. Corpurile l-au copleșit. Alți doi ofițeri s-au dus și l-au pus la podea.

M-am întors, văzându-le pe Kel și Saretha la doar un metru în spatele meu. Henri și Margot erau lângă Rog, revenindu-și, iar Mandett își făcea drum spre noi.

— Ai idee ce o să ți se întâmple după ce voi fi eliberat? a șuierat Rog.

Shalk a apăsat din nou pe Cătușa lui. „Tot ce spuneți poate, și va fi, înregistrat în contul dumneavoastră, cu o suprataxă de 20 la sută pentru a acoperi costurile de procesare. Orice va spune acest ofițer sau orice alt ofițer al legii în cursul acestei investigații va fi înregistrat în contul dumneavoastră și facturat în momentul în care cazul se încheie. Aveți dreptul la un Avocat. Dacă nu vă puteți permite un Avocat, veți primi unul care să vă înghețe bunurile și veți fi transferat în custodia celor de la Colectarea Datoriilor. Înțelegeți drepturile pe care le aveți?”

— Când revine WiFi-ul o să regreți asta, a avertizat Rog. Totul va fi reconstruit. Totul va fi printat din nou, iar eu te *voi* distruge! O să umplu orașul ăsta de atâtea cabluri și fire că o să vă strângă de gât pe toți, kârpe ce sunteți! a urlat sălbatic, învârtindu-se dintr-o parte în alta.

Vocea lui a ricoșat din plasticul magazinelor pe model franțuzesc și a dispărut în eter.

Shalk a vrut să-l ia, dar am ridicat o mână. Voiam să fie acolo pentru ce urma.

— Asta e comunicare! a râs cu ochi sălbatici. Nu puteți avea încredere în ea! Ne va distruge orașul și odată cu el pe voi toți!

M-am uitat de la Mandett și Henri la fața rânjitoare, batjocoritoare a lui Silas Rog. Margot a rupt o bucată de material din echipamentul pe care-l avea în rucsac. Ea, Mandett și Henri i-au pus căluș unui Silas Rog agresiv, în timp ce Shalk îi privea de parcă ar fi fost ceva normal.

În momentul ăla, totul s-a oprit. Ecranele din parc străluceau ușor, încă pornite, dar goale. Prin parc a trecut un alt fel de briză – aer rece, de afară, proaspăt și care mirosea dulce și sărat.

Mi-am făcut loc prin îmbulzeală și m-am urcat pe scenă. Mă durea tot corpul de la tot ce se întâmplase. Kel, Margot, Henri și Saretha priveau cu ochi mari. L-am căutat cu privirea pe Sam, deși știam că nu aveam să-l găsesc. Dacă aș fi vorbit în acel moment, nu l-aș fi trădat, chiar dacă îi simțeam acut absența. Ar fi savurat ce urma.

Am pus un deget mare și un arătător în colțul gurii mele și le-am tras încet peste buze. Am făcut semnul fermoarului, dar de data asta îl deschideam. Mi-am dres vocea, lăsând sunetul să iasă, iar sentimentul era extraordinar.

Era timpul pentru discursul meu.

LIBERI

— Cuvintele contează, am zis. Cuvintele formează idei. Păstrează adevăruri și istorie. Exprimă libertatea și îi dau formă.

Senzația literelor pe limbă mi-a potolit setea, ca apa pe buzele uscate. Nu-mi venea să cred că vorbeam. Părea că trecuse o viață-ntreagă. Eram o cu totul altă persoană acum.

— Cuvintele, am continuat, ne modelează gândurile. Le dau valoare și putere. Deținătorii de Drepturi nu le păstrează doar pentru profit, ci pentru a ne controla și pentru a ne pune în serviciul lor. Deținătorii de Drepturi nu *creează* nimic. Protejează cu gelozie copii ale copiilor copiilor lucrurilor create de alții. Ei nu sunt pedepsiți pentru faptul că dețin dreptul nostru de a vorbi, pentru că au banii și puterea de a face asta.

Mintea mea compunea propoziții ca și când ar fi fost gata forjate. Văzusem asta într-un film, la un moment dat, oțelul strălucitor scânteia în timp ce prindea formă sub bătăile unui ciocan.

— Singurul nostru refugiu a fost o tăcere mai adâncă, mai dureroasă. Deținători de Drepturi precum Silas Rog ne-au îngrădit comunicarea până ce ea a devenit un pârâiaș, dar au lăsat acel pârâiaș să curgă pentru a ne face să plătim fiecare cuvânt – pentru a ne face să credem că putem vorbi. Dar era o iluzie. Am luptat împotriva lor cu tăcerea și acum suntem liberi să luptăm împotriva lor cu vocile noastre.

— Da! a urlat Mandett Kresh.

Oamenii din jurul lui au încuviințat din cap. Vitgo a părut confuz, iar Phlip dispăruse. Unii dintre Tăcuți erau uluiți de cuvintele mele.

— Timpul tăcerii noastre a trecut! am urlat.

Majoritatea Tăcuților au izbucnit în urale și țipete, dar câteva fețe s-au îngustat și încruntat, cu buzele lipite una de alta. M-a trecut un fior, iar apoi m-a cuprins o frică rece. Toți așteptau ca eu să le spun ce urma, iar asta era terifiant.

— Nu va mai funcționa nicio imprimantă, am explicat, încercând să-mi calmez vocea. WiFi-ul e distrus. Fără rețea, fiecare model, fiecare perete, fiecare plan e blocat. Fără conexiunea „cerută de lege”, mereu pornită, nu există nicio

modalitate pentru Rog și echipa lui de Avocați sau pentru oricine altcineva să preia din nou controlul asupra acestui oraș. Nimeni nu poate vorbi în mod legal aici, nu poate cere ajutor. Nimeni nu poate intra sau ieși din orașul ăsta, pentru că nimeni nu poate accepta în mod legal Termenii și Condițiile pentru a trece dincolo sau pentru a plăti taxele de intrare și ieșire. Nimeni nu poate aplica Legea. Nimeni care a fost înrobit nu poate fi controlat.

M-am gândit la Nancee, oriunde ar fi fost. Nu erau drone de știri care să mă înregistreze, dar m-am rugat să ajungă cumva și la ea cuvintele mele.

Rog s-a încruntat și a zâmbit superior de sub călușul lui, cu fața contorsionată de aroganța furioasă a unui bărbat căruia nu-i fusese refuzat niciodată nimic. Nu mă credea. Socotea că problema avea să fie rezolvată în câteva zile. Era atât de sigur că nu putea pierde, că nici în momentul ăla nu era în stare să înțeleagă că pierduse *totul.*

— Rețeaua nu va reveni, le-am zis tuturor, dar mai ales lui. Nu va reveni nici într-o zi, nici într-o săptămână, nici într-un an. Legea s-a încolțit singură. Dacă respectăm Legea, vom muri cu toții. Nu putem printa mâncare. Nu putem primi mâncare din afară. Nu putem ieși să căutăm mâncare. Deținătorii de Drepturi ne vor lăsa să murim, pentru că Legea nu are milă și e inflexibilă. Chiar și Silas Rog se va omorî singur, murind de foame alături de noi toți, insistând că nu avem voie să facem mâncare fără licențele aferente.

Am văzut teama pe fețele celor din mulțime. Rog încă zâmbea batjocoritor, dar zâmbetul a început să-i dispară. Am căutat în rucsac.

— Dar acum domul însuși ne protejează de Legile care ne-ar omorî.

Vocea mi-a ezitat aici, pentru că am fost cuprinsă de grijă. Nu toate Legile erau nebunii. Dacă măcar ceva din ceea ce citisem era adevărat, multe se născuseră din nevoi logice și apoi fuseseră denaturate cu timpul. Libertatea de expresie era o Lege care se pierduse. Exista un drum – o istorie pe care nu o știam. În mintea mea s-a aprins o scânteie. Am scos o carte, apoi încă una.

— Silas Rog voia să credem că există o singură carte care ne poate salva – care să arate că libertatea de exprimare e un

drept. Am fost în biblioteca lui și am căutat cartea, dar în loc de asta am găsit o capcană pusă de Rog însuși, bazându-se pe mitul creat.

Am ridicat una din cărți mai sus.

— Cartea asta arată cum funcționează tușul molecular. Are o legendă și codurile care ne permit să aflăm ce ne omoară și ce ne hrănește și cum ne putem face singuri de mâncare. Dar nu asta e *cartea.*

Am ridicat-o pe cealaltă.

— Nici asta nu e. Mitul cărții e o minciună, plantată de Silas Rog pentru a ne oferi o soluție simplă, atractivă. Dar e ceva ce i-a scăpat lui Rog.

Fața lui Rog s-a schimonosit și mai tare. A încercat să scape de ofițeri în timp ce mulțimea mă ovaționa.

— Nu există o singură carte care să ne arate calea, ci ele toate o fac. Istoria noastră e înregistrată acolo – cu bune și rele, fiecare pas corect și fiecare pas greșit, toate lucrurile pe care Rog și oamenii de teapa lui le-au ascuns cu atenție. Așteaptă pur și simplu să fie descoperite.

M-am gândit la numele meu, Jimenez, și am știut că scurtarea lui nu fusese un accident. M-am întrebat ce alte nume fuseseră schimbate și cu ce scop.

— Ne-au făcut să uităm cine suntem, ne-au luat numele și ne-au furat cultura.

M-am uitat către centrul orașului, unde biblioteca lui Rog trona deasupra domului. Ce știam eu, poate ardea acum – dar chiar dacă avea să fie distrusă, eram sigură că istoria noastră putea fi găsită.

— Libertatea de expresie a fost dreptul nostru, am spus tare și clar și am fluturat paginile cărții pe care o țineam în mână. Și nu contează ce zice Legea acum, *încă e* dreptul nostru.

Henri s-a urcat pe scenă și s-a postat în spatele meu. Margot l-a urmat, iar Kel a venit lângă mine, plină de hotărâre. Am pus cărțile pe podium și m-am întins în spate pentru a o lua de mână pe Margot.

— Simplul act de a ne taxa pentru fiecare cuvânt și gest le-a permis Deținătorilor de Drepturi să controleze mai mult decât proprietatea lor: dețineau drepturile noastre, libertățile noastre și chiar viețile noastre.

Penepoli s-a grăbit pe scenă, cu ochi scânteietori și disperați. Mandett a rămas jos, procesând totul. Kel m-a luat de cealaltă mână și a strâns-o, iar eu am strâns-o înapoi, fără a-mi fi frică de costuri sau de șocuri electrice. Tot corpul meu scânteia de mândrie pentru ce reușiserăm.

— Fiecare carte ne avertizează la început: *Toate drepturile rezervate.* Dar nu cred în asta. Niciun drept nu va fi rezervat. Drepturile *noastre* nu vor fi rezervate. Vom fi liberi.

GREGORY SCOTT KATSOULIS

TOATE DREPTURILE REZERVATE

youngart

virtual project

virtual-project.eu